

Giới thiệu Đích Nữ Nhất Đẳng

Cả đời vinh sủng, cả đời phong hoa (hào hoa phongnhã), đời lấy cũng chỉ là người chết tình diệt. Nhưng, trời cao lại cho nàng cơ hội sống lại lần nữa trở thành đích nữ nhất đẳng. Dung Noãn Tâm thế, đời này tuyệt đối không thiện chí giúp người, nhất định phải khiến những người cả đời phụ nàng, hối hận vì những điều đã làm với nàng bị nhốt vào Mười Tám Tầng Địa Ngục. Trùng sinh trở về, sau mọi truyện, nàng bỏ đi thiện lương, bỏ đi mềm yếu, vượt mọi chông gai, thủ đoạn độc ác. Trên có di nương diện tử tâm ngoan (*); dưới có thứ muội lòng tham không đáy, ghen tỵ đến điên cuồng; trước có luyện nhân (người yêu) đã từng sớm sớm chiều chiều, thề non hẹn biển nhưng lòng dạ hiểm độc; sau có biểu ca hạ lưu ham mê sắc đẹp ngôn tình cổ đại, nhiều lần chiếm tiện nghi của nàng (*). Gần giống câu mặt người dạ thú: kẻ người có vẻ bề ngoài trông thì tử tế nhưng trong lòng dạ lại độc ác, thâm hiểm chẳng khác gì thú dữ. Thờ ơ châm biếm, di nương lòng dạ ác độc, nàng ác hơn; Thứ muội tham lam ghen tỵ, như nàng mong muốn, ném nàng lên giường nam cận bá, xong hết mọi chuyện; Luyện nhân (người yêu) miệng nam mô, bụng dao găm mị sát, tiền hán đến chỗ vạ kiếp bất phục; Biểu ca hạ lưu, bán hán vào nam quan, từ đó hàng đêm phong lưu. . .

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Chuyện Kiếp Trước.

"Tiểu thư, đến nơi"

Xe hai ngựa kéo xa hoa từ từ ngừng lại trên đường cái Trường An.

Ở Đế Kinh, đường cái Trường An có nghĩa là quyền thế và địa vị, bởi vì, người có thể vào nơi này ở hoặc là quý tộc hoàng trụ (quý tộc thuộc dòng dõi vua chúa), hoặc là trọng thần trong triều.

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng vén màn xe nhuyễn ti (tơ tằm mềm mại) lên, một đôi chân nhỏ mang giày gấm thêu hoa sen chậm rãi bước ra ngoài xe, yêu kiều giẫm trên bậc xe hạ nhân đã sớm chuẩn bị tốt, mà hầu ở bên ngoài lập tức vươn tay ra, cẩn thận đỡ Dung Noãn Tâm.

Nhìn tám biển ngự tứ sáng bóng trên đỉnh đầu đang lóe sáng dưới ánh mặt trời, mấy chữ kim quang to rộng bay phượng múa "Phù Định Bắc Hào".

Dung Noãn Tâm không nhận được 'phì' một tiếng, bật cười, đôi mắt hạnh bình thường linh động chợt lóe sáng như sao, giống như giễu cợt, càng giống như châm biếm. . . . .

Đúng, nàng lại trở về, ông trời không phụ lòng người, cho nàng cơ hội làm lại từ đầu, trong đời này, nàng lại thiện chí giúp người, như vậy, nàng sẽ không xứng được gọi là Dung Noãn Tâm!

Ngày hè chói chang, nắng gắt như lửa.

Trên 72 bậc thang ngoài Điện Đức Dương có một vết máu kéo dài từ đầu đến đuôi.

Mới đầu, còn có cung nữ thái giám tiến đến khuyên bảo lôi kéo, nhưng càng về sau, lại có thể không có một người tiến lên, những người trước kia đã từng hầu hạ Quý phi, đều lau nước mắt, không đành lòng nhìn nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh nắng càng gắt, nắng gắt hơn lửa, Dung Noãn Tâm ôm cái bụng đang không ngừng co rút đau đớn, sử dụng chút sức lực cuối cùng bò lên bậc thang thứ 72.

Một đầu tóc đẹp sớm bị mồ hôi thấm ướt, tóc mái trước trán dính vào trên da thịt trắng bệch, đuôi váy dài tơ tằm trên người sớm bị kéo thùng nhiều chỗ.

Chỉ còn lại cặp mắt quật cường gắt gao nhìn chăm chăm vào đại môn sơn son thiếp vàng uy nghiêm phía trước như cũ.

"Hoàng thượng, nô tì oan uổng!"

Giọng nói yếu ớt được phun ra từ trong cái miệng nhỏ đã khô khốc rạn nứt, từ đầu đến cuối đều bất khuất như vậy, như muốn đấu tranh tới cùng với vận mệnh.

Những lời này ước chừng nàng đã kêu 72 lần, mỗi khi bò lên một bậc thang, nàng lại kêu một lần.

Vẫn bởi nàng quý đi lên, là nha đầu Lương Thần từ phủ.

"Tiểu thư, ngài đừng kêu, tiểu hoàng tử sắp không giữ được!" Lương Thần vừa lau nước mắt, vừa cẩn thận che chở cho Dung Noãn Tâm, đề phòng nàng té xuống.

Vết máu thật dài nhìn thấy mà ghê người, chỉ sợ tiểu hoàng tử đã sớm không còn. . . . .

Lương Thần không đành lòng lau nước mắt, tiếp tục che chở cho Dung Noãn Tâm cũng cùng quỳ leo lên.

"Tiểu hoàng tử? Hoàng thượng còn tin ta sao?"

Thân thể Dung Noãn Tâm run lên, nàng vươn đôi tay đầy vết máu ra vuốt ve cái bụng đã nhô lên của mình theo bản năng.

Nơi này, có một tiểu sinh mệnh thuộc về nàng và Thiên Mộ Ly, hẳn đã từng nói, hi vọng nàng sinh hạ long tử cho hắn, như vậy, hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận nâng nàng ngồi lên bảo tọa Hoàng hậu, hẳn nói, nàng hiền lương biết rõ đạo lý, hoàn toàn xứng đáng làm nhất quốc chi mẫu.

Thật ra Dung Noãn Tâm không để ý đến vị trí kia, chỉ vì để ý hắn, nàng liền đi cầu thiên phượng (phượng thuộc dân gian), hạ quyết tâm nhất định phải sinh hạ long tử cho hắn.

Nàng vô cùng vui mừng, nàng một lòng mong chờ hài tử ra đời, ai ngờ, trong một đêm, toàn bộ mọi thứ đều mất hết.

Dung Noãn Tâm có ảo giác dường như đã qua mấy đời, nàng không tin nam nhân cung chiều nàng yêu nàng sẽ bị kẻ ly gián buồn cười đó lừa gạt.

Trò cười huyền ảo lúc sáng sớm, dường như đang diễn ra ở trước mắt.

Tỉnh dậy, nằm bên cạnh là một nam nhân trần như nhộng, nam nhân này, nàng đã từng thấy qua, là Thần Võ Môn thống lĩnh cấm vệ quân Viên Khánh.

Những năm này Dung Noãn Tâm sinh sống ở trong thâm cung, hiển nhiên biết nhất định là bị người hãm hại, nàng đứng dậy đi mặc quần áo theo bản năng, lại phát hiện toàn thân mình vô lực, giống như bị người hạ Nhuyễn Căn Tán (là loại chất độc không mùi, không vị, không khiến nạn nhân mất mạng, nhưng lại khiến họ trở nên yếu ớt, không còn khả năng kháng cự...). . . . .

Đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hỗn loạn lại vội vàng, ngay sau đó, cửa ngủ phòng liền bị người đẩy ra, một tiếng thét chói tai, hoa phá trường không. . . . .

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, chuyện này. . . ." Giọng nói bén nhọn của Hiền Quý phi Mạc Tiêm Tiêm không ngừng vang vọng bên tai Dung Noãn Tâm, tiếng động làm tai nàng run lên, nàng giũ cột ngẩng đầu lên, lại đúng lúc nhìn thấy khóe mắt Mạc Tiêm Tiêm rù xuồng che giấu sự đắc ý.

Mặc dù bộ dạng của nàng là hết sức giệt mình, nhưng khóe miệng của nàng lại không giấu được thoáng hiện ra một đường cong, giống như gà trống đấu thắng, vênh vao tự đắc giương cánh khoe khoang năng lực của mình.

Con người Dung Noãn Tâm khề neo lại, vừa muốn mở miệng nói gì đó, lại thấy mọi người đều cung kính nhường ra một con đường, hai gã tỳ nữ vàng hình rồng cao quý lại thiêng liêng, tất cả mọi người đều im bất, chỉ còn lại từng tiếng từng tiếng bước chân nhẹ ồn (nhẹ nhàng + ồn định) giẫm trên bậc thềm bạch ngọc, phát ra một tiếng lại một tiếng âm thanh gõ vào lòng người.

Dung Noãn Tâm nhìn nam nhân cao cao tại thượng, nàng uất ức, khổ sở, chỉ cảm thấy máu trong người vì bị thương mà chảy ngược.

"Hoàng thượng, ta. . . ." Nàng muốn nói tất cả mọi chuyện đều là bị người hãm hại, nàng muốn thay mình biện giải, nhưng vừa lên tiếng, lại chỉ có thể phun ra âm thanh khàn khàn, hoàn toàn nói không rõ ràng.

Thiên Mộ Ly từ trên cao nhìn xuống nàng, bày ra gương mặt để vương tuần dật phi phạm lại lạnh như băng sương, đứng ở nơi cách giường một thước (= 1m), hẳn lạnh lùng nhìn nàng, không có bất kỳ hành động dư thừa nên có nào, thậm chí, đến tức giận tối thiểu cũng không có, môi mỏng mở ra, chữ chữ nguội lạnh: "Dung Quý phi phạm đức bại hoại, dâm loạn cung đình, từ ngày hôm nay biếm làm thứ dân!"

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng nở nụ cười, như cũ một bước lại một bước quỳ bò về phía trước, cho dù phải chết, nàng cũng muốn hỏi rõ ràng, hỏi cho mình bạch.

"Hoàng thượng, nô tì oan uổng!"

Đại môn son son lạnh lẽo rét buốt, cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu lên, lại thấy nắng gắt chiếu xuống, một nữ tử mặc quý phục xa hoa được hai hàng cung nữ vây quanh từ bên trong ưu nhã đi ra.

"Tỷ tỷ. . . . . Hôm nay người bị oan tất cả mọi người ở Điện Đức Dương đều biết rồi!" Người tới toàn thân nhưng gấm đỏ thắm, khóe mắt đào hoa vẽ một đường chéo dài, càng lộ ra vẻ kiêu mỹ tận xương, phong tình vạn chủng của nàng.

Khinh miệt hải hước vang lên, Mạc Tiêm Tiêm nhẹ nhàng nên bước chậm rãi đi ra ngoài Điện Đức Dương, thậm chí mang theo một sự kiêu ngạo khiến cho người khác không dám tập trung nhìn.

Nếu là trước kia, Mạc Tiêm Tiêm nhất định không dám nói chuyện với Dung Noãn Tâm như vậy, thật lòng ứng với câu, ngạn ngữ hồ lạc bình dương bị khuyến khi (Nguyên văn: "Long du thiên thủy tao hà hỷ, hồ lạc bình dương bị khuyến khi". Đại ý của hai câu này là nói về nỗi bi ai của người có quyền lực danh vọng khi sa cơ thất thế thì bị kẻ dưới mình khinh khi hiếp đáp).

Dung Noãn Tâm cắn răng, lạnh lùng nhìn nàng, cho dù nàng ngu xuẩn, cũng sẽ đoán được, trò cười đó chính là do một tay nữ nhân trước mắt này bày kế.

Nàng thất thế, người được lợi nhiều nhất tự nhiên chính là Hiền Quý phi có thân phận cao quý ngang hàng với nàng, mà đoạn thời gian này Hoàng thượng cũng có ý lập Hậu, nếu Dung Noãn Tâm sinh hạ long chủng, như vậy, người ngồi bảo tọa này không còn ai khác ngoài nàng.

Vì vậy, Mạc Tiêm Tiêm mới có thể chó cùng rứt giậu.

Loại thù đoạn nhỏ này, trong thâm cung này có rất nhiều, Hoàng thượng nhất định là bị tức giận trước mắt làm mờ hai mắt, chỉ cần Dung Noãn Tâm đưa ra được chứng cứ nàng và nam nhân kia trong sạch, Hoàng thượng nhất định sẽ điều tra lại cho rõ ràng, trả cho nàng một công đạo.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm hừ lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng phẫn nộ: "Mạc Tiêm Tiêm, người của ta mới vừa tra được, Viên Khánh là đêm qua người gọi tiến cung, người nói. . . . . Nếu Hoàng thượng biết chuyện này, sẽ xử trí người như thế nào?"

Quá khứ, nàng nhận từ nương tay, gặp phải những việc này, luôn luôn lui mà cầu an bình, vì thế, nàng được Hoàng thượng mỹ dụ, nói nàng mọi việc lấy đại cục làm trọng, là hai người được chọn đứng đầu lục cung.

Hôm nay, nàng không để ý an nguy của mình và hải tử, ở chỗ này cầu xin sự trong sạch.

Dung Noãn Tâm là đích nữ của Định Bắc Hậu, nàng không thể khiến cho phụ thân hổ thẹn, không thể khiến cho gia tộc bởi vì nàng mà mang danh bất nhân bất nghĩa, vì vậy, nàng nhất định phải nói rõ ràng với Hoàng thượng.

Không chỉ có như thế, nàng còn không bỏ được mười năm tình cảm của nàng và Thiên Mộ Ly, mười năm này, hai người đi cùng nhau, đã trải qua vô số mưa gió, sinh ly tử biệt.

Nàng là thê tử kết tóc của hắn, Thiên Mộ Ly mới đăng cơ, vì ổn định thế cục bốn phương, cân bằng thế lực trong triều, không có lập tức lập nàng làm hậu, Dung Noãn Tâm hiểu.

Nhớ tới ngày xưa ân ái triền miên, tim nàng như bị đao cắt, vì vậy, nàng càng muốn giải thích với Thiên Mộ Ly.

Nghe lời nói của Dung Noãn Tâm, Mạc Tiêm Tiêm không chỉ không bị dọa, ngược lại liễu lĩnh cười to, nàng ngược cổ non mịn, cười đến cả người run rẩy, nghiêng trước ngửa sau, giống như nghe được truyện cười lớn nào đó.

Thật lâu, nàng mới ngưng cười, cúi đầu đến gần bên tai Dung Noãn Tâm, nhỏ giọng nói: "Dung Noãn Tâm, ta không sợ nói cho người biết, Viên Khánh không phải Bôn cung gọi tiến cung, mà là Hoàng thượng gọi tiến cung đấy! Không phải Bôn cung không dung (khoan dung) nổi người, mà là Hoàng thượng không dung nổi người!"

Lời của nàng giống như gai sắc, hung hăng xuyên thủng lục phủ ngũ tạng của Dung Noãn Tâm, làm nàng khiếp sợ tròn tròn mắt, nàng liếc mạng lác đầu, không. . . . . Không thể nào, vì sao Thiên Mộ Ly lại đối với nàng như vậy?

Vào ngày hôm qua Thiên Mộ Ly, còn triền miên bên tai với nàng, ôm nhau trên giường, làm sao lại đối với nàng như vậy?

"Không, người lừa ta, lời nói dối như vậy cũng lấy ra gạt người, thật là hoang đường đến cực điểm!" Dung Noãn Tâm sử dụng toàn bộ sức lực, dùng một tay đẩy Mạc Tiêm Tiêm đang ghé vào bên tai nàng nói chuyện ra.

Cái đẩy này, Mạc Tiêm Tiêm ngược lại không kịp đề phòng, dưới chân lão đảo mấy bước, suýt nữa té ngã trên đất, cũng may cung tỳ sau lưng kịp thời đỡ lại.

Nàng vô cùng tức giận nhảy dựng lên, ngón tay được sơn màu đỏ hung hăng níu chặt vạt áo của Dung Noãn Tâm, dùng sức kéo.

"Tiên nhân, đã chết đến nơi, người còn dám đẩy Bôn cung? Không muốn sống phải hay không? Nói thật cho người biết, Bắc quốc tổ phụ thân người, chiêu thư tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội Hoàng thượng cũng đã viết xong, chỉ chờ Tả Tướng đại nhân hồi kinh, sẽ san bằng phủ Định Bắc Hậu của người, tước hàm của người, đó là chuyện sớm hay muộn, nếu như người còn một mực kháng kháng, sẽ không sợ Hoàng thượng muốn tiện mệnh của người?"

Lương Thần vừa định tiến lên bảo vệ Dung Noãn Tâm, lại bị cung tỳ ma ma sau lưng Mạc Tiêm Tiêm ba chân bốn cẳng giữ chặt.

"Tiểu thư, Hoàng thượng hẳn không vô tình như vậy!" Nàng vội vàng hô, câu này, cũng không phải kêu hô cho Mạc Tiêm Tiêm nghe, mà là kêu hô cho cửu ngũ chí tôn bên trong đại môn son son thiếp vàng nghe.

Tình hình thực tế giữa Dung Noãn Tâm và Thiên Mộ Ly, Lương Thần là rõ ràng nhất, nàng cũng là nữ tử, cũng không muốn tin tưởng tất cả sẽ đổi lấy kết cục hôm nay.

Mạc Tiêm Tiêm lần nữa cười lạnh, dường như là đang giễu cợt đôi chủ tớ khờ dại đáng thương này.

Tiến tới, nàng lần nữa kéo chặt vạt áo của Dung Noãn Tâm, ghé vào bên tai của nàng, gần từng chữ nói: "Dung Noãn Tâm, nha đầu bên cạnh người ngược lại trung thành chứng giám, không chỉ có rằng miệng bên nhọn thông minh, mà còn Quốc Sắc Thiên Hương, xinh đẹp mà tư vị cũng không tệ, huynh đệ trong cấm vệ quân cũng đã lần lượt ném mấy lần, nói vậy Lương Thần này cũng sẽ không quá kém, hôm nay Bôn cung liền khai ân, để cho tỷ muội hai người cam khổ cùng nhau. . . . ."

Dứt lời, móng tay sắc nhọn của Mạc Tiêm Tiêm lặng yên không tiếng động đâm vào da thịt trong y phục của Dung Noãn Tâm.

Ở nơi này mùa hè sau giờ ngọ, Dung Noãn Tâm giống như bị người dội cho một chậu nước lạnh vào đầu, từ lòng bàn chân lạnh đến trong da, nàng chưa bao giờ bị thương như vậy, nhưng giờ khắc này, nàng thật thật tại tại thể nghiệm tuyệt vọng tan ra từ trong đáy lòng.

Lời của các nàng, nam nhân bên trong kia có nghe được hay không? Nhưng bất luận Thiên Mộ Ly có biết hay không, Dung Noãn Tâm đã không hề hay biết, tâm, dường như đã chết lặng, đã không còn bất kỳ cảm giác gì.

Noãn Tâm, Noãn Tâm, tên của nàng rõ ràng gọi là Noãn Tâm (nghĩa: Ấm Lòng), lòng của nàng phải là ấm, vì sao vào giờ khắc này, lại trở nên lạnh lẽo, tuyệt vọng như vậy.

Cũng vào lúc này, đại môn sơn son thiếp vàng cuối cùng cũng chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Người Diệt Tình Tuyệt.

Nàng nhìn nam tử mặc long bào uy nghiêm bước chân kiêu ngạo, dưới sự vây chặt của mọi người, chậm rãi mà đến, kim sắc dương quang (ánh mặt trời màu vàng) khoác lên xung quanh hắn là lá chắn bảo vệ làm cho người ta không thể chạm đến, nhìn thoáng qua, càng như thần linh từ trên trời giáng xuống.

Không nói đến hắn rốt cuộc có bao nhiêu tuấn lãng oai hùng, chỉ bàn về luồng quý khí sẵn có trên toàn thân hắn, trên đời này không người sánh bằng.

Dung Noãn Tâm nhìn Thiên Mộ Ly, nhìn gió nhẹ nhẹ lướt qua dưới má của hắn, ban đêm hôm qua, bọn họ còn ôm nhau mà nằm, chỉ cách thời gian một ngày, tất cả đều thiên thiên địa phúc (trời đất đảo lộn, mọi chuyện đổi thay).

Hận đến cực điểm, tổ chất thần kinh của nàng lại vui cười.

"Cảnh đẹp lại bị kẻ tiện nhân như ngươi phá hỏng, ngươi rốt cuộc đã hại bao nhiêu người bên cạnh ta?" Nàng lạnh lùng mở miệng, thừa dịp lúc Thiên Mộ Ly còn chưa đến gần, Dung Noãn Tâm một phen kéo lấy tay áo của Mạc Tiêm Tiêm, khiến nàng lao đảo cùng quỹ xuống.

Trong mắt Mạc Tiêm Tiêm chợt lóe lên phần nào (phần hận + tức giận), sau đó nhỏ giọng lạnh lùng nói: "Nhiều đếm không hết!"

"Rất tốt!" Khóe miệng Dung Noãn Tâm giờ lên, trong mắt đều là hơi lạnh, có lẽ người đến bước đường cùng, lại học xong chữ 'Ngoan' (ngoan độc) mà rất lâu không học được.

Đúng lúc này, thân hình cao lớn của Thiên Mộ Ly ở phía trên đỉnh đầu của các nàng tạo ra một bóng râm, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy trong một đêm, hắn dường như càng cao lớn hơn, càng làm cho người ta không dám nhìn gần, từ trên người hắn phát ra uy nghiêm và khí thế, đủ để lay động đất trời, Cửu Châu khiếp sợ.

Chính nam tử giống như thần linh này, đã từng cùng nàng thề non hẹn biển, tề đầu tịnh tiến (tay trong tay cùng tiến về phía trước).

Trước kia đắm chìm trong trong đủ loại hạnh phúc vốn được cất giữ ở trong đầu Dung Noãn Tâm, từng hình ảnh đều rõ ràng như vậy, sâu sắc như vậy, càng như vậy, dưới tình cảnh này, lại càng có vẻ buồn cười đến cực điểm.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tì đau quá. . . . ."

Âm thanh làm bộ làm tịch kéo suy nghĩ của Dung Noãn Tâm trở lại, chỉ thấy Mạc Tiêm Tiêm đã hàm chứa nước mắt nhào vào trong ngực Thiên Mộ Ly, nàng uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay mảnh khảnh nhu nhược bám trên lồng ngực Thiên Mộ Ly, dường như thật sự bị dọa không nhẹ, đến sắc mặt cũng có mấy phần tái nhợt.

Dung Noãn Tâm lần đầu tiên phát hiện, thì ra diễn kỹ (kỹ thuật diễn xuất) của Mạc Tiêm Tiêm lại xuất thần nhập hóa như vậy, trước kia tỷ muội tình thâm, trước kia mềm mại khéo léo, chẳng qua là diện mạo của nàng sau khi nguy trang mà thôi.

Thiên Mộ Ly chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái vào phần lưng của Mạc Tiêm Tiêm, liền giao nàng cho cung tỳ sau lưng, hắn từ trên cao nhìn xuống Dung Noãn Tâm, hai mắt chợt lóe, trên trán lại nhú thật sâu thành hình chữ 'Xuyên' (川).

"Trẫm, không muốn giết ngươi... ngươi đi đi!"

Một tiếng thờ dài, vô cùng nhẹ, nhưng nghe ở bên tai Dung Noãn Tâm lại thấy rất chói tai.

Lời nói Thiên Mộ Ly nhìn như nhân nghĩa, lại bao hàm quá nhiều ý tứ người ngoài nghe không hiểu, nhưng mà Dung Noãn Tâm hiểu, nàng chợt ngẩng đầu lên, đáp trả, dùng ánh mắt không chứa bất kỳ lưu luyến si mê chăm chú nhìn hắn.

"Hoàng thượng tâm tính thiện lương lại ngoan độc!"

Không muốn giết nàng? Như vậy, lời nói mới vừa rồi của Mạc Tiêm Tiêm đều là thật. . . . . Nàng tâm địa thiện lương, nhưng không phải ngu ngốc, hiển nhiên hiểu câu nói ‘Không muốn giết nàng’ của Thiên Mộ Ly nên lí giải ra sao.

Dù sao cùng giường chung gối hơn mười năm, cho dù đoán không ra tính tình của hần, nhưng từ trong lời nói đại khái vẫn có thể hiểu một, hai.

Sau đó tay Thiên Mộ Ly nắm lại, hần ngẩng đầu lên, không tiếp tục nhìn gương mặt nhếch nhác đến cực điểm của nàng, cùng với sau lưng nàng, vết máu dài tới mấy trăm thước nhìn thấy ghê người. . . . .

Đó là máu của nàng, cũng là máu của hài tử của bọn họ. . . . .

"Người tới, đưa Dung thị xuất cung!" Nhắm mắt lại, Thiên Mộ Ly hít một hơi thật sâu, quay người lại, hai con Kim Long ngũ sắc to lớn trên ống tay áo trong sương mây như muốn bay lên không, sau giờ ngọ nắng gắt chiếu rọi xuống nhìn chúng há miệng nhe răng giương móng vuốt thật là đáng sợ.

Dung Noãn Tâm phá lên cười, ở một khắc trước khi cầm vệ quân sắp tiến lên, nàng dùng sức lấy vòng tay Bạch Phượng Huyết Ngọc đã đeo trên cổ tay mình nhiều năm xuống.

‘Choang. . . . .’ một tiếng, mạnh mẽ ném ở bên chân Thiên Mộ Ly, bẻ tan tác thành mảnh vụn trên bậc thềm bạch ngọc.

Giống như tình yêu của bọn họ, ở trong lòng Dung Noãn Tâm hoàn toàn bị diệt.

"Không cần, long ân của Hoàng thượng, Dung Noãn Tâm ta hưởng không nổi! Tình yêu của ta đối với Hoàng thượng giống như chiếc vòng ngọc này, bẻ nát!"

Tròng mắt đen của Thiên Mộ Ly gắt gao trầm xuống, hần nhanh chóng xoay người, vron tay, hướng về nơi, chỉ còn lưu lại oán khí của Dung Noãn Tâm vẫn chưa tan trong không khí.

"Noãn Tâm. . . . ."

"Tiểu thư. . . . ."

Hần tê tâm liệt phé kêu lên, hai mắt lạnh lùng dường như bị cái gì đó gõ ra dấu vết bị rạn nứt thật sâu, thật lâu không thể khôi phục, một màn diễm dương (cảnh sắc tươi đẹp) kia, cực kỳ chói mắt, cho đến khi, Thiên Mộ Ly hoảng hốt nhìn thấy nụ cười âm áp của Dung Noãn Tâm.

Gió nhẹ thổi làn váy thật dài của nàng lên, thổi loạn mái tóc đen như mực của nàng, trước cung tường thật cao, thân thể của nàng giống như bướm bướm, nhẹ nhàng rơi xuống. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Trở Lại Nơi Nàng Vốn Nên Thuộc Về.

Mở hai mắt ra, Dung Noãn Tâm mê mang nhìn mọi thứ trước mặt, nhà chỉ có bốn bức tường, nhà nông đơn sơ nghèo khó lại âm lãnh (âm u lạnh lẽo) ươn ướt, nàng kéo chăn bông cũ đã rách trên người lên theo bản năng, co thân thể vào góc tường.

"A", lạnh, quá lạnh, đâu chỉ dùng một từ là có thể hình dung.

Xuyên qua giấy dán cửa sổ bị thiếu nửa bên cạnh, một con gió lạnh thổi tới, con gió này giống như mang theo dao găm cắt vào máu thịt người, làm thân thể Dung Noãn Tâm rét thấu xương đau đớn tê dại.

Nàng khép hờ hai mắt, tóc bay rồi lướt nhẹ qua trước mắt, lúc này mới nhìn thấy rõ, bên ngoài cánh cửa sổ trống không là bông tuyết tung bay, một gốc cây Bạch Quả cách đó không xa sớm bị bông tuyết đầy trời tích tụ trở thành màu trắng bạc.

Dung Noãn Tâm kinh ngạc chống lên ngồi dậy, trong đầu hiện lên một màn trước khi chết chính mình nhảy từ thành lầu (lầu cổng thành) xuống.

Sống? Không có khả năng, cho dù là tráng đinh võ nghệ cao cường té xuống từ nơi cao mấy chục mét cũng không thể có khả năng sống sót, huống chi nàng mềm mại yếu đuối, chỉ sợ đã sớm tan xương nát thịt.

Chết? Xác thực cũng không phải, cơ thể nàng có nhiệt độ, có thể cảm thấy lạnh, tay mặc dù tái nhợt, nhưng cũng có nhiệt đang truyền lại.

Dung Noãn Tâm vẫn sững sờ nhìn bốn phía, không thể tưởng tượng nổi ý nghĩ mạnh mẽ đánh úp vào trong đầu của nàng.

Chẳng lẽ. . . . .

Nàng kinh hãi suýt nữa từ trên chiếc giường đơn giản chật hẹp được dựng từ mấy tấm ván gỗ té xuống, trán lại đụng phải giá gỗ bên cạnh giường, bỗng nhiên bị đau làm nước mắt của nàng cũng muốn chảy ra.

Cũng vào lúc này, "Ken kết. . . . ." Cánh cửa không đủ để chắn gió bị người nhẹ nhàng đẩy mở ra.

Một phụ nhân cả người run run rón rén từ ngoài cửa đi vào, nàng mặc một chiếc áo bông chỗ nào cũng có miếng vá lỗ thủng, miếng vải rách buộc trên đầu, đã dính đầy bông tuyết, phụ nhân đầu tiên là vỗ vỗ vết bẩn trên người, rồi sau đó mới đóng cửa, dùng một cây gỗ dài chặn then cửa, để ngừa gió lớn thổi hư cánh cửa.

Nhìn đến đây, trong mắt Dung Noãn Tâm đã chứa đầy nước mắt, nàng chưa xót hô thành tiếng: "Nương", nước mắt vẫn không cảm được mà tràn mi.

Lúc này cảnh này, nàng đã từng nằm mơ vô số lần, hoàn toàn không nghĩ tới, ông trời rủ lòng thương xót, để cho nàng một lần nữa trở lại thời kỳ mùa đông vô cùng lạnh lẽo này.

Một năm này, mẫu thân vẫn còn sống.

Một năm này, mặc dù cuộc sống của họ khốn khổ, lại đơn giản thỏa mãn.

Một năm này, nàng mười ba tuổi, tuổi này mà còn chưa nẩy nở, mùa đông này, nàng nằm ở trên giường vền vẹn một quý (ba tháng), cho đến khi xuân về hoa nở, bệnh thể mới hơi khá hơn chút.

Mẫu thân Tần thị luôn không ngại cực khổ nuôi nàng lớn lên như vậy, còn phụ thân công thành danh toại của nàng, không có một chút quan hệ.

Dung Noãn Tâm nàng chưa bao giờ yêu thích làm thiên kim Hậu phủ, cũng không muốn hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nhưng vận mệnh lại bất kham (kinh khủng) như vậy, nếu như không nhớ lầm, qua thời kỳ mùa đông vô cùng lạnh lẽo này, phụ thân sẽ đón mẫu nữ các nàng trở về phủ.

Kể tiếp đủ loại chuyện xấu sẽ liên tiếp tìm tới, Dung Noãn Tâm đã từng ảo tưởng, nếu như nàng và mẫu thân không có trở lại Phủ Định Bắc Hậu, như vậy, mẫu thân có phải có thể an hưởng lúc tuổi già hay không, bình bình đạm đạm cả đời.

Giờ khắc này, Dung Noãn Tâm lại không cho rằng như vậy, bởi vì, trong thời gian lúc trước ở quê hương, nàng chưa từng cẩn thận xem xét ánh mắt của mẫu thân, ở trong đó, có kinh nghiệm sau khi đã trải qua một đời tang thương, bà luôn sống trong cô đơn.

Mẫu thân. . . . . Là muốn trở lại bên cạnh phụ thân.

Đời này, để cho nàng tới giúp bà.

"Thế nào? Thân thể lại không thoải mái? Nương sẽ đi mời đại phu. . . . ." Tần Thái Liên bước nhanh tới, nâng mặt của Dung Noãn Tâm nhìn trái một chút nhìn phải một chút.

Noãn Tâm nhìn từ góc độ đó, hai bên tóc mai của mẫu thân đã hơi hơi bạc màu, khóe mắt cũng có nếp nhăn nhỏ, hơn 30 tuổi, vốn không được coi là đã già, nàng lại giống như một phụ nhân trung niên.

Cái nhìn này, Dung Noãn Tâm càng thấy đau khổ trong lòng, nàng bắt được bàn tay thô ráp của mẫu thân, tức khắc nhào vào trong ngực mẫu thân, cảm ngộ (cảm động thông hiểu) khóc rống lên: "Nương, nương. . . . . Thật tốt, thật tốt!"

Nương, ta còn có người, thật tốt!

Tần Thái Liên bị hành động của nàng dọa sợ hết hồn, vừa buồn cười lại đau lòng ôm thân thể gầy yếu của Dung Noãn Tâm, khẽ vuốt nói: "Nữ nhi ngốc, nương cũng chỉ là đi ra ngoài làm chút việc, con không cần phải lo lắng cho nương!"

Mỗi lần, Tần thị đi hơn nửa ngày không trở lại, Dung Noãn Tâm đều sẽ khóc bù lu bù loa, nàng biết nữ nhi lo lắng nàng ở bên ngoài gặp chuyện không may, cho dù mệt mỏi không đứng thẳng lên được, Tần Thái Liên cũng thấy dễ chịu.

Chỉ cần Noãn Tâm mau mau lớn lên, những khó khăn này cuối cùng cũng sẽ qua đi.

Mùa đông cuối cùng cũng trôi qua, lúc này nắng ấm mùa xuân chiếu lên trên người, Dung Noãn Tâm ngồi trên một mảnh đất trống trong sân, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lên, tham lam hô hấp đón lấy ánh mặt trời.

"Noãn Tâm, Noãn Tâm, bên ngoài. . . . . Bên ngoài, có người tìm nương muội!" Âm thanh của tráng tử từ mười mấy thước bên ngoài nhẹ nhàng truyền tới.

Khóe miệng Dung Noãn Tâm khẽ giương lên thành một đường cong, nên tới cuối cùng cũng tới.

"Biết!" Dung Noãn Tâm cất cao giọng đáp lại, liền đứng dậy trở vào nhà đi thu dọn hành lý.

Khi nàng thu dọn đồ đạc xong, lúc đi ra khỏi phòng, tráng tử đang đứng ở cửa, đôi mắt sáng ngời lại nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm: "Noãn Tâm, muội muốn đi đâu vậy?"

Tráng tử người cũng như tên, ngày thường khỏe mạnh thật thà, da bởi vì quanh năm phơi nắng chần trâu nên đen nhẻm, ánh mắt trời chiếu xuống, giống như đang đeo mắt kính đen mà nhìn.

Dung Noãn Tâm quay đầu lại nhìn hấn một cái, bàn tay mảnh khảnh vỗ hai cái trên bờ vai hấn: "Tráng tử, muội phải đi, trở lại nơi muội vốn nên thuộc về!"

Tráng tử hiển nhiên không rõ nên lí giải lời nói của Dung Noãn Tâm ra sao, hai mắt tròn xoe: "Nương tựa thân thích?"

Không đợi Dung Noãn Tâm cho hấn một đáp án hài lòng, Tần Thái Liên đã hoang mang sợ hãi chạy về, hiển nhiên, ở cửa thôn, nàng đã bắt gặp người tới đón hai mẫu nữ họ trở về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Bắt Đầu Mở Màn.

"Nương, đi thôi, phụ thân phái người tới đón chúng ta!" Dung Noãn Tâm cười híp mắt tiến lên kéo tay Tần Thái Liên, cực kỳ tự nhiên lôi kéo nàng đi về hướng cửa thôn.

Tần Thái Liên hoảng hoảng hốt hốt bị nàng lôi kéo, đối với thái độ của Dung Noãn Tâm, một lúc lâu nàng cũng không phản ứng kịp.

Trước kia, chỉ cần Tần Thái Liên nhắc tới chuyện liên quan đến Dung Định Viễn, Dung Noãn Tâm đều sẽ giậm chân giậm dừ không thôi, vì thế, còn từng tuyên bố nói cuộc đời này nàng tuyệt sẽ không nhận thức người phụ thân này.

Nhớ tới năm đó, Dung Định Viễn vẫn chỉ là một vô danh tiểu tốt, vì duy trì kế sinh nhai cho cả nhà, hấn nương tựa vào quân doanh, còn lại hai người mẫu nữ các nàng và lão phu nhân lớn tuổi.

Chuyến đi này, chính là mười năm, mới đầu, Dung Định Viễn còn từng cho người mang mấy phong thư trở về nhà, nhưng càng về sau, tin tức của hấn càng ít đi, Tần Thái Liên hỏi thăm nhiều lần, mới biết, hấn bởi vì lập chiến công, vinh dự được thăng thành Giáo úy, rồi sau đó bởi vì hấn thông minh bất được thủ lĩnh của quân địch, lại một lần tấn thăng làm Thống lĩnh, về sau, làm Phó tướng quân.

Theo lý thuyết, đây đều là tin tức tốt, nhưng ở trong lòng Tần Thái Liên lại càng bất an, mãi đến mấy năm trước, hấn được Hoàng thượng ban cho ‘Định Bắc Hựu’ tin tức truyền khắp Kinh Thành.

Tần Thái Liên lòng tràn đầy vui mừng đeo một rổ trứng gà chạy đến cửa thành đi nghênh đón hấn, ngày đó, thời tiết vô cùng tốt, gió thu thật là ôn hòa, hai bên đường hèm chặt ních dân chúng chào đón, người người hô to tục danh ‘Dung Định Viễn’, giống như hấn chính là Đại Tề thần, chính là người đề cho mọi người trên cõi đời này kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).

Nhưng, khi Tần Thái Liên nhìn thấy Tướng quân uy vũ trên con ngựa cao to thì nàng lại phát hiện, ở bên cạnh hấn, lại có một vị giai nhân vô cùng xinh đẹp bầu bạn.

Nàng nhìn về mặt nữ tử kia cười vô cùng xinh đẹp, nữ tử kia sinh ra đã cực kỳ mỹ lệ, ở trên người nàng tản ra khí chất tao nhã khiến người ta say mê, ánh mắt trời chiếu trên gương mặt đang cười khanh khách của nàng, làm cho mắt người ta đau nhói, đến nay Tần Thái Liên vẫn không quên được, ngày ấy, cả người nàng mặc chiết váy dài đồ rực, cực kỳ chói mắt, cực kỳ hấp dẫn ánh nhìn.

Nàng và hấn sóng vai cười ngựa, hai người một đường cười cười nói nói, tư thế cực kỳ thân mật, Tần Thái Liên vốn cũng đã chuẩn bị, thế nhưng một khắc này, nàng lại tự ti ẩn ở trong đám người, trở mắt nhìn hai con ngựa cao to vượt qua trước mắt của nàng, rồi sau đó cô đơn về nhà.

Không quá ba ngày, lão phu nhân nàng tận lực chăm sóc mười mấy năm được Dung Định Viễn tự mình đón trở về phủ, nhưng, mẫu nữ các nàng lại bị bỏ lại ở thôn nhỏ này.

Không có nguyên nhân khác, Dung Định Viễn nói vô cùng rõ ràng, hấn không thể nhận mẫu nữ các nàng, bởi vì hấn cưới thiên kim Thái phó đương triều, mà thiên kim Thái Phó tuyệt đối không thể làm thiếp của hấn, vì vậy, chỉ có thể uất ức mẫu nữ các nàng.

Tần Thái Liên cũng không có khóc, một mình nàng tịch tịch ngồi ở đỉnh núi, từ bình minh ngồi đến trời tối, ban đêm về đến nhà, vốn muốn chết, lại bị tiếng khóc nho nhỏ của Dung Noãn Tâm quấy nhiễu, lúc này nàng mới khóc lớn một trận, phát tiết tất cả oán khí trong lòng ra ngoài.

Sau đó, nàng mang theo nữ nhi rời khỏi cái thôn kia, đi tìm một chỗ khác rồi dừng chân, những năm gần đây, nàng rất ít nhắc tới phụ thân của Noãn

Tâm, cho dù thỉnh thoảng nói một chút, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Dần dần lớn lên Noãn Tâm thường bị hài tử trong thôn nói là con hoang, vì thế, Noãn Tâm đã từng một lần hỏi nàng chuyện về Dung Định Viễn, đã từng nói muốn đi tìm Dung Định Viễn.

Nhưng, mấy năm gần đây, có một tiền sinh dạy học đến thôn, Noãn Tâm thích đọc sách, nhưng thân là nữ tử lại không thể giống như nam hài tiến vào học đường, nàng liền len lén núp ở ngoài học theo.

Lâu ngày, cũng học được mấy chữ, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã không còn hỏi đến chuyện về Dung Định Viễn nữa, hơn nữa đối với chuyện đó hết sức ác cảm, càng về sau, thay đổi đến mức, chỉ cần Tần Thái Liên trong lúc vô tình nhắc tới, nàng sẽ mất hứng.

Tần Thái Liên nhìn Dung Noãn Tâm, thật sự nhìn không thấu, nàng là hết sức vui mừng, hay là oán đến cực điểm.

"Noãn Tâm, nương không đi!" Tần Thái Liên bắt được tay Dung Noãn Tâm, trong mắt lóe lên lo sợ.

Một mặt, trong lòng của nàng là sợ, cao môn đại hộ (nhà quyền quý) như vậy, thật có thể dung (dung nạp) được hai người mẫu nữ các nàng? Mặt khác, nàng lo lắng Noãn Tâm sẽ làm ra chuyện ngu ngốc gì đó, ngộ nhờ có cái tốt cái xấu. . . . .

Nghĩ tới đây, thân thể Tần Thái Liên run lên một cái, trong mắt càng lóe lên lo lắng, truyện chỉ đăng tải duy nhất tại (đđ)-lê quý đơn.com

"Nương! Đừng sợ, không phải người vẫn nói phụ thân là một Đại Anh Hùng sao? Nếu là Đại Anh Hùng, nhất định không có lý do để cho hai mẫu nữ chúng ta chết đói, đừng sợ!" Dung Noãn Tâm hiển nhiên biết lúc này Tần Thái Liên lo lắng cái gì.

Nàng chớp chớp hai mắt, nở nụ cười ôn hòa với mẫu thân, nụ cười này, khiến cho thần sắc dung nhan của nàng vốn thanh tú lại càng Ngũ Thái Tân Phân (rực rỡ).

Giống như là bầu trời đêm đầy sao, hoặc như là nước xoáy dưới biển sâu, làm cho người ta không kiềm được hãm vào.

"Tráng tử, hữu duyên gặp lại!" Nàng quay đầu lại chớp chớp cặp mắt với bạn chơi từ nhỏ sau lưng, để lại cho hắn một nụ cười rực rỡ.

Tất cả đều sắp bắt đầu mở màn!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Dã Nha Đầu Đến Từ Nông Thôn.

Trên đường về xe ngựa một đường chạy về hướng Phủ Định Bắc Hậu, vào Kinh Thành, khắp nơi đều là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, dưới chân thiên tử, quả thật làm cho con mắt người ta không nhàn rỗi.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng dựa vào gối dựa găm mềm mại trong xe, đầu hơi nghiêng qua xuyên thấu qua rèm che vài găm màu đỏ thăm nhìn ra ngoài, nàng nhìn trước mắt từ từ náo nhiệt lên, trong lòng âm thầm ước lượng, qua con phố này, phía trước chính là đường cái Trường An, mà Định Bắc Hậu lại tọa lạc tại cuối con phố lớn nhất Trường An.

Tần Thái Vân lo lắng khuấy động mười ngón tay thô ráp của mình, càng lo âu sợ hãi, theo lý thuyết, nàng mới đúng là nguyên phối (vợ đầu) của Dung Định Viễn Định Bắc Hậu, chỉ là trong lòng nàng biết thân phận mình thấp kém, cho dù vào Phủ Định Bắc Hậu cũng không thể làm chính thê (vợ cả) Dung Gia, có lẽ ngay cả một người thiếp cũng an (yên ổn) hơn.

Trái lại nàng không sao cả, chỉ là. . . . . Thân phận của nữ nhi sẽ được xếp như thế nào?

Nghĩ tới đây, Tần Thái Vân không nhịn được kêu: "Noãn Tâm, chúng ta vẫn nên trở về đi!"

Âm thanh của nàng cực nhỏ, nhưng vẫn không che giấu được sự kinh hoàng của nàng, Dung Noãn Tâm từ từ phục hồi tinh thần lại, lại thấy hai tay mẫu thân đã sớm rịn đầy mồ hôi, khuôn mặt đã trải qua sương gió lại mờ mịt bối rối, trong mắt tuy mơ hồ có kỳ vọng, nhưng lo âu nồng đậm lại thâm nhập vào.

Trải qua kiếp trước, nàng hiển nhiên biết mẫu thân khổ, mẫu thân lo.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, nắm tay Tần Thái Vân thật chặt, ánh mắt kiên định mà tràn đầy lòng tin nói: "Nương, chúng ta không phải đi chịu hình, chúng ta là đi hưởng phúc, thứ nên thuộc về chúng ta, chúng ta nhất định phải lấy lại".

"Lấy lại thứ thuộc về chúng ta?" Tần Thái Vân nghi ngờ khẽ hỏi.

Thật có thể lấy lại sao? Nam nhân, danh phận vốn nên thuộc về nàng, cẩn thận suy nghĩ, nhưng lại cảm thấy Dung Noãn Tâm có chút thiên hoang dạ đảm (giống “nghe sợ một đêm”) nhằm mô tả một chuyện gì đó không thể nào xảy ra).

Nàng lắc đầu một cái, nhìn Dung Noãn Tâm, trong lòng dường như bị lời nói của nàng trấn an không ít, trái tim cũng sẽ không đập ‘thình thịch’, nắm tay của nữ nhi, Tần Thái Vân nói: "Noãn Tâm, con muốn làm tiểu thư Phủ Định Bắc Hậu sao?"

Suốt những năm qua, nàng chịu vô số khổ, đắc tội vô số, tuy nhiên cũng không khản trương, quan trọng nhất, nàng cảm thấy không thể cho nữ nhi một quy túc (nơi nương tựa) tốt, tính toán toán toán tuổi, Noãn Tâm cũng đã mười bốn, qua một hai năm nữa, cũng nên hứa gả cho người khác, có lẽ vào Phủ Định Bắc Hậu, sẽ có thể hứa gả cho người tốt.

Nghĩ tới đây, Tần Thái Vân cắn răng, bất cứ giá nào.

"Nhớ, nương phải làm phu nhân Định Bắc Hậu, điều đó vốn nên là của mẫu nữ chúng ta!" Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười, nụ cười kia nhẹ nhàng thân nhiên, giống như đang cười, mà lại giống như không cười, dường như sâu không có đáy, mà lại giống như cảnh xuân tươi đẹp.

Tần Thái Vân nhìn Dung Noãn Tâm, đột nhiên có cảm giác xa lạ, dường như người trước mắt, trong một đêm thay đổi làm cho người ta nhìn không thấu.

Cũng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bà tử thấp giọng kêu: "Tiểu thư, đến!"

Chính là quản sự Lâm mục của Phủ Định Bắc Hậu, ở bên cạnh đại phu nhân, cũng chính là thiên kim Vương thái phó năm đó, bây giờ cũng có thể nói là người tâm phúc bên cạnh phu nhân Định Bắc Hậu.

Hạ nhân nào trong phủ dám không nể mặt nàng?

Nhớ tới kiếp trước, Dung Noãn Tâm mới vừa theo mẫu thân trở lại Dung phủ, chân còn chưa kịp vững vàng, thân thể mẫu thân luôn luôn cường tráng lại bị bệnh nặng, đại phu chỉ nói sẽ lấy bệnh, không cho bất kì kẻ nào tiếp xúc, ngay cả Dung Noãn Tâm cũng không thể đến gần viện kia nửa bước.

Đại phu nhân vừa mời pháp sư làm phép, vừa mời danh y chẩn bệnh, tới tới lui lui náo loạn gần nửa năm, cuối cùng mẫu thân cũng qua đời, khi chết ngay cả một danh phận cũng không có, mặc dù chôn ở tổ phần (phần mộ tổ tiên) Dung Gia, nhưng không có ghi rõ thân phận phu gia.

Đã từng, trong lòng Dung Noãn Tâm tồn tại cảm kích, khi đó tâm tư nàng đơn thuần, cho rằng mẫu thân chết cũng chỉ là bệnh chết bình thường, hôm nay suy nghĩ lại, trong này nhất định có điều kỳ lạ.

Nghĩ như vậy, Dung Noãn Tâm đã đỡ mẫu thân xuống kiệu mềm, chậm rãi theo Lâm mục vào phủ.

Chỉ nhìn khí thế bên ngoài phủ, Tần Thái Vân thật sự bị dọa, một lúc lâu đều là bị Dung Noãn Tâm lôi kéo mới có thể miễn cưỡng đi về phía trước, vừa vào cửa phủ, nàng càng thêm trọn mắt há hốc miệng, cả Phủ Định Bắc Hậu có thể nói là trang trọng nghiêm túc, lịch sự tao nhã xa hoa, đối với loại phụ nhân quen ngày ngày ở quê như nàng mà nói, giống như Giã Lưu vào thăm Đại Quan Viên (tình tiết trong truyện Hồng Lâu Mộng).

Lúc này lấy đề hình dung Tần Thái Vân là vô cùng thích hợp.

Lâm mục dẫn các nàng một đường xuyên qua các hành lang dài liên tiếp xuất hiện, vòng qua đường nhỏ quanh co khúc khuỷu.

Con đường này, Dung Noãn Tâm vẫn nhớ, là đi thông qua Di Phúc viện của lão phu nhân, dọc theo con đường này, có thể thấy được nha hoàn mặc áo nhỏ màu lục ở khắp nơi, thấy mẫu nữ Dung Noãn Tâm đều cung kính quý củ đứng hành lễ.

Dung Noãn Tâm cũng không nhìn các nàng, chỉ hơi hơi cười một đường đi qua, nàng kéo cánh tay Tần Thái Vân không để cho nàng hành lễ với những hạ nhân kia.

Kiếp trước, chính là bởi vì chuyện nhỏ này, khiến cho Tần Thái Vân ở trong phủ mất hết mặt mũi, không chỉ là chuyện cười, ngay cả nha đầu cấp thấp nhất cũng chưa từng để mẫu nữ các nàng ở trong mắt.

Hôm nay nghĩ lại, là ai dung túng toàn bộ mọi chuyện?

"A. . . . . Đó là ai?" Một đầu hành lang dài, vừa đứng có thể nhìn thấy mấy nha hoàn và một tiểu thư cao quý mặc y phục gấm Cẩm Châu màu hồng nhạt tranh tài đá cầu trên phần đất trống giữa vườn hoa.

"Nhị tiểu thư, ngài còn chưa biết? Đây chính là. . . . . Nô tỳ cũng không nói được, chỉ biết là nữ nhi ở nông thôn của lão gia, nghe nói là một dã nha đầu, nhưng xem ra, lại không giống!"

Lời của nàng lập tức rước lấy sự bất mãn của Dung Huệ Kiều, nàng nghiêng qua liếc mắt nhìn Dung Noãn Tâm, nhếch miệng lên khinh miệt cười lạnh: "Ta thấy chính là một dã nha đầu ở nông thôn, nhìn bộ dạng của nàng, nhìn y phục nàng mặc, làm sao mà tranh cãi được?"

Nói đến, Dung Huệ Kiều này bất quá cũng mới mười mấy tuổi, ngược lại là một cô nương xinh đẹp chân mày lá liễu, vào ngày thường ý vào mình chính là nữ nhi duy nhất của phu nhân nhị phòng, ở trong phủ cũng không để người nào ở trong mắt, ngay cả đại phu nhân bên kia, nàng cũng là cao hứng thì cho mặt mũi, rất hứng liền làm phản.

Vì thế, đại phu nhân đối với nàng cũng không quá yêu thích.

Nhắc tới phu nhân nhị phòng, cũng có chút lai lịch, nghe nói một năm kia nàng nữ giả nam trang theo phụ thân tuần tra biên cương, thật vừa đúng lúc, kì lạ là lúc ấy lại vừa ý Dung thiếu Nhị Lão Gia Dung Định Nam vẫn còn là một Giáo úy nho nhỏ, hai người ăn ý với nhau, cũng không lâu lắm, nàng liền cầu phụ thân lúc ấy là Lại Bộ Thị Lang làm chủ cho hai người, thành thân.

Vì thế, Dung Định Nam vẫn cảm thấy mình trào cao, vì vậy cả đời này cũng không nạp thê thiếp nữa, cho dù hiện giờ đã có rất nhiều chiến công, uy trấn tứ hải, hẳn cũng chưa từng phản bội lời thề năm đó.

"Dạ dạ dạ, nhị tiểu thư nói rất đúng. . . . ."

Dung Noãn Tâm một đường đi đến, bên tai không ngừng truyền đến đủ loại lời nói linh tinh, nàng đều không để ý tới, cười trừ.

Đến cửa chính Di Phúc viện, nha hoàn canh giữ ở bên ngoài xa xa thấy các nàng đi tới, đã sớm chạy vào đi thông báo.

Cũng không lâu lắm, từ bên trong một vị mụ mụ mặt mũi hiền lành đi ra, Dung Noãn Tâm nhận ra nàng, chính là Trương mụ hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, nhìn thấy mẫu nữ các nàng, Trương mụ mỉm cười lên tiếng: "Mời phu nhân tiểu thư vào nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Xinh Đẹp Tự Nhiên.

Dung Noãn Tâm khẽ gật đầu với Trương mụ, khẽ cười nói: "Làm phiền Trương mụ rồi.", liền đỡ tay mẫu thân vào phòng chính.

Bước lên nền nhà được xây bằng bạch ngọc, chỉ thấy đồ vật có giá trị xa xỉ trong phòng đều được làm từ gỗ Lim, trên đỉnh đầu là một chiếc đèn Lư Ly bát giác óng ánh vô cùng lớn rất là thu hút sự chú ý của người khác, mắt người nhìn thấy đều muốn rót ra.

Tần Thái Vân cả kinh nín thở, bị Dung Noãn Tâm đỡ vòng qua bức bình phong Thất Thái Hà Vân có khung làm từ gỗ tử đàn với hoa văn màu ở phía trước, người đang ngồi trước mặt chính là lão phu nhân Tiết thị hai người quen thuộc.

Bây giờ lão phu nhân ở đại viện, không thể so với nhà nông mà lão phu nhân ở trước kia, bây giờ mặt mũi nàng hiền lành ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, trên người mặc gấm vóc lụa là thượng hạng màu đỏ sậm, tay áo và cổ áo đều thêu từng đóa từng đóa hoa Mẫu Đơn tinh xảo, hoa nở Phú Quý, tượng trưng cho Như Ý Cát Tường.

Trên đầu nàng đội Chiêu Quân sáo (*), ôm tóc hoa râm vào trong đó, ở giữa khảm một viên lục bảo thạch cực kỳ quý giá, vô cùng phù hợp với y phục trên người nàng.

(*) Một loại trang sức đeo trên đầu của phụ nữ thời cổ đại. Chiêu quân sáo thường được làm bằng da chồn hoặc nhung, không có chóp, trên đỉnh ngọc, quần xung quanh trần. Tương truyền vì Vương Chiêu Quân đã từng dùng loại vật dụng này trên đường xuất giá đến biên cương nên mới có tên gọi là "Chiêu Quân sáo".

Sắc mặt nàng đỏ thắm, hình như hơi đầy đặn hơn trước, trên trán cũng dần ra không ít, nhìn thấy mẫu nữ Tần Thái Vân đi vào, nàng vội vã đứng lên, đang muốn tiến lên, lại bị một cánh tay ở bên cạnh nhẹ nhàng ấn xuống một cái.

Ngồi ở bên cạnh người nàng chính là Mạc thị bây giờ đã là chính phẩm phu nhân Định Bắc Hậu, chỉ thấy nàng mặc một bộ váy lụa màu xanh dương cổ áo cao miệng tròn, bên ngoài khoác một chiếc áo da cừu trắng như tuyết, búi tóc trên đầu quy củ quần ở sau ót, cài một chiếc trâm vàng cực kỳ chói mắt, cũng có vẻ đoan trang đại khí, phối hợp với khuôn mặt đẹp đẽ vốn được bảo dưỡng của nàng, lại vô cùng tao nhã, ý vị không giảm.

Dung Noãn Tâm vỗ nhẹ tay của mẫu thân, dư quang bên khoe mắt khẽ lướt qua, ý bảo mẫu thân không cần lo lắng, tất cả giao cho nàng xử lý.

"Noãn Tâm gặp qua lão phu nhân, gặp qua mẫu thân và Nhị thẩm thẩm (thím)!" Đi lên trước, nàng khẽ cười thỉnh an mấy vị trưởng bối, nhưng lại không có nhút nhát và lo lắng, đáng vẻ là hết sức tự nhiên, dường như trường hợp như vậy, hoàn cảnh như vậy nàng đã trải qua cả trăm ngàn lần.

Đối với lão phu nhân luôn luôn quen thuộc với nàng mà nói, ở trong lòng cũng lấy làm kinh hãi.

Trước kia Noãn Tâm chỉ đơn giản là tiểu nha đầu nhất gan, lớn lên ở nhà nông, dĩ nhiên về phương diện lễ nghi nếu so với các cô nương trong nội thành này sẽ kém hơn, nhưng hôm nay xem ra, nàng không chỉ có cách nói năng hào phóng, phong cách ưu nhã, hơn nữa còn có mấy phần khuôn cách của tiểu thư khuê các.

Nếu không phải trên người nàng vẫn mặc chiếc váy bị hỏng, có lẽ lão phu nhân đã cho rằng là mình hoa mắt, nhìn nhầm tiểu thư trong kinh thành là cháu gái số khổ của nàng.

"Thật là một cô nương làm người vừa ý, mau tới đây để cho mẫu thân tỉ mỉ nhìn một chút!" Mạc thị lập tức đứng lên, một bước đi xuống trước lão phu nhân, lôi kéo tay Dung Noãn Tâm nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, mặc dù khỏe miệng hàm chứa ý cười tao nhã, nhưng Dung Noãn Tâm lại thấy được sự lạnh lùng trong mắt nàng.

Có lẽ là mình đã khiến cho nàng thất vọng, nha đầu đến từ nông thôn, không phải nên ngoan ngoãn thuận thuận, nói gì nghe vậy, đi đến chỗ nào cũng sợ đầu sợ đuôi sao?

Đúng, năm đó Mạc thị chính là đánh chủ ý này, nắm lấy sự đắn đo của nàng, thay thế nữ nhi Dung Huệ Như như hoa như ngọc của nàng gả cho Cung Thân vương Thiên Mộ Ly không có thể lực nhất, và lại cả người luôn bị bệnh, nhưng mà Mạc thị tuyệt đối không ngờ đến, vị hoàng tử này vốn bị bệnh quần thân, nhưng lại được Hoàng thượng sủng ái nhất, cả người hân bị bệnh tật, cũng chỉ là lá chắn che dấu tai mắt mọi người.

Tắt đi tất cả, là lúc nàng được nâng lên bảo tọa Quý phi, rồi lại không cam lòng để cho dã nha đầu như nàng được tiện nghi, hạ trăm phương ngàn kế, rồi lại đưa cháu gái của mình tiến cung, có địa vị Hiến Quý phi bằng với nàng, người nọ, chính là Mạc Tiềm Tiềm năm đó cùng tranh với nàng đến người chết ta sống.

Nhớ tới những chuyện này, trong lòng Dung Noãn Tâm giống như có một ngọn lửa vô danh đang hùng hực thiêu đốt, nhưng trên mặt nàng vẫn treo nụ cười thần nhiên như cũ, làm cho người ta nhìn không ra chút không ổn nào.

"Vây cũng đúng, ngày thường Tâm nhi luôn luôn xinh đẹp, Thô Trung Hữu Tế (*), ngược lại với Định Viễn!" Lão phu nhân nhìn bộ dạng Đại phu nhân thật sự nhiệt tình, cũng bình tĩnh lại.

(*) Chỉ một người ăn nói, làm việc mặt ngoài dường như thô lỗ, tùy tiện nhưng trên thực tế là thâm thận, tỉ mỉ.

Nàng lại chuyển ánh nhìn sang chỗ khác, Tàn Thái Vân nhất thời không biết như thế nào cho phải, ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) mới vừa dần ra lại vẩn trở lại.

Tĩnh tĩnh Mạc thị thích tranh cường hạo thắng, muốn nàng và Tàn Thái Vân bình thường ngồi chung một chỗ, là tuyệt đối không thể nào, nhưng nếu an bài cho Tàn thị thân phận của ‘thiếp’, hình như có lỗi với lương tâm.

Về điểm này, lão phu nhân cũng gặp khó khăn, nàng thờ dãi một cái, trước mắt cũng không tiện nhiều lời, liền phân phó Trương mục đưa Tàn thị đi xuống nghỉ ngơi.

Dung Noãn Tâm nhìn ấn đường lão phu nhân nhú lại, dĩ nhiên trong lòng nàng hiểu ý tứ để cho mẫu thân tránh đi, ở chỗ này, nhiều người nhìn như vậy, sẽ chỉ làm nương càng thêm khó chịu.

Dù sao cũng đã sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm, thân tình vẫn còn, lão phu nhân không thể quên được.

Nàng quay đầu, nhẹ nhàng gật đầu với lão phu nhân, đến nơi này, từ nay về sau nàng chỉ có thể kêu nàng một tiếng lão phu nhân.

"A, thật là một cô nương xinh xắn, ngược lại cũng không kém Huệ Như nhà các ngươi một điểm nào!" Dáng đáp phụ nhân vừa nói chuyện mi dãi trán rộng, mắt dài nhỏ lại hết sức sắc bén, trên người nàng mặc một bộ váy ngắn tinh tế màu tảo miệng tròn, bên ngoài khoác áo lông Ngân Hồ ngắn, đáng vẻ trẻ hơn Đại phu nhân, nhưng cũng càng thêm hoạt bát.

Chính là phu nhân nhị phòng Viên thị, đứng nhìn mọi việc Nhị lão gia đều kính sợ Đại lão gia, nhưng mà Nhị phu nhân này một chút cũng không để Đại phu nhân ở trong mắt, ở ngoài sáng âm thầm đấu với nàng.

Kiếp trước, trong phủ này có thể nói là gà chó không yên, ba ngày bốn bữa lại xuất hiện tình trạng hỗn loạn.

Lời nói của Nhị phu nhân, vừa nghe ý tứ, chính là nhằm về phía Đại phu nhân, Huệ Như là thiên kim trên tay Đại phu nhân, trong kinh thành này cũng có thể được coi là tài nữ số một số hai, bên ngoài còn từng có lời đồn đãi nói nàng là Kinh Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân.

Nhị phu nhân vừa nói như vậy, ý tứ chính là, ngay cả một dã nha đầu ở nông thôn cũng có thể so sánh với thiên kim tiểu thư nhà ngươi, còn được coi là Đệ Nhất Mỹ Nhân cái gì?

Lời này, đơn giản là đâm trúng chỗ hiểm của Đại phu nhân, nàng nhìn Dung Noãn Tâm, lông mày lá liễu tinh tế, sống mũi thanh tú, đôi môi anh đào mềm mại như nước, bộ dạng nói là hoa sen mới nở thật sự cũng không quá đáng, y phục rách nát trên người cũng không che lấp được vẻ đẹp của nàng?

Ở trong lòng Đại phu nhân lấy Dung Noãn Tâm so sánh với Huệ Như, trong lòng thâm than, quả thật không thể sánh bằng Huệ Như, tuy dung mạo không kém, nhưng phương diện tài nghệ, thì làm sao mà so sánh được?

Ý thức được sự chênh lệch giữa trứng gà và đá, Đại phu nhân cười, nụ cười này, đuôi mắt đầu lông mày đều mơ hồ lộ ra vẻ hả hê.

"Lời nói của Nhị đệ muội thật cũng không sai, chẳng qua Noãn Tâm đẹp là xinh đẹp tự nhiên, mà Huệ Như đẹp lại là xinh đẹp hồn nhiên thiên thành (cũng có nghĩa là tự nhiên nhưng lại hoàn mỹ hơn)!"

Nghe trong lời nói của Đại phu nhân, dường như là khen cả hai người, nhưng nghĩ kỹ lại, Dung Noãn Tâm không khỏi cười thầm, ‘tự nhiên’, ở trong tối nàng ta đang mắng nàng là dã nha đầu ở nông thôn.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Hiếu Kính Trưởng Bối Thật Tốt.

Nghe trong lời nói của Đại phu nhân, dường như là khen cả hai người, nhưng nghĩ kỹ lại, Dung Noãn Tâm không khỏi cười thầm, ‘tự nhiên’, ở trong tối nàng ta đang mắng nàng là dã nha đầu ở nông thôn.

Mà Huệ Như thuộc loại ‘hồn nhiên thiên thành’ ý nghĩa lại khác biệt rất lớn, nhưng lại khiến cho người ta tìm không ra bất kỳ ý nghĩa phản diện nào, ám dụ Dung Noãn Tâm nàng bất luận là ở mặt nào, cũng vĩnh viễn đừng nghĩ hơn được Dung Huệ Như.

Tâm cơ Đại phu nhân luôn luôn sâu không thấy đáy, mới vừa rồi nàng đề lão phu nhân lại, Dung Noãn Tâm đã nhìn ở trong mắt, lão phu nhân không sợ nàng, chỉ là trước mắt bị sự rộng lượng thấu tình đạt lý của nàng che mắt, thế cho nên, vẫn bị nàng nắm mũi dẫn đi.

Nhị phu nhân thấy lời nói của mình lại bị bắt bẻ, trong lòng tự nhiên mất hứng, nhưng nàng cũng không ngóc, trong lòng tự nhiên đánh giá đích chất nữ (cháu gái) đến từ nông thôn được ba phần, kết luận Dung Noãn Tâm cũng tuyệt không là đĩa đèn cạn dầu.

Đại phu nhân đối với mẫu nữ các nàng rất là ghi hận, nếu không phải Hoàng thượng sắp tứ hôn, sợ rằng nàng cũng không cho mẫu nữ Tàn Thái Vân trở về phủ.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Nhị phu nhân khẽ gợn lên, giống như đang vì màn kịch vui sắp tới mà âm thầm vui mừng.

"Noãn Tâm, người dọc theo đường đi cũng cực khổ, xuống nghỉ ngơi đi!" Lão phu nhân thấy hai người này lại đấu võ mồm, trên mặt khẽ không vui.

Nàng có lòng che chở cho Dung Noãn Tâm, liền đi xuống, kéo tay của nàng, một đôi con người từ ái thân thiết nhìn nàng chăm chú, hình như thiên ngôn vạn ngữ cũng được viết ở bên trong.

Dung Noãn Tâm chỉ cảm thấy lòng bàn tay rất ấm áp, giống như tất cả uất ức, tất cả tài năng đều bị lão phu nhân không chứa bất kỳ sự quan tâm đối trả thâm sâu nào đè ép xuống, lúc này, nàng chỉ cảm thấy trái tim chua xót, như có thiên ngôn vạn ngữ, rồi lại cảm giác đối phương đã hiểu.

Kiếp trước, nàng đối với Đại phu nhân nói gì nghe vậy, cũng vì vậy mà xa cách lão phu nhân không ít, thế cho nên, tổ tôn (bà cháu) hai người càng về sau, đến câu nói thân thiết cũng không nói được.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm hơi áy náy, cặp mắt cũng đã uơu uớt, nàng lặng lẽ hít một hơi, rũ hai mắt xuống che giấu lo lắng vào giờ phút này của mình, gật đầu một cái, nói nhỏ: "Được, Noãn Tâm đi xuống trước!"

Đang muốn đi, Nhị phu nhân Viên thị lại cực kỳ nhiệt tình: "Noãn Tâm, ngày hôm nay cũng xem như là lần đầu Nhị thẩm gặp người, quà ra mắt tự nhiên không thể thiếu, đến đây, đây chính là bảo bối trân quý của Nhị thẩm, nha đầu Huệ Kiều kia ta cũng không nỡ cho, ngày hôm nay liền tặng cho người!"

Dứt lời, Nhị phu nhân cố tỏ ra hào phóng nhét một đôi khuyên tai Phi Thúy lục bảo thạch vào trên tay của nàng, cuối cùng, còn dùng mấy phần dư âm ánh sáng bên khóe mắt khiêu khích liếc Đại phu nhân một cái.

Trên mặt Đại phu nhân lúc trắng lúc xanh, nàng nhìn khuyên tai trong tay Dung Noãn Tâm, nếu như không có nhớ lầm mà nói, khuyên tai lục bảo thạch kia chính là trân phẩm Tây Vực tiến cung, phần quà gặp mặt này đúng là Giá Trị Liên Thành, đương nhiên nàng cũng chuẩn bị quà gặp mặt cho Dung Noãn Tâm, nhưng cũng chỉ là một đôi vòng ngọc cực kỳ bình thường, giờ phút này thấy Nhị phu nhân cố ý ngáng chân nàng, nàng tức giận đến mức ngực phát trướng, nhưng trên mặt vẫn không có nửa điểm không vui như cũ.

"Noãn Tâm, mẫu thân cũng chuẩn bị quà gặp mặt cho người, nếu Nhị phu nhân đã bắt đầu, mẫu thân cũng cùng tặng cho người, đến đây, trân Phụng này là bảo bối của mẫu thân, đã cài lên trên đầu là không lấy xuống, ngày hôm nay tặng cho người, nếu người gọi ta một tiếng mẫu thân, cũng xem như là nữ nhi của ta, đến đây, mẫu thân cài lên cho người!"

Quả nhiên Đại phu nhân diễn trò là một tuồng lại một tuồng, ngực nàng phát trướng, cho đến khi từ trên đầu lấy cây trân Phụng kia xuống, ngón tay hơi rung rung, chỉ sợ tim đã đau đến rỉ máu.

Nhưng ở trên mặt nàng vẫn duy trì phong phạm của đương gia chủ nương như cũ.

Dung Noãn Tâm không khỏi cười thầm, cây trân này nếu nhớ không lầm mà nói, kiếp trước chính là cho Dung Huệ Như làm đồ cưới, ngày hôm nay tặng cho nàng, sợ chỉ là công phu bên ngoài, ngày khác Đại phu nhân nhất định sẽ tìm cơ hội để lấy về, nhưng hiện giờ Dung Noãn Tâm không còn là quả hồng mềm, nàng muốn bóp thì bóp sao?

"Chuyện này. . . . . Nữ nhi không dám nhận, quá quý trọng!" Tay trái Dung Noãn Tâm cảm khuyên tai Nhị phu nhân đưa, tay phải cảm trăm cái tóc Đại phu nhân cài trên đầu, mặt lộ vẻ khó xử đẩy kéo.

Lão phu nhân lại cười lấy vòng tay ngọc lục bảo trên tay mình đeo vào trên tay Dung Noãn Tâm, nhẹ nhàng cười nói: "Noãn Tâm, ngươi hãy nhận đi, đây chính là ý tốt của nương ngươi và Nhị thẩm ngươi, ngày khác ngươi hiểu kính các nàng thật tốt là được!"

Dung Noãn Tâm lại giả vờ đẩy kéo mấy cái, lúc này mới hết sức lo sợ cất kỹ đồ vật, thành thật nghiêm túc nói: "Dạ, ngày khác ta nhất định sẽ hiểu kính mẫu thân và Nhị thẩm thật tốt "

Nàng tự nhiên sẽ 'hiểu kính thật tốt' với các nàng, hoàn trả thù hận kiếp trước gấp mười lần trên người mẫu nữ các nàng.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm cười đến cực kỳ rục rỏ, mấy người lại cười nói chút lời dối trá, liền thả Dung Noãn Tâm đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Không Thể Buông Tha.

Trương mục dẫn Dung Noãn Tâm ra khỏi Di Phúc viện, ngược lại Đại phu nhân an bài viện cho nàng vẫn là Di Tâm viện kiếp trước đã ở qua như cũ, nằm ở giữa viện của Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều, giống như cái nhân bánh.

Nàng cũng không ở chung một chỗ với Tần thị, điểm này trong lòng Dung Noãn Tâm đã sớm rất rõ ràng.

Mặc thị vốn tính toán đơn độc đối phó mẫu thân, nếu mình và mẫu thân ở chung một chỗ, dù thế nào cũng sẽ có điều phòng ngại, vì vậy, nàng chọn một lí do thật tốt khiến cho không người nào có thể cự tuyệt —— Noãn Tâm vào Dung phủ, phải học tri thư đạt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi) giống như tiểu thư trong kinh thành, cùng hai vị muội muội tiếp xúc đối với việc tu dưỡng nàng có ảnh hưởng tác dụng cực tốt.

Lão phu nhân nghe vậy cũng gật đầu liên tục.

Trong lòng Dung Noãn Tâm không khỏi cười lạnh, Đại phu nhân đã bắt đầu tính toán.

Đằng trước Trương mục một đường nhiệt tình giới thiệu cảnh vật trong phủ với nàng, mặc dù Dung Noãn Tâm đối với nơi này đã quen thuộc đến mức nhắm hai mắt lại cũng có thể tìm được đường đi, nhưng sắc mặt nàng vẫn khiêm tốn gật đầu như cũ, vừa vặn hòa cùng sự nhiệt tình của Trương mục.

Dù sao, trong phủ này người tốt thật sự cũng không nhiều lắm, mà Trương mục lại là một trong số đó.

Kiếp trước, nàng và lão phu nhân tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng biết Trương mục và lão phu nhân có tình cảm thâm hậu, chăm sóc nàng đến sau trăm tuổi liền rời khỏi Dung phủ.

Về phần, vì sao Trương mục muốn rời đi, Dung Noãn Tâm cũng không rõ.

Theo lý thuyết, nàng ở Dung phủ hầu hạ hơn nửa đời người, Dung Gia nhất định hẳn không mặc kệ nàng, nhưng, nàng đi hết sức gấp rút, cho đến khi nữ nhi nàng gả cho Trường Tử Mặc gia làm thị thiếp cũng chưa từng biết nàng đi nơi nào.

"Đằng trước chính là Di Tâm viện rồi, Đại phu nhân đã để cho người thu dọn nhiều ngày, tiểu thư nhìn xem có hài lòng hay không. . . ." Trương mục cười chỉ một chỗ ở phía trước.

Chỉ thấy một nơi cao cao gạch đỏ ngói xanh đan xen hết sức hợp lí, bên trái chính là Di Như viện của Dung Huệ Như, bên phải chính là Di Kiều viện của Dung Huệ Kiều, dễ phân biệt lấy tục danh hai người làm dấu hiệu, nhưng cũng làm cho người ta vừa nhìn đã hiểu ngay.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, khách khí nói: "Làm phiền Trương mục rồi."

"Mau xem có thích hay không" Trương mục khẽ gật đầu, nhưng trong lòng đối với nha đầu đến từ nông thôn này lại hết sức kinh ngạc, nhìn lễ nghi có hình thái của nàng, tuyệt không kém hơn danh môn thiên kim trong kinh thành.

Theo lý thuyết, từ nhà nông đi đến gia đình giàu có tráng lệ như vậy, nhất định là hết sức lo sợ, sợ đầu sợ đuôi, nhưng không nghĩ đến Dung Noãn Tâm đối với mọi thứ xa hoa ở nơi này, cũng chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, thật giống như, trường hợp như vậy, nàng đã sớm gặp qua trăm ngàn lần, đã không còn đáng kinh ngạc nữa.

Nếu không phải nhìn thấy phản ứng của Tần Thái Vân, Trương mục còn tưởng rằng mình đã nghe lầm, làm sao vị này có thể là đã nha đầu nhà nông ở nông thôn?

"Tốt" Dung Noãn Tâm gật đầu một cái, đang đi về phía trước, nhưng lại dừng bước chân lại, quay đầu lại lộ ra mặt vẻ khó xử nhìn Trương mục, nhỏ giọng

mở miệng: "Trương mục, không biết nương ta ở. . . ."

Trương mục lại là người thông minh, vừa nghe đã biết nàng chính là một nha đầu khéo léo, trong lòng đã lo lắng Đại phu nhân sẽ hà khắc với nương ruột của nàng.

"Xin tiểu thư yên tâm, nương người được an trí ở phía nam Di Hương viện, đã phái hạ nhân qua hầu hạ, một lát Đại phu nhân cũng sẽ cho người phái hai nha đầu sai bảo bên người qua".

Nàng chữ chữ nhấn mạnh Đại phu nhân tốt, bởi vậy, Đại phu nhân ở trong phủ này rất được lòng người.

Dung Noãn Tâm gật đầu tạ lễ.

Lúc này, một cái gì đó từ trên trời rơi xuống ‘Bốp’ một tiếng đập vào dưới chân Dung Noãn Tâm, nàng cúi đầu nhìn, là một quả cầu dùng lông chim ngũ sắc làm thành, đây quả cầu khảm hai đồng tiền vừa dày vừa nặng, vì vậy rơi trên mặt đất liền phát ra một tiếng va chạm cực kỳ vang dội ầm ầm.

Ấn đường Trương mục khẽ nhíu lại, lập tức hô: "Là nha đầu viện nào không có mắt, nếu cái này đập vào trên đầu tiểu thư, xem Đại phu nhân phạt các người như thế nào."

Mấy nha đầu khăn trương chạy tới, hết sức lo sợ cúi đầu đứng nghiêm một bên nghe giáo huấn.

Ở trong lòng Dung Noãn Tâm khẽ hừ một tiếng, mới vừa rồi, xa xa nàng đã nhìn thấy mấy tiểu nha hoàn này đá cầu cùng với Dung Huệ Kiều, ngược lại họ có thể đá, vườn hoa lớn như vậy, lại có thể đá đến dưới chân của nàng.

Cũng vào lúc này, một giọng nữ cực kỳ yêu kiều từ nơi không xa truyền đến: "Quả cầu là ta đá lại thì như thế nào? Đã nha đầu ở nông thôn này cũng muốn xưng tiểu thư?"

Theo tiếng nói mà nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương hơn mười tuổi đang đón gió mà đến, trên người nàng mặc áo khoác tơ lụa màu xanh biếc, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng Ngân Hồ dài đến gối, trên cổ đeo một chiếc khăn quàng cổ bằng lông trắng, trên đầu cài một chiếc tiara lấp lánh, càng làm nổi bật sự xinh đẹp động lòng người của nàng.

Nàng có một đôi mắt cực kỳ tròn xoe, lông mày giống như vẽ, mặt mũi xinh đẹp, thoạt nhìn qua, là vô cùng hoạt bát, nghe nàng nói chuyện liền biết người này tính khí không nhỏ.

Dung Noãn Tâm mỉm cười nhìn nữ hài trước mắt, đối với việc Dung Huệ Kiều nói năng vô lễ, nàng cũng không có dấu hiệu tỏ ra tức giận, ngược lại hết sức lễ độ chào đón tiến lên một bước, kéo tay của nàng nói: "Không thể xưng tiểu thư, nhưng mà là nữ nhi của phụ thân."

Lời nói của nàng hết sức khó hiểu, nhưng một số người hơi thông minh đều có thể hiểu ra ý tứ trong đó.

Nữ nhi của phụ thân? Nàng (Dung Huệ Kiều) mắng nàng (Dung Noãn Tâm) là đã nha đầu ở nông thôn, như vậy chính là mắng Định Bắc Hạo là đã thôn phụ ở nông thôn rồi?

Dung Huệ Kiều cũng không ngốc, trong chốc lát đã hiểu ý của nàng, không khỏi tức giận đến mức mặt cũng đỏ lên, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, một nữ tử từ nông thôn cũng dám tranh luận với nàng, hơn nữa còn bắt bẻ lại lời nói của nàng.

Chuyện này cũng giống với, người không có đủ tư cách như Dung Huệ Kiều đánh một cái tát lên mặt nàng, mặc dù không đau, nhưng lại làm nàng mất hết mặt mũi.

Hiển nhiên Trương mục cũng hiểu ra huyền ý trong đó, nàng không khỏi nhìn vị tiểu thư nhiều mưu mẹo này thêm mấy lần, thầm nghĩ, chỉ sợ trong phủ này muốn yên ổn cũng không được.

Dung Noãn Tâm tuyệt đối không là kẻ dễ bắt nạt, danh phận của mẫu nữ các nàng được định như thế nào, chỉ sợ lão phu nhân và Đại phu nhân sẽ không bàn bạc dễ dàng như vậy.

Cũng vào lúc này, một âm thanh hết sức êm tai khác từ xa truyền tới, theo âm thanh mà đến còn có một tiếng cười duyên như có như không: "Nhị muội lại đang khi dễ người khác sao?"

Âm thanh như người, nụ cười như dung mạo, nói ra, Dung Huệ Như này thật sự đẹp như tiên nữ, khí chất thoát tục, từ trên người nàng dường như luôn có thể tỏa ra một luồng khí làm cho người khác bị ảo giác giống như đang lâm vào cảnh trong mơ, lại giống như, tất cả những vậy ô uế cũng sẽ cách xa nàng ba thước, tất cả tội nghiệt cũng sẽ vì nàng mà biến mất.

Ngày hôm nay, trên người nàng mặc áo váy hoa đào màu hồng nhạt cực kỳ trắng trong thuần khiết, áo khoác màu xanh nhạt, càng làm nổi bật làn da như mỡ đông của nàng, mặt giống như hoa đào.

Mặc dù xinh đẹp, nhưng Dung Noãn Tâm lại xuyên qua dung mạo của nàng nhìn phía sau lưng nàng.

Ở nơi đó, hai người một nam một nữ đang đứng, chính là cháu ruột của Mạc thị, Mạc Tử Hồng trưởng tử Mạc gia và Mạc Tiêm Tiêm trưởng nữ Mạc gia.

Q.1 - Chương 9: Tỷ Tỷ Được Nuôi Dưỡng Ở Nơi Khác.

Con người Dung Noãn Tâm khẽ co lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cứng ngắt.

Hôm nay trên người Mạc Tiêm Tiêm mặc váy dài màu trắng ngà, thời tiết đầu xuân, khí hậu vẫn rét lạnh thấu xương như cũ, nàng lại chỉ khoác một chiếc áo khoác cổ tròn được thêu khéo léo nhưng cực kỳ mỏng, viền ống tay áo thêu lá sen bằng chỉ bạc vẫn để lộ ra một đoạn cổ tay cực kỳ trắng nõn, nhưng vẫn muốn che giấu tay áo lót màu trắng ngà bên trong.

Tay của nàng vô cùng nhỏ nhắn thon dài, nhẹ nhàng mà dịu dàng vuốt ve một con thỏ nhỏ trắng như ngọc trong ngực, càng khiến cho người ta cảm thấy nàng đặc biệt làm người khác thương yêu.

Dung Noãn Tâm nhận ra con thỏ này, chính là Thỏ Ngọc nàng xem như bảo bối sau khi tiến cung, ở trong cung, đã từng bởi vì con thỏ này, Hoàng thượng giận chó đánh mèo hậu cung 3000, trước mặt mọi người trách phạt nàng không hiểu phong tình, lại có thể sai khiến nô tài trong cung vụng trộm giết chết con thỏ kia, mặc dù về sau nàng được trả lại trong sạch, nhưng rõ ràng khiến nàng và Thiên Mộ Ly xa cách không ít.

Vì vậy, khi Dung Noãn Tâm nhìn thấy con thỏ này, đã sớm không còn yêu thích như lúc đầu, hoặc là kiếp trước trước khi chết đã khiến nàng nghĩ thông suốt mọi chuyện, vào giờ phút này mới có thể cảm thấy con thỏ này làm cho người ta cảm thấy cực kỳ gai mắt.

Tuổi Mạc Tiêm Tiêm và Dung Noãn Tâm gần bằng nhau, về tháng thì nhỏ hơn nàng ba tháng, có lẽ là người được gia đình giàu sang nuôi dưỡng, nàng vô cùng cao gầy, so sánh với Dung Noãn Tâm, ngược lại ước chừng cao hơn nửa cái đầu.

Nàng lặng lẽ đánh giá Dung Noãn Tâm, trong mắt không có bất kỳ hi ái gì, hoặc có lẽ vào lúc này nàng đã học được cách che giấu cảm xúc của mình.

Đứng ở bên cạnh nàng là Mạc Từ Hồng cũng xem như phong lưu phóng khoáng, ngày hôm nay trên người mặc cẩm bào Cát Tường màu xanh dương, eo đeo ngọc bội Bát Bảo, thấy Dung Noãn Tâm, hần vốn chán ghét bĩu môi, nhưng sau đó có lẽ là nhìn kỹ lại dung mạo của nàng, trong mắt lại có thêm mấy phần hứng thú không có ý tốt.

"Đại tỷ, người lại oan uổng Huệ Kiều rồi, ta cũng chỉ không cẩn thận đá quả cầu đến dưới chân dã nha đầu này, Trương mục cũng đã nói muốn trách phạt ta, ngược lại người phải phân xử cho ta!"

Dung Huệ Kiều ở bên cạnh Dung Noãn Tâm, tức giận đến mức giậm chân, đảo lộn trắng đen mọi chuyện mà nói.

Có lẽ ở trong phủ chuyện như vậy đã sớm quá quen thuộc, Dung Huệ Như cũng không kinh ngạc, ở một bên cẩn thận dò xét người tỷ tỷ đến từ nông thôn, mặc dù nàng che giấu vô cùng tốt, nhưng Dung Noãn Tâm vẫn từ trong con người chột co lại nhìn ra sự đề phòng.

Chuyện nẫu nữ các nàng trở về phủ, chắc hẳn những người này đã sớm nghe nói, phải an trí hai người như thế nào, có lẽ người trong phủ cũng đã sớm tính toán xong.

Vì vậy, Dung Huệ Như mới có thể 'rộng lượng' tiếp nhận sự tồn tại của nàng như vậy.

"Nhị muội, người đừng nói bậy, dã nha đầu ở nông thôn gì chứ, vị này chính là tỷ tỷ được phụ thân nuôi dưỡng ở nơi khác, người gây họa cho tỷ tỷ thì phải chịu tội!"

Dung Huệ Như cẩn thận dò xét Dung Noãn Tâm xong, lúc này mới che cái miệng nhỏ nhắn khẽ nở nụ cười, nàng thân thiết kéo tay Dung Noãn Tâm, nắm chặt giống như tỷ muội ruột thịt, thật sự giống như hai người đã sớm quen thuộc từ lâu.

Chẳng qua là một nha đầu mười hai tuổi, lại có tâm tư giống mẫu thân, sợ là đã được chỉ dạy từ nhỏ.

Nàng cười lên cực đẹp, giống như một đóa Tuyết Liên tinh khiết ở trên cao không nhiễm bụi trần, trần phàm thế gian, xuất trần thoát tục, làm cho người ta có ảo giác chạm vào một cái cũng sẽ bởi nhẹ thân linh.

Nhưng mà một đóa Tuyết Liên ở trên cao như vậy, cuối cùng lại gả cho Viêm Thân vương Thiên Mộ Điều lập nhiều chiến tích, thái tử hoang dâm vô độ, chìm khờn biết chọn cảnh mà đậu, Đại phu nhân liền đặt món tiền đặt cược này ở trên người Viêm Thân vương, nhưng không ngờ cuối cùng Viêm Thân vương lại mang tội mưu phản phản nghịch, thế nên sau khi Thiên Mộ Ly lên ngôi, cũng đề phòng Dung gia một phần.

Dung Noãn Tâm muốn đồng tình với nàng, nhưng lại không thể đồng tình, bởi vì, kiếp trước ở trong phủ, rốt cuộc nàng và Đại phu nhân ở sau lưng hại chết mẫu thân như thế nào, mặc dù nàng vẫn chưa điều tra được, nhưng Dung Huệ Như nhất định là không thoát khỏi liên quan.

Chính vì bộ mặt giả nhân giả nghĩa như vậy của nàng, đã lừa biết bao nhiêu người?

Nàng gọi Dung Noãn Tâm là ‘tỷ tỷ phụ thân nuôi dưỡng ở nơi khác’, khách khí biết bao, nhưng làm cho người khác không nghĩ ra được nửa câu phản bác.

Nuôi dưỡng ở nơi khác, dĩ nhiên là không thể áp đảo tỷ muội các nàng, ‘tỷ tỷ’ rồi lại chỉ rõ thân thế của nàng, không có một chút không thích hợp, ngay cả Trương mục ở một bên cũng cực kỳ đồng ý gật đầu.

Dung Noãn Tâm đã sớm thu hồi gương mặt cứng ngắc, nàng cười nắm lại tay Dung Huệ Như, vô cùng rộng lượng trả lời: "Muội muội nói gì vậy? Mới vừa rồi vị này. . . . ." Nói tới chỗ này, nàng cố ý dừng một chút, giống như không biết rõ thân phận của Dung Huệ Kiều, trong mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Dung Huệ Như.

Nàng nên gọi Dung Huệ Kiều là gì? Nhị muội? Như vậy, Dung Huệ Như là muội muội thứ mấy?

Đây là một vấn đề vô cùng khó giải quyết, nàng ném cho Dung Huệ Như ‘tâm địa thiện lương’ trước mặt, vô cùng thành kính thỉnh giáo nàng.

Dung Huệ Như ngẩn ra, hiển nhiên vấn đề này nàng không thể nhiều lời, nói sai, phụ thân mẫu thân trách tội xuống, cũng không phải là chuyện nhỏ. . . . .

Thấy mọi người không lên tiếng, Dung Noãn Tâm lại buột miệng cười, uyển chuyển nói: "Được rồi, muội muội chỉ là nói đùa một chút với ta thôi, ta sẽ không để ở trong lòng, về sau tỷ muội chúng ta ở chung hòa thuận là được!"

Nàng cười vô cùng ôn hoà, hành động không có một chút hèn mọn của dã nha đầu ở nông thôn, mặc dù y phục cũ rách, nhưng ở trên mặt Dung Noãn Tâm lại tỏa ra một sự tao nhã và quý khí làm cho người khác không thể coi thường, ánh mặt trời ấm áp đầu xuân chiếu trên gương mặt của nàng, nhu hòa như vậy, rồi lại chói mắt như vậy, cả người nữ tử này đều bị bao vây trong nắng ấm, giống như một con hồng hạc khiến cho người ta không thể nắm giữ, bất cứ lúc nào cũng có thể giương cánh bay cao, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn một cái.

Dung Huệ Như bị khí chất tỏa ra từ trên người nàng làm giật mình, có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Cũng vào lúc này, Dung Huệ Kiều hừ lạnh một tiếng, hình như là vô cùng mất hứng đối với lời nói của Dung Noãn Tâm, nàng tức giận ném quả cầu trong tay lên, dùng sức đá một cước, một cước này đá vô cùng hung ác, quả cầu từ trên chân nàng bay ra, nhanh chóng bay về phía Dung Noãn Tâm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Gừng Càng Già Càng Cay.

"A. . . . ." Dung Noãn Tâm đã sớm đoán được nàng sẽ thực hiện một cước như vậy, cũng đã sớm chuẩn bị tránh né, nghiêng người, quả cầu từ bên má nàng bay về phía sau, ‘Bốp’ một tiếng, cuối cùng rơi trúng trên gương mặt xinh đẹp của Mạc Tiêm Tiêm.

Thỏ Ngọc trắng khiếp sợ, từ trong ngực Mạc Tiêm Tiêm nhảy xuống, trong lúc bối rối lại bị Mạc Từ Hồng đạp một cước.

"Thỏ. . . . ." Nha đầu sau lưng Mạc Tiêm Tiêm sợ tới mức hét lên, con thỏ này là bảo bối của Mạc Tiêm Tiêm, bình thường rơi một cọng lông cũng phải tra hỏi các nàng, hôm nay bị người khác đạp một cước, còn không lột da của các nàng. . . . .

Lúc này Mạc Tiêm Tiêm đâu còn nhớ đến con thỏ kia, ra sức che mặt của mình, cuống quýt hỏi: "Mặt của ta có bị thương không? Có nghiêm trọng không?"

Từ xưa đến nay, xinh đẹp chính là bản tính của nữ nhân, đặc biệt là những thiên kim danh môn này, nếu không có một dung mạo tốt, tiền đồ sẽ càng bi ai hơn người bình thường, vì vậy, phản ứng đầu tiên của Mạc Tiêm Tiêm chính là gương mặt này của mình có thể bị hủy dung hay không.

Tay chân Dung Huệ Kiều đã rối loạn, mặc dù ngày thường nàng ngang ngược can rỡ, nhưng cũng không dám đắc tội những thiên kim tiểu thư có địa vị quyền thế ở trên nàng, lại nói mặc dù nương nàng là thiên kim Lại Bộ Thị Lang, nhưng dù sao cũng không sánh bằng Mạc gia quyền thế to lớn.

Huống chi, Mạc Tiêm Tiêm còn là chất nữ (cháu gái) ruột của Đường Kim Hoàng hậu.

Dung Huệ Kiều nhìn thấy mình gây họa, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm sợ đến mức tái nhợt, tay cũng không nhịn được run lên.

Vốn chỉ là tím bầm một chút, nhưng Dung Noãn Tâm lại kinh ngạc kêu lên: "A. . . . . Rách da một chút, cho dù lưu (lại) sẹo cũng sẽ không dễ thấy!"

Nàng cố ý đề cao âm thanh một chút, nghe qua giống như là đang giải vây cho Dung Huệ Kiều, thật ra nghe vào trong tai Mạc Tiêm Tiêm, chính là như sấm bên tai, hai chữ ‘lưu (lại) sẹo’ này gần như khiến cho nàng hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vì sợ hãi) (khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi).

Trong mắt Mạc Tiêm Tiêm đã sớm chứa đầy nước mắt đau khổ, nàng tức giận đến mức giơ tay muốn đi đánh Dung Huệ Kiều, chân vừa mới bước ra, cũng không biết dưới chân bị vấp phải thứ gì đó, ở giữa tình cảnh hỗn loạn, có người chú ý nhìn con thỏ, có người chỉ trích Dung Huệ Kiều, còn có người xem náo nhiệt, hiển nhiên, người xem náo nhiệt này chính là Dung Noãn Tâm.

Một tiếng ‘Ầm . . . .’ này, còn vang dội hơn âm thanh mới vừa rồi, Mạc Tiêm Tiêm giận đến mức giương nanh múa vuốt xông về phía Dung Huệ Kiều, dưới chân vấp một cái, lại té chổng vó lên trời tình cảnh rất bi thảm . . . . .

Trán bị cục đá cứng trên đất đập trúng tạo thành một vết rách dài, máu tươi chảy ròng. . . . .

Dung Huệ Như cũng sợ ngây người, dù sao đều là hài tử mới lớn, trường hợp này đúng là vô cùng hỗn loạn, Dung Noãn Tâm len lén lui sang một bên, trong lòng nhân nhả thương thức cảnh tượng hiếm thấy này, nhưng mà trên mặt lại giả bộ như không biết phải làm thế nào.

Trương mục sợ nàng bị liên lụy, vội vàng kéo nàng sang một bên.

Bên kia đã có người đi báo cho Đại phu nhân, đúng lúc Dung Định Viễn trở về phủ, thuận tiện đi qua.

Dung Noãn Tâm nhìn đám người từ đằng xa chậm rãi đi tới, trong lòng vô cùng sung sướng, từ lúc sinh ra đến khi vào phủ, nếu không phải được trùng sinh, có thể coi như đây là lần đầu tiên nàng gặp mặt phụ thân ruột.

Bắt đầu từ một năm kia khi hấn xông ra chiến trường, hấn chưa từng trở về nhà của các nàng, hơn mười năm, mẫu thân nuôi sống cả nhà, cuối cùng lại đổi lấy sự ruồng bỏ vô tình của người đàn ông này.

Hôm nay, hấn nhận mẫu nữ các nàng trở về phủ, một mặt là trong lòng hấn còn áy náy, mặt khác chính là nữ nhi như nàng đối với hấn mà nói, vẫn còn một chút tác dụng.

Dung Noãn Tâm nhìn nam nhân khôi ngô nghiêm túc, so với kiếp trước hấn không hề thay đổi, vẫn có bộ dạng cứng rắn như sắt như cũ, luôn luôn mang theo một luồng sát khí đặc biệt trên chiến trường, nét mặt nghiêm túc, nói năng thận trọng.

Chậm rãi, hấn mang theo hơi thở lạnh lùng đi đến trước mặt nàng, con ngươi trong tròng lạnh lùng hơi lóe sáng, lại chuyển ánh mắt đi.

Mấy phần day thẹn (day dứt + hổ thẹn), mấy phần xa cách, đây cũng là thái độ Dung Định Viễn đối với mẫu nữ các nàng.

"Xảy ra chuyện gì?" Hấn hét lớn một tiếng, con ngươi sắc bén lập tức nhìn về phía Dung Huệ Kiều lúc này đã sợ đến mức mặt mũi tái nhợt.

Phía sau Đại phu nhân lại hoang mang sợ hãi xông tới, hô lớn: "Còn đứng ở đây làm cái gì? Đi mời đại phu, mau đỡ biểu tiểu thư vào trong phòng!"

Nàng là một người vô cùng thông minh và lý trí, biết rõ trước tiên phải cứu vãn cái gì, so với những tiểu cô nương còn chưa trưởng thành này, đạo hạnh thật sự đã tu thành chính quả.

Dung Noãn Tâm nhìn tất cả mọi chuyện, không hề tham dự, cũng không đổ thêm dầu, nàng vẫn diễn nhân vật nha đầu ở nông thôn vô cùng lo sợ như cũ.

Đội những người này ba chân bốn cẳng chiếu cố xong, lúc này Đại phu nhân mới gọi những người vừa rồi ở trong hoa viên tận mắt chứng kiến mọi chuyện cần thận tra hỏi.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Nàng Là Khắc Tinh.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

Mạc Tiêm Tiêm là đích nữ của Mạc phủ, thân phận địa vị đều không giống người thường, hôm nay gặp chuyện ở Dung phủ, tội danh này không phải ai cũng có thể chịu trách nhiệm.

Tất cả những người vừa rồi ở trong hoa viên đều bị Đại phu nhân gọi đến chính đường.

Sau khi Dung Định Viễn vừa trở về phủ ngoại trừ hỏi một câu ‘xảy ra chuyện gì’, thì không có nói một chữ một câu nào nữa, chắc chắn hấn vô cùng tin tưởng Đại phu nhân Diệc thị!

Lúc này, Dung Định Viễn ngồi trên chính vị, Đại phu nhân và các nàng ngang nhau, cả đám hạ nhân theo như phẩm cấp hoặc đứng hoặc quỳ.

Dung Noãn Tâm thần nhiên đứng ở vị trí ngang bằng với Dung Huệ Như, nửa rù hai mắt xuống, vô cùng khiêm tốn, nhưng cũng không hèn mọn.

Nhưng trong lòng lại âm thầm nhớ lại suy nghĩ của Dung Định Viễn đối với nàng vào lúc này, mới vừa rồi thoáng nhìn qua một chút, chỉ kịp thấy rõ chút áy náy nhỏ nhất của hắn!

Mặc dù sau đó Dung Định Viễn không nhìn nàng nữa, nhưng Dung Noãn Tâm biết hắn vẫn đang âm thầm quan sát nàng.

Mặt mũi Dung Huệ Kiều tái nhợt đứng sau lưng hai vị tỷ tỷ, lúc này, nàng cũng không có tâm tình đi chú ý Dung Noãn Tâm đứng ở phía trước nàng.

"Nói xem, đã xảy ra chuyện gì!" Con người Đại phu nhân nhanh chóng quét một vòng trên thân mọi người, rồi sau đó không nhanh không chậm nhận lấy tách trà Lâm mục đưa tới uống một ngụm, đối với chuyện này trong lòng nàng đã sớm có tính toán!

Dung Huệ Kiều cắn răng, vô cùng tức giận trừng mắt liếc Dung Noãn Tâm, thầm nghĩ, nếu không phải vì tiện chân này, làm sao mình có thể phạm sai lầm, nàng hạ quyết tâm, nếu Đại phu nhân trách tội xuống, nàng sẽ đẩy trách nhiệm lên người Dung Noãn Tâm.

Dù sao, với thân phận của Dung Noãn Tâm cũng không có lá gan tranh luận mọi chuyện với nàng.

Sau khi hạ quyết tâm, Dung Huệ Kiều âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân lướt một vòng trên người các vị tiểu thư, thấy không có ai nói chuyện, ần đường nàng nhú lại, vỗ bàn đứng lên.

"Mẫu thân đừng nổi giận, chuyện này quả thật khó mà nói rõ ràng, có lẽ Nhị muội và tỷ tỷ đã chơi đùa quá mức!" Dung Huệ Như do dự, nhưng vẫn là người đầu tiên đứng ra nói mấy câu!

Lời này của nàng giống như là đang giúp đỡ, nhưng trong lúc vô hình cũng đã tính một phần lên người Dung Noãn Tâm!

Dung Định Viễn tán thưởng nhìn nàng một cái, rất dễ nhận thấy, Dung Huệ Như biết rõ đạo lý và thông minh rất được lòng Dung Định Viễn.

Ấn đường Đại phu nhân nhú một cái, hơi nghi ngờ nói: "Tiêm Tiêm và Huệ Kiều chơi chung một chỗ từ lúc nào?"

Rất dễ nhận thấy, Đại phu nhân hiểu lầm ý tứ của Dung Huệ Như, cho rằng tỷ tỷ trong miệng nàng chính là Mạc Tiêm Tiêm, hoặc là chính Đại phu nhân còn chưa ý thức được trong phủ đã có thêm hai người!

Dung Huệ Như cười nhìn Noãn Tâm một cái, thân thiết nói: "Mẫu thân, là vị tỷ tỷ này!"

Dung Định Viễn vốn yên tĩnh thưởng trà hai mắt cũng lóe lên, ngẩng đầu nhìn Dung Huệ Như, gật đầu nhẹ đến mức không thể nhìn thấy.

Đại phu nhân cũng lập tức ý thức được vừa rồi mình đã sai sót, lập tức đổi thành khuôn mặt ôn hoà, chậm rãi nói: "Noãn Tâm mới trở về phủ đã làm quen với Nhị nha đầu, đây là chuyện tốt!" Dứt lời, nàng quay đầu lại, nói với Dung Định Viễn: "Lão gia, thiếp thấy chuyện này nên dừng ở đây thôi, ngày mai thiếp chuẩn bị một vài lễ vật, tự mình đến Mạc phủ nhận lỗi, thế nào đại ca cũng sẽ nể mặt thiếp!"

Dung Huệ Kiều tuyệt đối không ngờ mình phạm phải lỗi lớn như vậy lại có thể không bị trách phạt, trong lòng đang âm thầm vui vẻ, lại nghe ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn loạn, ngay sau đó một thanh âm sắc nhọn truyền đến!

"Xong gì chứ, chuyện này còn chưa biết là lỗi của ai!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Nhị phu nhân hùng hùng hổ hổ dẫn một đám người tiến vào.

Dung Noãn Tâm bật cười, thầm nghĩ, người gây chuyện đến rồi.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Nhị phu nhân, vì vậy, không ai nhìn thấy nụ cười thắng lợi trên khoe miệng Đại phu nhân, chợt lóe lên.

"Nhị đệ muội chỉ giáo cho?" Đại phu nhân ra vẻ nghi ngờ nói.

Nhị phu nhân này vốn là người nóng tính, nghe hạ nhân nói mấy câu, liền không phân tốt xấu chỉ vào Dung Noãn Tâm, lớn tiếng quát: "Rõ ràng là lỗi của nha đầu này, tại sao lại trách đến trên đầu Huệ Kiều của chúng ta, ta thấy nha đầu này chính là khắc tinh, mới trở về phủ đã gây chuyện, có lẽ là nha đầu này mang theo đồ không sạch sẽ gì đó đến phủ cũng không chừng, Đại lão gia, ta cho rằng nên tìm người tính toán toán bát tự cho nha đầu này, có phải bất hòa với phủ chúng ta hay không. . . . ."

Gương mặt Đại phu nhân cứng đờ, nhưng trong lòng âm thầm vui mừng.

Nàng vốn cho rằng Dung Noãn Tâm chính là một dã nha đầu ở nông thôn cái gì cũng không biết, nắm được điểm yếu của nàng là chuyện vô cùng dễ dàng! Lại không ngờ rằng, nha đầu này cứ chỉ hào phóng, nói năng tao nhã, lễ nghi và khí chất làm cho người ta không tìm ra được một chút sai sót.

Nàng đang lo, ngược lại Nhị phu nhân lại hiểu lòng nàng!

Nghĩ đến đây, trên mặt Đại phu nhân càng lúng túng, nàng trừng mắt quát Nhị phu nhân: "Làm càn, người nói gì vậy, đây là lời một trưởng bối nên nói!"

Nhị phu nhân đương nhân bất nhượng (*) phản bác: "Có gì nên nói hay không, chẳng lẽ muốn trong phủ này xảy ra án mạng rồi mới đi truy cứu?"

(*) Gặp điều nhân thì mình gánh vác lấy, dù là thầy của mình, thì cũng chẳng nhượng.

"Im miệng!"

Bộp một tiếng, bàn gỗ Lê dài khắc hoa rung động không thôi, ly trà đặt ở trên theo tiếng vang bẻ thành 7, 8 mảnh.

Nhị phu nhân run sợ ngậm miệng không nói, đối với vị đại bá (anh trai của chồng) chiến công hiển hách này, nàng vẫn có ba phần kiêng kỵ! Mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng ngoài miệng nàng vẫn không chịu nhận thua như cũ, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Ta nói một chút cũng không sai, nếu không con rùa trường thọ được nuôi dưỡng ở hồ sen cũng chẳng biết tại sao lại chết!"

Nghe vậy, Dung Định Viễn trừng mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Người nói lại lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chuyện Này Có Ân Tình Khác.

Nghe vậy, Dung Định Viễn trừng mắt, cũng không thể tiếp tục bình tĩnh uống trà, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, ‘Bộp’ một tiếng từ trên chiếc ghế được chạm khắc tinh xảo đứng lên, sải bước đến trước mặt Nhị phu nhân, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Người nói lại lần nữa!"

Con rùa trường thọ kia là hắn tìm được trong hồ ngàn năm, sau khi được cao tăng sai chỉ điểm, nuôi dưỡng ở trong phủ, trấn phủ đảm bảo đường làm quan của hắn được tốt đẹp, trong nhà luôn mưa thuận.

Bình thường, hắn xem như bảo bối mà chăm sóc, mỗi ngày đều phải tự mình cho ăn, toàn bộ hạ nhân trong phủ từ trên xuống dưới ai không biết, ai không hiểu.

Bây giờ, Nhị phu nhân lại nói con rùa kia chẳng biết tại sao lại chết, Dung Định Viễn ngoại trừ khiếp sợ ra, con tức giận nhanh chóng từ trong lồng ngực mãnh liệt dâng lên, xông thẳng lên trán của hắn, cho nên làm cho hai mắt của hắn đáng sợ giống như sung máu.

Nhị phu nhân sợ đến mức ngẩn ra, sức lực rõ ràng yếu đi, nàng run rẩy chuyển động hai mắt, mặc dù còn muốn cựa mạnh, nhưng lại không thể không hạ khí thế, nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi lúc ta đi đến đây thì nghe hạ nhân nói, họ cũng không dám báo lại, sợ Đại lão gia ngài trách phạt!"

Lần này, Dung Định Viễn tức giận đến mức gân xanh cũng nổi lên, hắn lướt nhẹ qua Nhị phu nhân, sải bước về phía hồ sen ở hậu viện.

Đại phu nhân và chúng tiểu thư theo sát phía sau.

Ở bên cạnh hồ sen, chỉ thấy những hạ nhân bình thường phụ trách nuôi dưỡng con rùa trường thọ đều sợ đến mức quỳ trên mặt đất, sắc mặt bọn họ tái nhợt, không ngừng run rẩy, chỉ sợ Dung Định Viễn tức giận, cho giết hết bọn họ.

Dung Định Viễn bước nhanh đến chỗ con rùa trường thọ bên cạnh hồ sen, lại thấy hạ nhân quỳ thành một vòng tròn, hắn vô cùng giận dữ đá nam bộc bốn chân chống lên trời, hai mắt định thần nhìn lại, chỉ thấy lúc này con rùa trường thọ ở giữa vòng tròn nhỏ kia đang duỗi thẳng cổ, gục đầu xuống, bốn chân đều duỗi bên ngoài mai rùa, đã sớm không có một chút sức sống.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dung Định Viễn chỉ cảm thấy có một nguồn lực đang sôi trào cực kỳ mãnh liệt làm cho lồng ngực phập phồng, hắn giận dữ chỉ vào một nam bộc trong số đó đặc biệt phụ trách cho ăn, lớn tiếng quát: "Người nói cho ta nghe, chuyện này là thế nào?"

Âm thanh của hắn như sấm bên tai, gần như khiến màng nhĩ của người nọ bị chấn động đến điếc, người nọ sợ đến mức tiểu trong quần ngay tại chỗ, đôi môi run rẩy một lúc lâu cũng không phun ra một chữ.

Đại phu nhân thấy hắn mất đi lý trí, vội vàng tiến lên kéo hắn.

"Lão gia, trước tiên người hãy bình tĩnh một chút, trước hết nghe bọn hạ nhân nói thế nào!" Dứt lời, dư quang bên khóe mắt nàng hữu ý vô ý liếc nhìn vú già khoảng bốn mươi tuổi quỳ rạp trên mặt đất đang liếc trộm nàng, người nọ chính là Viên mục trông coi hồ sen.

Dung Định Viễn vừa nghe Đại phu nhân nói như thế, cũng khôi phục mấy phần lý trí, con người sắc bén lạnh lùng đảo qua: "Viên mục, người đến nói!"

Mặc dù Viên mục này cũng sợ hãi, nhưng bình tĩnh hơn tên nam bộc kia rất nhiều, trước tiên nàng dập đầu với Dung Định Viễn, rồi sau đó mới nói rõ ràng mọi chuyện: "Hồi bẩm lão gia, nô tài không dám lừa dối, buổi sáng ngày hôm nay con rùa trường thọ còn rất tốt, lúc tối nô tỳ đến đây quét dọn thì thấy nó nổi lờ lững trên mặt nước, cảm thấy có gì đó không đúng, liền kêu Tiểu Lục từ và mấy nam đinh đến xem thử, lại phát hiện, không biết vì sao con rùa thân này không có động tĩnh. . . . . Lão gia, nô tỳ cảm thấy, đây là ý trời, có lẽ là gặp phải cái gì đó tương khắc mới có thể. . . . ."

Viên mục nói rất mạch lạc, nàng vừa nói xong những lời này, mấy nô tài phụ trách con rùa trường thọ cũng tranh nhau gập đầu nói phải.

Hai hàng lông mày của Dung Định Viễn nhíu chặt, trái tim lại nhớ đến những lời vừa rồi của Nhị phu nhân.

Vào buổi trưa Dung Noãn Tâm mới tiến vào phủ, cực kỳ gần thời gian con rùa trường thọ quy thiên, chẳng lẽ thật sự đúng là quạ đen như lời của Nhị phu nhân?

Nghĩ như vậy, Đại phu nhân cau mày, nghiêm nghị khiển trách Viên mục nói: "Chỉ biết nói vậy, làm gì có cái gì tương khắc, ngày hôm nay là ngày Noãn Tâm tiểu thư trở về phủ, người đứng ở chỗ này nói vậy, coi chừng người phải gánh tội danh yêu ngôn hoặc chủ (dùng tà thuyết mê hoặc chủ)!"

Thân thể Viên mục run lên, dập đầu lạy ba cái, vội vàng nói: "Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ nói thật, rùa thần chết quá kỳ lạ, lão gia hãy suy nghĩ kỹ!" d ã LÊQUYSDÔN

Nhị phu nhân vốn là nói hươu nói vượn, lúc này nghe thấy thật sự có bất tự tương khắc, chỉ sợ thiên hạ không loạn đứng dậy, lúc này nàng cũng không dám quá mức huênh hoang khoáng lạc, cũng chỉ nhỏ giọng lên tiếng: "Đúng là như vậy, ta đã nói rồi, hai mẫu nữ các nàng vừa vào trong phủ, liền xảy ra hai chuyện lớn như vậy, Huệ Kiều của chúng ta đã bị nàng liên lụy thảm!"

Dung Huệ Kiều cũng âm thầm vui mừng, nàng len lén chớp mắt với mẫu thân, trong lòng âm thầm thở ra, trong mắt mang theo vài phần hưng tai nhạc họa (*) nhìn Dung Noãn Tâm.

(*) Giống bỏ đá xuống giếng, vui khi người khác gặp họa.

Vốn tưởng rằng nha đầu này nhất định sẽ sợ đến mức hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vì sợ hãi), không biết tại sao, sắc mặt Dung Noãn Tâm vẫn lạnh nhạt, ung dung mà bình tĩnh nhìn, nghe, suy nghĩ.

Nhưng dù vậy, Dung Huệ Kiều cũng hạ quyết tâm, hôm nay Dung Noãn Tâm này gặp chuyện xui xẻo sẽ bị đưa ra giải quyết chung.

Mọi người đang ồn ào lộn xộn bàn bạc về chuyện tương khắc vừa nói, ngay cả trên mặt Dung Định Viễn cũng có mấy phần nhấp nhô bất định, giống như đang ước lượng chuyện này có mấy phần đáng tin, có lẽ, trong lòng hắn đã sớm tin ba phần.

Dung Noãn Tâm cực kỳ thất vọng lắc đầu một cái, Đại phu nhân cũng nôn nóng đến mức không thể chờ tiếp, nàng mới vừa vào phủ, đến nước trà cũng chưa uống một hớp, chẳng biết tại sao đã bị gán cho cái danh 'khắc tinh', sau này làm sao mà sống tiếp.

Nhớ lại kiếp trước, nàng không khỏi buồn cười, bị người tính kế một lần thì gọi là còn trẻ không biết gì, nếu bị người tính kế hai lần, vậy thì gọi là ngu ngốc.

Nàng lạnh lùng nở nụ cười, kiếp trước chính mình bị chiêu này đánh đòn phủ đầu mà kiếm chế cả đời, đời này, nàng sẽ không để cho người khác chém giết nữa.

Đang lúc mọi người hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc có ánh mắt kì dị, Dung Noãn Tâm không nhanh không chậm đứng dậy, quy củ đi đến trước mặt Dung Định Viễn, ưu nhã thi lễ: "Phụ thân, chuyện này có ẩn tình khác!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Bị Hạ Độc.

Có ẩn tình khác?

Nàng vừa nói xong những lời này, Nhị phu nhân liền che miệng 'hì hì' một tiếng bật cười: "Người nói những lời này, chẳng lẽ cho là người khác hãm hại người? Người mới vừa trở về phủ, người không kết thù với ai chứ?"

Dung Định Viễn vốn chỉ nửa tin nửa ngờ, sau khi nghe lời nói của Nhị phu nhân, mày kiếm nhíu một cái, hai mắt sắc bén chột lóe.

Nếu như nói mới vừa rồi trong lòng hắn còn áy náy với mẫu nữ Dung Noãn Tâm, vậy thì, giờ phút con rùa trường thọ không hiểu sao quy thiên, lại làm cho hắn mất đi lý trí, ngầm thù phần (thù hận + phần nợ).

Hắn lạnh lùng nhìn Dung Noãn Tâm, giống như hắn đang trách cứ mới trở về phủ đã làm gây ra chuyện lớn như vậy, đối với lời nói điên cuồng của Nhị phu nhân cũng tin vài phần.

Dung Noãn Tâm cười lạnh, đang muốn mở miệng, lại bị Đại phu nhân khẽ ấn một cái xuống mu bàn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đại phu nhân đang thân mật gập đầu với nàng, giống như muốn ra mặt vì nàng.

Đúng là chỗ nào cũng có kịch hay, tiết mục vừa ăn cướp vừa la làng, kiếp trước, Đại phu nhân cũng diễn đến mức Lô Hòa Thuận Thanh (dùng để hình dung kỹ nghệ, học văn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh tú hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thực), nắm lấy tay.

Đối với chuyện diễn trò, hiển nhiên Dung Noãn Tâm biết dùng thủ đoạn bịp bợm gì, nàng khẽ mỉm cười, ra vẻ cảm kích cắn nửa môi dưới, mặc cho Đại phu nhân tiếp tục diễn trò tiếp.

"Lão già, thiếp thấy chuyện này cũng không thể toàn trách Noãn Tâm, người xem, nha đầu này cũng bị các người làm cho sợ hãi, bọn hạ nhân chăm sóc cũng nên chịu trách nhiệm. . . . ."

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nở nụ cười 'không thể toàn trách Noãn Tâm', những lời này làm cho nàng ngồi vững vàng trên danh hiệu 'khắc tinh', Đại phu nhân giống như đang nói giúp cho nàng, rõ ràng chính là bỏ đá xuống giếng, nhưng kì lạ là nàng lại khiến cho mọi người có ảo giác làm việc thiện.

Đây mới là chỗ cao minh của Đại phu nhân, so với Nhị phu nhân cả ngày chỉ biết nói bậy làm loạn mà nói, thủ đoạn thật là cao siêu.

Dung Noãn Tâm cũng không đáp lời, mặc cho nàng tùy ý diễn trò.

"Người tới, đi mời Từ Sơn đạo trưởng!" Mấy kiếm Dung Định Viễn càng vận càng gần lại, nếu như nói mới vừa rồi hẳn chỉ đối với lời nói của Nhị phu nhân tin ba phần, vậy thì, Đại phu nhân phụ họa và nghi ngờ làm cho hẳn tin bảy phần.

Lúc này, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Dung Noãn Tâm, giống như nàng thật sự là 'khắc tinh' theo lời nói từ miệng Nhị phu nhân, sẽ mang tai họa đến trong phủ.

Dung Định Viễn vừa nói xong, lúc này Dung Noãn Tâm mới chậm rãi đi ra, nàng nhìn lướt qua Viên mộ đang quỳ dưới đất, rồi sau đó mới quy củ lễ độ cúi chào Dung Định Viễn, âm thanh tuy nhỏ, nhưng đủ để cho mỗi người ở đó nghe được rõ ràng: "Phụ thân, Noãn Tâm có lời muốn nói!"

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng gọi Dung Định Viễn là phụ thân, dù sao máu mủ tình thâm, cho dù giờ phút này Dung Định Viễn căm ghét nàng ra sao, một tiếng phụ thân này cũng đủ để gọi mấy phần tình cảm ấm áp của hẳn về.

Ánh mắt hẳn ngẩn ra, ánh sáng lưu chuyển ở bên trong, có một chút phức tạp.

Rồi sau đó không tự chủ được buột miệng nói ra: "Nói đi!"

Đại phu nhân nhìn sắc mặt hẳn biến hóa, biết Dung Định Viễn là động máu mủ thân tình, nàng âm thầm nháy mắt với Viên mộ, hai người khẽ gật đầu.

"Phụ thân, Noãn Tâm mới trở về phủ, nhất định sẽ có rất nhiều điểm thiếu sót, trước tiên ở nơi này nhận lỗi với các vị trưởng bối!" Nàng tao nhã lễ độ hành lễ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng vừa vận nở một nụ cười, giống như một đóa hoa nhỏ yếu ớt nở trên đỉnh cao, rõ ràng là yếu kém trước gió, rõ ràng là bộ dạng gầy yếu đáng thương.

Rõ ràng là một dã nha đầu ở nông thôn mới từ nông thôn ra ngoài, nhưng mà, giờ phút này, trên người nàng lại tỏa ra sự cao quý chói mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú cũng bởi vì nàng khẽ mỉm cười, mà tỏa ra sự xinh đẹp khác thường. . . . .

Trực tiếp xuất hiện trong mắt mọi người.

Đối với ánh mắt kỳ dị của mọi người, Dung Noãn Tâm hoàn toàn không để ý đến, cúi chào xong nàng nhẹ nhàng xoay người, dịu ngoan và nhu hòa trong mắt lần lượt tàn đi, chỉ còn sự sắc bén quét một vòng làm cho người ta kinh ngạc.

Trên mặt của nàng vẫn là nụ cười hoặc nhẹ hoặc nhạt như cũ, chỉ là nụ cười kia cũng rất lạnh, lạnh đến mức làm cho người ta phát run.

"Phụ thân, ngài có thể sai người dẫn một con trâu đến đây hay không, nếu như không có, ngựa cũng được!"

Vừa dứt lời, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, không sờ được đầu trạng nhị hòa thượng (mù mờ, không thể hiểu rõ mọi chuyện), thậm chí có người dùng ánh mắt xem thường nhìn nàng, cho rằng nhất định là đầu óc nàng có vấn đề.

Chỉ có Đại phu nhân hơi ngẩn ra, nhưng mà rất nhanh đã thả lỏng, cho dù Dung Noãn Tâm tri thư đạt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi) như thế nào, nhưng mà cũng chỉ là một dã nha đầu ở nông thôn, làm sao có bản lĩnh nhận ra sự khác thường trong quạ ra mắt được an bài tỉ mỉ này. . . . .

Mặc dù Dung Định Viễn không hiểu, nhưng cũng nghĩ đến tình phụ nữ (cha con gái), không đành lòng vừa thấy mặt đã giáng một gậy làm nàng chết tươi, vì vậy, hẳn nhẹ gật đầu.

Chưa đến thời gian nửa ly trà nhỏ, đã có người dắt một con ngựa cao to đến.

Từ khi sinh ra lông con ngựa kia đã có màu đỏ thẫm, trong mũi phát ra tiếng phì phì, vừa nhìn đã biết chính là liệt mã rất khó thuần phục, Dung Noãn Tâm tiến lên nhẹ nhàng vuốt ve bờm ngựa, rồi sau đó tiến lên mức một gáo nước dút đến khoe miệng con ngựa. . . . .

Con ngựa kia ngửi một cái, vừa muốn há miệng uống..., chỉ thấy Đại phu nhân quát to một tiếng, sắc mặt không ổn nhú mày vội vàng ngăn cản nàng: "Noãn Tâm, người làm gì vậy? Người muốn thể hiện cách nông dân cho súc vật ăn sao? Thật là quá đáng!"

Mới vừa thử như vậy, Đại phu nhân đã lập tức lộ đuôi hồ ly ra, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt là nụ cười thân thiện, nhưng mà hai mắt lại như một cây gai sắc đâm vào chỗ Đại phu nhân che giấu, nàng phát tay của nàng ra, lại dịu dàng nói: "Mẫu thân, chẳng lẽ người sợ trong nước có độc? Hay là. . . . . Độc này là do người hạ?"

Đại phu nhân sợ đến mức hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vì sợ hãi), khẽ kêu một tiếng buông tay cầm gáo nước trong tay Dung Noãn Tâm ra, cũng vào lúc này, con ngựa khi khi một tiếng, uống nước trong gáo. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Độc Là Do Nàng Hạ.

Viên mục thấy Đại phu nhân cũng không có ngăn Dung Noãn Tâm lại, lúc này sợ đến mức toàn thân phát run, nửa người cũng ngồi phịch ở trên mặt đất.

Gáo nước mới vừa rồi, đúng là hai mắt của mọi người nhìn thấy nàng từ trong hồ sen mức ra ngoài, không thể giả được, nói nàng động tay động chân, quý cũng không tin.

Sắc mặt Viên mục lập tức trắng bệch như tờ giấy, trong nước này có độc, làm sao nàng biết?

Nghĩ như vậy, nàng không nhận được ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân.

Lại thấy vẻ mặt Đại phu nhân không khác hơn nàng bao nhiêu, mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng trên trán đã rịn ra mồ hôi hột.

Dù sao cũng đã từng trải qua nửa đời người, lúc mới bắt đầu Đại phu nhân ngoại trừ sợ hãi một chút, sau đó liền bình tĩnh lại, hai mắt nàng tròn tròn, nhìn thấy con ngựa tốt nhất rầm một tiếng ngã xuống trước mặt nàng, nàng lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm khắc quát: "Trong nước này có độc, rốt cuộc là người nào hạ độc, tự nhận tội ta sẽ tha chết cho người!"

Hi. . . . .

Cuối cùng Dung Noãn Tâm cũng không nhận được cú đầu nỡ nụ cười, màn trình diễn này thật sự không thể giả được, vẻ mặt khiếp sợ này, khuôn mặt trắng bệch này, cho dù là bất cứ kẻ nào cũng nhìn không ra nửa điểm giả dối.

Nàng cười, cười nhìn Đại phu nhân, nói nhỏ: "Mẫu thân đừng nóng vội, ta tự có biện pháp khiến cho tặc nhân kia tự mình nhận tội!"

Nụ cười kia rõ ràng nhẹ nhàng như gió, nhưng lại che dấu sự ung dung làm cho người khác run sợ.

Giống như tất cả mọi chuyện đều nằm ở trong lòng bàn tay của nàng.

Lời này vừa nói ra, thân thể Viên mục liền run rẩy như cái rây, nhưng cũng không thể bình tĩnh quỳ gối một chỗ chờ chết, nàng đang muốn xông ra thừa nhận tất cả, lại bị Lâm mục ở phía sau bên cạnh Đại phu nhân ấn một cái.

Dung Noãn Tâm nhìn thấy tất cả, trong lòng cũng đã có kế sách hay, nhưng nàng vẫn không nhanh không chậm như cũ, đầu tiên là lễ độ thỉnh cầu Dung Định Viễn: "Phụ thân, lúc này người hạ độc hại chết con rùa trường thọ của người đang ở ngay tại đây, ta không biết có nên tiếp tục tra xét hay không, chỉ sợ tra được có người sai khiến, phụ thân cũng khó quyết định!"

Lời của nàng mang theo mấy phần băn khoăn mơ hồ, chân mày nhíu nhẹ, trên mặt phủ một tầng u buồn, giống như vẫn đang do dự có nên nói hay không.

Mới đầu Dung Định Viễn còn không tin Dung Noãn Tâm có bản lĩnh, lúc này thấy nàng đã tra ra trong nước có độc, trong lòng cũng đổi với nàng có mấy phần nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhìn lại con rùa trường thọ đã không còn sức sống, con tức giận trong lòng Dung Định Viễn lại 'Bùm' một tiếng xông lên đỉnh đầu, đây chính là bảo bối trấn phủ của hắn, chết không rõ ràng như vậy, bảo hắn làm sao có thể nuốt trôi con giận này, trong lòng lập tức tính toán thật tốt, nếu thật sự có thể bắt được người này, hắn nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

Nghĩ như vậy, hắn lạnh lùng quát: "Tra, ngược lại ta muốn nhìn xem người nào lớn mật như vậy, dám động thổ trên đầu Thái Tuế (Thái Tuế là một thiên thể giả định, đi đến đâu sẽ hạ xuống đó một vật có dạng khối thịt, nếu động thổ ở nơi có khối thịt này sẽ kinh động đến Thái Tuế và gặp tai họa)!"

Ở Dung phủ, Dung Định Viễn chính là trời, hắn chiến công hiển hách, đã sớm không còn là Giáo Úy nhỏ trong quân đội năm đó.

Thân thể Đại phu nhân run lên, trên mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ.

Cũng không ai biết Dung Noãn Tâm bán thuốc gì trong hồ lô, vì vậy, không người nào dám ra mặt nói một câu, chỉ sợ mình vừa mở miệng, tội danh kia

liền rơi xuống trên đầu của mình.

Chuyện này rõ ràng là được thiết kế cho Dung Noãn Tâm nhảy vào, không biết tại sao bây giờ lại là tự bê đá đập chân mình, Đại phu nhân cũng chỉ có thể nuốt con tức giận vào trong bụng.

"Tốt lắm!" Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, chậm rãi đi đến trước mặt Viên mụ, khẽ hỏi: "Buổi sáng nước hồ sen này cũng có độc?"

Viên mụ nghe nhắc đến tên của mình, làm sao có khả năng bình tĩnh như vừa rồi, đã run rẩy không thành tiếng, nói: "Hồi tiểu thư, buổi sáng nước này không có độc, vào buổi trưa mới hạ độc!"

Dung Noãn Tâm cố ra vẻ nghi ngờ 'Hả?' một tiếng, ngược lại hỏi gã sai vặt phụ trách cho ăn: "Viên mụ nói rằng buổi trưa mới hạ độc, là người hạ, hay là do nàng hạ?"

Sau khi gã sai vặt kia suy nghĩ một hồi cũng bình tĩnh lại, lập tức 'Bốp' một tiếng quỳ trước mặt nàng, vẻ mặt cầu xin hô: "Tiểu thư, nô tài oan uổng, độc này là do Viên mụ hạ, nếu không phải nàng hạ, làm sao nàng biết độc được hạ vào buổi trưa. . . . ."

Hì . . . . . Quan trọng chính là câu này, Dung Noãn Tâm che miệng cười một tiếng, trong lòng đã cười đến nở hoa.

Chỉ sợ tất cả mọi người ở đây đều giống như gã sai vặt này, đã sớm nhìn ra sơ hở trong lời nói của Viên mụ.

Viên mụ nôn nóng đến hồ đồ, lúc này mới ý thức được mình nói sai, vội vàng bò đến dưới chân Đại phu nhân, cuống quýt dập đầu khóc nói: "Đại phu nhân cứu mạng, nô tỳ là nóng lòng nói bậy, tiểu thư rất thông minh mở miệng, làm nô tỳ không thể nào tranh biện (tranh cãi + biện hộ), nô tỳ cầu xin Đại phu nhân làm chủ, trả lại sự trong sạch cho nô tỳ. . . . ."

Sắc mặt Đại phu nhân vô cùng khó coi, nhưng cũng không lập tức tránh Viên mụ, chỉ cúi đầu trao đổi một ánh mắt với nàng, lúc này mới nói lời thành khẩn: "Viên mụ, nếu thật sự là do người làm, người nhận tội đi, tiểu thư vừa mới nói, sẽ để lại cho người một con đường sống!"

Viên mụ run rẩy ngẩng đầu lên, trong mắt lấp lánh nước mắt.

Ý của Đại phu nhân là để cho nàng thừa nhận, dù sao cũng phải chết, nhưng nếu nàng khai Đại phu nhân ra, vậy thì, nàng không chỉ dừng nghĩ đến chuyện sống, chỉ sợ ngay cả nữ nhi làm việc ở trong phủ của nàng cũng không sống nổi, mình chết thì không sao cả, quan trọng hơn là nữ nhi Hoa Dạng Niên Hoa (đang ở khoảng thời gian đẹp nhất của đời người) của mình.

Nghĩ đến đây, Viên mụ không sợ cười một tiếng, nhẹ gật đầu, quay người lại bình tĩnh nói: "Đúng, không sai, độc này là do ta hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Sóng Gió Tản Đi.

Nghĩ đến đây, Viên mụ không sợ cười một tiếng, nhẹ gật đầu, quay người lại bình tĩnh nói: "Đúng, không sai, độc này là do ta hạ!"

Nếu nàng thừa nhận độc này là do nàng hạ, phải có một lý do hạ độc, vô duyên vô cớ nhận tội danh này vào người, dù sao cũng không phù hợp.

Dung Noãn Tâm đã sớm đoán được họ sẽ có một chiêu này, cố cười nghi ngờ hỏi: "Vì sao? Viên mụ có thù với phụ thân thân, hay bị người khác sai khiến để hãm hại ta và nương ta?"

Mặc dù âm thanh của nàng vô cùng dịu dàng, nhưng nói ra, lại có cảm giác đặc biệt cường ép, rõ ràng trên mặt là nụ cười thân thiện, nhưng khi nhìn người khác, lại mang theo sự lạnh lùng không nói nên lời.

Viên mụ bị nàng nhìn một cái, thân thể rõ ràng run lên, nàng tuyệt đối không ngờ, một tiểu nha đầu đến từ nông thôn, lại có tâm cơ và biết gây áp lực, có thể dễ dàng đoán được mưu kế của Đại phu nhân, nhìn bộ dạng của nàng, chỉ sợ đã sớm đoán được chuyện này là do Đại phu nhân gây nên.

Viên mụ há miệng thờ đốc, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ dị, nàng có thể nói gì? Dung Noãn Tâm cho nàng lý do để lựa chọn, bất luận chọn cái nào, nàng đều chỉ có một con đường chết.

Thôi, dứt khoát ngậm miệng không đáp, 'Bốp bốp' âm thanh đập đầu vào đất bên cạnh hồ sen vang lên, nhưng mỗi tiếng một vang.

Lâm mụ thấy mọi chuyện bị bại lộ, Dung Định Viễn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, sớm muộn gì trong lòng cũng sẽ đoán được mấy phần, vì vậy, nàng cố ý cao giọng hô: "A. . . . . Nhị phu nhân mới vừa kêu Noãn Tâm tiểu thư là khắc tinh, chân tướng đã hiện ra, Nhị phu nhân phải giải thích với Noãn Tâm tiểu thư và lão gia như thế nào đây?"

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Dung Định Viễn vốn căng thẳng nhũn lỏng trong lòng lại đang chờ đợi Noãn Tâm bắt độc thủ sau màn, Lâm mụ

vừa nói như vậy, ánh mắt nghiêm nghị, nhìn Nhị phu nhân, trong đó là khí lạnh bức người, âm trầm đáng sợ.

Nhị phu nhân vừa sợ vừa tức, chỉ tự trách mình mới vừa rồi nhiều chuyện, nói nhiều chuyện không nên nói như vậy, lúc này có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Mặc dù nàng ngang ngược, nhưng ở trong nhà này, lại vô cùng e ngại Dung Định Viễn.

Vì vậy, nàng khẩn trương tiến lên, gấp đến độ ‘Bốp’ một tiếng quỳ gối trước mặt Dung Định Viễn, hô oan uổng: "Đại lão gia, ngài cũng không thể nghe Lâm mụ nói lung tung, tính tình của ta cũng không phải ngài không biết, bình thường thích nói hươu nói vượn, ta cũng chỉ là muốn giải vây cho nữ nhi của mình, không nghĩ đến lại gặp phải chuyện như vậy, Đại lão gia, chuyện này tuyệt đối không có quan hệ với ta, ngài phải tra cho rõ!"

Phu quân của nàng, Dung Định Nam Nhị lão gia Dung gia đầu năm đã mang binh ra trận, vì vậy, cả năm đều ngồi ở trong phủ. Cũng bởi vậy, không có người quản Nhị phu nhân, lúc nói chuyện lại càng tệ hơn.

Chuyện này, Dung Định Viễn đều biết, nhưng hôm nay con rùa trường thọ chết rất kỳ hoặc, làm tâm thần hắn không yên, không bắt hung thủ ra nghiêm trị, chỉ sợ hắn sẽ ngủ không ngon.

Dung Định Viễn hừ lạnh một tiếng, mắng to: "Ta nhớ Nhị đệ quanh năm ở bên ngoài, nên cố bao dung ngươi nhiều hơn, ngươi lại không biết tốt xấu, phạm vào đại kỵ của ta, nếu chuyện này thật sự do ngươi làm, ta tuyệt không tha cho ngươi!"

"Viên mụ, nói! Rốt cuộc ai là người sai khiến ngươi hãm hại mẫu nữ Noãn Tâm?"

Quay đầu, Dung Định Viễn tròn tròn hai mắt từ trên cao nhìn xuống, trong con ngươi sắc bén cất giấu sát khí lâu năm trên chiến trường, làm cho Viên mụ bị nghẹn hơi lâu cũng không dám thở, qua một hồi lâu, thân thể nàng mới run rẩy, luôn miệng thừa nhận nói: "Lão gia, không có ai sai khiến nô tỳ, nô tỳ bị ma quỷ ám ảnh, buổi sáng Lưu tổng quản nói muốn điều nô tỳ đi chăm sóc Tần di nương, nô tỳ ghét chỗ Tần di nương không thể ra ngoài, vì vậy mới nghĩ ra cách như vậy để ra, xin lão gia ban cái chết cho nô tỳ!"

Lý do gượng ép này đến quỷ cũng không tin, trong lòng mọi người đều có suy đoán riêng, hiển nhiên cũng không thể bỏ qua Dung Định Viễn.

Cũng vào lúc này, có một người cách đó không xa vội vàng chạy đến: "Lão gia, lão gia, Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử đến đây!"

Ấn đường Dung Định Viễn hơi nhíu lại, lạnh lùng nhìn lướt qua Viên mụ, mặc dù trong lòng vô cùng muốn bắt được hung phạm thật sự đứng sau màn này, nhưng không thể để Hoàng tử đợi lâu trong phủ, cố nén tức giận dặn dò Đại phu nhân: "Chuyện này tạm thời dừng lại, giam Viên mụ lại, tra hỏi rõ ràng!"

Đại phu nhân nói nhỏ: "Dạ, lão gia!"

Dung Định Viễn phẩy tay áo một cái, theo tên tùy tùng kia đi đến tiền sảnh.

Không thể phủ nhận, lúc này, Dung Noãn Tâm thất vọng đến cực điểm, chuyện này chỉ thiếu một chút nữa, sẽ tra ra manh mối, Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly lại xuất hiện vào đúng lúc này, có phải quá mức đúng lúc hay không.

Trong lòng nàng nghi ngờ, vừa ngừng đầu lại đúng lúc nhìn thấy Đại phu nhân thở dài một cái.

Mặc dù là chuyện cách một đời, nhưng một lần nữa nghe thấy tên Thiên Mộ Ly, trong lòng Dung Noãn Tâm vẫn có một làn sóng khác thường chuyển động.

Giống như có một tảng đá nặng đè ở chỗ đó, hít thở vô cùng khó khăn.

Nhị phu nhân tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng bị dọa sợ không nhẹ, Dung Định Viễn vừa đi, nàng liền được vú già bên cạnh vội vàng đỡ về viện của mình.

Đương nhiên Đại phu nhân cũng sẽ không truy cứu nữa, chuyện này, cũng coi như là nàng nhặt được một món hời lớn, khẩn trương để cho người giam Viên mụ lại, giải tán đám đông đi.

Trước khi đi, còn cố ý thân thiết nói vài lời với Dung Noãn Tâm, vừa rơi nước mắt, vừa giả bộ vô cùng yêu thương, nhưng rốt cuộc cũng không lừa được nàng.

Nàng khẽ cười, thỉnh thoảng gật đầu, không vô cùng cảm động, nhưng cũng không xa cách, thái độ như vậy lại khiến cho Đại phu nhân không đoán được, không rõ rốt cuộc trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng sóng gió cũng tàn đi, Dung Noãn Tâm cũng được Lâm mụ dẫn về viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Đánh Đòn Phủ Đầu.

Di Mẫn viên.

Đại phu nhân giận đến mức sắc mặt tái nhợt, bàn tay nắm lấy tay vịn của ghế dựa sau lưng vẫn không ngừng run rẩy như cũ, mới vừa rồi chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa Dung Định Viễn sẽ nghi ngờ đến trên đầu nàng.

Nếu không phải hai vị Hoàng tử đột nhiên đến, chỉ sợ Dung Noãn Tâm đã vạch trần nàng.

Nàng không ngờ nha đầu kia lại là nhân vật lợi hại như vậy, thủ đoạn một chiêu hơn một chiêu, hoàn toàn khiến cho người ta đoán không ra nàng sẽ dùng thủ đoạn lừa gạt gì.

Khi mới vừa vào phủ, bộ dạng vô cùng lo sợ của nàng, thật sự đã lừa gạt được Đại phu nhân.

Nghĩ như vậy, Mạc thị càng tức giận, vươn tay cầm lấy ly trà Lâm mục đưa đến ném xuống mặt đất.

Có bao giờ nàng bị một tiểu nha đầu nắm trong tay mà chơi đùa, nhưng hôm nay, nàng lại thật thật tại tại thể nghiệm cảm giác bị người khác nắm ở trong tay mà làm mưa làm gió, thật sự khiến cho người ta giận đến mức gần như muốn tức chết.

Dung Huệ Như chưa bao thấy mẫu thân phát hỏa lớn như vậy, trong lòng cũng yên lặng hận Dung Noãn Tâm.

Nàng là đích nữ trong phủ, rõ ràng mẫu thân làm như vậy là vì bảo vệ địa vị của nàng, nếu để cho mẫu nữ Dung Noãn Tâm có vị trí đích phụ đích nữ, chẳng phải sẽ hạ thấp thân phận của mẫu thân.

Ngồi ngang hàng với thôn phụ, làm sao mẫu thân có thể nuốt trôi con giận này.

Dung Huệ Như cắn răng, lông mày nhíu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện vẻ lệ khí, nàng tiến lên một bước, tức giận bất bình nói: "Mẫu thân, con đi Mạc phủ nhờ Đại Cữu Cữu ra mặt, con cũng không tin không trị được hai thôn phụ ở nông thôn này. . . . ."

Nàng vừa nói xong, tức giận dùng dùng muốn đi ra ngoài, lại bị Đại phu nhân ba bước thành hai ngăn ở cửa.

"Thật là hồ đồ, còn nhiều thời gian, càng gấp càng làm hỏng chuyện, nha đầu kia có chuẩn bị mà đến, nếu như con thật sự kích động ra tay chính là rơi vào bẫy của nàng." Đại phu nhân chỉ vào trán Dung Huệ Như, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Nữ nhi này là do nàng ngậm đắng nuốt cay, một tay nuôi lớn, Mạc thị tự hỏi, với sự thông minh và nhạy bén của Dung Huệ Như, đã là thế gian hiếm thấy, nàng có khả năng nhìn hơn những người cùng tuổi, biết sát ngôn quan sắc (nhìn mặt lựa lời), tình thông cảm kỳ thư họa, tuổi còn nhỏ đã biết không ít mỹ dụ.

Đại phu nhân vô cùng coi trọng nữ nhi này, nghĩ đến tương lai có lẽ có thể bám vào người nhân trung Long Phượng, làm người trên cao cũng nói không chừng.

Nhưng hôm nay nhìn thấy tâm cơ của Dung Noãn Tâm, trong lòng của nàng giống như bị thứ gì đó hung hăng đâm xuống.

Dung Noãn Tâm chỉ lớn hơn Dung Huệ Như một tuổi, nhưng khả năng tạo sức ép và sự nhanh nhẹn khéo léo, đều sâu hơn Dung Huệ Như rất nhiều, đến cả nàng là phụ nhân đã trải qua nửa đời người cũng thiếu chút nữa bị nàng tính kế.

Chỉ bàn về điểm này, đột nhiên Mạc thị có chút ừ ừ, tương lai Dung Huệ Như phải tranh với nàng như thế nào? Làm sao đạp nàng dưới lòng bàn chân của mình.

Nhận mẫu nữ Dung Noãn Tâm trở về phủ là ý tứ của Đại phu nhân, nàng một mặt là vì trấn an sự áy náy nhiều năm qua của Dung Định Viễn, một mặt khác là vì lót đường cho tiền đồ tương lai của Dung Huệ Như.

Vì Định Bắc Hậu là Quan Nhất Phẩm vậy, hôn nhân của nữ nhi đều là do Hoàng thượng tự mình chỉ định, nếu không hài lòng với sự chỉ định, nàng có thể đẩy Dung Noãn Tâm ra, theo đạo lý trưởng nữ gả trước.

Bây giờ xem ra, tính toán của nàng đã sai rồi, Dung Noãn Tâm vốn không vướng về yếu đuối vô dụng như thám tử báo lại.

"Vậy thì làm sao? Chẳng lẽ nhìn bọn người thấp hèn kia đoạt đi vị trí của chúng ta?" Dung Huệ Như cắn môi dưới, bộ dạng như muốn khóc, cộng thêm từ khi sinh ra nàng đã có gương mặt làm cho người khác thương yêu, càng làm cho người ta cảm thấy như hoa đào thắm ba sau cơn mưa, kiều diễm ướt át, mùi thơm ngát động lòng người.

Đại phu nhân nhìn nàng, mây đen trên mặt cuối cùng cũng tản đi, cho dù như thế nào, Dung Huệ Như còn sở hữu một thứ mà Dung Noãn Tâm có thục ngựa (ý nói đuổi theo) cũng thua kém.

Bản về dung mạo khí chất, có nam nhân nào không vì vậy mà động tâm, hiện giờ nàng mới mười hai tuổi, đợi thêm vài năm liền nảy nở, sợ rằng khuyên

quốc khuynh thành cũng không quá.

"Gấp cái gì, còn nhiều thời gian, mẫu thân có biện pháp" Nàng vỗ mu bàn tay Dung Huệ Như, kéo nàng ngồi xuống.

Nếu giờ phút này đi Mạc phủ tố cáo, Dung Noãn Tâm không chỉ không phải chịu tội, ngược lại sẽ khiến Dung Định Viễn nghi ngờ mẫu nữ các nàng, vì vậy, chuyện này chỉ có thể chấm dứt ở đây.

Sáng sớm hôm sau, Mạc thị liền giống trống khua chiêng chuẩn bị các loại lễ vật quý báu đến Mạc phủ nhận lỗi, trong thời gian đó, nàng một chữ cũng không đề cập đến lỗi của Dung Noãn Tâm, ngược lại đẩy hết lỗi lầm lên trên người mình.

Cứ như vậy, Dung Định Viễn vốn bắt đầu nghi ngờ nàng liền tiêu tan.

Ngày xuân Dung phủ, khắp nơi đều là cây Liễu xanh biếc phát phơ trong gió, một vùng Liễu xanh chính là phong cảnh đẹp nhất, Dung Noãn Tâm đứng ở cửa Di Tâm viện, nhìn hai nha hoàn trước mặt ngăn cản đường đi của nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười trong trẻo lạnh lùng: "Hạ Hà, Từ Đan, mẫu thân có giao phó không cho ta đi thỉnh an lão nhân gia người?"

Hai nha hoàn này là do Mạc thị phái đến, giống như kiếp trước, hai nha hoàn này theo lời của Đại phu nhân, giam lỏng nàng ở đây, ròng rã ba ngày, một tác cũng không rời canh giữ hai bên trái phải nàng, đi nhà xí cũng không buông tha.

Kiếp trước, mình quá mức nhát gan yếu đuối, một mực tin tưởng Đại phu nhân là vì tốt cho nàng, sợ nàng ở trong phủ mất quy củ.

Nàng đứng trong lồng giam trắng lè này, suy nghĩ dù sao cũng phải đi, quyết định đánh đòn phủ đầu, nếu người ta muốn chơi trò đánh lâu dài với nàng, như vậy, nàng sẽ phụng bồi.

Trước hết bước đầu tiên, nhất định phải trừ đi hai nha hoàn cản trở này.

Hạ Hà và Từ Đan vốn là nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Đại phu nhân, hiện giờ bị nàng chỉ định nằm vùng ở nơi này, cũng thay đổi thành nha hoàn nhất đẳng.

Trong đó, Hạ Hà còn là nữ nhi của Viên mục, đặt nàng ở chỗ này, đơn giản là kích thích thù hận của nàng và Viên mục.

Mặc dù sự kiện hạ độc đã qua vài ngày, nhưng vào ngày thứ ba Viên mục không chịu nổi các loại hình phạt trong phủ nên cắn lưỡi tự sát, mà Hạ Hà sau khi Viên mục chết hai ngày, bị Đại phu nhân chỉ định nằm vùng ở nơi này.

Theo lý thuyết, Dung Noãn Tâm vốn không biết quan hệ của Hạ Hà và Viên mục. Nhưng ai kêu nàng trùng sinh chứ?

Vì vậy, tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của nàng.

Đến mức, không kịp chờ đợi muốn trừ đi hai hòn đá vướng chân này, mà còn muốn xem tiếp theo Đại phu nhân sẽ diễn trò gì.

"Vậy thì không có, nhưng mà hôm nay Đại phu nhân không có ở trong phủ, nên tiểu thư không cần đi thỉnh an!" Hạ Hà cũng lạnh lợi, lập tức dịu dàng tiến lên giải thích.

Mặc dù nàng giả bộ vô cùng vui vẻ giống như thật, nhưng Dung Noãn Tâm cũng không bỏ qua khoảng khắc cúi đầu nàng, trên mặt chợt lóe lên oán khí rồi biến mất.

Đúng, diễn trò mượn đao giết người, quả thật có thể làm mình thanh thanh bạch bạch (trong sạch), nếu Hạ Hà làm chuyện gì vượt qua khuôn phép, Đại phu nhân có thể lập tức nói vì trong lòng nàng tồn tại thù hận.

Có bao nhiêu lý do tốt và cơ tốt.

Bỗng nhiên nàng muốn cười, cười ông trời thay đổi thất thường, kiếp trước khiến cho nàng chết oan uổng như vậy, kiếp này, lại cho nàng cơ hội Phiên Thủ Vi Vân (ngửa tay làm mây - xoay chuyển).

"Hà? Được thôi, thuận tiện phiên Hạ Hà cô nương đi thay ta một chuyến, mấy ngày trước ta có thuê một kiểu mới để lão phu nhân nhìn, người thay ta đưa qua đi!"

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng, từ trong ống tay áo rút ra một chiếc khăn tay thêu cánh đồng lúa mì vàng rực rỡ giao cho Hạ Hà.

Hạ Hà cúi đầu nhìn, không nhìn được bĩu môi, đúng là kỹ thuật thêu không được tốt lắm, đường chỉ không tinh xảo, mà còn lớn nhỏ không đều đều, đầu có giống đồ tiểu thư khuê các thêu ra.

Trong lòng nàng mắng mấy câu, dĩ nha đầu ở nông thôn chính là dĩ nha đầu ở nông thôn.

"Vâng, nô tỳ đi ngay!" Hạ Hà nhận lấy đồ, xoay người đi đến Di Phúc viện của lão phu nhân.

Dung Noãn Tâm nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hạ Hà không hề biết, lão phu nhân từng gặp người ở nông thôn hơn nửa đời người, vừa nhìn thấy vật này, chỉ sợ sẽ nhớ lại cuộc sống cực khổ trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Người Cực Khổ Rồi.

Quả nhiên, lão phu nhân nhìn khăn thêu của Dung Noãn Tâm thì cảm thán không thôi, ngay thức khắc cho người mời nàng đến Di Phúc viện.

Vòng qua bức bình phong Thất Thái Hà Vân có khung làm từ gỗ Tử Đàn với hoa văn màu, Dung Noãn Tâm cười thi lễ với lão phu nhân: "Noãn Tâm gặp qua lão phu nhân!"

Nghe một câu 'lão phu nhân' này làm nước mắt Tiết thị thiếu chút nữa chảy ra.

Nàng lấy chiếc khăn tay trong ống tay áo ra nhẹ nhàng lau khô mắt một cái, vội vàng để cho Trương mụ dẫn Dung Noãn Tâm đến ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Hài tử, mấy năm nay người cực khổ rồi!" Nàng vừa rơi nước mắt, vừa kéo tay Dung Noãn Tâm, áy náy nói.

Mấy năm nay, nàng cũng thường xuyên nhớ đến mẫu nữ các nàng, tiếc rằng e ngại thể lực nhà thân nương của Đại phu nhân, vì vậy mới kéo dài đến nay.

Hôm nay, Đại phu nhân lại mở miệng cho đón hai mẫu nữ các nàng trở về phủ, chuyện này đối với lão phu nhân mà nói, đơn giản chính là hoàn thành tâm nguyện lớn nhất.

Lúc lão phu nhân được đón về Dung phủ, Noãn Tâm mới 5, 6 tuổi, lại vô cùng hiểu chuyện, chỉ ôm mẫu thân nàng khóc nức nở, nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Về sau, khi nàng ngày một lớn lên, cuối cùng cũng hiểu tất cả.

Nàng nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão phu nhân, cho dù thân thể mập ra không ít, lại rửa không được thương tang trong mắt nàng.

Ánh mắt của lão phu nhân nhìn Dung Noãn Tâm, mang theo sự hiền lành quen thuộc, trong lòng nàng ấm áp, trong mắt cũng khẽ dịu dàng, qua nhiều năm như vậy, Dung Noãn Tâm cũng chưa từng nghĩ đến, trên cõi đời này trừ mẫu thân ra, vẫn còn có một người thật lòng quan tâm mình.

Nàng lộ vẻ cảm động nắm lại tay của lão phu nhân, nói nhỏ: "Lão phu nhân, Noãn Tâm không khổ, người khổ là nương!"

Tiết thị hơi sững sờ, rồi sau đó cũng gật đầu đồng ý, những năm gần đây, nàng không chỉ một lần đề cập với Dung Định Viễn chuyện đón mẫu nữ các nàng trở về phủ, nhưng Dung Định Viễn vẫn kiên quyết từ chối, thậm chí không chịu hạ quyết định.

Thứ nhất, Tàn Thái Vân là thê của Dung Định Viễn, nên an bài địa vị như thế nào? Thứ hai, Dung Noãn Tâm vốn chính là đích nữ Dung gia, lại nên gọi như thế nào?

Trong lòng lão phu nhân rối như tơ vò.

Mặc dù Mạc thị đã cho đón mẫu nữ Noãn Tâm trở về phủ, lại chậm chạp không định danh phận, chỉ sợ trong lòng cũng có khúc mắc.

Nàng khẽ thở dài một cái, âm thanh chua xót: "Đúng, người khổ là Thái Vân!"

Dung Noãn Tâm biết lão phu nhân đang nhớ lại cuộc sống cực khổ trước đây, trong lòng nàng vừa động, đang muốn mở miệng cầu xin lão phu nhân thay mẫu thân định danh phận bình thê, cũng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng kêu lớn, có nha hoàn báo, nói là Đại phu nhân đến.

Ngược lại Đại phu nhân đến rất đúng lúc, sớm không đến trễ không đến, lại vào lúc sắp mở miệng, không cần suy nghĩ cũng biết, nhất định là nha đầu Hạ Hà kia đi báo tin cho Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm đứng đờ quang bên khố mắt hữu ý vô ý liếc nhìn Hạ Hà một cái, chỉ thấy trên mặt nha đầu kia là nụ cười yếu ớt hung tai nhạo hạ (vui vẻ khi người khác gặp họa).

Động tác thật là nhanh. . . . . Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, vội vàng đứng dậy chậm rãi đi đến thỉnh an Đại phu nhân.

Lại không biết, sau lưng Đại phu nhân còn có một người đi theo, chính là Tàn Thái Vân mẫu thân Dung Noãn Tâm.

Ngày hôm nay trên người nàng mặc váy dài tơ lụa màu lam rực rỡ, tóc quán chính tề trên đỉnh đầu, quy củ dùng một chiếc trâm bạch ngọc cố định, cũng có mấy phần mùi vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Cùng lúc mới vào phủ giống như hai người.

Lúc này, nàng đi theo sau lưng Đại phu nhân, hai tay vẫn lo lắng xoa xoa như cũ, giống như tức phụ (con dâu) lần đầu ra mắt nhà bố chồng.

Gặp lão phu nhân cũng không biết hành lễ, bị Lâm mục sau lưng nói một câu, mới phát run cúi người, mới cả lăm nhỏ giọng nói: "Tức phụ hành lễ với lão phu nhân. . . . ."

Dứt lời, 'bốp' một tiếng quỳ xuống.

Hạ nhân trong phòng cũng không nhịn được che miệng nở nụ cười.

Nét mặt kia giống như đang nói..., thôn phụ chính là thôn phụ, về phương diện lễ nghi một điểm cũng không ra hồn.

Trên mặt Đại phu nhân thoáng hiện lên vẻ miệt thị, rồi sau đó lập tức tiến lên đỡ Tần Thái Vân lên, vừa đỡ, vừa nghi ngờ nói: "Muội muội làm cái gì vậy? Quy củ cũng không phải thế này, lão phu nhân còn khỏe mạnh, không cần hành đại lễ. . . . ."

Nàng vừa nói như vậy, có mấy nha hoàn không nhịn được cười ra tiếng.

Lại nói, bộ dạng của di nương này, cũng không bằng cả ma ma trong phủ.

Dung Noãn Tâm nhìn trên mặt những người này hoặc khinh thường hoặc khinh bỉ cười nhạt, nàng ghi nhớ từng người vào trong lòng, Đại phu nhân muốn xuất chiêu với mẫu nữ các nàng.

"Mẫu thân, ngài hiểu lầm rồi, cũng không phải nương không hiểu quy củ, chẳng qua là nhớ lại tình cảm bà tức (mẹ chồng nàng dâu) trước kia với lão phu nhân, những ngày sống nương tựa lẫn nhau, nên nhất thời xúc động!"

Trên mặt nàng ưu sầu, che mặt rơi nước mắt, giống như đang nhớ lại những ngày cực khổ trước đây, xúc động rơi lệ.

Lão phu nhân nghe lời nói của Dung Noãn Tâm, trên mặt cũng trở nên nhu hòa mà thương xót, nàng vội vàng tiến lên đỡ Tần Thái Vân dậy, ý vị sâu xa nói: "Người cực khổ rồi!"

Sắc mặt Đại phu nhân biến đổi, cặp mắt ẩn dấu sự sắc bén, nàng tuyệt đối không ngờ, Dung Noãn Tâm không chỉ có thành phủ vô cùng chắc (ý nói có sự chuẩn bị chu đáo, chắc chắn), hơn nữa còn ẩn nói tinh tế sắc bén, biết cách nắm được tâm tư của lão phu nhân.

Điều này khiến cho nàng vô cùng lo lắng, ý thức được không trừ bỏ mẫu nữ Dung Noãn Tâm, sớm muộn gì địa vị của nàng và hai nữ nhi cũng khó giữ được. . . . .

Nghĩ như vậy, ánh mắt nàng hơi ngưng đọng lại, một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Nâng Làm Bình Thê.

"Lão phu nhân, trong lòng nhi tức cũng vô cùng áy náy, mấy năm nay luôn cảm thấy có lỗi với muội muội, mấy ngày nay, ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không thể bạc đãi muội muội, hôm nay là cố ý tới đây thương lượng với lão phu nhân chuyện nâng Tần muội muội làm bình thê!"

Đại phu nhân cười tiến lên, cũng giống như lão phu nhân bình thường nắm tay Tần Thái Vân, thân thiết nói.

Có lẽ lão phu nhân không ngờ tới Đại phu nhân sẽ rộng lượng tiếp nhận một vị nữ tử thân phận thấp kém ngồi ngang hàng cùng mình như thế, sững sờ một hồi lâu, mới chậm rãi phản ứng lại.

Nàng khiếp sợ nhìn Đại phu nhân, một hồi lâu vẫn nói không ra lời, trong mắt trong lòng càng cảm kích đến mức không lời nào có thể diễn tả được.

Ở trong lòng Dung Noãn Tâm cười lạnh, trong hồ lô của Đại phu nhân bán thuốc gì, khổ được hay là độc được? Trong vòng ba ngày nhất định sẽ biết được kết quả cuối cùng. Tóm lại, tuyệt không là thuốc tốt!

"Tốt, tốt, tốt!" Lão phu nhân kích động nói liên tục ba chữ "tốt", một cánh tay cũng run run giữ chặt tay Đại phu nhân ở trong tay.

Tần Thái Vân càng thêm vui mừng mà khóc, hận không thể lập tức quỳ xuống dập đầu vang tiếng mấy cái với Đại phu nhân.

Tâm tư của nàng rất đơn thuần, sao có thể nghĩ đến, đây là cái bẫy Đại phu nhân giăng ra để nàng chui vào?

"Chuyện tốt, chuyện tốt. . . . . Đại phu nhân quả rất độ lượng!"

Tiếng cười bén nhọn truyền đến từ cửa, lại thấy Nhị phu nhân đang lắc lắc mông, uốn éo từng bước đi vào, nàng vui sướng khi người khác gặp họa liếc Đại phu nhân một cái, lại dừng ánh mắt ở trên người của Tần Thái Vân.

Có người tranh giành vị trí với Đại phu nhân, chuyện này đối với Nhị phu nhân mà nói, là chuyện cực tốt.

Sống mấy năm nay, người nàng không ưa nhất ở Dung phủ chính là Đại phu nhân. Bất luận việc lớn việc nhỏ, Đại phu nhân đều giống như một tảng đá lớn, đè ở trên đầu của nàng, khiến cho nàng khi nói chuyện cũng yếu đi ba phần, vì vậy, có người muốn cười trên đầu Đại phu nhân, nàng là người đầu tiên đứng ra giơ tay tấn thành.

Nhưng nhìn Tần Thái Vân một lần nữa, việc gì cũng vô cùng lo sợ, lúc này lại vô cùng cảm kích Đại phu nhân, muốn hợp tác cùng nàng lật đổ Đại phu nhân, sợ là không có khả năng.

Nhìn chỗ khác, nhìn nhìn Dung Noãn Tâm không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng ở một bên, ngược lại trong lòng có mấy phần nghi ngờ, làm sao để nhìn thấu nha đầu này?

Theo lý thuyết, nàng cũng nên cùng mẫu thân của nàng, cảm tạ ân đức của Đại phu nhân, ba lạy chín vái. Nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng cười, trong nụ cười kia, không có cảm kích, cũng không có vui mừng.

Nàng trầm tĩnh giống như một cái đầm sâu thẳm không nhìn thấy đáy, nhìn thoáng qua, cho rằng mềm yếu dễ bắt nạt, nhưng cẩn thận nhìn lại, lại cảm thấy nàng đang che giấu bản lĩnh. . . . .

Hôm nay, trên người Dung Noãn Tâm mặc một chiếc váy dài màu xanh biếc, đường viền lá sen sinh động, cổ áo khẻ dựng thẳng lên, một mái tóc đẹp dưới bàn tay khéo léo của nha hoàn, vẫn thành búi tóc hiện tại đang phổ biến, cổ định bằng một cây trâm bạc giản dị, vốn nên có vẻ mộc mạc, nhưng trang phục như vậy mặc ở trên người của Dung Noãn Tâm, lại làm cho người ta nghĩ đến sự thanh lệ (tươi mát) khác lạ.

Giống như những ngày hè chói chang, lúc đói khát khó chịu, chợt thấy một vũng nước trong. Mà lại giống như đang ở trong trời đông giá rét lạnh lẽo ở Nhật, lúc gió bắc rét thấu xương, thấy ở xa là một Ôn Tuyền.

Đúng, là sự xa cách làm cho người ta không cảm thấy thân thiết. Cả người Dung Noãn Tâm bị bao phủ trong đó, cũng không cách nào biết được diện mạo thật của nàng.

Nhị phu nhân hơi sững sờ, bên tai lại vang lên âm thanh không vui của lão phu nhân: "Người lại tới xem nào nhiệt? Mấy ngày trước rảnh rồi vẫn chưa nào đủ sao?"

Chuyện mấy ngày trước, mặc dù đã tuyên bố kết thúc, Dung Định Viễn cũng sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện con rùa trường thọ chết đi, nhưng cây gai đã gieo vào trong lòng Nhị phu nhân hẳn là nhỏ không ra.

Lão phu nhân lớn tuổi, tự nhiên đều sẽ tin tưởng những lời nói đầu độc như vậy, vì vậy, vài ngày nay nàng đều chưa từng chào đón Nhị phu nhân.

Ngày hôm nay trùng hợp để cho nàng cho tiến vào, nhưng lão phu nhân cũng không cho nàng sắc mặt hoà nhã.

Hiển nhiên Nhị phu nhân biết lão phu nhân vẫn còn sinh khí, mặc dù tính tình nàng cay cú, nhưng mà không vụng về, biết rõ ở trong phủ đắc tội ai cũng được như không thể đắc tội lão phu nhân.

Vì vậy, nàng cười càng thêm thành khẩn, giơ một tay lên, khiến Lư mụ ở sau lưng mang một đồng lớn lễ vật vào trong phòng lão phu nhân.

"Lão phu nhân, nhi tức biết sai rồi, ngài người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tạm tha cho ta lần này đi, về sau ta cũng không dám nói xằng nói bậy nữa!"

Dứt lời, nàng vô cùng không giữ thể diện nhẹ nhàng đánh hai cái lên mặt chính mình.

Lão phu nhân sống sáu mươi mấy năm, trước mắt chỉ nửa bước sẽ phải vào quan tài, cũng chỉ cầu gia đình an bình, trong phủ yên ổn, nàng liền không cần đề tâm nữa.

Thấy tay Nhị phu nhân tự vả miệng mình, nàng cũng không muốn trách tội nữa, liền lạnh lùng quát: "Thôi thôi, về sau nếu lại nói năng điên cuồng nữa, ta nhất định không tha cho người!"

Nhị phu nhân giống như được đại xá, vội vàng đỡ lấy tay Trương mụ, nâng lão phu nhân ngồi trên giường êm xong, mình thì ở một bên cười khanh khách thay nàng xoa bóp gân cốt, trêu chọc như vậy, mặt lão phu nhân lại vui vẻ lên.

Lại nói, Nhị phu nhân này vẫn còn có chút bản lĩnh, Dung Noãn Tâm nhìn một màn này, nhẹ nhàng cười.

"Lan Cẩn, chuyện này ngươi bắt tay vào làm đi, chọn một ngày thật tốt, cũng đừng quá lộ liễu, dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho người, lòng tốt của ngươi, ta giữ ở trong lòng!" Lão phu nhân giơ tay lên, phất Nhị phu nhân ra một chút, lại thân thiết dặn dò Đại phu nhân đi làm chuyện nâng làm bình thê mới vừa nói đến.

Chuyện này, quả thật cũng không tiện truyền đi, dù sao Đại phu nhân cũng là thiên kim Quan Gia, vẫn cần phải giữ thể diện, nếu để cho người khác biết nàng ngồi ngang hàng cùng một vị thôn phụ, người của Mạc gia cũng không thể bỏ qua.

Vì vậy, lão phu nhân cũng coi như là giữ thể diện cho nàng.

Đại phu nhân khẽ mỉm cười, nói: "Dạ".

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ra Mắt Tỷ Tỷ.

Kể từ khi Đại phu nhân nói ra chuyện nâng Tần Thái Vân làm bình thê, trong phủ liền bắt đầu chuẩn bị, trong đó người cần mẫn nhất phải kể đến Nhị phu nhân.

Sau khi Tần Thái Vân trở về phủ, vẫn luôn ở tại viện phía nam, nhưng sắp tới sẽ được nâng lên làm bình thê, hiển nhiên phải an bài trong một trạch viện thích hợp hơn.

Ngược lại Đại phu nhân rất hào phóng, sắp xếp cho Tần Thái Vân một viện thoải mái nhất trong tương phủ, chuyện này Dung Đình Viễn cũng không có phản đối, vì vậy cứ được quyết định như vậy, chờ chọn được một ngày tốt, nhận tổ tiên Dung gia, vào gia phả Dung gia, mới chính thức chuyển qua.

Trừ lần đó ra, Đại phu nhân còn tự thân tự lực mua thêm nhiều xiêm áo cho Tần Thái Vân, cũng đưa thêm mười hạ nhân vào trong viện, ngược lại được đãi ngộ ngang hàng với Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm ngồi dưới tàng cây hoa đào trước viện, trước mắt đã là cuối xuân, hoa đào tàn lụi hơn phân nửa, đã sớm không còn tao nhã giống lúc đầu.

Ở hai bên nàng vẫn là Hạ Hà và Từ Đan hầu hạ như cũ, Dung Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi, ngón tay mảnh khảnh nhặt một chiếc lá vừa rơi xuống, nói: "Nên đi thỉnh an mẫu thân rồi!"

Dứt lời, nàng liền đứng dậy đi ra ngoài viện.

Hai nha hoàn lập tức một trái một phải đi theo, xa xa nhìn lại, ngược lại có mấy phần giống áp giải phạm nhân.

Nàng nhẹ nhàng nhếch môi, vòng qua núi giả cao ngất, đằng trước là một rừng cây Liễu xanh, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng cười như chuông bạc của nữ tử, một tiếng một tiếng rất là dễ nghe.

Dung Noãn Tâm nhíu mày nhìn lại, nhìn thấy trên mảnh đất trống đằng trước, Dung Huệ Kiều đang cùng một đám nha hoàn tranh tài đá cầu Jianzi, đang chơi rất vui vẻ.

Cũng vào lúc này, không biết là người nào hô một câu: "Nhị tiểu thư, nhìn, đó không phải là Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử sao?"

Theo tiếng hô này, Dung Huệ Kiều vội vàng bỏ qua quả cầu Jianzi ở dưới chân, đôi mắt như trân châu không chớp mắt một cái nhìn một người ở phía trước đang chậm rãi đi tới.

Trừ Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu và Thất Hoàng tử Thiên Mộ Ly, còn có một tiểu thiếu niên đáng đáp vô cùng anh tuấn, hài tử này không phải ai khác, chính là Dung Cảnh Hồng nhi tử bảo bối của Đại phu nhân đang làm thư đồng ở trong cung.

Dung Cảnh Hồng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng mà trên mặt lại không có một chút ngây thơ, trong lúc giơ tay nhắc chân cũng tràn đầy sự từng trải không hợp với tuổi.

Hắn đi theo sau lưng hai vị Hoàng tử, tự động tiến lùi, có chừng có mực, nhưng cũng không lộ vẻ hèn mọn.

Thân thể Dung Noãn Tâm cứng đờ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ sắc bén không cách nào áp chế được, nàng muốn xoay người rời đi, nhưng chỉ tiếc thời gian đã trễ, Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly đã phát hiện ra người không thích hợp là nàng.

"Vị này là ai?" Án đường Dung Cảnh Hồng nhíu nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, tiến lên một bước, nghi ngờ hỏi.

Dung Cảnh Hồng quanh năm ở tại trong cung, thỉnh thoảng mới trở về phủ ở mấy ngày, chuyện này nói hắn không biết, về tình cũng có thể tha thứ.

Nhưng mà, hấn cố ý ở trước mặt mọi người gọi Dung Noãn Tâm lại là có dụng ý gì?

Vào đời trước, Dung Cảnh Hồng vô cùng xem thường Dung Noãn Tâm, thường chê cười nàng là dã nha đầu ở nông thôn, không thể nào hơn được. Lúc này, trên mặt hấn là nghi ngờ, chỉ sợ trong lòng sớm đã cười lạnh?

Nếu không thể tránh, như vậy, nàng cũng không cần tránh nữa, mời Dung Noãn Tâm khề cong, theo đúng lễ nghi tiến lên quy củ khề cúi chào hai vị Hoàng tử, nói nhỏ: "Noãn Tâm gặp qua Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử!"

Bây giờ Thiên Mộ Ly chỉ là một tuổi thiếu niên 15, 16, trên mặt vẫn còn sự ngây thơ, những đã là một vị thiếu niên có vóc người cao gầy tuấn lãng, trên người hấn mặc trường bào trắng ngà với hoa văn sinh động, bên hông thắt một chiếc thắt lưng nam vàng, hông trái đeo một sợi hạt Lư Ly quý xuyên thành chuỗi.

Một đầu tóc đen búi cao lên, dùng trâm ngọc cố định ở đỉnh đầu, hấn đứng ở đó, như có như không quan sát Dung Noãn Tâm, đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen sáng chói như bầu trời đêm đầy sao, kèm với nụ cười yếu ớt như có như không của hấn, càng thể hiện sự cao quý kiêu ngạo của hấn, anh tuấn như tiên giáng trần.

Mà Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu đứng ở bên cạnh hấn cũng ngọc thụ lâm phong, tài trí bất phàm, mặt mũi có ba phần tương tự Thiên Mộ Ly, nhưng lại có bảy phần khác biệt.

Trên người hấn mặc cẩm bào màu nâu, vô cùng uy vũ, trên người luôn mang theo sự lạnh lùng làm cho người ta ngưỡng mộ.

"Tam đệ, vị này không phải là dã nữ nhi Đại lão gia nuôi dưỡng ở nơi khác sao? Thế nào? Đại phu nhân không có nói với ngươi à?" Nói đến Dung Noãn Tâm, trên mặt Dung Huệ Kiều không kiềm được giễu cợt.

Một đôi mắt tròn xinh đẹp khinh thường nhú lại, lại thấy Thiên Mộ Diêu đang cẩn thận quan sát Dung Noãn Tâm, trong lòng nàng vô cùng tức giận, giận đến mức hai mắt lập tức trầm xuống.

Tâm tư nha đầu kia luôn đặt trên người Thiên Mộ Diêu chiến công hiển hách, lúc này thấy hấn đang nhìn nữ nhân khác, trong lòng càng thêm cực kỳ oán hận Dung Noãn Tâm, giọng điệu càng thêm bén nhọn hơn bình thường.

Dung Cảnh Hồng nhíu lông mày, cố ý bỏ qua ý nhục mạ trong lời nói của nàng, tiếp lời nói: "Thì ra là vị tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác, ngược lại hôm nay là lần đầu gặp!"

Nói đến 'tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác' khoe miệng Dung Cảnh Hồng hơi nhếch lên, cuối cùng cũng lộ ra mấy phần khinh bỉ.

Hai người này, một hỏi một đáp, đơn giản chính là muốn làm cho nàng khó chịu. . . . .

Dung Noãn Tâm cũng không tức giận, ngược lại khề mỉm cười, thuận miệng nói: "Nếu là tỷ tỷ, sao lại không thấy hai vị đệ đệ, muội muội thỉnh an ta?"

Giọng nói của nàng vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đủ để cho mỗi người ở đây nghe thấy rõ ràng.

Cả người Dung Cảnh Hồng sững sờ, có thể là không nghĩ tới một dã nha đầu nhỏ nhỏ ở nông thôn lại có thể lớn lối như thế, hai mắt hấn trừng tròn xoe, thật lâu sau mới khề tức giận chuyển mắt.

Đột nhiên Thiên Mộ Diêu nở nụ cười, hấn rất ít cười, nụ cười này khiến cho mặt mũi vốn hơi lạnh lùng của hấn có ma lực làm cho người ta muốn thân thiết,

"Noãn Tâm, tên rất hay, thiên kim Dung gia quả nhiên không giống người thường!" Không biết hấn nói lời này là có dụng ý gì, nhưng hứng thú nồng đậm trong mắt hấn, lại không bị che giấu.

Dung Noãn Tâm liếc hấn một cái, không mặn không nhạt nhếch môi cười, nhưng sau đó liền dời ánh mắt đến trên người Dung Cảnh Hồng và Dung Huệ Kiều, giống như đang chờ đợi hai người bọn họ hành lễ chào mình.

Thiên Mộ Diêu là một người tính tình cởi mở, nhìn bộ dạng cố chấp của nàng, thuận miệng nói ra: "Nói rất đúng, Cảnh Hồng, ngươi còn không mau ra mắt tỷ tỷ của ngươi!"

Dung Cảnh Hồng trừng lớn hai mắt, nhưng ngay sau đó liền thu lại, tâm bất cam tình bất nguyện ôm quyền nói: "Cảnh hồng gặp mặt tỷ tỷ!"

Dung Huệ Kiều cũng khề cắn răng ngà, bị Tam Hoàng tử nhìn như vậy, cũng chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói: "Huệ Kiều chào tỷ tỷ!"

Vốn tưởng rằng Dung Noãn Tâm sẽ đắc ý, nhưng không nghĩ đến, nàng lại nhỏ giọng hét lên một tiếng, bưng tỉnh hiểu ra nói: "A. . . . . Làm sao ta lại quên, chuyện tháng sau làm lễ ra mắt, các người xem trí nhớ của ta này!"

Đại phu nhân quyết định cho Tàn thị bái tổ tiên vào ngày tám tháng sau, vì vậy, thân phận của Dung Noãn Tâm cũng bị trì hoãn đến ngày tám tháng sau mới chính thức công bố.

Hai người ý thức được vừa bị Dung Noãn Tâm đùa bỡn, giận đến mức ngực phập phồng, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Nhìn bộ dạng kim nén của hai người, Dung Noãn Tâm lại cười đến vô cùng rực rỡ, xoay người thi lễ với Thiên Mộ Điều và Thiên Mộ Ly, nói: "Noãn Tâm cáo từ!"

Quay người lại, làn váy nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong màu tím, dần dần đi xa.

Thiên Mộ Ly nhìn bóng lưng màu tím kia, trong lòng cháy lên một cảm giác vô cùng quen thuộc, nếu như hắn không có nhìn lầm, bên trong ánh mắt Dung Noãn Tâm mới vừa nhìn hắn, là mang theo hận ý mơ hồ cùng với sự chán ghét sâu đậm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Vật Ngự Tứ.

"Khụ khụ. . . . ." Thiên Mộ Ly đang nhìn bóng lưng của Dung Noãn Tâm đến hồn mất, ngực đột nhiên khó chịu, sắc mặt hắn tái đi, ôm mạnh liệt ngực ho mấy tiếng.

Thiên Mộ Điều vội vàng tiến lên dìu hắn, ân cần hỏi han: "Làm sao vậy? Lại không thoải mái?"

Mặt Thiên Mộ Ly trắng bệch, khẽ gật đầu, được Thiên Mộ Ly và Dung Cảnh Hồng một trái một phải dìu đi, ngồi xuống bên cạnh bàn đá cẩm thạch.

Bệnh này của hắn, nghe nói là bẩm sinh, lúc mới sinh tất cả mọi người đều cho rằng sẽ chết yểu, nếu không phải Hoàng thượng khăng khăng cho thái y chẩn mạch, mới phát hiện hải tử này vẫn còn khả năng sống sót, chỉ sợ hắn cũng không sống tới hôm nay.

Lúc ấy, Khánh phi mẫu thân của hắn là Sùng phi của Hoàng đế, cũng vì vậy Hoàng thượng yêu ai yêu cả đường đi lối về, càng thêm sủng ái Thất Hoàng tử hắn, thậm chí vượt qua cả Trường Hoàng tử lúc đó, khi hắn tròn một tuổi, cho gọi Văn Võ Bá Quan trong triều cử hành lễ chọn đồ vật đoán tương lai cho hắn.

Lễ nghi này, xưa nay chỉ cử hành cho Trường Hoàng tử hoặc Thái tử.

Dụng ý chính là chiếu cáo thiên hạ.

Lúc đó Thiên Mộ Ly chỉ là một Thất Hoàng tử nho nhỏ, trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai, tay trái hắn cầm ngọc tỷ, tay phải nắm lệnh bài, làm cho tất cả quan viên và Tàn phi có mặt trở mặt chất lưỡi.

Quốc sư từng tiên đoán, Thất Hoàng tử là Thiên Mệnh Sở Quy, Nhân Thượng Chi Nhân (Số trời đã định, đứng trên vạn người)!

Một câu nói dẫn tới sóng to gió lớn trong triều đình, hậu cung càng thêm gió nổi mây bay, Thiên Mộ Thần thân là Trường Hoàng tử cùng với Thiên Mộ Điều thân là Tam Hoàng tử, còn có Nhị Hoàng tử Thiên Mộ Huyền chết oan chết uổng trong trận tranh đấu của hậu cung.

Lúc ấy có thể nói là đầu đến người chết ta sống, số người muốn hại Thiên Mộ Ly nhiều đếm không xuể.

Khánh phi mẫu thân Thiên Mộ Ly chính là chết trong trận sóng gió kia, lúc đó Thiên Mộ Ly chỉ mới 4, 5 tuổi, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi Khánh phi chết, từ đó về sau, mỗi ngày hắn đều phải uống thuốc đắng do thái y đưa tới, quanh năm triền miên giường bệnh, cho đến mấy năm gần đây, mới có thể miễn cưỡng xuất cung đi một chút.

Cũng may Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều vẫn huynh đệ tương chiếu (quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau) cùng hắn, mới không còn bị những Hoàng tử hoặc Tàn phi khác khi dễ.

"Không có gì đáng ngại, bệnh cũ, nghỉ một lát là tốt thôi!" Hắn khoát tay áo, khuôn mặt suy yếu thoáng hiện vẻ khổ sở, thân thể gầy yếu dựa vào bên cạnh bàn đá cẩm thạch, hắn càng có vẻ gầy yếu hơn.

Di Mãn viện.

Dung Noãn Tâm như bình thường theo nha hoàn thông báo đi vào đại sảnh, lại phát hiện ngày hôm nay nơi này cực kỳ náo nhiệt, giống như có việc mừng.

Trừ Đại phu nhân, Nhị phu nhân cũng ở đây, tiếp theo chính là Tàn Thái Vân mẫu thân Dung Noãn Tâm, cùng với Dung Huệ Như đứng yên bên cạnh Đại phu nhân.

Hình như vừa rồi bọn họ đang bàn bạc chuyện gì đó, thấy Dung Noãn Tâm đi vào, Tàn Thái Vân vui mừng muốn đứng lên, lại bị một nha hoàn bên cạnh nâng ẵm xuống, nha hoàn kia tên là Thủy Nhi, cũng không phải là thứ tốt gì, kiếp trước, mình cũng đã bị nàng áp chế mấy lần.

Thúy Nhi ấn bả vai Tần Thái Văn xuống, cúi đầu nhỏ giọng nói câu gì đó bên tai Tần thị, sắc mặt của Tần thị lập tức trắng bệch, rồi sau đó tự ti cúi đầu, làm bộ như nhìn ngọc Lưu Ly trong tay.

Dung Noãn Tâm thu vào trong mắt, ghi ở trong lòng, sắc mặt nàng không thay đổi, tiến lên một bước, cười nói: "Noãn Tâm thỉnh an mẫu thân!"

Mạc thị thấy nàng tri thư đạt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi) như thế, làm cho người ta tìm không ra một điểm không thích hợp, trong lòng âm thầm nghiêng rằng, nhưng mà trên mặt lại nhiệt tình rộng lượng: "Noãn Tâm, người tới vừa đúng lúc, chúng ta đang thương lượng về buổi lễ ngày tám, theo ý tứ của lão phu nhân, giản lược tất cả, chỉ là uất ức nương người rồi!"

Tần thị nghe xong lời này, cuống quýt đứng lên, mắt rung rung nói: "Đại phu nhân nói gì vậy, lòng dạ ngài rộng rãi, có thể cho ta một nơi dung thân, ta đã vô cùng cảm kích, hôm nay còn muốn ngồi ngang hàng với người, làm sao ta gánh chịu nổi!"

Hôm đó Đại phu nhân đề cập tới chuyện nâng nàng làm bình thiê, trong lòng Tần thị vẫn xúc động hông thôi, không ngừng nói Mạc thị là người tốt.

Hiển nhiên Dung Noãn Tâm biết suy nghĩ của nương, nhưng cũng không sửa chữa sai lầm của nàng, có một số việc, không thể dùng miệng nói cho rõ ràng, chỉ cần lột bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Đại phu nhân xuống, Tần thị sẽ hiểu rõ.

Nàng khẽ cười một tiếng, nói: "Đại ân đại đức của mẫu thân, ta và nương đều ghi nhớ trong lòng, ngày khác chắc chắn sẽ báo đáp ân huệ này, không phụ sự kỳ vọng của Đại phu nhân!"

Nàng cười vô cùng thành khẩn, ánh sáng chói mắt độc nhất vô nhị từ trong con ngươi tỏa ra khiến cho không người nào có thể lạng yên nhìn. . . . .

Đại phu nhân hơi ngần ra, hai mắt bị vẻ đẹp đặc biệt trên người nàng làm đau nhói.

Sững sờ giống nàng còn có Dung Huệ Như, hai người chỉ kém nhau khoảng một tuổi, Dung Huệ Như vẫn cho rằng mình là nữ tử hiếm có trong thế gian, những này qua, hào quang Dung Noãn Tâm hữu ý vô ý để lộ ra cũng làm cho nàng dần dần bắt đầu phòng bị.

Nàng ý thức được, nữ tử này, không chỉ sẽ là đối thủ của nàng, còn có khả năng chính là hòn đá ngăn cản tiền đồ của nàng, sự ghen tị mãnh liệt thoáng hiện trên mặt Dung Huệ Như rồi biến mất.

Nhưng vẫn không tránh được cặp mắt của Dung Noãn Tâm.

Nàng nhìn Đại phu nhân, chỉ thấy trên án kỷ bên cạnh nàng đặt một cái hộp tinh xảo, Nhị phu nhân đang vuốt vuốt cái hộp kia, yêu thích không buông tay thờ dài nói: "Đúng là bảo vật trong thế gian, là do Hoàng thượng ban thưởng sao?"

Nhị phu nhân cũng không dám chạm vào đồ vật bên trong, chỉ có thể hâm mộ mà không ngừng thưởng thức.

Dung Noãn Tâm xuyên qua cánh tay của nàng, thấy đó là một đôi khuyên tai Hồng Bảo Thạch tỏa sáng bốn phía, tròn như trăng, sáng như sao, cho dù là ban ngày ban mặt, ánh sáng bên ngoài cũng không thể che hết được vẻ đẹp rực rỡ của chính đôi khuyên tai, quả nhiên là bảo vật trong thế gian.

Đại phu nhân gật đầu một cái, hiển nhiên vô cùng vừa ý với lời nói của Dung Noãn Tâm, rồi sau đó lại xoay người sang chỗ khác, hơi cúi quát Nhị phu nhân: "Vật này người có thể chạm loạn sao, nếu có sơ xuất, cả phủ chúng ta cũng gánh vác không nổi, vật ngự tứ, nếu bảo quản không tốt, chính là coi rẻ hoàng ân phạm tội khi quân!"

Khóe miệng Nhị phu nhân nhếch lên, vô cùng miễn cưỡng cẩn thận cất đồ vật xong: "Nghe xong những lời nói đáng sợ của Đại tẩu, vật này còn có thể bị người khác đánh cắp đi hay sao?"

Tần Thái Văn ngồi ở một bên, cũng không dám nhìn, nghe lời nói của Đại phu nhân, càng thêm sợ hãi đến nỗi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cũng vào lúc này âm thanh của Lâm mục từ bên ngoài truyền vào: "Phu nhân, lão gia trở về phủ, mời người đi qua một chuyến!"

Đại phu nhân đáp một tiếng: "Đã biết!"

Liên vội vàng chỉnh búi tóc, dẫn Dung Huệ Như vội vã đi ra ngoài, trước khi đi, còn cố ý kêu mọi người dùng điểm tâm rồi đi.

Dung Noãn Tâm đang buồn bực vì sao nàng gấp gấp rồi đi như vậy, lại nghe Nhị phu nhân thì thầm một câu: "Ồ, còn nói là vật ngự tứ, cũng không chịu cất cẩn thận, nếu có sơ xuất, người nào gánh vác nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Tranh Tài Đá Cầu Jianzi.

Dung Noãn Tâm đang buồn bực vì sao nàng gặp gấp ròi đi như vậy, lại nghe Nhị phu nhân thì thầm một câu: "Ồ, còn nói là vật ngự tứ, cũng không chịu cất cần thận, nếu có sơ xuất, người nào gánh vác nổi!"

Theo lý thuyết, thường ngày tâm tư của Đại phu nhân rất cẩn mật (cẩn thận + bí mật), tuyệt sẽ không để lộ kẻ hở như vậy.

Một câu nói trong lúc vô tình của Nhị phu nhân, ngược lại nhắc nhở Dung Noãn Tâm, nàng mờ mờ ảo ảo cảm thấy trong chuyện này nhất định có vấn đề.

"Người xem trí nhớ của ta này, Huệ Kiều còn bảo ta làm cho nàng cầu Jianzi mới!" Nhị phu nhân uống một ngụm trà, lại tiện tay cầm một miếng bánh ngọt tình xào thả vào trong miệng, lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

Lúc đi ngang qua bên cạnh mẫu nữ Dung Noãn Tâm, bước chân của nàng hơi dừng lại, rồi sau đó tươi cười quan sát Dung Noãn Tâm, từ trong hai mắt dài nhỏ mà sắc bén lộ ra sự đắc ý vui sướng khi người khác gặp họa, rất dễ nhận thấy, đây là một người trời sinh yêu gây chuyện, nàng tiến tới bên tai Dung Noãn Tâm, hà hơi nhỏ giọng nói: "Nha đầu, ta thấy người cũng không phải là người chỉ nhần nhục chịu đựng, Nhị thẩm ta chờ người cười trên đầu họ Mạc!"

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười kia quyến rũ phong tình, lại lộ ra một dòng khí lạnh làm cho cả người người khác không thoải mái.

Đội nàng từng bước một uốn éo đi ra ngoài, lúc này Tần Thái Vân mới vội vàng từ trên ghế đứng lên, kéo tay Dung Noãn Tâm hỏi "Nhị phu nhân nói cái gì với con?"

Tần Thái Vân cũng không phải là người hồ đồ, vừa nhìn vẻ mặt của Nhị phu nhân, trong lòng cũng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Dung Noãn Tâm quay đầu nhìn mẫu thân, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của bà, an ủi: "Nương, Nhị phu nhân cũng không có xấu như người nghĩ, nàng chỉ nhắc nhở ta tuân thủ quy củ trong phủ này thôi, cũng là người tốt bụng".

Nàng cười ôn hòa, từ trong đôi mắt hạnh xinh đẹp tuyệt mỹ để lộ ra sự dịu dàng ngày thường hiếm thấy, mấy ngày nay, nàng biết mẫu thân cũng sống không dễ chịu.

Vào phủ, con đường các nàng lựa chọn, bản thân nhất định phải trả cái giá tương ứng, nhưng Dung Noãn Tâm lại ích kỷ hy vọng xa vời giá cao này chỉ do một mình nàng trả là được, mẫu thân chỉ cần an tâm ngồi mát ăn bát vàng, vui vẻ hạnh phúc thật sự.

Nhưng trước mắt, hình như vẫn còn cách khá xa.

Nàng cũng chỉ có thể thỉnh thoảng an ủi Tần thị một chút, bởi vì, ở Dung phủ, Đại phu nhân vẫn còn một tay che trời, nắm trong tay mọi chuyện lớn nhỏ của cả phủ.

Nhưng Đại phu nhân có lớn hơn nữa, cũng không hơn Dung Định Viễn là nhất phủ chi chủ (người đứng đầu trong phủ).

Nếu muốn đánh đổ nàng, như vậy, chỉ có thể mượn đao giết người.

Tần thị nửa tin nửa ngờ gật đầu một cái, lại muốn hỏi một vài chuyện, Hạ Hà ở ngoài cửa lại không kiên nhẫn hô: "Tiểu thư, cần phải trở về".

Thúy Nhi cũng kéo cánh tay Tần thị, ý bảo nàng không thể tiếp tục ngốc ở bên ngoài.

Một khi chưa có danh phận, nàng vẫn là thôn phụ không được lộ diện như cũ.

Hình như Tần thị có chút e ngại Thúy Nhi, vội vàng buông tay Dung Noãn Tâm ra, lưu luyến không rời nhìn nàng một cái, lúc này mới nhắc chân đi ra ngoài.

Dung Noãn Tâm đi theo sau lưng Tần thị, hai mẫu nữ một trước một sau ra khỏi Di Mãn viện.

Một ngày này, cũng không biết là ngày tốt gì, trong phủ cực kỳ nhiều khách, trừ Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử đã gặp trước đó, thậm chí huynh muội Mạc thị vài ngày không thấy cũng tới.

Dung Noãn Tâm nhìn thấy Mạc Tiêm Tiêm, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Giờ phút này, nàng đang cùng Dung Huệ Như, Dung Huệ Kiều đá cầu Jianzi ở trong hoa viên, vết thương trên mặt đã sớm biến mất, cũng không để lại sẹo, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến nàng hoàn nguyện ý tới Dung phủ.

Ở ngoài hoa viên trong đình nhỏ trước hồ, Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử đang ngồi cùng với Dung Cảnh Hồng và Mạc Từ Hồng.

Từng tiếng cười vui sướng của thiếu nữ vang vọng trong hoa viên, mang đến một cảm giác thoải mái làm cho người ta ngọt tới tận tim, mấy người nam tử chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng phóng ánh mắt tới trên người mấy thiếu nữ, cảnh tượng này lại hài hòa, mỹ lệ như vậy. . . . .

Dung Noãn Tâm nhìn tất cả, nhìn người nam tử chưa hết ngây thơ kia, tất cả đều đã tan trong ký ức xa xôi, nhưng lòng lại đau như cũ. . . . .

"Noãn Tâm biểu tỷ, lúc trước ta không biết tên gọi của người, lần này ta đã đặc biệt hỏi cô mẫu (chị hoặc em gái của bố), không ngờ người chính là biểu tỷ của ta, về sau chúng ta hãy chung sống vui vẻ, có được hay không?"

Dung Noãn Tâm vừa định xoay người rời đi, nhưng mà Mạc Tiềm Tiềm lại nhanh nhẹn giống như bướm bướm, chạy đến bên cạnh nàng thật nhanh, hôm nay trên người nàng mặc váy dài trắng ngà thêu hoa sen, bên hông thắt đai lưng phấn hồng có nơ con bướm, nàng vốn cao gầy, trang phục trên người càng để lộ ra ưu điểm vượt trội của nàng, làm nổi bật lên dáng người hoàn mỹ mê người của nàng.

Nàng vừa chạy tới liền thân mật nắm tay Dung Noãn Tâm, thân thiết nói.

Trong lúc đó, mấy người nam tử cũng từ trong đình nhỏ đi ra, có thể là đối với vị tiểu thư mới tới Dung gia này có mấy phần tò mò, trong đó mất trọn tròn nhất phải kể tới Mạc Từ Hồng.

Lúc trước khi nhìn thấy Dung Noãn Tâm, trên người nàng mặc trang phục của thôn cô, lần này, trên người nàng mặc váy dài màu xanh lá thêu bướm bướm đùa hoa, tóc vấn thành búi tóc Thái Vân đang thịnh hành, trên da thịt như mỡ đông khám một đôi mắt hạnh sâu thẳm trong veo mà lạnh lùng.

Nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy nàng thật xinh đẹp.

Nhưng chỉ cần nhìn thêm mấy lần, sẽ phát hiện, ở trên người của nàng có một sự hấp dẫn người khác kỳ lạ, làm cho người ta đắm chìm trong khí chất đặc biệt của nàng, mãi không thể tự thoát ra được.

Lúc này Mạc Từ Hồng đã sớm nhìn như si như say, gần như không nhìn thấy những người khác tồn tại.

"Tỷ tỷ, mới vừa rồi Nhị muội còn khoe khoang nói nàng đã được nhiều nhất, người tới thật đúng lúc, hạ ngục Nhị muội đi, xem nàng còn có thể lớn lối như thế hay không. . . . ."

Dung Huệ Như khép hờ hai mắt, trên mặt là nụ cười yếu ớt xinh đẹp, dứt lời liền đưa câu Jianzi tới trên tay Dung Noãn Tâm.

Vật này bình thường đều là tiểu thư nhà có tiền mới có thể chơi, Dung Huệ Như quả nhiên là một cô nương tâm cơ thâm trầm, không chỉ có thể duy trì sự bình thản, thủ đoạn đùa giỡn cũng là xuống tay từ chỗ tối.

Khóe môi Dung Noãn Tâm khẽ nhếch lên, từ chối: "Ta đã không được khá, vẫn là đừng bêu xấu".

Dung Huệ Kiều mới vừa nghe thấy Dung Huệ Như một mực chắc chắn đã nha đầu đến từ nông thôn này nhất định có thể hơn nàng, giận đến mức chu mỏ, cũng không quản có người ngoài ở đây, liền hừ lạnh hét lên: "So thì so, ta cũng không tin một đã nha đầu đến từ nông thôn có thể hơn được ta!"

Những lời này vừa đúng đâm trúng ngao khí (sự kiêu ngạo) tận trong xương tủy của Dung Noãn Tâm, nàng hí mắt, vốn là cặp mắt thản nhiên chợt trở nên sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Dung Huệ Kiều: "Được, so thì so".

Dung Huệ Kiều bị nàng nhìn như vậy, trong lòng lại rét lạnh một phen, lui về sau một bước theo bản năng, nàng tuyệt đối không ngờ, một đã nha đầu ở nông thôn cũng có thể có khí thế cường thế như vậy.

Khi nàng ý thức được mình lại có thể bị người khác dọa sợ, thân là đích thứ nữ của Dung gia nàng lập tức cau đò cặp mắt, trên mặt cũng có chút không nín được giận, nàng cố gắng trấn định quát: "Đã nha đầu, ngươi cho rằng ngươi muốn so thì so sao? Thua thì ngươi lấy cái gì bồi thường cho ta?"

Dung Noãn Tâm cười lạnh, nói: "Nếu ta thua, về sau liền kêu ngươi một tiếng tỷ tỷ, nhưng nếu ta thắng thì như thế nào?"

Gọi nàng một tiếng tỷ tỷ? Theo danh mà nghĩ, chính là buông tha cơ hội tranh vị trí đích trưởng nữ, tiền đặt cược này khó tránh có chút lớn, Dung Huệ Như không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, nhưng không có nhìn thấy một chút dấu hiệu đùa giỡn ở trên mặt của nàng, trong lòng hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi lại nghĩ.

Nếu Dung Huệ Kiều thật thay nàng thắng ván này, như vậy. . . . . Thật là một chuyện cực tốt.

Dung Huệ Kiều cũng khiếp sợ nhìn nàng, đầu óc vừa chuyển, lập tức cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, nhìn bề ngoài đối với nàng cũng không có chỗ tốt, nhưng lên lút suy nghĩ, tương lai của nàng còn phải dựa vào Đại phu nhân, nàng giúp Dung Huệ Như một lần, ngày khác, nhất định bắt Dung Huệ Như lấy đức tương báo.

Nghĩ tới đây, Dung Huệ Kiều nở nụ cười khinh bỉ: "Được, nếu ta thua, mặc ngươi sai khiến, tuyệt không đòi ý!"

"Một lời đã định! Xin hai vị Hoàng tử làm người làm chứng cho chúng ta"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Đá Đa Dạng.

"Một lời đã định! Xin hai vị Hoàng tử làm người làm chứng cho chúng ta" Dung Noãn Tâm ‘phì’ cười một tiếng, đối với Dung Huệ Kiều mà nói không thể không làm như vậy.

Với tính khí của nàng, cho dù thua cũng sẽ không nhận nợ.

Thấy Dung Noãn Tâm hoàn toàn không đặt nàng ở trong mắt, Dung Huệ Kiều tức giận đến mức mặt cũng đỏ lên, nàng hấp tấp đoạt lấy cầu Jianzi trong tay nha hoàn, ném lên, há hê nhếch lông mày với Dung Noãn Tâm, trong lúc đó vẫn không quên liếc mắt nhìn sắc mặt của Tam Hoàng tử.

Chỉ sợ là đã nóng lòng muốn biểu hiện ở trước mặt hắn.

Nha đầu này, tuổi không lớn lắm, nhưng tâm tính lại không nhỏ.

"Một, hai, ba, bốn. . . ." Có nha hoàn đã bắt đầu đếm, trong hoa viên lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều nhìn không chuyển mắt theo từng động tác đá cầu Jianzi nhẹ như lông vũ của Dung Huệ Kiều, ở trong lòng cũng yên lặng đếm.

"57, 58, 59. . . . ."

Bọn nha hoàn càng đếm càng vui mừng, âm thanh lúc vừa mới bắt đầu còn nhỏ nhưng càng ngày càng lớn lên, gần như tất cả người đều cho là Dung Noãn Tâm không sánh bằng Dung Huệ Kiều, nàng nhất định thua.

"60. . ." Cầu Jianzi bị đá lên thật cao, rồi sau đó vũng vàng rơi trên giấy thù bách điều trào mình, Dung Huệ Kiều kiêu ngạo với tiếng kêu hô của bọn nha hoàn, trên mặt bởi vì vừa vận động mà sung huyết đỏ bừng, càng lộ vẻ nàng thanh xuân bức người, hoạt bát quyến rũ.

Sau đó, nàng vươn tay, vũng vàng bắt được cầu Jianzi, nắm trong tay, há hê hátt cằm nhỏ lên, trong ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo không ai bì nổi.

Chỉ là sáu mươi, có lẽ đối với những tiểu nha đầu phiến tử ở trong phủ này mà nói, đã là một con số giỏi lắm.

Nhưng Dung Noãn Tâm là người đã trải qua nửa đời tang thương, kiếp trước, ở trong hoàng cung, trong thời gian buồn chán, nàng luyện thành bản lĩnh đá cầu Jianzi có một không hai, nếu không có người quấy rầy, nàng có thể đá từ bình minh đến khi bầu trời tối đen, cầu Jianzi không chạm đất, thậm chí còn có thể biến đổi cách đá đa dạng, cùng với, vừa làm chuyện khác vừa đá.

Các phi tần khác trong cung đều vô cùng hâm mộ, Thiên Mộ Ly đã từng tán dương qua bản lĩnh đá cầu Jianzi của nàng là độc nhất vô nhị.

Dung Huệ Kiều chỉ mới đá được vón vẹn sáu mươi cái đã không ai bì nổi.

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, cũng không chú ý ánh mắt nhận định nàng chắc chắn thua của người khác, nhận lấy cầu Jianzi Dung Huệ Kiều đưa tới ném lên không trung, rồi sau đó nàng nhẹ nhàng xoay người một cái, từ phía sau vũng vàng đón được cầu Jianzi.

Người khác chưa từng xem qua kỹ thuật đá hiếm lạ này, mọi người nghen hống nhìn trân trối, trong khoảng thời gian ngắn đến đếm cũng quên.

Ngay sau đó, nàng vừa ngẩng đầu, hai chân luân phiên, chọt nặng chọt nhẹ, đá cầu Jianzi lên giữa không trung, rồi sau đó cả người cũng nhẹ nhàng nhảy lên, lưng bàn chân giơ qua bả vai, động tác như nước chảy mây trôi, vừa tuyệt đẹp lại lưu loát, giống như nàng không phải đang đá cầu Jianzi, mà là múa một khúc động lòng người.

Thiên Mộ Ly sững sờ nhìn nữ tử đá cầu Jianzi giống như tiên nữ đang nhảy múa, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt nàng có ma lực làm cho người ta chìm đắm thật sâu, đến mức không dám chớp động hai mắt, chỉ sợ vừa chớp mắt, sẽ bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc xinh đẹp nào của nàng.

Trên mặt của nàng vĩnh viễn nở nụ cười nhẹ nhàng làm cho người ta nhìn không thấu, nhưng không tùy tiện, cũng không hèn mọn.

Nụ cười kia giống như đã sinh trưởng ở trên mặt của nàng, nàng rõ ràng đang cười, nhưng mà lại rất mâu thuẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo xa cách.

Nữ tử như thế, là lần đầu Thiên Mộ Ly gặp.

Sự ngây thơ chưa thoát khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khiến tinh thần Thiên Mộ Ly bị chấn động, tim của hắn đập ‘thình thịch’, như có một cánh tay vô danh gõ vào tim của hắn một cái lại một cái, sự sôi đến mức gần như muốn nhảy ra ngoài.

Đúng lúc này, Thiên Mộ Ly đột nhiên từ từ đếm vài số: "98, 99, 100!"

Rất dễ nhận thấy, Thiên Mộ Ly cũng nhìn đến xuất thần, thế cho nên đôi mắt vô cùng tập trung nhìn vào một chỗ, ánh sáng tỏa ra làm cho người ta khó hiểu.

Khi hắn đếm tới 100, khoe miệng Dung Noãn Tâm khẽ nhếch lên, không tốn chút sức nào đá cầu Jianzi lên không trung, rồi sau đó ưu nhã xoay người, đứng bằng một chân, một chân còn lại duỗi về phía sau, dễ dàng đón được cầu Jianzi đang rơi xuống.

Ánh sáng lúc hoàng hôn sáng chiếu vào trên khuôn mặt của nàng, chiếu vào cầu Jianzi Ngũ Thái Tân Phân (năm sắc rực rỡ), lúc này, nàng đang đắm chìm trong ánh sáng, giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, như thực như ảo.

Tất cả mọi người giặt mình.

"Kiềm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sờ vị y nhân, tại thủy nhất phương (*). . . . ." Âm thanh của Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều như có như không, như thực như ảo.

(*) Trích trong Kinh thi - Kiềm gia 1.

Dịch thơ:

Bờ lau bụi lách xanh xanh,

La đà mọc trắng, đã thành giá sương.

Người đi sông nước mệnh mang,

Ngược dòng nước biếc tìm đàng ta theo.

Dung Noãn Tâm hắt cằm lên, trở tay ngắm nhía cầu Jianzi đang nắm trong tay.

Khóe môi nhếch lên: "Tam điện hạ, mới vừa rồi Noãn Tâm chỉ lo đá, không có đếm, không biết Tam điện hạ có đếm không?"

Nàng rõ ràng nghe được hần đang đếm, mà lại làm bộ như không biết.

Thiên Mộ Điều lắc đầu một cái, nghiêm giọng nói: "Không nhiều không ít, vừa đủ một trăm!"

Sắc mặt của Dung Huệ Kiều đã sớm trở nên trắng bệch, nàng đầu nghĩ đến, một dĩa nha đầu đến từ nông thôn lại có thể biết đá cầu Jianzi, còn đá được xuất thần nhập hóa như thế.

Một trăm, cũng không phải thực lực của nàng, nếu nàng vẫn đá tiếp, có lẽ 200, 300 cái, cũng không thành vấn đề.

Trong lòng nàng hiểu rõ, nàng thua, hơn nữa còn thua chật vật như thế, cho nên lòng kiêu ngạo của nàng không chịu được sự thất bại nghiêm trọng này, trong khoảng thời gian ngắn, thẹn quá hóa giận chỉ vào Dung Noãn Tâm, hô lớn: "Ngươi. . . . . Ngươi đùa bỡn ta. . . . ." Rõ ràng là cao thủ, mới vừa rồi lại giả vờ là người không biết chơi lửa nhân gian.

Dung Noãn Tâm nhún mày, nhẹ 'Hả?' một tiếng, không hiểu hỏi: "Ta đùa bỡn ngươi khi nào?"

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Ta mặc kệ, lần này không tính, lần tới ta lại so cái khác với ngươi, ta cũng không tin, một dĩa nha đầu ở nông thôn có thể chơi ra hình ra dạng hay sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Huệ Kiều đã sớm sung huyết đỏ bừng, nàng xấu hổ chỉ vào Dung Noãn Tâm, tính tình trẻ con nói năng ngoan độc, cũng không quay đầu lại chạy đi.

Một nhóm nha hoàn vừa gọi, vừa đuổi theo, để tránh cho vị nhị tiểu thư này xảy ra chuyện.

Dung Noãn Tâm lắc đầu một cái, nàng đã sớm đoán được nàng không nhận nợ, vì vậy, cũng không thất vọng bao nhiêu.

Náo loạn như vậy, sắc trời cũng tối đi không ít, mắt thấy hoàng hôn buông xuống, đèn ở các góc trong phủ được thắp lên, Dung Noãn Tâm đang muốn xoay người rời đi.

Dư quang bên khóe mắt trong lúc vô ý thoáng nhìn Hạ Hà đang nháy mắt với Từ Đan, trong lòng nàng hơi chậm lại, mơ hồ cảm thấy tối nay nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

"Tam điện hạ, Thất điện hạ, Noãn Tâm cáo từ trước!" Quay người lại, nàng dùng giọng nói sắc bén cáo từ hai vị quý nhân, không cho cự tuyệt.

Thiên Mộ Điều ngẩn ngơ nhìn nữ tử trước mắt, chỉ cảm thấy nàng phức tạp khó hiểu rõ, làm cho không người nào có thể nắm lấy.

Dung Noãn Tâm cúi người, một lúc lâu vẫn không thấy đáp lại, trong lòng nàng càng không yên, không đợi hai vị quý nhân chỉ thị đã xoay người rời đi.

Hạ Hà và Từ Đan theo sát phía sau, lại thấy ở phía trước nàng quẹo vào đường mòn đi thông qua Di Tâm viện.

Hạ Hà vội vàng tiến lên ngăn lại: "Tiểu thư, viện ngài ở bên kia. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Rốt Cuộc Đại Phu Nhân Muốn Làm Gì

Hạ Hà vội vàng tiến lên ngăn cản nàng: “Tiểu thư, viện của ngài ở bên kia!”

Nha đầu này cho rằng Noãn Tâm muốn trở về viện, nhưng còn chưa hiểu đường, cũng khó trách, diện tích Dung phủ cực lớn, hơn nữa viện cũng rất nhiều, trừ tất cả viện đã ở, còn có thật nhiều viện bỏ trống, ở Bắc Viện còn thủy tạ (nhà trên mặt nước) hình vòm hấp dẫn!

Dung Noãn Tâm nhíu mày cười khanh khách nhìn nàng: “Ngươi nhìn ta, ở nông thôn ngây ngô quen, đến trong phủ này lại cảm thấy cái gì cũng hiếm lạ, ta đi đến phía bắc một chút, nếu như ngươi có chuyện, đi trước là được, dù sao có Từ Đan ở đây, sẽ không xảy ra sai lầm gì!”

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, giữa khuôn mặt hiện ra một chút lạnh lùng.

Hạ Hà nghe lời của nàng, ở trong lòng tự đánh giá một lần, nghĩ đến, nàng nói cũng không sai, chỉ là một dã nha đầu chưa từng thấy qua cảnh đời ở nông thôn, chẳng lẽ, nàng còn có thể lật trời hay sao?

Lại nói, mấy ngày này Dung Noãn Tâm cũng coi là dịu ngoan, trừ lúc đầu trở về phủ nào loạn chút chuyện ra, cũng là yên tĩnh tuân thủ bổn phận.

Hạ Hà quả thật có chuyện, Đại phu nhân bảo nàng sau khi đưa Dung Noãn Tâm về viện thì đi qua một chuyến, lúc này thấy nàng căn bản không có ý tứ trở về, cũng không tiện cưỡng ép, dù sao trên danh nghĩa Dung Noãn Tâm vẫn là chủ tử của nàng, coi như trong lòng mình hoàn toàn xem thường nàng, cũng không coi nàng như chủ tử. Nhưng ở ngoài viện, dù sao nhiều đôi mắt nhìn như vậy, thật đến tai đại lão gia nơi đó, chỉ sợ cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

“Cũng tốt, vậy nô tỳ đi về trước chuẩn bị một chút, buổi tối hai vị Hoàng tử sẽ lưu lại dùng bữa tối! Nô tỳ đi về trước!” Hạ Hà cố ý tìm cơ đằng hoàng.

Thấy Dung Noãn Tâm không nhìn nàng nữa, nàng lại nháy mắt với Từ Đan, để cho nàng nhìn Dung Noãn Tâm cho thật kỹ, lúc này mới yên tâm rời đi.

Vừa mới đi ra khỏi phạm vi tầm mắt của Dung Noãn Tâm, Hạ Hà lập tức thay đổi đường đi, đi về phía Di Mãn viện của Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm đứng ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn bóng dáng Hạ Hà biến mất ở trong tầm mắt, lúc này mới trầm mặt xuống, bước nhanh về phía Thiên viện của mẫu thân.

Từ Đan bước nhanh đi theo, đi ước chừng một nửa đường, phát hiện Dung Noãn Tâm căn bản là không muốn đi Bắc Viện thưởng thức phong cảnh, trong lòng nàng căng thẳng, vội vàng bước nhỏ chạy lên phía trước, ngăn Dung Noãn Tâm lại: “Tiểu thư, tiểu thư, ngài cũng không thể đi loạn, nếu xảy ra sai lầm gì, Đại phu nhân trách tội xuống, nô tỳ đảm đương không nổi.....”

Nàng cũng không ngu ngốc, biết Dung Noãn Tâm đây là muốn đi tìm Tàn thị.

Dung Noãn Tâm hí hửng nửa cặp mắt nhìn nàng, trên mặt đột nhiên dâng lên nụ cười âm lãnh, so với Hạ Hà, nha đầu Từ Đan đối phó dễ hơn nhiều.

Nha đầu này không nói nhiều, lá gan cũng không lớn, ngày thường đều làm việc theo chỉ thị của Hạ Hà, lúc này Hạ Hà không có ở đây, nàng lập tức không đúng mực, gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng rồi.

“Từ Đan.....” Nàng nhẹ nhàng gọi tên của Từ Đan, vừa nói vừa lấy vòng tay bích ngọc danh quý lão phu nhân ban cho nàng trên cổ tay của mình xuống, đặt ở trong tay vô tình mà cố ý vuốt ve: “Ngươi nói, nếu..... Ta nói với lão phu nhân, ngươi đánh nát vòng tay bà ban cho ta, lão phu nhân sẽ như thế nào đây?”

Dứt lời, con ngươi nàng trầm xuống, làm bộ muốn ném vòng tay kia vào trên núi giả trước mắt. Một cái ném này, ngọc đá đều nát, chỉ sợ vòng tay sẽ ở biến thành mảnh vụn.

Từ Đan nơi nào nghĩ đến, Dung Noãn Tâm lại là nhân vật hung dữ như thế, nàng (TĐ) gương mặt nhìn nàng (DNT), gương mặt đã sớm bị sợ đến trắng bệch, thấy trên mặt Dung Noãn Tâm cũng không có một chút ý tứ đùa giỡn, nàng gấp đến độ nước mắt cũng chảy xuống, cuống quýt xuống đất, khóc lóc cầu xin tha thứ: “Tiểu thư tha mạng, lão phu nhân nhất định sẽ không tha cho nô tỳ, đây chính là vật lão nhân gia bà trân quý nhất, ngài tha cho nô tỳ đi!”

Lúc này Dung Noãn Tâm mới khẽ cười, hơi khom người, dùng một ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của Từ Đan lên, thân thiện dụ dỗ nói: “Tha cho ngươi cũng được, chỉ cần ngươi không nói chuyện hôm nay ta đi đâu ra, ngày sau bên Đại phu nhân kia có gió thổi cỏ lay gì, ngươi đều kịp thời báo cáo với ta, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.....”

Thân thể Từ Đan run lên rõ ràng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng run rẩy, đã một lúc lâu mà cái đầu vẫn không kịp phản ứng.

Mấy ngày nay, nàng vẫn cho rằng Dung Noãn Tâm chỉ là một quả hồng mềm, Đại phu nhân dẫn đi ở trong tay, nào dám không nghe lệnh, hôm nay..... Nàng mới thật sự rõ ràng, nữ tử trước mắt tuyệt không phải là đèn đã cạn dầu.

Muốn tánh mạng, hay là muốn trung thành với Đại phu nhân, Từ Đan bị làm khó.

Nhưng rất dễ nhận thấy, nếu lúc này nàng cự tuyệt Dung Noãn Tâm, trách phạt ở ngay trước mắt.

Cần rằng một cái, nàng hạ quyết tâm, lập tức tạm chọn lựa: “Nô tỳ nghe tiểu thư, tiểu thư sai nô tỳ làm cái gì, nô tỳ sẽ làm cái đó!”

“Rất tốt!” Dung Noãn Tâm cười ha ha, sớm đoán được nha đầu này nhất gan sợ phiền phức: “Tối nay Đại phu nhân muốn làm cái gì? Nói!”

“Nô tỳ thật sự không biết, nô tỳ chỉ nghe Hạ Hà cô nương nói, nhìn kỹ tiểu thư, tuyệt không thể xảy ra chuyện rắc rối gì.....”

Từ Đàn khóc đập đầu trên mặt đất, chuyện này, có lẽ nàng biết, nhưng nàng cũng không phải là kẻ ngu không biết lợi hại trong đó, nói ra, Đại phu nhân nhất định chính chết nàng.

Dung Noãn Tâm biết nàng tuyệt đối không có khả năng nói ra, nên cũng không hỏi nhiều nữa, bước nhanh về phía Thiên viện của mẫu thân.

Viện này dọn dẹp cũng lưu loát sạch sẽ, mấy ngày trước đây nghe nói Đại phu nhân đã phái mười hạ nhân tới đây, nhưng Dung Noãn Tâm vào viện, lại không có nhìn thấy nửa bóng người nào.

Nàng không biến sắc quan sát mọi nơi một lần, phát hiện lúc này trong một gian sương phòng phía đông có ánh đèn sáng lò mờ.

Bất tri bất giác, đã là trăng treo cành liễu rồi (ý nói đã tối), ước chừng chưa tới thời gian một chén trà, bữa tối sẽ đến, không còn kịp rồi.....

Nàng vội vã đẩy ra cửa phòng của Tần thị, hô: “Nương.....”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Đã Không Còn Kịp Rồi

Nàng vội vã đẩy cửa phòng của Tần thị ra, hô: “Nương.....”

Tần thị đang ngồi ngẩn người ở bên giường, chợt nghe được một tiếng gọi quen thuộc, trong mắt nàng đầu tiên là tràn đầy mê mang, cho rằng mình hoa mắt, dụi xoa xoa cặp mắt, mới phát hiện người tới thật sự là nữ nhi bảo bối Dung Noãn Tâm của mình.

Trên mặt nàng chợt lóe qua vẻ vui mừng, rồi sau đó lập tức lại hốt hoảng chạy ra cửa phòng, nhìn trước ngõ sau nói: “Tâm nhi, sao con lại tới đây? Nếu để người khác nhìn thấy.....”

Cho trong phủ có quy tắc, trong ngày thường tất cả tiểu thư đều gọi đích mẫu (mẹ cả) là nương, di nương cùng với một số nữ nhân không có danh phận, địa vị là ở dưới những tiểu thư này, vì vậy, tiểu thư không thể đến chỗ di nương thỉnh an chào hỏi.

Trước lúc Tần thị chưa bái lễ, vẫn là phụ nhân không danh không phận như cũ, ở trong phủ có cùng địa vị với ma ma.

Ở trước lúc Đại phu nhân không đề cập nâng nàng làm bình thiê, gần như không có ai cho nàng sắc mặt tốt, nhưng sau khi Đại phu nhân nói ra chuyện nâng nàng làm bình thiê, hạ nhân trong phủ vẫn không coi trọng nàng như cũ.

Theo suy nghĩ của bọn họ, Tần thị chỉ là một thôn phụ không lên được trên mặt bàn, Dung phủ có thể nuôi nàng an hưởng tuổi già, đã là ban ơn to lớn, còn trông cậy vào người khác có thể lấy lễ đón tiếp sao?

Lòng Dung Noãn Tâm khẽ chua xót, cảm giác ban đầu mình cố ý làm cho mẫu thân lựa chọn trở về Dung phủ có phải sai lầm rồi hay không.....

Nàng nắm tay của mẫu thân, trong mắt chứa bọt nước nhàn nhạt.

Hai nương con đã vài ngày không có ngồi chung một chỗ nói chuyện, mặc dù cách mấy ngày thì có thể gặp nhau, nhưng mỗi lần đều là nhìn liếc qua một chút, có mấy lần còn không nói được lời nào.

“Tiểu thư, động tác của ngài nhanh lên một chút, Đại phu nhân bên kia chỉ sợ không dễ giao phó.....”

Từ Đàn là một nha đầu sợ phiền phức, lúc Dung Noãn Tâm nói chuyện với Tần thị, nàng vẫn luôn dựa bên cửa sổ không ngừng nhìn ra ngoài, rất dễ nhận thấy là nha đầu này biết Đại phu nhân muốn đối phó Tần thị.

Nàng nói lời nói này cũng không phải vì muốn Dung Noãn Tâm tốt, lúc này, tính mạng của nàng cũng thất ở trên người của Dung Noãn Tâm, nếu Đại phu nhân truy cứu tới, chỉ sợ hôm nay nàng xuất hiện ở nơi này, cũng là thoát không khỏi liên quan.

Vì vậy, nàng sợ hơn, hốt hoảng hơn Dung Noãn Tâm.

Bị Từ Đàm nhắc, lúc này Dung Noãn Tâm mới nhớ tới lí do tới đây, nàng quay mặt sang, dùng ống tay áo lau mắt một cái, vẻ mặt trang nghiêm hỏi “Nương, Thúy nhi đi nơi nào?”

“Thúy nhi? Nàng nói đi chỗ Đại phu nhân lấy một số thứ, chỉ sợ một hồi sắp trở lại, con vẫn là nhanh chóng trở về đi thôi, bị nàng nhìn thấy, lại náo loạn lên!” Vừa nhắc tới Thúy nhi, trên mặt Tần thị thoáng qua vẻ e ngại, rồi sau đó lập tức ý thức được Dung Noãn Tâm tới chỗ nàng là không ổn.

Vì vậy, nàng lau khô nước mắt, nhẫn tâm muốn đẩy Dung Noãn Tâm ra ngoài cửa.

Dung Noãn Tâm vừa bức mình vừa buồn cười, mình cũng có một ngày bị mẫu thân đuổi ra khỏi cửa.

“Nương, người hãy nghe con nói, lát nữa đợi Thúy nhi trở lại, người dẫn nàng tới bên trong phòng người ở, con có việc muốn hỏi nàng!”

Dung Noãn Tâm cũng không kịp giải thích nhiều như vậy, nếu lúc này mình nói với nương, Đại phu nhân muốn hại nàng, chỉ sợ với tính tình đơn thuần này của nàng, như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, vì vậy, chỉ có xuống tay ở trên người Thúy nhi.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo lập tức đến, nơi này mới vừa nhắc tới Thúy nhi, ngoài cửa đã truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Thúy nhi: “Tần chủ tử, Đại phu nhân có đồ muốn ta giao cho người, có thể mở cửa sao?” (L: à nô tỳ nào láo lăm, lee đề ta-người nhé) Trong lòng Tần thị hoảng hốt, cũng không biết như thế nào cho phải, nếu bị Thúy nhi nhìn thấy Dung Noãn Tâm ở chỗ này, chỉ sợ lại đi chỗ Đại phu nhân nói huyền thuyên, vậy dứt khoát tin nữ nhi của mình một lần, nàng hạ quyết tâm, gật đầu với Dung Noãn Tâm một cái, đẩy nàng đến sau tấm bình phong.

Cửa ‘két’ một tiếng mở ra, Thúy nhi nghênh ngang đi vào, ‘păng’ một tiếng ném cái hộp tinh xảo đang bung trong tay lên trên bàn, hai chân nhấc lên, tự nhiên rót ly trà uống.

Tần thị tiến lên nhìn lên, cái hộp này nhìn rất quen mắt, nếu không có nhớ lầm, hẳn là cái hộp chứa khuyên tai ngự tứ buổi sáng ngày hôm nay Đại phu nhân cho nàng thấy qua.

Thứ ở bên trong, Tần thị không dám nhìn kỹ, nhưng cái hộp này, nàng vẫn là nhận được.

“Chuyện này..... Đây là Đại phu nhân cho ta?” Tần thị có vẻ có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), không dám tin chỉ chỉ cái hộp này, hoa văn hoa nở Phú Quý điêu khắc tinh xảo, hộp với từng đóa hoa lớn màu vàng kim, nhìn một cái cũng biết giá trị liên thành (giá cao, cực quý).....

Đại phu nhân đối với nàng quả thật không tệ, nhưng mà sẽ không âm thầm đưa lễ vật quý giá như vậy cho nàng chứ? Trong lòng Tần thị cũng nổi lên một chút nghi ngờ.

Thúy nhi ‘hừ’ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Thu cho tốt, mất nhưng là tội chết!”

Dứt lời, ném tách trà trong tay mình một cái, lại nghênh ngang đi ra ngoài.

Đội bóng dáng Thúy nhi biến mất ở ngoài cửa, Dung Noãn Tâm một bước nhảy ra ngoài, tiến lên vội vàng mở ra cái hộp kia, thứ bên trong xác định là khuyên tai Hồng Bảo Thạch được Đại phu nhân xưng là vật ngự tứ.

Nghi hoặc trong lòng nàng lập tức được cởi bỏ hết.

Đại phu nhân đây là muốn chơi trò cũ ‘vừa ăn cướp vừa la làng’, trước đó ả thiện tâm nói đề nghị nâng Tần thị làm bình thiếp chỉ là làm dáng một chút ở trước mặt hạ nhân, tranh thủ tin tưởng của lão phu nhân và Dung Định Viễn.

Nếu Dung Noãn Tâm không có đoán sai, không quá thời gian nửa ly trà nhỏ Đại phu nhân sẽ mang Dung Định Viễn tới đây lục soát vật ngự tứ mất tích.

Tần thị suy nghĩ đơn thuần, nhất định sẽ lấy các thứ ra, mà Thúy nhi lại một mực chắc chắn vật này là Tần thị trộm cảm, mình không biết chút nào, Tần thị chính là nhảy vào Hoàng Hà (tên một con sông) cũng rửa không sạch.

Nàng bừng tỉnh hiểu ra, lúc trước ở Di Mãn viện, Đại phu nhân là cố ý không cất kỹ đồ vật này, mà Nhị phu nhân lại rời đi trước, vì vậy, nếu vật ngự tứ này không phải tự bay mất, thì chỉ có nương con Dung Noãn Tâm có嫌疑.

Đại phu nhân muốn hãm hại chính là Tần thị, vì vậy, ở chỗ Dung Noãn Tâm sẽ không bỏ nhiều công sức.

Sắc mặt nàng nặng nề nhìn Tần thị, nghiêm túc lại không cho cự tuyệt nói: “Nương, lát nữa nếu Đại phu nhân tới đây, người giao cái hộp này cho nàng, nhưng mà..... Bên trong chỉ là một vòng ngọc bình thường, biết không?”

Dứt lời, Dung Noãn Tâm nhanh chóng lấy khuyên tai bên trong ra ngoài, lại bỏ vào vòng ngọc bình thường Từ Đàm mang trên cổ tay.

Tần thị hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng biết tình thế nghiêm trọng, nàng gật đầu một cái, vội vàng đẩy Dung Noãn Tâm ra phía ngoài cửa: “Ta hiểu, con nhanh trở về đi thôi!”

Nhưng mà, cũng đã không còn kịp rồi, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó đèn cả viện đều sáng lên.

Đại phu nhân đã mang theo Dung Định Viễn, cùng với Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử và Mạc thị huynh muội được mời vào phủ khí thế hùng hăng xông vào...

Q.1 - Chương 25: Trục Xuất Người Này Khỏi Dung Phủ

“Nguy rồi, làm thế nào?” Tần thị bị sợ đến mức luống cuống tay chân, gần như sắp khóc ra, đầu tiên nàng nghĩ tới chính là, Dung Định Viễn phát hiện Noãn Tâm phá quy củ hư trong phủ có thể trách phạt nó hay không.

Dung Noãn Tâm nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần kia, rõ ràng chính là đi tới phía phòng ngủ của mẫu thân.

Mi tâm (*) của nàng nhú lại, nhỏ giọng tiến tới bên tai Tần thị nói: “Nhớ lời nói vừa rồi của con!”

(*) mi tâm: chỗ giữa 2 đầu lông mày

Dứt lời, nàng kéo Tử Đan đang bị sợ đến mức không ngừng run rẩy, dùng sức đẩy cửa sổ gần hồ nước trong phòng này ra, che miệng của Tử Đan, không chút do dự nhảy ra ngoài.

“Bùm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cánh cửa sổ “Ken két” một tiếng chậm rãi khép lại.

Cũng ngay tại lúc này, cửa phòng ngủ bị người dùng sức đẩy ra.

Lâm mục đi đến trước tiên, lạnh lùng thi lễ với Tần thị một cái, nói: “Tần chủ tử, xin lỗi, vật ngự tử của Đại phu nhân không cánh mà bay, trong phủ đã phong tỏa, bắt đầu kiểm tra từ chỗ của ngài đi!”

Lâm mục vừa vào cửa, lập tức lục soát không chút khách khí, nơi này lật mở, nơi kia nhìn một chút, đáng vẻ vênh váo tự đắc, giống như là trong lòng ôm thánh chỉ.

Nói như vậy cũng không quá đáng, ở Đại Tề, lời nói của Hoàng thượng chính là thánh chỉ, nhưng mà, ở Dung phủ, lời nói của Dung Định Viễn cũng giống như thánh chỉ, trước mắt, bà nhưng là tuân lệnh Dung Định Viễn đặc ý tới lục soát, đương nhiên là ngang ngược can rõ không coi Tần thị ra gì.

Trái tim Tần Thái Vân đập giống như đánh trống, nàng âm thầm cảm thấy may mắn ở trong lòng, đơn thuần nghĩ rằng cũng may nha đầu Noãn Tâm kia thông minh, nếu không, phá hư quy củ trong phủ chính là phải bị phạt.

Cũng đúng lúc này, lại nghe Lâm mục hét âm lên: “Lão gia, phu nhân, các người mau đến xem, đây không phải là khuyên tai ngự tử phu nhân mất sao?”

Lời của bà lập tức làm cho Dung Định Viễn nhìn chăm chú, đoàn người vốn đang ở ngoài cửa lập tức do Dung Định Viễn dẫn đầu đi vào.

Cả phòng ngủ đều bị đèn lưu ly Dung Định Viễn mang tới chiếu sáng như ban ngày, Tần thị nhìn thấy sắc mặt hẩn như thuốc, mày rậm nhíu chặt, vẫn luôn lộ ra lạnh lùng làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Lâm mục giống như là khoe khoang đưa cái hộp tìm được tới trước mặt của hẩn, trong nháy mắt sắc mặt của Dung Định Viễn trở nên vô cùng khó coi, gân xanh trên trán nổi lên, con giận tích tụ không lời nào có thể miêu tả được.....

Đúng lúc này, Thúy nhi nha đầu đột nhiên “Bùm” một tiếng quỳ gối dưới chân của Dung Định Viễn, uất ức nói: “Đại lão gia, nô tỳ có tội, sáng sớm ngày hôm nay, Đại phu nhân giữ lại Tần chủ tử và Noãn Tâm tiêu thư ở trong phòng ăn điểm tâm, Tần chủ tử thấy phu nhân đi vội vàng, quên cất hoa tai này, nên tự mình thu, nàng còn ép nô tỳ không được nói ra ngoài, nếu không sẽ đưa nô tỳ đến nhà kho, cầu đại lão gia tra cho rõ!”

Khóe miệng Mạc thị lộ ra nụ cười đắc ý yếu ớt mơ hồ, xác thực cũng là lóe qua rồi biến mất.

Lời nói của Thúy nhi làm cho tất cả mọi người ở đây giật mình, trong đó giật mình kinh hãi nhất phải kể tới Tần Thái Vân rồi, nàng bị tức đến mức môi trắng bệch, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Lúc nào thì nàng muốn lấy, Thúy nhi vậy mà lại vu hãm nàng như vậy.

Cái hộp này rõ ràng chính là Đại phu nhân để cho nàng đưa tới, hôm nay lại bị nàng đổi trắng thay đen, bóp méo sự thật.....

Tần thị run rẩy đôi môi: “Nói bậy.....” Hai chữ, còn chưa nói toàn bộ, đã nhìn thấy có người hứng thú bắt mắt đứng dậy.

Mạc Tử Hồng là một chủ nhân thích thêu dệt chuyện, Dung phủ này vốn cũng không tới lượt hẩn chen miệng, nhưng hẩn lại cố tình đứng dậy giọng khách át giọng chủ, chỉ vào Tần thị hét lên: “Cô, nữ nhân này là ai vậy? Lá gan cũng không nhỏ nha, chuyện chém đầu cũng dám làm, thật đúng là không muốn sống nữa!” “Biểu ca, người biết cái gì, tham tiền là chuyện nhỏ, nếu vật ngự tử này mất, Dung phủ chúng ta nhưng là phạm vào tội khi quân đó, nàng đây là ghi hận phụ thân, ghi hận Dung Gia chúng ta, ghi hận chúng ta không có sớm đón nương con các nàng về phủ qua cuộc sống tốt, ta xem lần này bọn họ

trở về chính là để báo thù.....”

Từ trước đến giờ Dung Huệ Kiều không biết trời cao đất rộng, tuy rằng lời nói vô cùng khó nghe, nhưng cũng nói đến bên trong lòng của những người khác ở đây.

“Im miệng!” Đại phu nhân giả vờ quát nạt, kì thực là mục đích đã đạt tới, ả đầy cỏi lòng mong đợi nhìn Dung Định Viễn, cố gắng làm cho hắn cho toàn bộ phủ một cái công đạo trên chuyện này, tỷ như, trực xuất khỏi Tàn thị phủ, trọn đời cũng không thể tranh vị trí chính thê này với ả.

Dung Định Viễn hí nửa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tàn Thái Vân, trong hơn mười năm này, lòng hắn luôn cảm thấy áy náy với nàng, cũng không chỉ một lần đề cập tới muốn cho nương con nàng sống thoải mái một chút ở trước mặt Đại phu nhân.

Nhưng lúc này, chứng cứ xác thật, Tàn Thái Vân cũng nói không ra lý do thích hợp để chứng minh sự trong sạch của mình, hay là nàng căn bản cũng không có mặt để chứng minh.....

Trong lòng Dung Định Viễn dấy lên một ngọn lửa hừng hực, giống như muốn đốt cả người hắn, hắn mím môi, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Đại phu nhân thấy hắn thật lâu không làm ra quyết định, cố thêm dầu vào lửa nhẹ khuyên nhủ: “Tần muội muội, muội còn không nhanh nhận sai với lão gia, có lẽ lão gia sẽ tạm bỏ qua cho muội lần này.....”

Tàn thị gấp đến độ nước mắt chảy ròng, làm sao nàng biết biện giải như thế nào, hé miệng, chỉ nói ra một chữ: “Ta.....”.

Mất thấy, sự thật đã định, Dung Định Viễn thở dài một cái, ngăn chặn tức giận ở đáy lòng, lạnh lùng mở miệng: “Tần thị phẩm đức bất chính, không xứng làm chủ mẫu Dung phủ ta, tùy ý đưa người này về nơi ở cũ, không bao giờ đón về phủ!”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng mà lạnh lùng, lại một lần một cái đập bể trái tim của Tàn thị.

Vì hắn, một mình nàng gánh vác nhà bản hàn, hơn mười năm chưa từng có câu oán hận nào.

Biết được hắn cưới thiên kim Thái Phó, nàng không nao loạn không làm khó, yên lặng làm chuyện mình nên làm như cũ.

Mười mấy năm qua, nàng chưa bao giờ oán qua hắn, chỉ ngóng trông có một ngày, hắn còn có thể nhìn mình một lần, nhưng mà giờ phút này, Tàn thị có chút tâm ý ngượng lạnh, hắn vậy mà lại không tin nàng, hắn không hỏi một chữ một câu, chỉ nghe lời từ một phía của một nha đầu, đã muốn trục xuất nàng khỏi phủ.....

Dung Định Viễn tốt lắm, phụ tâm lang (kẻ bạc tình) tốt lắm

Sau khi Lâm mục và Đại phu nhân trao đổi ánh mắt, lập tức đi lên phía trước, muốn kéo Tàn thị đi xuống.

Đại phu nhân làm bộ như tình thế khó xử khuyên nhủ: “Lão gia, là người thì sẽ phạm lỗi, tạm tha cho Tần muội muội lần này đi!”

Dung Định Viễn nghe nàng nói như thế, ngược lại càng nổi giận hơn, lạnh lùng nói: “Nếu lại có lần tới, Dung phủ chúng ta cũng phải chôn theo.....”

Hắn lại nghĩ đến lúc Tàn thị vừa trở về phủ thì con rùa trường thọ bị chết, tuy nói sau đó lại kiểm chứng ra là Viên nương gây nên, thế nhưng cuối cùng chuyện cũng có liên quan tới nương con Tàn thị, ít nhiều gì ở trong lòng Dung Định Viễn cũng gieo một cây gai.

Bị Dung Định Viễn quát một tiếng như vậy, Đại phu nhân cũng không lên tiếng, nàng dùng ánh mắt ý bảo Lâm mục áp giải Tàn thị đi.

“Đội đã.....” Một tiếng quát lạnh lùng truyền đến từ sau đầu, mọi người nhìn lại theo tiếng nói, chỉ thấy ngoài cửa ánh trăng giống như huyền ảo rơi xuống trên người của Dung Noãn Tâm.

Nàng chậm rãi đi tới từ trong ánh trăng kia, cả người lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh nhạt....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Lục Soát Viện

Nàng chậm rãi đi tới từ trong ánh trăng kia, cả người lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh nhạt.

Tròng mắt u trầm (âm u sâu thẳm) của nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm mục đang cầm tay của Tàn thị, bước chân chậm rãi tới gần bà ta.

Rõ ràng là nữ tử mềm mại yếu đuối, rõ ràng là thân thể đơn bạc thon gầy, lại làm cho Lâm mục luôn luôn vênh váo tự đắc cả người run một cái, trái tim không lý do rung mình một cái, Lâm mục không dám tin tưởng, nữ tử không quyền không phận trước mắt này có thể hù dọa người đã trải qua sóng gió

như mình.

Nhưng bà xác thực bị Dung Noãn Tâm dọa sợ, cho nên, đôi tay không tự chủ được buông lỏng một chút, Tần thị nhân cơ hội tránh thoát trói buộc của bà, nén nước mắt muốn kéo Dung Noãn Tâm rời đi: “Tâm nhi, con đi mau, chuyện này không liên quan đến con, tất cả đều là nương làm.....”

Tần thị chỉ sợ Dung Định Viễn trách tội Dung Noãn Tâm, dưới tình thế cấp bách trái lương tâm thừa nhận tội danh của mình.

Khóe miệng Đại phu nhân há hê giờ lên, khinh thường nhíu mày, thầm nghĩ, lần này xem ngươi còn lật người như thế nào.

Dung Định Viễn vừa nghe nàng đã thừa nhận tội danh của mình, đáy mắt càng thêm lạnh lùng, không muốn phải nhìn gương mặt này của Tần thị nữa.

Tay Dung Noãn Tâm trấn an vỗ vỗ lưng của mẫu thân, nâng môi lên, vô cùng buồn cười nhìn người xem kịch đầy phòng này.

Tuồng kịch này, nếu như nói Đại phu nhân là hắc thủ sau màn, như vậy, người đứng ở nơi này đều thoát không khỏi tội danh đồng lõa.

Không có ai nói câu nào vì Tần thị, thậm chí không có ai mở ra cái hộp kia nhìn một chút rốt cuộc bên trong là thứ gì.

Dung Noãn Tâm cảm thấy buồn cười, nàng lạnh lùng quét qua một lần ở trên mặt mọi người, rồi sau đó đẩy Lâm mụ trước mắt ra, đi thẳng tới trước mặt Dung Định Viễn, không có nói bất kỳ lời nói nào, ngón tay nhẹ nhàng nhẩy lên, cời cái móc cài trên cái hộp ra.....

Dung Định Viễn tức giận nhìn hành động cả gan làm loạn của nàng, nhưng sau khi cái hộp mở ra, hân đề xuống tiếng quát ở trong cổ họng.

Bởi vì..... Hắn nhìn thấy đồ trong hộp, chỉ là một vòng ngọc vô cùng bình thường, mà không phải vật ngự tứ bọn họ giống trông khua chiêng lục soát.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong phòng chấn kinh (chấn động + kinh ngạc) đến mức trợn tròn hai mắt.

Đại phu nhân không thể tin nhìn chằm chằm vòng ngọc trong hộp, hạt châu trong đôi mắt cũng suýt chút nữa thì rơi ra.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Ắ gần như cho rằng mình hoa mắt, rõ ràng Thúy nhi báo lại nói chuyện đã làm xong, tại sao có thể như vậy?

“Phụ thân, các người muốn tìm vòng ngọc này sao?” Nàng nhíu mày, hỏi khẽ.

Dáng vẻ khinh thường và thông dong nói không ra lời, Thiên Mộ Ly vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng, kể từ sau khi nàng xuất hiện, ánh mắt của hắn đã không thể dời đi.

Trên người của nữ tử này có sức quyến rũ (sức quyến rũ) làm cho người ta không thể kháng cự, không phải là sự xinh đẹp của nàng, không phải là sự thông tuệ của nàng, là một thứ không nói được, không nói rõ.

Giống như một bàn tay vô hình, nắm thật chặt tầm mắt của hắn, cho nên, lúc này trong mắt hắn cũng chỉ có sự tồn tại của nàng.

“Hò đồ, Thúy nhi, ngươi nói rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Dung Định Viễn tức giận rốt cuộc bạo phát, nhưng trong tâm của hắn lại mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, giống như đang may mắn chuyện này không phải Tần thị làm.

Thúy nhi đã sớm bị sợ đến mức toàn thân phát run, nàng nơi nào nghĩ tới đồ trong hộp lại bị người đổi. Ắ hầu hạ Tần thị cũng đã một thời gian, đối với tính tình nàng cũng là rõ ràng, biết tính tình Tần thị mềm yếu, suy nghĩ đơn thuần, tuyệt sẽ không nghĩ đến Đại phu nhân muốn hãm hại nàng.

Chỉ là, rốt cuộc khuyên tai trong cái hộp kia bị người nào đổi đi?

Lần này, vật ngự tứ là thật sự mất rồi, sắc mặt của Đại phu nhân hoàn toàn trắng bệch, trong lòng cũng kinh hoàng, ngày hôm nay nàng nhưng là bày cảnh mời hai vị Hoàng tử tới trong phủ, giấy gói không được lừa rồi.

Vốn là để cho bọn họ tới làm cho Dung Định Viễn hạ quyết tâm, lần này cũng là vác đá đập chân mình.

Nhưng nghĩ lại, mặc dù thứ bên trong không phải vật ngự tứ, thế nhưng cái hộp lại không giả được, chính xác là cái hộp đựng khuyên tai, nghĩ tới đây, trên mặt Đại phu nhân vui mừng, lập tức hô: “Lão gia, đây đúng là cái hộp đựng vật ngự tứ, thứ bên trong bị người trộm dấu đi cũng không chừng!”

Dứt lời, nàng có điều ngụ ý liếc nhìn Tần thị một cái.

Dung Định Viễn tự nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện hôm nay, hai vị Hoàng tử ở đây, nếu tới nay tìm không được khuyên tai này, cả Dung gia cũng gặp họa theo.

Vì vậy, hắn lại chuyển ánh mắt đến trên người của Tần Thái Vân, lạnh giọng quát lên: “Giao đồ ra, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi!”

Tần thị nhìn Dung Định Viễn, hình như tâm cũng rét lạnh.

Quay đầu lại, hắn vẫn hoài nghi nàng như cũ, không cần kiểm chứng, chỉ bằng một câu nói của người khác, hắn đã có thể tùy tiện xử trí nàng.

Dung Noãn Tâm cười lạnh một tiếng, cất giọng nói: “Phụ thân, nương cũng sẽ không có thứ này để giao ra, nếu ngài hoài nghi, thì lục soát cả viện một lần là được!”

Mặt Đại phu nhân âm trầm nhìn Dung Noãn Tâm, cảm giác hình như nha đầu này biết cái gì, nhưng lại không nghĩ ra nguyên do, mơ hồ nhìn, lại cảm thấy hình như bộ xiêm y trên người nàng cũng không phải là bộ sáng sớm nay mặc.....

Nghĩ tới nghĩ lui, ả thật sự không hiểu trong hồ lô của nha đầu này bán thuốc gì.

Nhưng ả lại có loại dự cảm xấu, khuyên tai này nhất định là tìm không thấy. Nếu thật mất rồi, chỉ sợ người đầu tiên Dung Định Viễn muốn trách tội chính là ả.

“Vị tiểu thư này nói rất đúng, lục soát cả viện một lần, chứng minh vị phụ nhân này trong sạch cũng là một biện pháp tốt!”

Nói chuyện là Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều, hần đứng ra làm quyết định thay Dung Định Viễn.

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt nhìn qua, chỉ thấy Thiên Mộ Điều nhếch môi cười với nàng. Ba phần tán thưởng, ba phần hiền hòa, ba phần tò mò, còn có một phần tình ý phức tạp không rõ.

Người giúp nàng, nàng không cự tuyệt, mặc kệ Thiên Mộ Điều vì mục đích gì.

Dung Noãn Tâm cũng khẽ mỉm cười với hắn.

Bốn mắt tương giao, hình như giữa hai người tồn tại một loại ấn ý bẩm sinh.

Dung Định Viễn tự nhiên không làm mất mặt mũi của Thiên Mộ Điều, lúc này hạ lệnh mọi người lục soát cả viện.

Cây đuốc cháy đi lên, đèn lồng theo, cả Thiên viện bị ánh lửa chiếu lên sáng như ban ngày, Dung Noãn Tâm giương lên khóe môi, vẫn ung dung chờ...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Bắt Được Hắc Thủ Sau Màn

Cây đuốc cháy đi lên, đèn lồng theo, cả Thiên viện bị ánh lửa chiếu sáng giống như ban ngày, Dung Noãn Tâm giương lên khóe môi, vẫn ung dung chờ. . . . .

Nàng mắt lạnh nhìn các nô tài vội vàng khắp sân, đột nhiên có loại cảm giác vui sướng.

Không sai, nàng không phải người lương thiện, không cần trách trời thương dân, người khác thiếu nàng, đời này nàng chắc chắn thu hồi từng khoản một.

Bất luận là thân tình hay là tình yêu. . . . .

Mất thấy Lâm mục ả ti mi tìm kỹ phòng ngủ của Tần thị một lần nữa, cũng không có phát hiện bất kỳ đồ khả nghi nào, bà chỉ phải thất vọng báo lại: "Lão gia, không có tìm được!"

Dung Định Viễn hí nửa cặp mắt, tâm chìm như biển, hần nhẹ ‘ừ’ một tiếng, đối với kết quả kiểm tra như vậy không biết là buồn hay vui.

Đang lúc này, bên kia truyền đến một tiếng kêu: "Tìm được, tìm được. . . . ."

Lòng của mọi người nhéo lên lần nữa, chỉ thấy một nha đầu hai tay dâng một đôi hạt châu bảo thạch đỏ tươi cẩn thận chạy tới.

Mi tâm của Dung Định Viễn nhú một cái, đưa tay cầm vật trong tay nha hoàn kia lên đưa tới trước mắt cẩn thận quan sát, quả nhiên là một đôi khuyên tai Hồng Bảo Thạch, màu sắc vô cùng sáng trong, có đường vân vàng tinh tế, vừa nhìn chính là giá trị vật quý báu xa xỉ.

Gần như là đồng thời, trong lòng Đại phu nhân vui mừng, lập tức nói: "Lão gia, quả nhiên là Tần thị lấy, lúc này ta cũng vậy không giữ được nàng!"

Dứt lời, khuôn mặt ả nhú lại, vừa mất mát vừa đau lòng phân phó Lâm mục: "Kéo phụ nhân này xuống đi, sáng sớm ngày mai lập tức trục xuất về nơi ở cũ đi!"

Dung Noãn Tâm vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu, nàng nhìn Đại phu nhân, trong lòng buồn cười, rõ ràng đã đập trúng cạm bẫy nàng đào xong, nhưng lúc này Đại phu nhân lại vẫn không biết chút nào như cũ.

Có lẽ là quá tự tin, từ trước đến giờ Đại phu nhân ở Dung phủ là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, không chỉ có Dung Định Viễn, ngay cả lão phu nhân cũng vô cùng thuận theo ả. Vì vậy, lúc này ả mới khinh thường sự tồn tại của Dung Noãn Tâm.

Mắt thấy Lâm mục ‘hừ’ lạnh một tiếng, muốn đi lên bắt Tần thị, Dung Noãn Tâm lại tiến lên một bước, ngăn trước mặt của ả Tần thị, nàng lạnh lùng nhìn Lâm mục, giữa mặt mày có lạnh lùng làm cho không người nào có thể bỏ qua, giống như Tu La từ địa ngục đi ra lấy mạng.

Lâm mục chỉ là một nhân vật nhỏ, Dung Noãn Tâm khinh thường đấu với bà ta, cũng lười để ý tới bà ta.

Vì vậy, ánh mắt của Dung Noãn Tâm chỉ dừng lại ở trên mặt của bà ta một chút, đã chuyển ánh mắt đi, đến trên người nha đầu tìm được khuyên tai kia, tiếng nói của nàng lạnh lạnh, không chút hoang mang, bình tĩnh lạnh nhạt, cất giọng hỏi: "Lục Kiều, người nói một chút vật này tìm được từ nơi nào?"

Nha đầu kia là nha đầu nhất đẳng bên cạnh Dung Định Viễn, thường ngày lời nói cũng có trọng lượng, quan trọng là Dung Định Viễn vô cùng tin tưởng nàng.

Lục Kiều ngẩng đầu liếc nhìn Dung Định Viễn, thấy hắn cũng không có ý phản đối, mới lên tiếng: "Hồi tiểu thư, thánh vật là tìm được từ trong phòng nha đầu Thúy nhi!"

Những lời này giống như một tia sấm sét đánh giữa trời quang, đánh Thúy nhi và Đại phu nhân sững sờ tại chỗ.

Chuyện này không phải quá kỳ quái rồi sao? Đại phu nhân rõ ràng sai Thúy nhi giao đồ cho Tần thị, mượn cơ hội này hãm hại Tần thị, chẳng lẽ là nha đầu Thúy nhi thấy hơi tiền nổi máu tham?

Đôi thứ bên trong, tham lam của riêng?

Nhưng lại rất không có khả năng, nếu Thúy nhi dám cầm thứ này, thì vì sao không giấu ở nơi khác, lại cố tình giấu ở trong phòng của mình, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Trên trán Mạc thị dần dần rịn ra mồ hôi hột, nhưng ả vẫn vô cùng trấn định như cũ phân tích đầu đuôi cả sự kiện, nếu vật kia không phải Thúy nhi đổi, như vậy lúc này chỉ có một khả năng, người đổi đồ vật nhất định là Dung Noãn Tâm rồi.

Chẳng trách nha đầu này vẫn chuẩn xác dẫn dắt, thì ra là đã sớm đào xong cái hố chờ ả nhảy xuống.

Hôm nay, rốt cuộc là Đại phu nhân đang tính toán nương con Dung Noãn Tâm, hay là Dung Noãn Tâm đang tính toán Đại phu nhân? Đã không nói rõ ràng.

Thúy nhi đang chờ xem kịch vui, lại nghe Lục Kiều nói đồ tìm được ở trong phòng ả, ả vốn còn tưởng rằng là mình nghe lầm, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người dừng ở trên người của ả, lúc này ả mới như tỉnh lại từ trong mộng, quỳ ở trên đất, liền tiếp dập đầu, kêu oan uổng: "Đại lão gia, nô tỳ oan uổng, cho dù ngài cho nô tỳ mười lá gan, nô tỳ cũng không dám làm loại chuyện chêm đầu này, đại lão gia, nhất định là Tần chủ tử thấy chuyện bại lộ, muốn hãm hại nô tỳ!"

Đã chết đến nơi, Thúy nhi vẫn không quên ước nguyện ban đầu, đẩy hết tội danh tới trên người của Tần thị.

Đại phu nhân thờ dài một cái, tim nhảy tới cổ rồi, nha đầu này vẫn tính là cơ trí.

Nhưng mà, cho dù Thúy nhi cơ trí hơn nữa, như thế nào Dung Noãn Tâm có thể cho ả cơ hội xoay mình, nàng cười lạnh, phân tích đầu vào đây: "Phụ thân, sáng sớm ở trong phòng Đại phu nhân, lúc rồi đi, ta và với mẫu thân là đi ở đằng trước, hình như Thúy nhi là người cuối cùng rồi đi, nếu như không tin, đại khái hỏi Nhị phu một chút nhân, nàng chỉ rồi đi trước chúng ta một bước!"

Dứt lời, Nhị phu nhân cũng đứng dậy từ trong đám người, từ trước đến giờ nàng vẫn bất hòa với Đại phu nhân, có một cơ hội đã kích Đại phu nhân đặt ở trước mặt như vậy, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức phụ họa nói: "Làm nô tài đương nhiên là đi ở phía sau chủ tử, chẳng lẽ Thúy nhi lại đi ở đằng trước chủ tử sao?"

Vừa nói như thế, hình như sự thật biến thành Thúy nhi ném đá đầu tay, không chỉ to gan lớn mật lấy vật ngự tứ, hơn nữa còn khua môi múa mép muốn giá họa cho Tần thị.

Nhìn mặt ngoài, có lẽ chuyện này đã lộ ra chân tướng, chỉ là Dung Noãn Tâm vẫn không có ý tứ ngừng lại.

Thúy nhi chỉ là một con cò bị người định đoạt, ngày hôm nay nàng muốn bắt được hắc thủ phía sau màn kia. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Hậu Chiêu Của Đại Phu Nhân

Thúy nhi chỉ là một cò thôi bị người định đoạt con, ngày hôm nay Dung Noãn Tâm muốn bắt được hắc thủ phía sau màn kia. . . . .

Nghe Dung Noãn Tâm phân tích, Dung Định Viễn gật mình nâng mày kiểm lên, hần vạn lần không ngờ một tiểu nha đầu mới từ trong núi hương đã đi ra, lại có thể có khí thế và kiên quyết như vậy.

Lúc này Dung Noãn Tâm giống như một đóa Uu Đàm Hoa (*) chỉ nở rộ ở trong đêm tối, xinh đẹp thom ngát, trăm năm mới gặp, trên người của nàng có một loại khí chất riêng.

(*) Uu Đàm Hoa: tên khoa học gọi là Sơn Ngọc Lan, theo truyền thuyết thần thoại thì hoa này sinh trưởng ở Himalaya, ba ngàn năm nở hoa một lần, sau khi nở hoa thì rất nhanh đã héo tàn. Sơn Ngọc Lan có cánh hoa hình bầu dục, màu trắng, hương hoa giống như hương thom có thể ngửi thấy trong Phật tự (giống mùi cây Đàn Hương)... (hình cảnh minh họa ở cuối chương)

Không phải ưu nhã đoan trang Dung Huệ Như, cũng không hoạt bát nóng bỏng như Dung Huệ Kiều.

Trên người của nàng có một loại gì đó làm cho người ta nhìn không thấu, thỉnh thoảng tài năng, thỉnh thoảng kín kẽ, hoàn toàn không cách nào nắm bắt.

Dung Định Viễn hơi ngần ra, trái tim lại dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Đứa nhỏ này. . . . . Giống ai đây? Tỉ mỉ suy nghĩ, hình như có mấy phần tương tự với hần thời niên thiếu.

Đại phu nhân thấy Dung Định Viễn lâu không lên tiếng, trong lòng âm thầm tính toán hần nhất định là tin lời nói của Dung Noãn Tâm, vì vậy, ả xoay chuyển lời nói, tròn mắt bén nhọn nhìn Thúy nhi: "Tốt cho một nô tài ăn cây táo rào cây sung, lại dám hăm hại chủ tử như vậy, người tới. . . . . Giải Thúy nhi đến phủ Tông Nhân, thẩm vấn thật kỹ!"

Thúy nhi không ngờ Đại phu nhân lại có thể gán hết tội danh đến trên người của ả, ả không thể tin đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nước mắt khiếp sợ.

"Đại phu nhân, ngài cũng không thể oan uổng nô tỳ, nô tỳ rõ ràng là làm theo phân phó của ngài. . . . ." ả buồn bã gào thét nói, âm thanh trong cổ họng mang theo một chút run rẩy ủy khuất.

Ả nhìn Đại phu nhân, cắn chặt hàm răng, vì ả thấy được tức giận trong cặp mắt của Dung Noãn Tâm.

Người, cuối cùng vẫn là rất sợ chết, bao gồm chính ả, không người nào may mắn thoát khỏi.

Bất luận gặp phải chuyện gì, một khi so sánh với tính mạng của chính mình, đều nhỏ bé không đáng kể.

Thúy nhi còn chưa nói hết, đã bị Lâm mục và hai bàn tay ở miệng, theo tiếng ‘bành bạch’ thanh thúy này, máu tươi trong miệng Thúy nhi chảy ra, hàm răng cũng rớt hai cái ra ngoài, lần này ra tay thật đúng là hung ác ngoan độc, không hổ là người đi theo bên cạnh Đại phu nhân.

Mỉ tâm của Dung Định Viễn nhú một cái, hình như có chút ghé mắt đối với hành động độc ác như thế của một vị phụ nhân.

Miệng Thúy nhi hàm chứa đầy máu tươi, đương nhiên là không nói ra lời, ả đành phải nén nước mắt, ai oán.

Hai bàn tay này cũng làm cho ả ý thức được Đại phu nhân là dựa vào không được, vì vậy, nàng lại dòi ánh mắt đến trên người của Dung Noãn Tâm, mang theo tràn đầy cầu xin.

Dung Noãn Tâm có chút buồn cười, mới vừa rồi nha đầu này còn vênh váo đắc ý, chu đáo hăm hại mẫu thân của nàng, chỉ qua một chút thời gian, đã cầu xin nàng.

Nàng tự nhiên sẽ không cứu ả, nhưng lúc này, Dung Noãn Tâm lại cần một lời nói thật của ả.

Vì vậy, nàng lạnh lùng đi lên trước, bắt lại cổ tay của Lâm mục, nhẹ nhàng đẩy sang bên cạnh.

Làm sao Lâm mục có thể nghĩ rằng một tiểu thư như nàng lại có sức lực lớn như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng bị Dung Noãn Tâm đẩy một cái, suýt nữa thì té ngã, cũng may cái bàn sau lưng khẽ ngăn lại, nhưng hông của bà ta lại mạnh mẽ mẽ va vào một phát, đau rất.

"Thúy nhi, người nói mình oan uổng, bản tiểu thư cũng tin tưởng người không phải hung thủ, với sự thông minh của người, tuyệt sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế, cho dù đồ thật là người trộm, người cũng sẽ không giấu ở chỗ dễ thấy như thế, làm cho người ta lập tức đã lục soát ra, ta nói đúng không?"

Giọng nói của Dung Noãn Tâm lạnh lạnh, giống như ánh trăng lúc này.

Thúy nhi chợt gật đầu, máu trong miệng làm cho tiếng nói của ả mơ hồ không rõ, ả dứt khoát nhổ một ngụm, phun ra hai cái răng bị đánh rụng, lúc này mới hô lớn: "Tiểu thư nói rất đúng, cho dù nô tỳ mượn mười lá gan cũng không có dám làm chuyện như vậy, thật ra thì chuyện này. . . . ."

Nàng cảm kích nhìn Dung Noãn Tâm, lúc muốn nói ra chân tướng, lại nghe Hạ Hà quát to một tiếng: "Thúy nhi, người thật là to gan lớn mật, chuyện này

rõ ràng chính là người tự mình làm, người cũng đừng có quên lão mẫu thân bị bệnh không có tiền chữa bệnh của người! Mấy ngày trước đây người còn nói với ta, muốn ta lấy ngân lượng chữa bệnh cho mẫu thân người, người quên sao?"

Lời của Hạ Hà vừa dứt, lời nói của Thúy nhi đột nhiên ngừng lại, đôi mắt nàng dần dần ảm đạm xuống, môi dưới bị hàm răng cắn ra một dấu răng thật sâu.

Hình như Hạ Hà đang nhắc nhở Thúy nhi cái gì đó, họ nhất định là bắt được điểm yếu của ả, tới dao động Thúy nhi.

Đại phu nhân làm việc luôn luôn thận trọng, nếu không phải vô cùng nắm chắc, ả tuyệt sẽ không dễ dàng ra tay.

Rất dễ nhận thấy, Thúy nhi bại lộ là tình huống xấu nhất trong dự tính của ả.

Dung Noãn Tâm không có bỏ qua một ít thất vọng và tức giận nhanh chóng lóe qua trong mắt Đại phu nhân.

Ả không bại, Dung Noãn Tâm cũng không thắng, đây là lần đầu tiên họ giao đấu chính diện, qua lần này, chỉ sợ thủ đoạn của Đại phu nhân sẽ càng thay đổi thất thường.

"Thật ra thì, chuyện này đúng là nô tỳ gây nên, nô tỳ nghĩ kiếm chút tiền tài xem bệnh cho lão mẫu thân bên ngoài phủ, mới có thể nhất thời gấp văng đầu, lấy thứ gì đó của Đại phu nhân. . . . . Xin lão gia trách phạt nô tỳ!"

Hồi lâu, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu của Thúy nhi phiêu đảng ở trong không khí tĩnh lặng, bên ngoài truyền đến một tiếng chim hót, trời. . . . . Đã hắc tối.

Dung Noãn Tâm cũng không có tiếp tục truy cứu nữa, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, hậu chiêu (chiêu phía sau) của Đại phu nhân không chỉ có một mình Thúy nhi.

Hôm nay, nàng không thể đánh ngã ả, nhưng rồi sẽ một ngày, những người hại qua nương con các nàng kia đều sẽ phải trả giá gấp mười lần.

"Đại lão gia, đại lão gia, người trong hoàng cung đến. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Không Bằng Một Phần Vạn Của Mẫu Thân

"Đại lão gia, đại lão gia, người trong hoàng cung đến. . . . ." Quân gia Lư Phúc Toàn trong phủ thở hổn hển báo lại.

Dung Định Viễn biến sắc, lập tức hỏi: "Người tới là ai?"

Lư Phúc Toàn vội vàng nhỏ giọng tiến tới bên lỗ tai hắn nói: "Là Thường công công!"

Thường công công là hồng nhân (người tâm phúc) bên cạnh Hoàng thượng, không có chuyện vô cùng khẩn cấp, bình thường đều không rời thánh giá, ngày hôm nay phái ông ta đến, chắc là xảy ra chuyện lớn.

Dung Định Viễn cũng không để ý những việc vặt trong nhà này nữa, nếu đã tìm được vật ngọc tứ, hung thủ cũng gần ngay trước mắt, cho dù Dung Định Viễn cũng không tin tưởng lời nói của Thúy nhi, nhưng tình hình trước mắt không cho hắn có nhiều thời gian suy nghĩ cái khác.

Vì vậy, hắn nói qua loa: "Chuyện hôm nay, đến đây chấm dứt, giao Thúy nhi do phủ Tông Nhân điều tra, chuyện này không được nói ra ngoài, người vi phạm phạt nặng!"

Thân phận Dung Định Viễn hiển hách, lời của hắn như sấm bên tai, tất cả chủ tử và nô tài ở đây đều lắng nghe cẩn thận, vâng vâng dạ dạ gật đầu, kể cả Đại phu nhân, cũng không dám chất vấn nữa câu.

Dứt lời, Dung Định Viễn khẽ vén áo, xoay người lập tức chào hỏi hai vị Hoàng tử rồi ngựa không ngừng vó chạy tới trong hoàng cung.

Dung Noãn Tâm đưa tay vịn Tần thị, lại phát hiện lòng bàn tay của nương trần đầy mồ hôi, trận sóng gió này hiển nhiên dọa nàng sợ không nhẹ, cho tới lúc Dung Định Viễn đã đi được khoảng cách khá xa, ánh mắt của nàng vẫn ngẩn ngơ dừng ở phần lưng của hắn như cũ.

Giống như nam tử kia cách nàng xa không thể chạm.

Bọn họ đã từng là phu thê, đã từng nam cây ruộng nữ dệt lụa, đã từng có cuộc sống vô cùng tốt đẹp, lại không biết từ khi nào, Dung Định Viễn trở nên

cao cao tại thượng, mà Tần thị lại hèn mọn thấp kém.

Nàng ngược nhìn hấn, giống như nhìn lên thần thánh một phương. . . . .

Lòng chua xót nhìn chăm chú như vậy, khiến cho cả người Dung Noãn Tâm cũng thu lại, nàng vô cùng đau lòng mầu thân, hy vọng nàng sớm một ngày có thể ngồi ngang hàng với phụ thân, sớm ngày có thể cùng ra cùng vào với hấn.

Nhưng, lấy tình cảnh trước mắt của các nàng đến xem, cuộc sống như thế chỉ sợ vẫn còn tương đối xa xôi, tay nàng đỡ Tần thị khẽ tăng thêm chút sức lực, ánh mắt theo nàng cùng nhau nhìn chăm chú đằng trước, cũng đúng lúc này, Thiên Mộ Ly đột nhiên quay đầu nhìn nàng chăm chăm.

Hai mắt của hấn hẹp dài tình mịch, giống như đầm sâu không nhìn thấu, làm cho người ta không thấy được cuối.

Chính là một đôi mắt như vậy, quay đầu lại thoáng nhìn, yêu hận lưu chuyển không ngừng, trốn không thoát ân cừu kiếp trước, Dung Noãn Tâm đè nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng, thu mắt cúi đầu.

Nàng biết, bệnh của hấn cũng không có nghiêm trọng như mặt ngoài người khác nhìn thấy.

Trong mấy vị Hoàng tử, Hoàng thượng nhìn trún nhất cũng không phải Thái tử Thiên Mộ Thần, mà là Thất Hoàng tử Thiên Mộ Ly bị mọi người không để mắt đến nhiều năm này.

Một ngày nào đó, hấn sẽ giương cánh bay cao.

Một ngày nào đó, hào quang (ánh sáng rực rỡ) của hấn sẽ bắn ra bốn phía, sáng mù mắt mọi người.

Chính là một người nam nhân như vậy, khiến Dung Noãn Tâm yêu một đời, cũng hận đến cực điểm.

Hấn đã từng là người thương nàng thương một đời, nhưng đã không trở lại được, đời này, nàng sẽ trả lại gấp mười lần, làm cho hấn cũng nếm thử tư vị bị ruồng bỏ.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười, nụ cười này, như Ưu Đàm nở rộ, tản mát ra sức quyến rũ chỉ thuộc về nàng.

Thiên Mộ Ly nhìn nàng chăm chăm, ở bên trong đêm tối, nàng đứng ở nơi đó, thân thể mềm mại khéo léo hòa vào trong bóng đêm, như có như không, như thực như ảo.

Hấn có loại ảo giác mê ly, hình như nữ nhân này tùy thời đều có thể biến mất không thấy gì nữa.

Vẻ đẹp của nàng, rất đặc biệt, lần đầu nhìn, chỉ cảm thấy bình thường không có gì lạ, nhưng chỉ cần nhìn lâu mấy lần, thì không thể dời mắt ra nữa.

Thiên Mộ Ly không biết mình bị nơi nào của nàng hấp dẫn. . . . . Gương mặt? Hình như không phải; tư thái? Hình như cũng không phải. . . . .

Một loại nhân tố không nói được, không nói rõ lặng lẽ nở rộ trong lòng của hấn, lan tràn giống như độc được.

"Tất cả giải tán đi!"

Cho đến lúc bóng dáng của Dung Định Viễn và hai vị Hoàng tử càng ngày càng xa, lúc này Đại phu nhân mới than nhẹ một tiếng, một mối phiền phức.

Thúy nhi bị Lâm mục dẫn đi xuống, tất cả mọi người theo đuôi tâm tư của mình mà giải tán.

"Ta vạn lần không ngờ, Noãn Tâm lại thông tuệ như vậy, xem ra lúc trước là ta xem thường người!" Trước khi đi, Đại phu nhân ổn định lại bước chân, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh lùng giễu cợt, quay đầu, ánh mắt giống như điện quét qua mặt của Dung Noãn Tâm.

Lời của ả... ba phần giễu cợt, bảy phần cảnh cáo.

Sao Dung Noãn Tâm lại không hiểu? Nàng cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, cố làm ra vẻ khiêm tốn vén áo thi lễ, nói: "Mẫu thân khen trật rồi, Noãn Tâm múa rìu qua mắt thợ, nơi nào bì kịp được một phần vạn của mẫu thân. . . . ."

Tầm mắt của hai người đụng nhau trên không trung, một bên lạnh như băng sương (lạnh như băng), một bên lại lạnh nhạt u lương (hờ hững lạnh nhạt).

Điểm giống duy nhất, chỉ có thù giận giấu ở đáy mắt không ai nhường ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30: Đổi Nửa Cái Mạng Của ả, Đáng Giá

Một đêm này, trên dưới trong Dung phủ đều không dám ngủ, chỉ vì Dung Định Viễn vào cung cả đêm không về.

Sáng sớm hôm sau, lão phu nhân dẫn cả nhà già trẻ chờ ở cửa chính Dung phủ, có lẽ là vào lúc giữa trưa, lúc này Dung Định Viễn mới cười ngựa mà về.

Bắc Cương mười vạn dặm cấp báo, mấy ngày liên tiếp Yên quốc ở phía bắc Bắc Cương công chiếm mấy thành trì của Đại Tề, dân chúng trời giạt khắp nơi, một số lưu dân một đường lên phía nam, khắp nơi đoạt tài vật và với thức ăn bảo vệ sinh tồn, các nơi hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng Yên quốc lại không có ý tứ dừng lại, thế công mạnh liệt, rất có vài phần khuynh hướng thế không thể đỡ.

Ở mấy ngày trước đây, Yên vương lại giết đến sông Liên Vân tiếp giáp Đại Tề và Yên quốc, một mạch giết đến Nương Tử quan.

Một khi Nương Tử quan bị công phá, là Bắc Quân có thể xua quân thẳng lên, trực tiếp đánh vào kinh đô Đại Tề.

Lần này, Yên quốc đến có chuẩn bị, đã tâm to lớn, chỉ sợ là muốn một lần hành động thu tóm Đại Tề lãnh thổ mệnh mông.

Lúc kẻ địch đang thiết kế dẫn ra quân coi giữ Nương Tử quan, bị Dung Định Nam đoán được, mới không có trúng bẫy rập của quân địch, nguy hiểm giữ được.

Mất thấy thế cục sắp không chế không nổi, Dung Định Nam bắt đắc dĩ, chỉ đành mười vạn dặm cấp báo, xin Kinh Thành giúp đỡ.

Dung Định Viễn và Tề Quân thương thảo đối sách cả đêm ở trong cung, cuối cùng vẫn là quyết định tự mình ra trận, dẫn dắt hai mươi vạn thiết kỵ kinh đô đánh một trận với Yên quốc.

Hắn tung người xuống ngựa, mắt sáng như đuốc, bộ mặt âm u tàn bạo, không chút nào để ý mọi người nghênh đón hắn, vạt áo vung lên, một gói quỳ xuống trước Hưởng lão phu nhân, tiếng nam nhi ‘khanh khanh’ giống như trống trận gõ vang: "Mẫu thân, nhi tử lập tức phải lên đường, Bắc Cương cần nhi tử!"

Lão phu nhân ngậm mồ hôi buộc tốt áo cho Dung Định Viễn, yên lặng gặt đầu, mấy phần không nỡ, mấy phần kiên nghị: "Đi đi, sớm ngày chiến thắng trở về!"

Dung Định Viễn nặng nề gặt đầu, lập tức đứng dậy lần nữa xoay người lên ngựa, tùy tùng sau lưng phủ thêm chiến giáp màu vàng vừa dày vừa nặng cho hắn, hai chân hắn nhún một cái, dùng sức kẹp lấy bụng ngựa: "Giá. . . . .".

Theo tiếng vó ngựa ‘đắc đắc’ kia, lão phu nhân phát tay, trong mắt Đại phu nhân cũng đầy là tịch mịch, nhưng Nhị phu nhân lại không nhận được giờ giờ môi lên. . . . .

Từ sau khi Dung Định Viễn đi, hình như Dung phủ lọt vào một loại yên tĩnh chết chóc, Đại phu nhân tĩnh, Nhị phu nhân tĩnh, ngay cả lão phu nhân bên kia cũng phân phó xuống, những ngày gần đây không cần thỉnh an.

Dung Noãn Tâm chán đến chết ngồi ở phía trước cửa sổ ngăn người, nhìn hoa đào xinh đẹp điêu tàn trong sân, nghênh đón trái cây lớn như đậu đũa, mùa hè. . . . . Hình như sắp tới.

Bất tri bất giác, nàng đã ngây người ở Dung phủ hai tháng rồi.

Nàng đang nghĩ đến mắt hờn, lại nghe tiếng cửa mở ‘dát chi. . . . .’ một tiếng, cực nhỏ, mang theo vài phần cẩn thận, Dung Noãn Tâm thở dài, cũng không quay đầu lại hỏi: "Từ Đan, có việc gì thế?"

Từ sau khi chuyện trộm đồ, hành động cử chỉ của Từ Đan quy củ không ít, mọi việc đều là nghĩ kỹ rồi mới làm, e sợ rằng mình làm sai lầm rồi, rồi xuống nhọc điểm ở trên tay của nàng.

Dung Noãn Tâm biết, mặc dù ngoài miệng nàng nói quy thuận mình, nhưng trong lòng vẫn là có kỵ Đại phu nhân, nha đầu này nhất gan, bị người dọa, chỉ biết là bo bo giữ mình.

Đại phu nhân phái Từ Đan ở bên cạnh nàng, có lẽ là vì trước đây coi thường nàng, cho rằng Dung Noãn Tâm nhất định không dám lỗ mãng ở trong Dung phủ, nhưng trải qua từng chuyện từng chuyện một, trong lòng Đại phu nhân đã sớm tôn nghiêm cách với nàng, có lẽ lúc này đang vất óc tìm mưu kế suy nghĩ biện pháp trừ đi Dung Noãn Tâm.

Dung Định Viễn vừa đi, Dung Noãn Tâm lập tức không có núi dựa trên danh nghĩa, cũng bởi vì đạo thánh chỉ này, ngày Tàn thị chính thức vào tổ phủ của Dung gia lại kéo dài ra.

Vừa kéo, là không thấy được điểm cuối, có lẽ, Đại phu nhân sớm nhận được tin tức, cố ý định ngày ở mừng tám, mà ả cũng sớm đã biết rõ lần này Dung Định Viễn nhất định phải lĩnh quân xuất chinh, không còn kịp bái lễ nữa rồi.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay, Dung Noãn Tâm vẫn là tính toán sai một bước.

"Tiểu thư. . . . ." Từ Đan muốn nói lại thôi, vừa vào cửa, lại vô cùng cảnh giác trở tay cái then cửa, hình như sợ người khác nghe cái gì.

Lúc này Dung Noãn Tâm mới quay đầu lại liếc nàng một cái, thấy nha đầu này khổ sở cắn môi dưới, giống như đang tự định giá không biết có nên nói hay không.

"Nói đi, ta sẽ không nói cho Hạ Hà đâu!" Noãn Tâm liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của nàng, cố ôn hòa cười một tiếng với nàng, vô cùng nghiêm túc nghe đoạn sau của nàng.

Lúc này Từ Đan mới thở ra một hơi, nói: "Nô tỳ nghe người ta nói cô phu nhân đến, lúc này đang tiền thính, lão phu nhân và chủ tử tất cả viện đều đi qua, chỉ thiếu tiểu thư và Tần di nương!"

Từ lúc chuyện nâng bình thê gác lại sau, cũng không biết là người nào bắt đầu, hạ làm nhân trong phủ đều gọi Tần thị là di nương, cũng chính là thiếp. . . .

Cô phu nhân trong miệng Từ Đan là chỉ muội muội của Dung Định Viễn từ nhỏ đã bị đưa vào nhà người có tiền làm con dâu nuôi từ bé.

Lần này nàng trở về, Dung Noãn Tâm không có đoán sai, là tới tìm Dung Định Viễn nơi nương tựa, trượng phu của Dung Tú Mai là một thiếu gia nhà giàu miệng ăn núi lở, ăn chơi, mọi thứ không thiếu. Thời gian như trôi đưa, đảo mắt vài chục năm trôi qua, sợ rằng núi vàng núi bạc trong nhà đều ăn vô ích, không có chỗ đặt chân rồi, mới có thể buộc Dung Tú Mai tới nương nhờ nương gia (nhà mẹ đẻ).

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm nhú lông mày cười lạnh, cũng tốt, đã đến như vậy rồi, nàng không có đạo lý một mình tránh trong khuê phòng.

Dù Dung Tú Mai không có tiền đồ thế nào, thì dầu gì cũng là nữ nhi ruột thịt lão phu nhân hoài thai mười tháng, tới cầu mấy câu, lão nhân gia bà đều sẽ mềm lòng.

Ngày hôm nay nàng tìm tới cửa, nhất định là nhận được tin tức Dung Định Viễn mang binh xuất chinh, chính chủ không có ở trong phủ, lão phu nhân tự mình làm chủ, lưu người lại, ngày khác Dung Định Viễn trở về, cũng không thể làm ngược mặt mũi của lão phu nhân chứ?

Xem ra, người biết tính toán cũng không chỉ có một mình Đại phu nhân.

"Em đi nói với Xảo Hương một tiếng!" Dung Noãn Tâm nhú mày, thần nhiên nói.

Xảo Hương là nha đầu mới bên cạnh Tần thị, từ sau chuyện trộm đạo kia, Dung Noãn Tâm đã thuận thể điều nha đầu vốn là làm tạp vật ở phòng nước trà kia ra, lão phu nhân lập tức gật đầu đồng ý, cũng chỉ là việc rất nhỏ, nàng nhìn trúng cũng chỉ là tính đôn hậu đáng hoàng của Xảo Hương.

Nha đầu bên cạnh Tần thị không cần quá cơ trí, chỉ cần có thể chăm sóc tốt nàng là đủ rồi.

Từ Đan phức tạp nhìn Dung Noãn Tâm, thuận theo nói tiếng ‘vâng’, lập tức đẩy cửa đi ra ngoài, phục vụ Dung Noãn Tâm đã hai tháng, nhưng nàng vẫn nhìn không thấu tính tình và phẩm tính của vị chủ tử mới này như cũ.

Từ Đan mới vừa đi, Hạ Hà lập tức xách theo nước trà ngon vừa mới pha đi vào.

"Tiểu thư, mới vừa rồi nha đầu Từ Đan nói với ngài cái gì?" Hạ Hà vừa vào cửa, đã không tị hiềm chút nào hỏi, đầu có một chút lễ số mà hạ nhân nên có.

Dung Noãn Tâm khẽ nhú lông mày khẽ đến mức không thể nhìn thấy, quay đầu nhẹ cười một tiếng với ả: "Không có gì, nàng nói Đại phu nhân phái người tặng chút trà mới mùa xuân năm nay tới đây!"

Dứt lời, Dung Noãn Tâm có ý vô ý loay hoay trâm vàng Phượng Huyết danh quý ngày đó Đại phu nhân tặng cho nàng trên bàn trang điểm, cắm vào trên búi tóc của mình, rồi sau đó lại cầm lên đôi khuyên tai Phi Thúy Nhị phu nhân đưa cho nàng, đặt ở bên tai xuống khoa chân múa tay một chút, xoay người ngoác tay nói với Hạ Hà: "Người qua đây, đeo lên cho ta!"

Hạ Hà sững sờ, lòng không phục thay Dung Noãn Tâm đeo đôi khuyên tai lên vành tai, sức lực của ả rõ ràng hơi lớn, đến nỗi châm nhỏ đâm vào trong thịt, khiến Dung Noãn Tâm phát ra một tiếng kêu lên nhỏ nhẹ. . . . .

Bên trên vành tai cũng bởi vì một nhát này của Hạ Hà mà sưng lên hơi đỏ.

"Nô tỳ chân tay vụng về, thật là xin lỗi tiểu thư!" Đợi bóp đôi vành tai của Dung Noãn Tâm đều sưng lên đỏ tươi, lúc này Hạ Hà mới buông lỏng tay, ngoài miệng vội nói xin lỗi, nhưng trong mắt kia lại không che giấu được vẻ hả hê thoáng qua.

Dung Noãn Tâm uất ức nén lệ châu, nói nhỏ: "Không cần gấp gấp!"

Quả thật không cần gấp gấp, bị nàng bóp hai cái, đôi nửa cái mạng của ả, đáng giá. . . . .

Quay người lại, Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, trong tròng mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng lạnh lùng, môi anh đào khẽ mờ: "Đi, đi theo ta đi tiền thính một chuyến!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay

Quay người lại, Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, trong tròng mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng lạnh lùng, môi anh đào khẽ mở: "Đi, đi theo ta đi tiền thính một chuyến!"

"Tiểu thư, người đi tiền thính làm cái gì?" Hạ Hà giả bộ không biết, trong lòng đã âm thầm suy nghĩ, có phải tiểu đề từ (L: khu, đồ đi nhỏ) Từ Đàn kia báo tin cho Dung Noãn Tâm hay không.

Ả tính toán sẽ ở lại đến trước mặt Đại phu nhân tố cáo Từ Đàn, đang nghĩ, Dung Noãn Tâm đã bước chân, thân nhiên đi ra ngoài.

Hạ Hà cũng không cố ý muốn ngăn nàng, chỉ là Đại phu nhân nói rồi, trong ngày thường tận lực làm cho nàng ít lộ diện.

Nhưng hôm nay Hậu gia đã xuất chinh Bắc Cương, trong phủ này còn có ai có thể lớn hơn Đại phu nhân? Nghĩ như thế, lại cảm thấy Dung Noãn Tâm cũng chỉ là một con con kiến bị người đặt ở lòng bàn tay, nhỏ bé không chịu nổi.

Ả khẽ không vui ngăn cản nàng nói, giọng nói cũng có chút cứng nhắc: "Tiểu thư, nô tỳ khuyên người không nên đi tiền thính, nếu như người muốn tàn bộ, có thể đi Bắc Viện!"

Trong tiền thính cô phu nhân đang mang theo cả nhà làm ầm ĩ, mặc dù Hạ Hà không có gặp qua vị cô phu nhân này, nhưng ả nghe được rất rõ ràng, cô phu nhân này tới Dung gia tìm nơi nương tựa, nói thế nào, nàng cũng là thân muội muội của Dung Định Viễn, thân nữ nhi của lão phu nhân.

"Cô cô tôi, người làm chất nữ ta đây đi hoan nghênh, không quá đáng chứ?" Dung Noãn Tâm nhú mày, nhẹ nhàng lướt qua Hạ Hà, đi thẳng ra ngoài.

Hạ Hà nổi giận, nàng vịn vịn không ngờ Dung Noãn Tâm lại dám ra tay với ả, tục ngữ nói không sai, đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, ả nhưng là người của Đại phu nhân.

Nghĩ như thế, Hạ Hà giận đến sắc mặt cũng thay đổi, dứt khoát ngang ngược vươn tay ngăn cản đường đi của Dung Noãn Tâm, từ đáy lòng ả cảm thấy Dung Noãn Tâm chỉ là một tiểu thư tư sinh không danh không phận, cũng không cao quý hơn những nô tài này bao nhiêu.

Thân nương của nàng Tần thị ngay cả một danh phận cũng không có, nói nàng là tiểu thư là nâng cao nàng, nói trắng ra là, ở trong phủ nàng không coi là thứ gì.

"Ta nói không cho đi thì không cho đi, ngoan ngoãn ở đây ngây ngô cho ta, nếu không ngươi sẽ không có quả ngon để ăn!" Xé rách mặt, thù mới hận cũ đều xông lên đầu.

Nhớ tới ban đầu bởi vì mẩu từ Dung Noãn Tâm mà đột nhiên mẫu thân mất tính mạng, Hạ Hà chỉ cảm thấy có một ngọn lửa không tên thiêu đốt ở trong lòng.

Dung Noãn Tâm tự nhiên nhìn nàng, bình sinh cảm thấy thì ra là cảm giác đùa bốn người khác ở lòng bàn tay thú vị là như vậy.

Nàng rất có hứng thú nhìn Hạ Hà, nhìn nàng tức giận đỏ mặt.

Dung Noãn Tâm càng là đáng vẻ này, Hạ Hà lại càng tức, cuối cùng, tức giận thắng lý trí, ả vung tay lên, hung hăng đánh tới trên mặt Dung Noãn Tâm.

"Bành bạch. . . ." Âm thanh lòng bàn tay đánh vào gương mặt thanh thúy chói tai.

Hạ Hà tròn tròn cặp mắt, ít dám tin tưởng Dung Noãn Tâm nhìn như nhu nhược vậy mà lại có hơi sức lớn như thế.

Bàn tay đang nâng lên của Hạ Hà bị nàng nắm trong tay, trên mặt đau rát như cũ.

Cảm giác nhục nhã khiến cả người Hạ Hà đều vận vẹo, ả phát cú giống như muốn kéo tóc của Dung Noãn Tâm.

Cũng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu gấp gấp của Từ Đàn: "Tiểu thư, người ở đâu? Đại phu nhân mời người lập tức tới ngay tiền thính một chuyến, Lâm mụ còn chờ đấy, người nhanh lên một chút!"

Dung Noãn Tâm kinh ngạc sững sờ một chút, lập tức phản ứng, nha đầu này đang giúp nàng, mặc kệ, nàng cũng làm bộ như vô cùng bất đắc dĩ đáp lời: "Ta ngược lại thật ra muốn nhanh chóng đi qua, chỉ là Hạ Hà không để cho ta đi, em đi nói với Lâm mụ nói ta không đi!" Dứt lời, nàng thờ dãi một hơi, ra về phải về trong phòng.

Hạ Hà vừa nghe thấy Lâm mụ chờ ở bên ngoài, đã bị dọa sợ thu tay, người cũng tỉnh táo lại, mặc dù tim trường đau không dứt như cũ, đầu lại hiểu rõ nặng nề.

Ả vội nói: "Làm sao người không nói sớm là ý tứ của Đại phu nhân?"

Vừa quay đầu lập tức hô với bên ngoài: "Từ Đàn, người đi nói với Lâm mục, tiểu thư lập tức đi qua!"

Từ Đàn cơ trí "Ai . . . ." Một tiếng, lập tức vội vội vã vã đi.

Dung Noãn Tâm khẽ giương môi, thăm nghĩ nha đầu này cũng không coi là đàn.

Vừa tới tiền sảnh, bước chân còn chưa có bước vào, bên tai đã truyền đến tiếng khóc, tiếng khóc kia thê lương bi thống, tê tâm liệt phế, chọc người đồng tình.

Đi vào nhìn lên, người quỳ trên mặt đất lau nước mắt kia lại là một đáng mày râu.

Đời trước, Dung Noãn Tâm khắp nơi nghe theo Đại phu nhân, vì vậy cũng chưa từng thấy qua nam nhân của Dung Tú Mai, chỉ biết là hần họ Chu, người cũng như tên, Chu Phú Quý quỳ ở nơi đó, thịt béo khắp người làm cảm bảo màu nâu trên người hần căng phồng lên, thật giống như muốn nổ ra.

Dung Tú Mai nhìn trượng phu mình, trong mắt lộ ra lạnh lùng, có lẽ đi cầu lão phu nhân cũng không phải chủ ý của nàng.

Nàng sững sờ ngồi ở bên người lão phu nhân, sắc mặt xanh vàng, cặp mắt lõm xuống, bên tóc mai có mấy sợi tóc trắng rất rõ ràng.

Ngược lại với Chu Phú, cả người Dung Tú Mai, mặc áo gai vải thô, vô cùng bình thường.

Bên người của nàng đứng hai đứa bé một nam một nữ, nam hài hơi lớn hơn chút, số tuổi tương tự với Dung Noãn Tâm, nữ nhi đáng vẻ 11,12 tuổi.

Không khí tiền sảnh vô cùng căng co, sắc mặt của lão phu nhân rõ ràng không tốt lắm, làm một mẫu thân, nhìn thấy nữ nhi của mình rơi vào tình cảnh như thế, trong lòng luôn là tức giận.

Hành động việc làm trước kia của Chu Phú Quý không phải bà không biết.

Lúc này, cũng không biết là tiếng ai nói: "Noãn Tâm tiểu thư đến rồi!" Lúc này ánh mắt của mọi người mới nhìn sang.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong mắt Đại phu nhân lộ ra hung quang nhìn chằm chằm Dung Tú Mai, hình như vô cùng lo lắng nàng sẽ lưu lại.

Nói cũng phải, ai nguyện ý lấy tiền nuôi người toàn gia rồi rảnh, nhìn lại Chu Phú Quý này, tuyệt sẽ không phải là người tri ân đồ báo (biết ơn biết báo đáp).

Đến lúc đó không chừng sẽ gây ra phiền toái gì đó.

Nhìn thấy Dung Noãn Tâm đi vào, Đại phu nhân lại chuyển ý định một cái, lập tức ôn hòa cười nói: "Noãn Tâm, con tới vừa đúng lúc, lúc lão gia gần đi còn khen ngợi con lòng dạ sâu, tầm nhìn xa, con cũng tới nói một chút, Chu cô gia muốn nương tựa nhà chúng ta, chuyện này thỏa đáng hay là không thỏa đáng?"

Quả nhiên lão hồ ly, rõ ràng mình không muốn, ngược lại đẩy vấn đề tới trên người của nàng.

Dung Noãn Tâm nhìn lão phu nhân một chút, bà đang nổi nóng.

Nếu nàng nói thỏa đáng, chỉ sợ lão phu nhân sẽ trách nàng trợ trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm việc ác)! Nếu nói không thỏa đáng, lão phu nhân lại có cảm giác nàng không đề ý tình cảm, không nể tình thân.

Thật là một củ khoai lang nóng bỏng tay, nói thế nào cũng không được cảm ơn.

Lão phu nhân cũng nhìn sang, giống như đang chờ cao kiến của Dung Noãn Tâm . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Quả Nhiên Là Diệu Chiêu

Edit: kaylee

Đại phu nhân vừa dứt lời, lão phu nhân cũng ngẩng đầu nhìn sang, hình như cũng muốn nghe một chút cái nhìn của Dung Noãn Tâm đối với chuyện này.

Dù sao Dung Tú Mai cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, không có đạo lý không lý do mang theo cả nhà trở lại nương gia sống.

Lại nói, cho dù lão phu nhân và Đại phu nhân đều đồng ý, chỉ sợ ngày khác Dung Định Viễn khai hoàn trở về cũng sẽ giận dữ.

Nói cho cùng, đứng đầu một nhà này vẫn như cũ là Dung Định Viễn, hấn chiến công hiển hách, dựa vào một đôi tay, một cái mạng của mình, đi đến địa vị hôm nay.

Không người nào dám nói một chữ ‘không’, kể cả lão phu nhân, đều là có nhiều cổ kị đối với Dung Định Viễn.

Cho nên, lúc này mới sẽ do dự không thôi.

Chu Phú Quý híp mắt mắt lên lên nhử nhử, dùng dư quang khỏe mắt quan sát Dung Noãn Tâm, trong lòng không khỏi buồn cười, để cho một tiểu nha đầu nói ý kiến, chỉ sợ nàng cũng nói không ra cái gì.

Tất cả mọi người ở đây, bao gồm Nhị phu nhân và hai vị tiểu thư, trong lòng đều là ôm tâm trạng xem trò vui, chờ Dung Noãn Tâm bị lão phu nhân trách cứ cầu huyết lâm đầu.

Thỏa đáng và không thỏa đáng, cũng không tới lượt một tiểu bối nói.

Ngày khác, Dung Tú Mai chuyển vào trong phủ, chỉ sợ cũng sẽ ghi hận nàng.

Dung Noãn Tâm tự nhiên tiến lên vài bước, bước đi thong thả tới trước mặt Dung Tú Mai, mặt mày lạnh nhạt nhìn vị cô cô gió năm tàn sương này, nhếch miệng lên, gật đầu coi như là hành lễ.

Mỗi tiếng nói mỗi cử động của nàng, cũng rất có phong phạm đại gia khuê tú, thật giống như thuở nhỏ đã nuôi dưỡng ở gia đình giàu có, nhận lấy hun đúc kiến thức và lễ phép, cái loại khí độ từ trong ra ngoài đó, ngay cả Dung Huệ Như được Đại phu nhân nghiêm nghị bồi dưỡng lớn lên cũng ghen tỵ không dứt.

Người nào lại nghĩ đến, một nha đầu từ hương dã tới, ánh sáng trên người lại có thể áp đảo hòn ngọc quý vẫn làm Đại phu nhân kiêu ngạo?

Trong mắt Dung Tú Mai lóe lên sừng sờ kinh ngạc, bị Dung Noãn Tâm liếc mắt nhìn, nàng lập tức xin lỗi dời đi hai mắt.

Nhìn ra được, ngày hôm nay Dung Tú Mai đến nơi này, cũng không phải chủ ý của nàng, trong xương cốt của nàng cũng có quật cường của Dung gia, là một nữ nhân có cốt khí.

Chỉ là, Chu Phú Quý này hết ăn lại nằm, ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, mọi thứ đều đủ, một đôi nam nữ còn chưa lớn lên người, nàng một nữ nhân gia không có chủ ý, cùng đường, mới chịu đồng ý hành động kéo dài tiêu hoang của Chu Phú Quý.

Nghĩ tới đây, trong mắt Dung Tú Mai lóe lên một chút xấu hổ, nàng miễn cưỡng nhếch môi cười cười, đáng vẻ khổ sở khiến lòng Dung Noãn Tâm có chút chua xót.

Đều là người Dung gia, có người lại có thể cầm y ngọc thực, có người lại sa sút tinh thần như thế.

Chu Phú Quý khinh thường nhìn nàng, dư quang khỏe mắt thoáng qua một chút uy hiếp, giống như đang ám dụ, nếu Dung Noãn Tâm dám vạch trần hấn, hấn nhất định sẽ không để cho dễ chịu. Nam nhân này vừa nhìn chính là chó không đòi được ăn phân, cũng được, ngày khác sẽ có phương pháp dạy dỗ hấn.

"Lão phu nhân, Noãn Tâm ngược lại có mấy kiến giải vụng về, chỉ là không biết có nên nói hay không!" Nàng xoay người, khổ sở nhìn lão phu nhân, đáng vẻ muốn nói lại thôi chọc người mộng tưởng hơn.

Lão phu nhân vẫn thương Noãn Tâm từ nhỏ mệnh khổ, từ sau khi nàng trở về phủ, lại cảm thấy nàng thông tuệ động lòng người, vì vậy trong lòng yêu thích nàng nhiều hơn, nhưng lại sợ Đại phu nhân có ngăn cách, cũng vẫn không có quá biểu hiện ở bên ngoài.

"Nói đi, đồng ngôn vô kị (lời trẻ con không có kị), nói sai không ai trách con!" Lão phu nhân nhìn nàng, cũng không cảm thấy Dung Noãn Tâm thực sẽ có cao kiến gì, thuần túy chính là vì hóa giải một chút căng co.

Trong mắt Đại phu nhân lóe lên vui sướng khi người gặp họa, chờ lời nói của Dung Noãn Tâm chọc giận lão phu nhân, từ đó trở thành cái nơi để mọi người chỉ trích, sau đó thông khoái trừ khử.

Ban đầu ả nhận hai mẫu tử bọn họ vào phủ, là phái người đi điều tra qua, trong lời đồn đãi Dung Noãn Tâm là một đứa bé nhất gan hèn yếu, lúc này mới cảm tưởng mang họ về.

Vốn cho rằng sau khi nàng vào phủ sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay, làm hình nhân thế mạng. Hôm nay xem ra, là thám tử sơ sót, vậy mà lại nhằm sói dữ thành cừu non.

Nha đầu này vào phủ mới hai tháng ngắn ngủn, trừ đi Thúy nhi đắc lợi nhất bên người ả, còn khiến Dung Định Viễn sinh ra hiềm khích với ả, quả nhiên

không phải đèn đã cạn dầu, ở lại trong phủ cuối cùng sẽ trở thành tai họa.

Thừa dịp Dung Định Viễn xuất chinh Bắc Cương, Đại phu nhân quyết định chủ ý, nhất định phải làm nàng biến mất ở trong cuộc sống.

Chút tâm tư nhỏ này của Đại phu nhân không thể tránh được cặp mắt của Dung Noãn Tâm, nàng nhẹ nhàng cười, nửa quỳ ở bên người lão phu nhân, vừa thay bà thư giãn gân cốt, vừa dùng giọng nói mềm dẻo dễ nghe nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Lão phu nhân, dù sao cô cô cũng là người Dung gia chúng ta, nhìn nàng luân lạc đến mức này, trong lòng Noãn Tâm thật sự khó chịu; nhưng nếu để người ở lại trong phủ, sợ rằng có chút không ổn thỏa, người ngoài sẽ bàn về Dung gia chúng ta như thế nào?"

Quả nhiên, lúc nói đến ‘e rằng có không ổn’, thân thể lão phu nhân khẽ cứng lại, mi tâm (L: chỗ giữa 2 đầu lông mày) cũng nhẹ nhú một cái, mặc dù không có biểu hiện ở bên ngoài, nhưng Dung Noãn Tâm nằm bên cạnh lão phu nhân vẫn cảm thụ được rất rõ ràng.

Đại phu nhân đang cười, gần như tất cả mọi người đều hút khí lạnh, chờ nàng lâm vào khốn cảnh.

Trên mặt Chu Phú Quý xanh đen một mảnh, hàm răng cũng cắn chặt, trên mặt vốn là tràn đầy thịt béo, lúc này càng thêm giận đến run rẩy không ngừng, đôi mắt đều muốn toát ra lửa.

Hắn siết quả đấm, hình như sớm có tính toán đồng quy vu tận. Đại phu nhân lại nhìn hành động này ở trong mắt.

Sau khi Dung Noãn Tâm dùng dư quang khoé mắt nhìn chung quanh một vòng, lại cười ngọt ngào, nói tiếp: "Có câu nói là, pháp luật khoan dung, trong nhân thế này, dù thế nào cũng chạy không thoát một chữ ‘tình’, lão phu nhân, ở Kinh Bắc, Dung gia chúng ta không phải có một tòa nhà sao? Nơi đó quanh năm không có ai ở, sao ngài lại không để cho một nhà cô cô ở tạm dài ngày, đợi phụ thân chiến thắng trở về mới quyết định, thứ nhất, phụ thân cũng sẽ không trách tội ngài, thứ hai, cũng không coi là uất ức cô cô....."

Không có ai ngờ tới, sau đó Dung Noãn Tâm, còn có một đoạn như vậy.

Lão phu nhân kinh ngạc một lúc lâu, mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, bà giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, cặp mắt tròn tròn, than thở nhìn Dung Noãn Tâm, giờ lên ngón tay cái nói liên tục ba lần: "Tốt, Tốt, tốt." Quả nhiên là diệu chiêu.

Đại phu nhân sững sờ, bỗng cảm thấy trong lòng tức đến sôi trào, đến nỗi khi lão phu nhân nhìn về phía ả thì nụ cười trên mặt ả cũng vô cùng quái dị.

Biệt uyển Dung gia hiếm có người biết, sau khi Đại phu nhân giận xong, bỗng nhiên lại nghi ngờ, như thế nào Dung Noãn Tâm lại biết cái gọi là biệt uyển này?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Người Nào Làm Người Khó Chịu, Thì Người Tìm Người Đó

Nhị phu nhân che miệng cười một tiếng, thảm thán Mạc thị cũng có một ngày bị té nhào.

Đối với đề nghị này, Chu Phú Quý cũng là vô cùng bất mãn, hắn cần không phải đất ở tạm, mà là ý vào quyền thế và tài lực của Dung Gia tiếp tục kéo dài cuộc sống phóng túng trước kia của hắn.

Một khi dọn tới biệt uyển kia, ăn uống vệ sinh cũng là vấn đề, chứ đừng nói kéo dài cuộc sống phóng túng trước kia với hồ bằng cầu hữu (bạn bè không tốt).

Ngược lại thì Dung Tú Mai không có dị nghị gì đối với đề nghị này, nàng khẽ gật đầu, thoáng nhìn qua Dung Noãn Tâm, mấy phần đồng ý, mấy phần thương thức, nàng đã sớm biết chất nữ này là ai, chỉ là vạn vạn không ngờ, đứa bé từ nhà nông ra ngoài, cũng có thể nuôi dạy tốt như thế.

Nhìn lại hai đứa bé phía sau mình một chút, nhi tử gọi là Chu Vượng, di truyền tính tình lười biếng của Chu Phú Quý, nhưng cũng may sinh được thân xác tốt, tương lai cũng chỉ có thể dựa vào gương mặt, nhìn xem có thể bám víu tiểu thư phú quý người ta, qua cuộc sống an dật hay không.

Nữ nhi gọi là Chu Tích Ngọc, cái tên này từ đầu tới, chính là bởi vì năm đó Chu Phú Quý có được khối bảo ngọc, dáng vẻ của nữ nhi lại đúng dịp trùng hợp theo Chu Phú Quý, tính tình dữ tợn, đừng nhìn dung mạo của nàng như thế này, tính đại tiểu thư cũng không nhỏ đâu.

"Tú Mai, nếu như con đồng ý, ta sẽ phái người đi dọn đồ qua thay các người!" Lão phu nhân kéo tay Dung Tú Mai qua, không ngừng nói.

Dung Tú Mai vừa nghe nói đến ‘dọn đồ’, trên mặt lập tức vặn vẹo, vẻ mặt khổ sở chống đỡ: "Không cần, chúng con ít đồ, tự mình làm cũng không sao!"

Lão phu nhân thấy vẻ mặt nàng quái dị, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì, vội kéo tay của nàng qua hỏi "Có phải họ Chu bán tất cả phòng ốc, nên ngày

hôm nay con mới tới nơi này cầu xin ta hay không?"

Vừa nghe thấy lão phu nhân nói ra lời trong lòng của nàng, cặp mắt Dung Tú Mai đỏ lên, nước mắt lập tức không cầm được rớt xuống, nàng vừa lau nước mắt, còn vừa nghĩ vẫn hồi chút mặt mũi thay cho phu quân của mình: "Mẫu thân, ngài đừng trách Phú Quý, hắn cũng là bất đắc dĩ."

Nơi nào nghe người ta nói bài bạc thua, chính là bất đắc dĩ?

Trong lòng lão phu nhân tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Phú Quý quỳ gối trước sảnh như cũ, mặc dù bà không chạm mặt nhiều với nữ tử này, nhưng vẫn trong nghe được một chút lời khó nghe từ miệng người khác, biết Chu Phú Quý là người vô cùng ác liệt, Dung Tú Mai giả cho hắn thật sự là chịu không ít khổ.

Nghĩ tới đây, lão phu nhân tự nhiên sinh ra áy náy đối với Dung Tú Mai, bà vô cùng đau lòng cầm tay của Dung Tú Mai, cặp mắt cũng hơi đỏ lên, thở dài, nói nhỏ: "Những năm này thật là khổ con, về sau phải sống cho tốt, thiếu cái gì hoặc cần gì con hãy nói với nương hoặc là nói với đại tẩu của con, người trong nhà, không cần khách khí gì!"

Dung Tú Mai nén lệ gạt đầu một cái.

Chu Phú Quý nghe xong lời này, cặp mắt đều muốn sáng lên, lập tức bò dậy từ dưới đất, hô: "Lão phu nhân, ngài làm người tốt thì làm đến cùng, cho chút nha hoàn đi qua cho chúng ta sai khiến đi, thân thể của Tú Mai luôn luôn không tốt lắm, cũng không có người hầu hạ, người xem, có thể hay không thêm chút gia dụng nữa....."

Lời này cũng phục hắn có thể nói ra miệng được, vấn đề ăn ở đều giải quyết, còn có ý nghĩ kỳ lạ đưa người tới hầu hạ.

Thật là không biết điều, sắc mặt của Đại phu nhân phát xanh, trong lòng tức giận, nhưng trong miệng lại không thể phản bác, quả nhiên là kim nén đến mức á vô cùng khó chịu.

Lúc này lão phu nhân là vô cùng đau lòng Dung Tú Mai, đang muốn đồng ý, Dung Tú Mai ngồi ở bên người bà lại đột nhiên quỳ xuống, khóc không thành tiếng nói: "Mẫu thân, ngày hôm nay đi cầu ngài, nữ nhi đã cảm thấy vô cùng áy náy rồi, ngài ngàn vạn đừng đồng ý quý chết tiết này, hắn chính là người lòng tham không đáy, nếu là cảm bạc, nhất định vừa cảm được là lập tức đi đánh bạc....."

Chu Phú Quý vốn là cười khanh khách chờ lão phu nhân gạt đầu, lại bị Dung Tú Mai cản lại ở bước cuối, sắc mặt hắn biến đổi, quả đấm béo mập lập tức muốn đánh lại, vừa ngẩng đầu, lại thấy Đại phu nhân đang nháy mắt với hắn, lúc này mới hòa hoãn giọng điệu, vô cùng không cam lòng hừ lạnh một tiếng.

"Cũng tốt, đi đi, ngày mai ta lại đi xem con!" Lão phu nhân thấy nàng nhất định không chịu, biết tính tình nữ nhi theo người Dung gia, cũng không tiện miễn cưỡng, trong lòng bà khó chịu, thân thể cũng không quá thư thái, phát phát tay, sai Trương Mụ tới đỡ tay.

Phân phó người đưa một nhà Dung Tú Mai đi biệt uyển Kinh Bắc, nước mắt rớt cuộc không nhận được chảy ra.

Dung Noãn Tâm mới vừa đi ra cửa, đã bị người ngăn cản đường đi, nhìn tường thịt lấp kín trước mắt, không cần nghĩ cũng biết người kia là ai, chính là nữ tử không muốn mặt mũi của Dung gia Chu Phú Quý.

Nàng ngẩng đầu, nhú mây lạnh lùng trừng mắt nhìn Chu Phú Quý một cái, người không có phẩm chất không có dung mạo như vậy, nàng nhìn nhiều một cái là cảm thấy ghê tởm phát sợ.

Chu Phú Quý ác độc chắn ngang trước mặt nàng, mặt mũi hung ác, lúc vừa rời ở tiền sảnh, hắn quỳ trên mặt đất, vì vậy Dung Noãn Tâm còn chưa nhìn rõ tất cả dung mạo của hắn, chỉ biết là bình thường vô cùng xấu xí, ở khoảng cách gần này nhìn khuôn mặt tràn đầy thịt béo của hắn, nàng chỉ cảm thấy trong dạ dày sôi trào một hồi, gần như là muốn nôn mửa ra.

"Nha đầu, ngươi cẩn thận một chút cho cô gia ta, cẩn thận miệng của ngươi, nói lung tung nữa, xem ta có thu thập ngươi hay không!" Chu Phú Quý thấy Dung Noãn Tâm không sợ hắn một chút nào, trong lòng cũng không có để ý, vốn cho rằng một tiểu nha đầu bị bắt nạt, nhất định là bị sợ đến mức cái miệng chảy nước tiểu, ai biết Dung Noãn Tâm căn bản không coi trọng hắn, nói chuyện cũng ác ý có thừa, lo lắng cũng không đủ.

"Xe ngựa của Dung phủ chúng ta cũng không chờ ngươi, nếu như ngươi lại không đi, cũng chỉ phải đi bộ, đi hơn nửa ngày cũng đến thôi!" Dung Noãn Tâm hừ lạnh một tiếng, không nhìn khuôn mặt chán ghét của hắn nữa, lạnh lùng nói, cũng không quay đầu lại mà đi luôn.

Chu Phú Quý tức đến mức nghiến răng, nhưng cũng không dám gây chuyện ở trong Dung phủ, Dung Định Viễn là người thế nào hắn là biết được, mấy tháng trước hắn vốn đã muốn đến đầu nhập vào, nào biết bị Dung Định Viễn đánh ra ngoài.

Lúc này là nghe nói hắn ta xuất chinh, hắn mới dám uy hiếp Dung Tú Mai tới đây đầu nhập vào.

Đại phu nhân nhìn một màn này, khóe miệng khẽ nâng lên, chờ bóng dáng của Dung Noãn Tâm hoàn toàn biến mất, lúc này hắn mới nháy mắt với Dung Huệ Như ở bên cạnh.

Dung Huệ Như lập tức hiểu ý chạy tới, giao một bọc bạc số lượng không nhỏ trong tay vừa lãnh từ trưởng phòng đến trên tay của hắn.

Chu Phú Quý lập tức vui vẻ ra mặt cười toét miệng, lập tức nói: "Đa tạ tiểu thư." Khóe mắt lại liếc thấy Đại phu nhân đứng ở cách đó không xa, hắn lập tức nghĩ đến là Đại phu nhân cho, lại liên tục nói: "Thay ta đa tạ Đại phu nhân, ngày khác Đại phu nhân có phân phó gì cứ việc nói, Chu Phú Quý ta là

muôn lần chết không chối từ!"

Dứt lời, hấn vội vàng cắt bạc vào trong ngực, chỉ sợ người khác thu về.

Dung Huệ Như chán ghét đời cặp mắt đi, không lạnh không nóng nói: "Đại phu nhân nói rồi, người nào làm người khó chịu, thì người tìm người đó đi, ngày sau chỗ tốt còn nhiều nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Nô Tỳ Biết Sai Có Thể Sửa?

Dung Huệ Như chán ghét đời cặp mắt đi, không lạnh không nóng nói: "Đại phu nhân nói rồi, người nào làm cho người khó chịu, thì người tìm người đó đi, ngày sau chỗ tốt còn nhiều nữa!"

Lời này..... Hình như có mấy phần huyền cơ, đầu óc của Chu Phú Quý nhưng là cũng không ngu ngốc, lập tức hiểu ý tứ của Đại phu nhân, hấn liếc mắt nhìn phương hướng Dung Noãn Tâm rồi đi, vui mừng gật đầu liên tục nói: "Đúng vậy đúng vậy, nha đầu kia ta vừa nhìn đã biết không phải là thứ gì tốt, ngày mai ta lại tới đây, để cho thê tử của ta đi chỗ lão phu nhân tố cáo nàng một hồi....."

Dung Huệ Như bĩu môi, không nhận được nói: "Mọi việc đừng chút đầu óc, lúc cần người, Đại phu nhân tự nhiên sẽ đi gọi người, không có việc gì chờ tùy tiện tới trong phủ!"

Chu Phú Quý sững sờ, lập tức hiểu được, Đại phu nhân đây là muốn đối phó nha đầu kia, hấn cười theo gật đầu một cái, tay lại giấu ở trong ngực đếm bạc, thầm nghĩ, lần này đại phát tài rồi, chỉ cần hấn hữu dụng đối với Đại phu nhân, là có thể vét bạc.

Dung Noãn Tâm ra khỏi tiền đình, lập tức dẫn Hạ Hà cùng nhau đi về Di Phúc viện.

Lão phu nhân đang nằm nghiêng ở trên giường yên lặng đau lòng, trong lòng còn nghĩ về nữ nhi số khổ kia của mình, khóe mắt vẫn còn nước mắt, sắc mặt vốn là hồng nhuận phơn phớt lại xuất hiện mấy phần cô đơn tuổi già.

Đáng thương lòng cha nương trong thiên hạ.

Dung Noãn Tâm yên lặng bước đi thông thả đến trước mặt lão phu nhân, sử dụng ánh mắt ý bảo Trương mục lui xuống trước, ngón tay thon dài mảnh khảnh nặng nhẹ thích hợp xoa bóp ở vai của lão phu nhân.

Lão phu nhân vốn là đang nhắm mắt vừa đau lòng vừa bức người khôn khéo nào đó, lập tức phát hiện sức lực và thủ pháp trên bả vai đều không đúng, vừa mở cặp mắt ra, lại nhìn thấy đôi mắt hạnh và nụ cười ngọt ngào của Dung Noãn Tâm.

Khói mù trong lòng giống như là được người làm ma pháp, lập tức tản đi một nửa.

Tiết thị thân thiết kéo tay của Dung Noãn Tâm, nhóm dậy, ý bảo nàng ngồi xuống, Trương mục đã mang trà thượng hạng tới đây.

"Tiểu thư, mời uống trà!" Bởi vì vẫn không có danh phận, vì vậy, hạ nhân trong phủ cũng đã quen chỉ gọi nàng một tiếng 'tiểu thư', Dung Noãn Tâm giơ cổ tay lên, từ trong tay Trương mục nhận lấy ly trà, cổ ý nghiêng sang một bên mặt.

"Ồi....." Trương mục theo chén trà nhìn vào một bên mặt, lỡ tai một bên mặt bị nắm sưng đỏ của Dung Noãn Tâm, lập tức đã ánh vào mi mắt của bà.

Trương mục kinh hô một tiếng, kinh ngạc hỏi: "Lỡ tai của tiểu thư....."

Dung Noãn Tâm vội vàng cúi đầu xuống, hình như sợ bị người phát hiện bí mật, thu liễm suy nghĩ, nhỏ giọng nói: "Không có gì đáng ngại....."

Lão phu nhân bị tiếng thét của Trương mục kinh động, cũng nổi lên lòng nghi ngờ, nâng mặt của Dung Noãn Tâm lên, cẩn thận nhìn, quả thật..... Hai vành tai của Dung Noãn Tâm đều sưng đỏ không chịu nổi, giống như bị người dùng lực lớn tạo thành như vậy.

Lại nhìn một chút khuyên tai nàng đeo trên lỗ tai đây, rõ ràng đôi mà Nhị phu nhân tặng cho Noãn Tâm lúc nàng mới trở về phủ.

Theo lý thuyết, đôi khuyên tai này được thợ làm cực kỳ tinh tế, tuyệt sẽ không dả thương vành tai, nghĩ tới đây, lão phu nhân nghiêm nghị hỏi "Đây là xảy ra chuyện gì?"

Hạ Hà vốn chính là cùng tới với Dung Noãn Tâm, hôm nay thấy lão phu nhân hỏi, trong lòng ả rung mình một cái, sau đó lại may mắn nghĩ đến, Dung Noãn Tâm không có gan khai ra ả. Nói thế nào, Hạ Hà cũng là người của Đại phu nhân, Dung Noãn Tâm cũng không dám lớn mật đến trắng trợn đối nghịch với Đại phu nhân chứ?

Lúc này, trong mắt Dung Noãn Tâm đã chứa nước mắt nhàn nhạt, nàng nửa cúi đầu, dáng vẻ vô cùng uất ức, vẫn là không chịu nói ra sự thật.

Lão phu nhân ở trong nhà cao cửa rộng này ngày người hơn mười năm, tự nhiên biết trong phủ này có bao nhiêu chuyện mờ ám không muốn người biết, năm đó Nhị di nương, Tam di nương đều lần lượt bị đuổi ra khỏi phủ, rơi vào kết cục gì, đến nay cũng không có người biết được.

Tuy nói họ phạm sai lầm trước, nhưng đối với một nữ tặc nhân gia mà nói, bị đuổi ra khỏi cửa chính là sỉ nhục lớn nhất rồi.

Bà cũng chỉ là hiểu rõ mà giả bộ hồ đồ mà thôi.

"Nói, ta làm chủ cho con, nếu ai dám bắt nạt con, ta là người đầu tiên không buông tha ả!" Lão phu nhân nổi giận, vỗ bàn một cái, chấn động đến mức ly trà trên bàn lung lay một chút, mấy giọt nước trà lập tức tràn ra ngoài.

Trương mục sợ hết hồn, hiếm thấy lão phu nhân nổi giận lớn như vậy, trong lòng đoán được bà đây là thương yêu Dung Noãn Tâm đấy.

Vừa nghe thấy lão phu nhân nói muốn làm chủ cho Dung Noãn Tâm, thân thể Hạ Hà cứng đờ, lại cố làm ra vẻ bình tĩnh trợn mắt nhìn Dung Noãn Tâm một cái, giống như đang uy hiếp nàng không cần khai minh ra.

Dung Noãn Tâm cực kỳ buồn cười nhún mày nhìn về phía Hạ Hà, nơi nào còn có một chút dáng vẻ ôn thuận trong ngày thường. Nha đầu này thật là to gan, đã chết đến nơi, còn dám càn rỡ với nàng như thế.

Hạ Hà ngớ ngẩn, cảm giác sống lưng trở nên lạnh lẽo, rõ ràng là ở trong nhà, lại cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh thổi quét đến.

Cái nhìn thoáng qua của Dung Noãn Tâm thật giống cái nhìn chí mạng của Tu La địa ngục, mang theo lệ khí lấy tính mạng người, cái nhìn này khiến Hạ Hà rợn cả tóc gáy, lạnh sâu tận xương..... Nàng chỉ cười, nhưng cố tình làm cho người ta cảm nhận được một loại sát khí chí mạng.

Đây rốt cuộc là một thiếu nữ như thế nào? Trên trán Hạ Hà dần dần rịn ra mồ hôi lạnh.....

Dung Noãn Tâm quay mặt sang, lúc lại nhìn lão phu nhân, đã đổi bộ mặt sắp khóc tràn đầy không tin được, lòng mày uất ức nhún lại, nước nở nói: "Lão phu nhân, con vốn là không dám nói, nhưng ngài nhất định phải biết, Noãn Tâm sẽ nói vậy, chuyện này..... Đây là nha đầu Hạ Hà ‘không cần thận’ bóp." Nàng cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘không cần thận’ này.

Dừng một chút, nàng lại mang theo nước nở tiếp tục nói: "Noãn Tâm biết người trong phủ này đều xem thường hai nương con chúng ta, vẫn luôn ở sau lưng nói ta là dã nha đầu nông thôn, nói nương ta là tới bám víu giàu sang. Lão phu nhân, ngài vẫn là đưa nương con chúng ta về thôn đi, tránh cho có người trong lòng không thoải mái." Dứt lời, Dung Noãn Tâm làm bộ dùng khăn tay lau nước mắt một cái.

Lão phu nhân nghe không được nhất chính là nói đến thân phận, bản thân bà cũng là xuất thân nhà nghèo, mặc dù từ nhỏ đi theo phụ thân tú tài đọc qua một chút sách, cũng hiểu được một chút đạo lý, nhưng tóm lại vẫn là kiêng kỵ chuyện này, vừa mới tiến đi nữ nhi số khổ, hôm nay tôn nữ lại bị người bắt nạt.

Bà tức giận xoay người lật đổ bàn trà bên người, ly trà trên bàn con còn bốc hơi nóng vỡ tung bắn ra mảnh vụn và lá trà đầy đất.

"Bên cạnh con đều là những thứ nha đầu gì, lại còn cười đến trên đầu chủ tử, có phải ngại cuộc sống quá dài hay không?"

Hạ Hà vừa nhìn lão phu nhân phát tính khí lớn như vậy, vội vàng ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống, nén lệ uất ức giả vờ nói: "Lão phu nhân, nô tỳ không dám, nô tỳ thật sự là không cần thận, buổi sáng nô tỳ đã tạ tội với tiểu thư rồi, cầu xin lão phu nhân tha cho nô tỳ một lần!"

Nha đầu này cơ trí, phản ứng vô cùng nhanh, thành khẩn thừa nhận sai lầm, tốt hơn liều chết không nhận.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Thiếu Một Viên Phượng Huyết Châu

Nàng quả nhiên vô cùng rõ ràng cách làm người của lão phu nhân.

Vừa nghe nha đầu này hiểu rõ sai rồi, lão phu nhân đang nhún lông mày hừ lạnh một tiếng, bà luôn luôn coi trọng nhân đạo, nếu biết sai thì có thể sửa, tự nhiên sẽ cho mấy phần tình cảm và thể diện.

Dung Noãn Tâm cũng bận rộn giảng hòa, nói: "Lão phu nhân, ngài đừng nổi giận, cũng chỉ là việc rất nhỏ, Hạ Hà nàng cũng không phải là cố ý!"

Hạ Hà không rõ chân tướng ngẩng đầu lên, ả mờ mịt nhìn Dung Noãn Tâm, không hiểu vì sao nàng lại muốn nói chuyện giúp mình.

Hành động vừa rồi của nàng thật giống như muốn làm cho lão phu nhân trách phạt mình, lúc này lại thay đổi giọng, thật làm cho người ta đoán không ra.

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng báo kêu của nha đầu: "Đại phu nhân đến!"

Theo tiếng báo kêu này, một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp và tiếng cười vui vẻ của nữ tử truyền vào, người tới thật đúng là không ít.

Cả nhà đều đến đông đủ.

Dung Noãn Tâm mơ hồ cười một tiếng, kịch hay cũng nên diễn ra.....

Nàng nhìn thấy người tới, vội vàng đứng lên từ bên người lão phu nhân, quy củ lễ độ đi tới trước mặt Đại phu nhân và Nhị phu nhân khẽ phúc thân: "Gặp qua mẫu thân, gặp qua Nhị phu nhân!"

Hai mắt Đại phu nhân híp lại, rồi lại nở nụ cười đưa tay đỡ nàng, nói: "Ngồi xuống đi, hôm nay ta và nhị đệ muội tới đây, là muốn thương lượng một chút với lão phu nhân về chuyện của Tú Mai!"

Ả ngược lại vô cùng hiểu được tâm tư của lão phu nhân, biết lúc này lão phu nhân đang thăm đau long ở trong tối, cố ra về người tốt để an ủi một phen.

Quả nhiên là tâm tư cần mật chặt chẽ.

Dung Noãn Tâm thuận theo cầm tay Đại phu nhân, đang muốn lui tới thứ vị, dưới chân lại nhếch lên, thân thể quơ quơ, cũng may Nhị phu nhân bên cạnh đỡ một cái, nhờ vậy mới không có ngã xuống.

Một cái nhào này, đuôi mắt Nhị phu nhân nhìn thấy ngày hôm nay Dung Noãn Tâm vậy mà lại cài trâm vàng Phượng Huyết lúc trước Đại phu nhân tặng cho nàng lên tóc.

Sợi tóc đen tùy ý búi thành búi tóc, trâm vàng đơn độc lẻ loi chen vào bên trong tóc, sợi tóc còn sót lại xõa ở đầu vai, càng làm nổi bật lên sự thanh u xinh đẹp của Dung Noãn Tâm, thật giống như một đóa Uu Đàm trăm năm có thể ngắm nhìn nhưng không thể đuổi kịp, tản mát ra một loại phong cách người khác không cách nào so sánh.

Đặc biệt như vậy, không thể nắm lấy như vậy.

Trong đầu Đại phu nhân căng thẳng, trâm vàng này nhưng là bảo bối yêu nhất của ả, ngày đó chính là vì tranh chút thể diện ở trước mặt Nhị phu nhân mới có thể tạm thời đưa tặng, trong lòng ả nhưng là vẫn tìm kiếm một cơ hội đòi về.

Lúc này thấy Dung Noãn Tâm cài ở trên đầu, ả chỉ cảm thấy tim khó chịu, vô cùng không vui, hận không thể lập tức lấy xuống từ trong tóc đen này.

"Này..... Trâm vàng này thật hợp với phong cách của Noãn Tâm, thật là tuyệt phối, Noãn Tâm là càng ngày càng có phong phạm của thiên kim tiểu thư!" Nhị phu nhân cười quan sát nàng, cặp mắt nhỏ dài nhướng lên.

Đại phu nhân cười khan một tiếng, khóe mắt liếc thấy Hạ Hà đang nháy mắt ra dấu với ả, ả lập tức ý thức được có việc xảy ra. Dung Noãn Tâm ưu nhã cười một tiếng, cố ý vươn tay thương tiếc vuốt ve trâm vàng trên đầu, dịu dàng nói: "Đẹp mắt không? Búi tóc này là Hạ Hà nha đầu búi cho ta, tay của nàng thật đúng là rất tinh xảo!"

Nàng vừa nói, khóe mắt còn nhú nhú, nhàn nhạt nhìn Hạ Hà một cái.

Cái nhìn này, không phải vô cùng sắc bén, Hạ Hà như cũ bị sợ đến run lên một cái, trái tim dâng lên một dự cảm xấu, Dung Noãn Tâm chỉ sợ là muốn bắt ả khai đao. Ả cứng ngắc gật đầu một cái, biểu hiện trong ngày thường mình có phục vụ Dung Noãn Tâm.

Tay nàng vừa sờ, Nhị phu nhân nhìn thấy hình như đuôi trâm thiếu cái gì đó, lập tức tiến lên trước nhìn lên, Phượng Huyết Bảo Châu vậy mà lại không thấy một viên.

Đây chính là đồ giá trị liên thành, một viên Phượng Huyết Bảo Châu nhưng là đổi được mười đầu hoàng kim.

"Chuyện này..... Thế nào thiếu một viên Phượng Huyết châu?" Nàng cho rằng mình nhìn sai rồi, lại kéo Dung Noãn Tâm đến chỗ ánh sáng sáng ngời hơn cẩn thận nhìn, quả thật là thiếu một viên.

Này nhưng không được, thiếu một viên Phượng Huyết châu chính là chuyện lớn, Nhị phu nhân hét rầm lên: "Thật thiếu một viên!"

Sắc mặt của Đại phu nhân ‘xoạt’ một cái trắng bệch, ả kích động đứng lên, kéo Dung Noãn Tâm cẩn thận nhìn coi, quả thật như Nhị phu nhân đã nói.

Vật này ả sớm muộn phải lấy về, ba viên châu giá trị liên thành, thiếu một viên, chuyện này làm sao ả có thể không tức?

"Làm sao sẽ thiếu một viên!" Vừa kích động, giọng nói của ả rõ ràng mang theo vài phần ác giận.

Dung Noãn Tâm ngẩng đầu lên, vô cùng nghi hoặc nhìn Đại phu nhân một cái, mờ mịt nói: "Trong ngày thường những thứ trang sức này đều là Hạ Hà bảo quản thay ta á, buổi sáng ngày hôm nay cũng là nàng đeo cho ta, làm sao sẽ thiếu đây?"

Lúc này mọi người mới nhớ tới, mới vừa rồi Hạ Hà là gặt đầu, như thế, Đại phu nhân không thể không hoài nghi là nha đầu Hạ Hà kia thấy tài nổi lòng

tham.

Ả cố đè tức giận xuống, lạnh giọng hỏi: "Hạ Hà, người nói một chút là chuyện gì xảy ra?"

Hạ Hà đã sớm bị hù dọa mềm nhũn hai chân, một viên Phụng Huyết châu, mười đời tiền công của ả cũng không đủ bồi thường, lần này, ả là thật oan uổng, ả gấp đến độ kêu gào lên, chỉ vào Dung Noãn Tâm hô to: "Là nàng, là nàng muốn hại ta, nhất định là nàng....."

Dung Noãn Tâm cười lạnh, không chút hoang mang nói: "Hạ Hà, chuyện buổi sáng người muốn cướp khuyển tai Phi Thúy của ta, ta đều gạt cho người, không ngờ, người còn không biết hối cải, lần này, ta thật sự không giúp được người....."

Sáng sớm lão phu nhân đã cảm thấy vành tai của Dung Noãn Tâm không giống bị người 'không cẩn thận' bóp đổ, trong bụng bưng tỉnh hiểu ra, thì ra là bị tiện nha đầu lòng tham này bắt nạt người còn muốn đoạt của.

Bà nặng nề 'hừ' một tiếng, nổi giận nói: "Hay cho một nha đầu không biết điều, mới vừa rồi Noãn Tâm còn gạt thay người, người không những không biết cảm ơn, còn vu hãm nàng!"

Lần này Hạ Hà là có lý cũng nói không rõ, ả đột nhiên ý thức được từ sáng sớm mình đã nhảy vào trong bớ cục Dung Noãn Tâm thiết kế tốt, mục đích cuối cùng, chính là muốn một lần đánh đổ mình, chấm dứt hậu hoạn.

Ả vừa tức vừa uất ức, thù không có báo, ngược lại còn làm mình vướng mắc vào.

Ánh mắt hoài nghi của Đại phu nhân cũng dừng ở trên người của Hạ Hà, trong lòng kết luận là ả trộm Phụng Huyết châu này, tự nhiên không chịu nói giúp cho ả.

Hạ Hà biết lần này là như thế nào cũng trốn không thoát, ả cắn răng, trong lòng chột dạ dâng lên tuyệt vọng, trầm mặc chốc lát, ả đột nhiên giống như là nổi điên vọt tới phía Dung Noãn Tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 36: Nói Cho Hết Lời

Hạ Hà biết lần này là như thế nào cũng trốn không thoát, ả cắn răng, trong lòng chột dạ dâng lên tuyệt vọng, trầm mặc chốc lát, ả đột nhiên như là nổi điên vọt tới phía Dung Noãn Tâm.....

Cũng không có ai ngờ tới Hạ Hà lại kích động như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, đằng trước ngay cả một người ngăn cản bảo vệ cũng không có.

Dung Noãn Tâm cũng kinh hãi, nàng né người sang một bên, nguy hiểm tránh thoát công kích giống như chó điên này của Hạ Hà, rồi sau đó nàng dứt khoát một tay nắm lấy tóc phía sau đầu của Hạ Hà, hô với Lâm mục, Trương mục bị dọa sợ ngây người: "Giữ chặt nàng!"

Lâm mục còn có chút do dự, nhưng Trương mục đã phục hồi tinh thần lại, lạnh lẽo bắt lấy hai tay của Hạ Hà.

Chỉ thấy Hạ Hà này vẫn liều mạng giãy giụa như cũ, đáng về hung ác đáng sợ, giống như chó điên phát điên hô: "Dung Noãn Tâm, ta chính là muốn người chết, ta muốn giết chết người, báo thù thay nương ta....."

Lúc này, Lâm mục cũng tới đây hỗ trợ, cục diện cuối cùng vẫn là không cách nào thay đổi, bà ta biết nếu bà ta không đi lên, chỉ sợ lão phu nhân sẽ nổi lên lòng nghi ngờ với bà ta, tuy nói có Đại phu nhân bảo vệ, nhưng dù sao lão phu nhân cũng là thân nương của Dung Hậu gia, so với chính thê Đại phu nhân kia mà nói, hình như vị trí của thân nương cao hơn một chút.

Trong lòng Dung Noãn Tâm buồn cười, cuối cùng nói ra mục đích của nàng, nàng cố tỏ vẻ nghi ngờ hỏi ngược lại: "Nương người là ai? Ta lại có thù hận gì với người?"

Phản ứng của nàng vô cùng nhanh chóng, nhanh chóng đến mức ngay cả Đại phu nhân cũng chưa phục hồi tinh thần lại, thân phận của Hạ Hà đã sắp công khai ra rồi.

Đại phu nhân giống như là bị cánh tượng như mộng kia làm ngẩn ngơ, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cũng đã lọt vào cục diện bế tắc.

Ả nhảy lên tính phản xạ, thừa dịp lúc Hạ Hà còn không có nói ra chân tướng, tiến lên giơ tay mãnh liệt tát hai ba ở trên mặt Hạ Hà, quát to: "Nói xằng nói bậy, tiện chân không biết điều người, còn không mau mau bồi tội với Noãn Tâm tiểu thư, nếu không ta nhất định làm cho người sống không bằng chết!"

Hai bàn tay này của Đại phu nhân đánh vào trên mặt Hạ Hà, cặp mắt lại lo lắng nhíu lại, ý bảo ả không cần nói lung tung nữa.

Hai mắt lão phu nhân nhìn sang, cánh môi mím nhẹ, hình như có nhiều bất mãn đối với ngôn từ tục tĩu trong lời nói của ả.

Dung Noãn Tâm cũng không cam chịu yếu thế, tiến lên một bước, đứng đối nghịch với Đại phu nhân, hai mắt nàng như đuốc, bền bỉ như sắt, rồi lại lạnh lùng giống như băng, cặp mắt kia giống như một đôi vực sâu không đáy, đen nhánh không thấy được điểm cuối, hai người một trái một phải bao bọc vây quanh Hạ Hà, muốn dùng chiêu đối phó với Thúy nhi kia ép Hạ Hà dần xấp ỏn thỏa, nằm mơ.....

Giương môi, nàng cười yếu ớt, trong tròng mắt cũng tràn đầy lạnh lẽo: "Cũng không phải là nói xằng nói bậy, từ trước đến giờ lão phu nhân luôn chú trọng công đạo, nếu Hạ Hà có oan khúc gì, hoặc là có hiểu lầm gì đối với ta, Noãn Tâm cũng không để ý giải thích cho tốt ở trước mặt mọi người!"

Sắc mặt Đại phu nhân trầm xuống, ả trợn mắt nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, trong mắt đốt lên một ngọn lửa không tên, như muốn đốt người trước mặt thành một thi thể xương cốt không tồn.

"Để cho nàng nói rõ ràng đi!" Lão phu nhân cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc Dung Noãn Tâm có thù hận gì với Hạ Hà này.

Đại phu nhân mà hít vào một hơi khí lạnh thật sâu, chỉ cảm thấy tim buồn bực cảm thấy đau, từ lúc ả tiến vào Dung phủ tới nay, chưa từng gặp phải người dám công khai đối đầu với ả, không chỉ có như thế, Dung Noãn Tâm còn luôn là bức ả đến tuyệt cảnh, nhiều lần, ả đều suýt nữa vào lọng. ả tức giận cắn răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức cắn xuống một miếng thịt từ trên khuôn mặt cười đến mức thiên chân vô tà kia của Dung Noãn Tâm.

Đại phu nhân càng tức giận, Dung Noãn Tâm càng cười đến càng thêm ngọt ngào.

Ngày hôm nay, Hạ Hà cũng coi là rơi vào hoàn cảnh không có đường lui, ả cũng bất cứ giá nào, ả mặc kệ Đại phu nhân gì đó, mặc kệ lão phu nhân gì đó, ngày hôm nay ả nhất định phải giết Dung Noãn Tâm báo thù cho mẫu thân.

Vì vậy, thừa dịp mọi người không chú ý, Hạ Hà điên cuồng kêu một tiếng, tránh khỏi hai vị ma ma kiềm chế, hét lớn: "Dung Noãn Tâm, ta muốn giết chết người, báo thù cho nương ta....."

Dứt lời, ả hung hăng vươn tay cố gắng đi bắt cổ của Dung Noãn Tâm.

Đáng tiếc, từng cử động của Hạ Hà đã sớm bị Dung Noãn Tâm nắm ở trong bàn tay, thân thể nàng nhẹ nhàng trốn một chút, không để lại dấu vết đưa chân ở dưới đôi chân bước loạn kia của Hạ Hà một cái.

‘Bùm.....’ một tiếng, Hạ Hà té chổng cả vó, một cái té này, cũng làm cho ả hoàn toàn yên tĩnh trở lại, bên ngoài xông vào một nhóm thị vệ hộ giá, đoàn đoàn vây quanh Hạ Hà, trời gô.

Ả tuyệt vọng kêu ré lên, cũng không gãy giữa nửa, bởi vì, ả đã rõ ràng ý thức được, mình không đường để chạy rồi.

Đại phu nhân thừa dịp loạn đang muốn áp Hạ Hà đi xuống, Dung Noãn Tâm lại vô cùng cường thế che ở trước đường đi của Lưu Phúc Toàn: "Đội đã, Dung Noãn Tâm ta quang minh lỗi lạc, không chịu được nhất chính là bị người oan uổng, Hạ Hà là nha đầu trong sân ta, nếu nàng đúng là có hiểu lầm gì đó hoặc là bất mãn với ta, để cho nàng nói ra ở trước mặt mọi người, nếu thật là lỗi của ta, chuyện hôm nay để tính....."

Hạ Hà vừa nghe, Dung Noãn Tâm vậy mà lại cho ả cơ hội chuyển mình, ả kinh ngạc ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn Dung Noãn Tâm, cuối cùng nước mắt giống như nước lũ vỡ đê, chảy ra vô cùng mãnh liệt.

Lão phu nhân cũng vô cùng đồng ý: "Noãn Tâm nói không sai, từ trước đến giờ người của Dung gia chúng ta quang minh lỗi lạc, nếu như người có oan khuất gì có thể nói ra!"

Hạ Hà trầm mặc nhắm mắt, lần nữa mở ra, đã khôi phục tỉnh táo.

Ở một đường sống chết này, Đại phu nhân không chỉ không có ra mặt nói qua một câu lời có ích cho ả, hơn nữa hận không được bỏ đá xuống giếng, cái này làm cho trong lòng Hạ Hà lạnh đến đáy.

Dù sao ả đã vô thân vô cố rồi, ra khỏi Dung gia, cũng chỉ còn dư lại nửa cái mạng, nghĩ tới đây, Hạ Hà bất cứ giá nào, ả bùm một tiếng quỳ xuống, ngẩng đầu lên, nén lệ châu nhìn lão phu nhân, kích động nói: "Lão phu nhân, mẫu thân Hạ Hà chết oan uổng, bà ở Dung phủ một đời, cuối cùng lại bị Dung gia vô tình hại chết....."

"Nói bậy, Dung gia luôn luôn đối đãi người khoan hậu, vì sao người lại nói lời này? Nương người là ai?" Không đợi Hạ Hà nói xong, lão phu nhân lập tức ‘vọt’ một tiếng đứng lên, hai mắt bà mang theo tức giận, tay xù xì vỗ xuống trên bàn gỗ lê bên cạnh, vô cùng vang dội.

Đại phu nhân thấy được thời cơ, vội vàng tiến lên quát lên: "Nói hươu nói vượn, chẳng lẽ nha đầu này điên rồi hay sao? Người tới, còn không bắt giữ người này, chớ ở chỗ này dơ bẩn danh dự của Dung gia ta!"

Thị vệ lần nữa áp Hạ Hà xuống, Dung Noãn Tâm cũng không nhanh không chậm nói: "Đội đã, đội nàng nói xong cũng không muộn!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Mọi Việc Đến Điểm Là Dừng

"Dung Noãn Tâm, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ thật đúng như lời người ngoài cảm hận Dung phủ ta bạc đãi ngươi những năm này sao? Ngày hôm nay mới có thể làm điều khiến cho một hạ nhân bại hoại danh tiếng của Dung gia chúng ta không đáng giá một đồng? Lão gia xuất chinh bên ngoài, người làm mẫu thân ta đây không thể làm gì khác hơn là đích thân dạy ngươi....."

Đại phu nhân không hồ là Đại phu nhân, một khi phục hồi tinh thần lại, tâm cơ sâu như biển, một đoạn lời nói ngăn ngừa, đã xoay chuyển lại cả cục diện, ả tức giận nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, bên trong đó lại cất giấu sợ hãi không muốn người biết.

Ả cũng sẽ sợ..... Ả sẽ lo lắng chân tướng lộ ra ánh sáng?

Sự thật đúng theo như lời của Đại phu nhân? Dung Noãn Tâm sai khiến hạ nhân hủy danh dự của Dung gia? Ngay cả Nhị phu nhân cũng không nhận được tin mấy phần, dù sao lời nói của Đại phu nhân vô cùng có sức thuyết phục.

Lão phu nhân không tiếp tục nói.

Mất thấy thị vệ sắp giải Hạ Hà đi, Dung Noãn Tâm dứt khoát đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, nàng cố chấp ‘bùm’ một tiếng quỳ gối trước mặt của lão phu nhân, nén nước mắt, nhưng trong mắt lại lóe ra bên bờ làm cho người ta không thể bỏ qua: "Lão phu nhân, cuộc đời này Noãn Tâm hận nhất bị người oan uổng, nếu Đại phu nhân không tin, ta tình nguyện chết, thỉnh cầu lão phu nhân để Hạ Hà nói cho rõ ràng!"

Nàng chữ chữ như sắt, nói năng có khí phách, ngay cả tính mạng cũng mang ra.

Tất cả mọi người ở đây đều trầm mặc, thật lâu, lão phu nhân mới khẽ gật đầu, nói: "Được, sẽ để cho Hạ Hà nói cho rõ ràng!"

Đại phu nhân muốn tiến lên ngăn cản, lại thấy lão phu nhân nâng tay phải lên, ngăn lại ả muốn nói thêm.

"Hạ Hà là nữ nhi của Viên mộ, lúc Noãn Tâm tiểu thư mới trở về phủ thì bởi vì chuyện con rùa trường thọ, nương ta bị dính líu trong đó, người trong phủ cũng đồn đãi là Noãn Tâm tiểu thư hãm hại nương ta, vì vậy, nô tỳ mới có thể ghi hận khắp nơi nhằm vào Noãn Tâm tiểu thư!"

Lời nói của Hạ Hà khiến lão phu nhân ngẩn ra, bà bừng tỉnh hiểu ra nói: "Thì ra ngươi là nữ nhi của Viên mộ, khó trách sẽ sinh ra hiểu lầm đối với Noãn Tâm!"

Ngược lại vừa nghĩ, lại cảm thấy hình như chuyện có chút kỳ hoặc, lập tức lại hỏi: "Là ai sai khiến ngươi đến bên cạnh Noãn Tâm phục vụ?"

Thật ra thì lời này không hỏi, mọi người trong lòng cũng biết rõ, lúc Noãn Tâm mới trở về phủ thì tất cả trong sân, đều là Đại phu nhân một tay sắp xếp.

Nha đầu này tự nhiên cũng là Đại phu nhân sai khiến đi.

Nhị phu nhân nhìn không được ‘phụt’ cười một tiếng: "Lão phu nhân, ngài quên? Mẫu tử Noãn Tâm trở về phủ đều là Đại phu nhân giúp đỡ lo liệu, những người khác chúng ta đây nơi nào mó tay vào được à?"

Nơi nào có thể ngăn chân Đại phu nhân, Nhị phu nhân lập tức chui vào trong đó.

Nhưng từ lần trước sau khi Dung Huệ Kiều đá cầu đá phải mặt của Mạc Tiêm Tiêm, nàng ở trong phủ rõ ràng an phận hơn rất nhiều, chỉ vì không có tìm được thời cơ thích hợp mà thôi.

Nghe lời Nhị phu nhân nói, mặt của Đại phu nhân cũng phát xanh, ả vội vàng giải thích nói: "Lão phu nhân, chuyện này con xác thực không biết, nha đầu trong phủ này, sao con có thể đều nhận được? Cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, lại nói những chuyện này, đều là con sai khiến Lưu tổng quản an bài, con căn bản là không biết chuyện, không tin, lão phu nhân có thể kêu Lưu tổng quản tới hỏi rõ ràng!"

Nói đến mức này, giải thích gì cũng có vẻ rất yếu ớt, nói ra, ngay cả chính Đại phu nhân cũng có chút cảm thấy uổng phí môi lưỡi.

Nhưng bất luận như thế nào, người khác tìm không ra chứng cứ, thì không người nào có thể danh chính ngôn thuận chỉ trích ả hãm hại Dung Noãn Tâm.

Lão phu nhân nhìn Đại phu nhân một cái, cái nhìn này, bình thản, lạnh lùng, giống như đang nhìn một người xa lạ cho tới bây giờ đều chưa từng thấy mặt qua.

Rồi sau đó, bà nhàn nhạt giơ tay lên, nói nhỏ: "Đ dẫn đi đi, cho nàng chút bạc, để cho nàng rời đi Kinh Thành, Dung gia chúng ta không giữ được nàng!"

Bà đây là không có ý định truy cứu tiếp nữa rồi.....

Hạ Hà không tiếp tục giãy giụa nữa, ả biết mình đã tránh được một trận đau khổ da thịt vốn là phải chịu.

Theo Hạ Hà rời đi, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, trong không khí phiêu đảng không khí quý dị, tất cả mọi người theo đuổi tâm tư của mình, có mừng có hận.

"Tự giải quyết cho tốt, đừng cho rằng lão thái bà ta đây mắt mù, Noãn Tâm, con theo ta tới đây, những người còn lại tất cả đều giải tán đi!"

Hồi lâu, lão phu nhân mới thở dài một hơi, trên mặt của bà lập tức hiện ra tang thương (vẻ già nua) lớn tuổi.

Dung Noãn Tâm đột nhiên có loại ảo giác, nàng cảm thấy thật ra thì lão phu nhân có đôi mắt thấu đáo lòng người, nhìn một cái lập tức có thể nhìn thấu âm mưu quỷ kế thế gian.

Đại phu nhân oán hận trợn mắt nhìn Dung Noãn Tâm một cái, lần này, mặc dù lão phu nhân không có truy cứu tới cùng, nhưng trong lòng bà nổi lên hiềm khích đối với ả, chỉ sợ ngày sau cũng sẽ không tin tưởng ả giống như ngày trước rồi, Dung Noãn Tâm khá lắm, mới chỉ trở về phủ hai tháng, đã đẩy ả tới mục tiêu công kích.

Ả xoay người rời đi, chỉ còn sót lại bóng lưng một không cam lòng.

Mọi người tản đi, Dung Noãn Tâm từ từ bước đi thong thả đến trước mặt lão phu nhân, nửa quỳ, chẳng biết tại sao, trong mắt của nàng lại chứa đầy nước mắt dịu dàng, không phải uất ức, không phải chột dạ, là một loại cảm động được người hiểu.

Tiết thị vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, than thở thật dài ở đình đầu Dung Noãn Tâm: "Đứa bé, mọi việc đến điểm là dừng!"

Một câu nói nhẹ nhàng, cuối cùng khiến cho nước mắt quật cường của Dung Noãn Tâm lặng yên không tiếng động chảy xuống, nàng nhào vào trong ngực lão phu nhân, cảm thụ mùi vị ấm áp này.

Đúng, nàng đoán không sai, cái gì lão phu nhân cũng hiểu.....

"Thôi, sáng sớm ngày mai theo ta đi Tĩnh An tự dâng hương đi, ra ngoài đi dạo có lẽ có thể làm cho con khá hơn một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Là Thời Điểm Tư Xuân

Edit: kaylee

Phía đông dâng lên ánh sáng, sắc trời nửa sáng nửa tối như cũ, có một chiếc xe nhỏ vô cùng bình thường làm từ cỏ tiểu du (cây dầu đậu nành) đỗ ở cửa lớn Dung phủ.

Dung Noãn Tâm đỡ lão phu nhân lên xe ngựa, khoe môi khẽ nhếch lên, lão phu nhân đây là mượn danh nghĩa dâng hương, chuẩn bị len lén đi thăm Dung Tú Mai đấy.

Hôm qua từ biệt, trong lòng bà nhất định vô cùng khó chịu.

Vì không để cho đám người Đại phu nhân nảy lòng nghi ngờ, lão phu nhân mới có thể chọn mình là đi theo, nhìn ra được, trong lòng lão phu nhân rõ ràng cơ trí hơn bất luận kẻ nào.

Dung Noãn Tâm không biến sắc, hiểu rõ mà lại giả bộ hồ đồ, tay chân nàng vô cùng lạnh lẽo tương phản loại dọn xong vật phẩm dâng hương, Trương mục dâng lên trần tốt vừa mới pha, lại nắm một đĩa hạt dưa đặt ở trên bàn nhỏ trước giường, được lão phu nhân đồng ý, cũng ngồi xuống ở bên cạnh bàn nhỏ.

"Lão phu nhân, ngày hôm nay Noãn Tâm được tiện nghi lớn!"

Tâm tình Dung Noãn Tâm vô cùng tốt, nắm tay khẽ đếm, nàng trở về Dung phủ đã hơn hai tháng, nhưng lại chưa bao giờ bước ra qua cửa phủ một bước, tiểu thư đại hộ nhân gia nhìn như cầm y ngọc thực, lại không biết khắp nơi bị người hạn chế, hành động cử chỉ đều phải vô cùng chú ý, vì vậy, chuyện ra cửa loanh quanh tản bộ như vậy, gần như là nghĩ cũng không thể nghĩ rồi.

Nàng dí dõm trừng mắt nhìn, đôi tay dần dần thích đáng xoa bóp gân cốt cho lão phu nhân, giọng nói vô cùng vui vẻ.

Lại nói, mình là người của hai thế giới, vậy mà lại còn chưa từng chân chính được tự làm chủ vận mệnh của mình, kiếp trước, phụng mệnh gả cho Thiên Mộ Ly, mặc dù nàng yêu, lại rơi vào kết quả người chết tình diệt.

Mỗi lần nhớ tới, tim của mình vẫn là đau như bị người nhéo.

Đời này, bất luận như thế nào, nàng cũng sẽ không mặc cho người định đoạt nữa, nàng muốn khai phá ra một mảnh trời đất mới thuộc về mình.

Lão phu nhân bởi vì nàng khéo tay vuốt ve trên bờ vai, bà ngược lại vô cùng hài lòng thủ pháp (phương pháp) của Dung Noãn Tâm, trong lòng cũng từng tò mò qua, từ nhỏ nàng lớn lên ở nông thôn, như thế nào luyện được thủ pháp mát xa thông thạo như thế?

Bà đã từng quan sát qua đôi tay của Dung Noãn Tâm, kia tuyệt đối không phải tay của một thiên kim tiểu thư, mặc dù thon dài trắng sáng, nhưng ở lòng bàn tay và mỗi ngón tay, đều có vết chai thật dày, vừa nhìn chính là một đứa bé số khổ.

Nghĩ tới đây, lão phu nhân liếc xéo nàng một cái, nói: "Được tiện nghi gì? Làm cho con vui mừng thành dáng vẻ này!"

Dung Noãn Tâm mím môi cười một tiếng, nụ cười này làm cho khuôn mặt vốn là non nớt của nàng, rốt cuộc có linh khí 13, 14 tuổi nên có, mà không phải chừng già dặn như ngày thường: "Có thể đi theo lão phu nhân đi Tĩnh An tự dâng hương, đây chính là tiện nghi lớn nha, người khác cầu còn cầu không được đó!"

Trương mục cũng không nhìn được 'phụ' cười một tiếng.

Lão phu nhân giận trách gõ cái trán của nàng một cái: "Tiểu nha đầu lừa đảo con, bót ba hoa cho ta, trong lòng hiểu, lại giả bộ hồ đồ với lão thái bà ta đây?"

Dung Noãn Tâm le lưỡi một cái, thì ra là lão phu nhân đã sớm nhìn thấu tâm tư nhỏ của nàng.

Tổ tôn hai người một đường cười cười nói nói, thời gian cũng trôi qua thật nhanh, đại khái ở lúc trời sáng xe ngựa cũng đã đi tới Tĩnh An tự.

Tĩnh An tự tọa lạc ở trên đỉnh núi Trường Minh, phong cảnh tươi đẹp, chung quanh tràn đầy kỳ hoa dị thảo (hoa cỏ khác lạ), xanh um tươi tốt, nhìn từ đằng xa, giống như là một bức tranh sơn thủy do đại sư vẽ ra, xuyên qua đường núi quanh co, quanh quần này, trên đỉnh đầu là chim hót côn trùng kêu, trong mũi là thanh hương mê người, quả thật là như đối mặt với tiên cảnh.

Như Dung Noãn Tâm đoán, lên Tĩnh An tự dâng hương, chỉ là một cái cớ, vào lúc giữa trưa, ở dưới sự an bài trụ trì của Liễu Duyên sư thái, lão phu nhân dùng chút món ăn chay xong rồi vội vã xuống núi.

Từ sau khi dùng bữa trưa, lão phu nhân vẫn nhắm mắt dưỡng thần, Dung Noãn Tâm nằm nghiêng ở trên giường nệm, đang chán đến chết cắn hạt dưa, chợt nghe thấy một hồi tiếng huyền não ở ngoài xe, Trương mục vén rèm lên nhìn, nói nhỏ: "Lão phu nhân, đằng trước chính là Vọng Nguyệt Lâu rồi, ngài thích ăn bánh ngọt của Vọng Nguyệt Lâu nhất, nô tỳ đi xuống mua một chút!"

Lúc này lão phu nhân mới chậm rãi mở hai mắt ra, gật đầu một cái: "Ừm!"

Xuyên thấu qua màn vải bạt bị vén lên, Dung Noãn Tâm nhìn thấy người đến người đi ngoài xe, bảng hiệu rồng bay phượng múa của Vọng Nguyệt Lâu này có khắc 'Lâu đệ nhất thiên hạ'. Trong lòng của nàng cũng là một hồi chua xót, trong đầu lại hiện lên tình cảnh đời trước mình cầu khẩn Thiên Mộ Ly mua bánh dẻo đậu đỏ cho nàng.

Khi đó mình rơi vào trong vui sướng yêu và được yêu, chưa từng nghĩ nhiều.

Lúc này nhớ lại, cũng là châm chọc buồn cười, không biết khi đó có phải Thiên Mộ Ly đã từng cười nàng ngu muội ngây thơ ở đáy lòng hay không.

Xe ngựa đã dừng ở ven đường, Trương mục đang muốn nhảy xuống, lại bị Dung Noãn Tâm ngăn cản: "Ta đi cho!"

Vọng Nguyệt Lâu.

Nhã gian lầu hai, thanh tịch và đẹp dễ làm say lòng người, hương trà bốn phía, xuyên thấu qua cửa sổ rộng mở, chỉ thấy hai người nam tử một đen một trắng ngồi gần cửa sổ.

"Ít ngày nữa Tam điện hạ sẽ tiến về phía Bắc Cương, lần này chủ tử có muốn cùng đi hay không?" Nam tử mặc áo trắng vuốt vuốt chén nhỏ Thanh Hoa (L: tên một thương hiệu đồ sứ nổi tiếng) trong tay, cười như không cười.

Ngày thường hần vô cùng thanh tú, toàn thân cũng tản mát ra mùi thơm nho nhã chỉ có ở văn nhân, toàn thân mặc y phục màu trắng, giống như một bạch điện thư sinh (thư sinh mặt trắng) già trẻ không gât.

Nam tử áo đen khẽ giương môi, trên mặt tuấn mỹ lại tái nhợt hiện lên đường cong mờ, tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chuyện này không vội vàng được, Hựu Đình.....".

Lời của nam tử chỉ nói một nửa, lập tức mắc kẹt, ánh mắt của hần định ở trên người nữ tử trẻ tuổi đang nhảy xuống từ trên một chiếc xe ngựa ở lầu dưới.

Nàng kia nửa xách theo váy ngắn, ánh mặt trời chiếu ở trên mặt tinh khiết như hoa sen của nàng, phản xạ ra một loại lạnh lùng gần giống như lạnh bạc.

Là nàng.....

Thiên Mộ Ly giật mình, trái tim khẽ nhảy lên một cái.

Triệu Hựu Đình thấy vẻ mặt của hần không đúng, cố vờn đầu qua nhìn xuống, lại chỉ kịp nhìn thấy một làn váy, bụng miệng cười, nhìn lại Thiên Mộ Ly một chút, Điện hạ tuổi tròn 16 rồi, là thời điểm tư xuân rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Nàng Tím Thất Điện Hạ

"Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu!" (L: thơ ~ ý kiểu như nam lớn cưới vợ, nữ lớn gả chồng đó, quân tử xứng thực nữ ~)

Từ trước đến giờ miệng của Triệu Hựu Đình vẫn luôn không nhường người, ngày hôm nay để hắn ta bắt được cảnh Thiên Mộ Ly nhìn trộm nữ nhân, tự nhiên không chịu bỏ qua cho thời cơ tốt trên ghế hắn.

"Người nghĩ quá nhiều, nói chính sự!" Thiên Mộ Ly khẽ nhủ mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), đưa tay cầm lên chiết phiến (quạt xếp, quạt giấy) Triệu Hựu Đình để ở trên bàn dùng sức gõ một cái vào đầu của hắn.

"Ai ôi..... Chủ tử, người ra tay cũng có chút quá tàn nhẫn rồi, không phải là nói trúng tâm sự của người à....." Triệu Hựu Đình bất mãn xoa đầu bị đánh đau, nhưng mà miệng độc lại giống như nước lủ vờ để muốn ngừng cũng ngừng không được, ngẩng đầu nhìn thấy mặt Thiên Mộ Ly đã đen hơn một nửa, hắn mới miễn cưỡng dừng lại: "Được được được..... Không nói thì không nói!"

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ mang theo tức giận: "Tiểu thư, thật là tức chết người, một phần bánh dẻo đậu đỏ cuối cùng bị một nha đầu đoạt trước, nô tỳ ra giá tiền gấp đôi nàng cũng không chịu nhường lại."

"Hả? Có chuyện này? Đây như thế nào mới tốt? Mẫu thân thích ăn bánh dẻo đậu đỏ của Vọng Nguyệt Lâu nhất, bà nhất định phải thất vọng rồi." Giọng nói của nữ tử mang theo cô đơn nhàn nhạt.

Triệu Hựu Đình nghiêng tai lắng nghe, sớm đã bị giọng nói mềm dẻo của nữ tử hấp dẫn thật sâu.

Ngay sau đó, tiếng bước chân vang lên, trong khe cửa nửa mở mờ mờ hồ hồ qua một làn váy màu tím, hắn chợt nhớ ra cái gì đó, mắt chứa ám muội cười nhìn Thiên Mộ Ly một cái, lập tức bước nhanh đi ra cửa: "Tiểu thư xin dừng bước, nơi này của chúng ta ngược lại có một đĩa bánh dẻo đậu đỏ, cũng không có động tới, không biết cô nương có ghét bỏ hay không?"

Mạc Tiêm Tiêm đang chuẩn bị đến phòng chữ Thiên cách vách ngồi một lát, đột nhiên nghe được một tiếng kêu gọi, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy một nam tử thanh tú lịch sự đang mỉm cười mời, trong khoảng thời gian ngắn nàng lại mắc cỡ đỏ bừng mặt, không biết nên cự tuyệt hay là nên ưng thuận.

Triệu Hựu Đình nhìn thấy bộ mặt thật của tử y cô nương (cô gái mặc đồ màu tím), trong lòng kinh ngạc không thôi, cảm thán ánh mắt của điện hạ quả thật là ngàn dặm mới tìm được một, nữ tử này mặt như hoa đào, tuyệt mỹ đoan trang, vừa nhìn chính là đại gia khuê tú, bộ đồ màu tím xứng đôi với nàng, trên đầu búi tóc Thái Vân hiện đang lưu hành, chuỗi hạt vòng quanh bên tóc, đơn giản chất phác, rồi lại không lộ vẻ mộc mạc, ngược lại làm loại xuất trần xinh đẹp đó trên người nàng hiện ra càng thêm hoàn mỹ.

‘Đặng đặng đặng.....’ Một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Là Vọng Nguyệt Lâu của này, hắn lau mồ hôi trên trán, vội vã chạy tới, vội vàng nói xin lỗi: "Mạc tiểu thư, thật xin lỗi, tiểu hòa kê (tiểu nhị, người hầu bàn) kia mới tới, không nhận ra Mạc tiểu thư, thật đắc tội, ta đã làm cho người ta gói kỹ bánh dẻo đậu đỏ, một hồi sẽ đưa lên cho ngài."

Nha đầu Thúy Hồng bên cạnh Mạc Tiêm Tiêm lại có lý không tha người, trừng trừng mắt trách mắng: "Lần tới làm việc nên tinh táo một chút, phu nhân nhà chúng ta còn chờ đấy."

Vọng Nguyệt Lâu liên tục nói vâng.

Thiên Mộ Ly buông xuống ly trà trong tay, rốt cuộc đứng lên, hắn giống như nghe được một phần bánh dẻo đậu đỏ cuối cùng đã bị người mua đi, trưởng quỹ này lại từ nơi nào lấy được một phần?

Bánh dẻo đậu đỏ của Vọng Nguyệt Lâu là tinh phẩm nổi danh trong kinh thành, mỗi ngày chỉ làm 100 phần, sư phó điểm tâm tuyệt sẽ không làm nhiều hơn một phần nào.

Xem ra, Vọng Nguyệt Lâu này là lấy bánh dẻo đậu đỏ của người vừa mới mua nào đó để lấy lòng Mạc Tiêm Tiêm Thiên Mộ Ly bước nhanh ra ngoài, khuôn mặt của hắn tái nhợt rét lạnh, cánh môi lại có vẻ đỏ tươi như lửa, nhìn qua một thoáng, giống như một pho tượng đá ngàn năm không thay đổi, tuy đẹp nhưng lại quá lạnh lùng, mặc dù yếu đuối nhưng lại quá xa lánh.

Vọng Nguyệt Lâu nhìn cách ăn mặc của người này, lập tức ý thức được là một tôn đại Phật (L: ý chỉ có quyền có tiền), tự nhiên không dám chậm trễ.

"Cô nương kia có thể giao bạc?" Thiên Mộ Ly vừa chạy ra, lập tức lạnh lùng hỏi Vọng Nguyệt Lâu.

Vọng Nguyệt Lâu ngăn người, có lẽ là không ngờ hắn sẽ hỏi như thế, rồi sau đó lại vội vàng đáp: "Hồi vị công tử này, cô nương kia đã thanh toán bạc, nhưng tại hạ đã để người bồi thường giá tiền gấp đôi." Hắn tự cho rằng cách làm của mình vô cùng hợp lý, nên không có giấu giếm.

Ánh mắt của Thiên Mộ Ly chuyển một cái, không nhìn được âm thầm nghĩ tới tính tình của Dung Noãn Tâm, nàng chịu từ bỏ ý đồ sao? Chẳng biết tại sao, hần luôn có một loại cảm giác quen biết đối với nàng, thật giống như hần và nàng đã sớm biết trăm ngàn năm.....

Mạc Tiêm Tiêm kinh hãi, nàng không ngờ tới lại đụng phải Thiên Mộ Ly ở chỗ này, đối với Thất Hoàng tử ít lộ diện này, mặc dù nàng chỉ gặp qua một lần, nhưng mà ký ức vẫn còn mới mẻ.

Người người trong kinh thành đều nói hần bị bệnh tật quán thân, tương lai tuyệt sẽ không có tương lai tươi đẹp, nhưng lần trước từ biệt, Mạc Tiêm Tiêm cũng âm thầm nhớ kỹ hần trong lòng.

Nói không rõ là ý định như thế nào, nàng chỉ cảm thấy nhìn thấy nam tử trước mắt, tim của mình lại có thể ‘bùm, bùm’ đập loạn, giống như rất vui vẻ, lại hình như rất chờ mong.

Thiên Mộ Ly cũng nhận ra Mạc Tiêm Tiêm, hần gật đầu chào nàng.

Triệu Hựu Đình nhìn thấy hai người ‘liếc mắt đưa tình’, càng thêm chứng thật suy đoán vừa rồi của hần, Điện hạ chính là động lòng với tử y cô nương trước mắt.....

‘Đặng đặng đặng.....’ Một loạt tiếng bước chân truyền đến, mơ hồ còn kèm theo tiếng khò sở cầu khẩn của tiểu nhị.

Thiên Mộ Ly khẽ nhíu mày, dời tầm mắt về phía cầu thang, chỉ thấy một cô nương mặc bộ đồ màu tím trầm lấp đang nâng váy thản nhiên lên lầu.

Nàng cũng không gian dūr ngút trời giống như Thiên Mộ Ly tưởng tượng, khoe miệng của nàng thậm chí mang theo tươi cười yếu ớt nhàn nhạt, vừa nhìn, chỉ cảm thấy người này thật giống như một đóa sen u tĩnh trong nước, cao ngạo nở rộ trong nước, chột xa chột gần, càng nhìn không rõ, càng muốn hái.....

Dung Noãn Tâm vừa đi lên đã nhìn thấy một nhóm nhiều người thế này, thật có chút giật mình.

Vạn chương quý này lại vượt lên trước chạy tới, muốn ngăn Dung Noãn Tâm lại: "Cô nương, Vọng Nguyệt Lâu chúng ta cũng không phải là chỗ gây chuyện, người vẫn là thừa lúc còn sớm trở về đi!"

Vọng Nguyệt Lâu có thể ngồi vững gót chân ở Kinh Thành mấy chục năm, tự nhiên có thực lực và phụ thuộc của nó.

Dung Noãn Tâm há lại sẽ không biết? Nàng cười lạnh, chỉ một ngón tay: "Ta tới tìm Thất điện hạ, chương quý muốn ngăn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Ăn Còn Dư Lại, Tặng Cho Người

Thất điện hạ? Lời nói của Vạn chương quý ngẹn ở trong cổ họng, thật lâu cũng không thể nuốt xuống, trong đầu buồn bực giống như hần ăn phải một con ruồi, kinh ngạc đứng ở chỗ đó, hồi lâu mới khinh khùng quay đầu lại, ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống.

Xem ra, ngày hôm nay tới nơi này đều là đại Phật, hần là một người cũng đắc tội không nổi.

"Điện hạ..... Chuyện này....." Làm cho Vạn chương quý không nghĩ tới là, nam tử trước mặt lại là Thất điện hạ, cũng chính là chủ tử chân chính của Vọng Nguyệt Lâu.

Trong lòng Vạn chương quý vừa kích động vừa hồi tiếc, kích động là vì, rốt cuộc mình cũng thấy được khuôn mặt thật của Thất điện hạ, cẩn thận nhìn, tướng mạo của hần thật ra thì giống thân nương (mẹ đẻ) của hần đến bảy phần..... Mình không nên già mà mắt mờ, không có nhận ra hần.

Hồi tiếc là vì, lần đầu gặp mặt, hần vậy mà lại để cho chủ tử một ấn tượng xấu.

Thiên Mộ Ly lắc đầu một cái, nhẹ nhàng cười, Dung Noãn Tâm thật đúng là không nể mặt hần, trước mặt nhiều người như vậy phơi bày thân phận của hần, đây không phải chính là vạch trần hần sao?

Lúc trước, ở Dung phủ, hần lại cảm thấy nàng to gan lớn mật, nhanh mồm nhanh miệng, lần này, hần thậm chí tin rằng nàng dám động thổ ở trên đầu Thái Tuế. (L: Thái Tuế là tên một ngôi sao, thời xưa chỉ những người có tiền có quyền, bọn cường hào ác bá)

Một cô nương như vậy, lúc này lại dùng con mắt lạnh lùng khác thường nhìn hần, thật giống như hần có thù không đội trời chung với nàng.....

"Đưa bánh dẻo đậu đỏ cho vị cô nương này mang về!" Giọng nói của Thiên Mộ Ly nhạt như gió nam ẩm áp, trầm tĩnh như nước.

Dung Noãn Tâm không khỏi suy đoán, hần chính là dùng cái loại biểu tượng lạnh nhạt này lừa gạt người đời, lừa gạt thân huynh đệ Tam điện hạ của hần

thăng một đường từ trước đến giờ.

Lừa gạt một trái tim thật lòng của mình, lừa gạt toàn bộ thiên hạ.

Vạn chương quý giống như được đại xá, vội vàng lui xuống, phân phó hạ nhân đưa bánh dẻo đậu đỏ được gói tốt lên.

Mạc Tiêm Tiêm nghe lời nói của Thiên Mộ Ly, vô cùng khiếp sợ, nàng vạn vạn không ngờ, mình thân là dòng chính nữ của Mạc phủ, lại phải lễ nhượng cho một kẻ chỉ là thứ nữ.

Trong lòng nàng không cam lòng, nhưng trên mặt lại là uất ức.

Thúy Hồng lập tức biết ý của Mạc Tiêm Tiêm, tiến lên một bước, bất mãn nói: "Điện hạ quá không công bằng, tiểu thư nhà ta cũng đã thanh toán bạc, lại nói cũng không thấy vị cô nương này cần dùng gấp!"

Cũng đang vào lúc này, Vạn chương quý giao bánh dẻo đậu đỏ được gói kỹ đến trên tay Dung Noãn Tâm, nàng thuận thế mở ra, ngón tay thon dài tùy ý cầm một khối, một ngụm nhét vào trong miệng.

Bánh dẻo đậu đỏ này làm vô cùng khéo léo, nhỏ hơn gấp đôi so với bánh ngọt bình thường, cũng là vào miệng lập tức tan, hương hoạt vô cùng, trong kinh thành là tuyệt đối tìm không ra nhà thứ hai, cũng không biết sư phó điểm tâm này dùng thủ pháp gì, mới có thể làm ra mùi vị độc nhất vô nhị này.

Hai mắt Dung Noãn Tâm nhắm lại, vô cùng hưởng thụ nuốt bánh dẻo đậu đỏ xuống bụng, rồi sau đó giương môi lên, thân nhiên nói: "Ừ, quả thật không cần dùng gấp, Mạc tiểu thư muốn ăn sao? Còn dư lại tặng cho người?"

Nụ cười của nàng vô cùng thành khẩn, hoàn toàn vô hại thật giống như đối với người thân, nhưng, lời của nàng lại làm cho cả thân thể của Mạc Tiêm Tiêm đều căng ra.

Còn dư lại? Đồ nàng ta ăn còn dư lại, tặng cho nàng? Một nha đầu ngay cả danh phận cũng không có, lại dám dùng loại giọng điệu này nói với nàng.

"Thúy Hồng, không sao, thuở nhỏ Noãn Tâm lớn lên ở nông thôn, phương diện những lễ nghi kia tự nhiên thiếu sót một chút, chúng ta không cần so đo với nàng!" Mạc Tiêm Tiêm cắn răng, cứng rắn nặn ra một nụ cười, tiếp tục duy trì phong phạm đại gia khuê tú dịu dàng của nàng.

Dung Noãn Tâm nhún vai một cái, lơ đãng, nàng lần nữa gói kỹ lại, đuôi mắt nhìn thấy đĩa bánh dẻo đậu đỏ còn chưa động tới ở trên bàn bát giác (tám cạnh) trong nhĩ gian Thiên của Mộ Ly, nàng cười đến thành kính khác thường: "Thất điện hạ, Noãn Tâm cũng chỉ là một dã nha đầu, không hiểu được lễ số gì, mạo muội hỏi một chút, đĩa bánh dẻo đậu đỏ kia của người, có thể cho ta hay không, người xem, chỗ này ta thiếu một khối, lấy về thì không dễ nhìn!"

Dứt lời, nàng ngay thơ trừng mắt nhìn, thấy Thiên Mộ Ly không nói lời nào, lập tức tự nhiên đi vào lấy một khối.

Con người của Triệu Hựu Đình cũng thiếu chút nữa rớt xuống, cô nương da mặt dày hần đã từng gặp, nhưng cô nương da mặt dày đến trình độ như thế, đây tuyệt đối là một người đầu tiên.....

Kể từ đó, bất luận là phần bánh dẻo đậu đỏ trên tay Dung Noãn Tâm, hay là phần bánh dẻo đậu đỏ trong đĩa của Thiên Mộ Ly đều là Dung Noãn Tâm ăn còn dư lại không cần.....

Ngực của Mạc Tiêm Tiêm không nhịn được phập phồng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, buồn bực giống như là bị người đánh hai bàn tay, rồi lại tìm không ra lý do đánh lại, loại cảm giác này làm cho nàng dấy lên một chút hận ý đối với Dung Noãn Tâm.

Cối đời này, còn chưa bao giờ có người dám lớn lối nhục nhã nàng như thế.

Nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, giận đến mức lực phủ ngũ tạng đều gần như đã dòi vị trí.

Dung Noãn Tâm nhìn dáng vẻ ghen ghét của Mạc Tiêm Tiêm, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, nàng dí dỏm cười một tiếng, giờ giờ lên bánh dẻo đậu đỏ trong tay, vui thích nói: "Đa tạ hai vị, lão phu nhân vẫn còn chờ ở dưới lầu, Noãn Tâm cáo từ trước!"

Dung Noãn Tâm vừa đi, Mạc Tiêm Tiêm cũng không có thể diện lưu lại nữa rồi, nàng cố làm ra vẻ hào phóng cáo từ với Thiên Mộ Ly.

Đội hai người đi xa, cuối cùng Thiên Mộ Ly cũng không nhịn được ‘phụt’ cười một tiếng, thờ dài nói: "Thật là một người ý vị tuyệt vời!"

Triệu Hựu Đình lập tức vội vàng gạt đầu phụ họa: "Là đích tiểu thư của Mạc gia, phối với Thất điện hạ cũng không phải quá kém!"

Thiên Mộ Ly chỉ cười không nói, lần nữa trở lại trước bàn bát giác ngồi xuống, nước trà trong chén sứ nhỏ Thanh Hoa trong tay cũng đã lạnh, hần liếc mắt nhìn xuống, lại thấy bóng người màu tím kia đã lên xe ngựa dừng ven đường kia, trong lòng dấy lên mất mát nhàn nhạt.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Chính Là Muốn Dọn Đến Dung Gia Ở

Biệt uyển của Dung gia tọa lạc tại Kinh Bắc, chỗ vắng vẻ, cũng u tĩnh dường người, là một địa phương tốt để dưỡng người.

Phu xe đồ ngựa xe, Trương mục lập tức muốn đi vào thông truyền, lại bị lão phu nhân cản lại: "Biệt uyển này ngược lại xây vô cùng lịch sự tao nhã, ta đi chung quanh xem một chút!"

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, lập tức tiến lên khoác lên cánh tay của lão phu nhân, nàng biết, lão phu nhân là muốn mặt mũi, đây là không muốn làm cho họ Chu khốn kiếp kia lên mặt.

Trương mục cầm đồ lão phu nhân vốn chuẩn bị tốt trong tay, đi theo sau lưng hai người vào viện.

Bên trong này, vốn là một cặp phu thê già nua xử lý, nhưng hôm qua Dung Tú Mai mang một nhà đi vào, đôi lão phu phụ kia lập tức nhân cơ hội xin nghỉ phép, trở về thăm người thân.

Vì vậy, trong sân mới có thể có vẻ vắng lạnh khác thường.

Tuy nói là biệt uyển, nhưng tòa nhà này xây cũng rất có khí thế, cửa lớp mười hai thước (1 thước = 1 mét), đồ thảm điểm nước son, gạch xanh ngói đỏ, khắp nơi lộ ra quý khí.

"Hoàn cảnh này vẫn tính là có thể, cũng không sợ uất ức Tú Mai!" Đẩy cửa vào viện, lão phu nhân vừa đi vừa nhìn, trong lòng thật là hài lòng.

Dung Noãn Tâm cười phụ họa nói: "Viện tử này cực kỳ dưỡng người, đủ loại hoa cỏ, làm hoa màu cũng không đủ sống đấy!"

Nếu Chu Phú Quý này thật là người cần mẫn như vậy, như vậy, hẳn nhất định sẽ phải cảm ân đãi đức (mang ơn đội nghĩa) đối với Dung gia rồi, chi tiếc..... Hẳn cũng không phải.

Vòng qua vườn hoa nhỏ vào viện, xuyên qua một cái hành lang là đến chính đường của tòa nhà .

Một hồi tiếng khóc cực kỳ đè nén truyền đến, chân mày của lão phu nhân nhíu một cái, bước nhanh hơn đi về phía trước, càng đến gần tiền thính, tiếng khóc kia cũng càng rõ ràng.

"Nương, khóc có ích lợi gì, ngài trở về van cầu ngoại tổ mẫu, không phải là cái gì cũng giải quyết sao?" Lời nói của một nữ hài pha lẫn với tiếng cắn hạt dưa thanh thúy truyền vào vánh tai.

Tiết thị không dám tin tưởng lỗi tai của mình, trong lòng một dòng ác khí ‘vọt’ một tiếng từ lòng bàn chân xông lên óc.

Sống nhiều năm như vậy, bà đã sớm đề xuống tính xấu lúc còn trẻ, nhưng không nghĩ, đến giờ này ngày này, còn có người có thể đào lên tức giận của bà.

Tay bà run run, dùng sức đẩy cửa chính che son son nửa khép ra.

Theo tiếng mở cửa ‘dát chi’ vang lên, Dung Tú Mai không còn kịp lau gò má vương đầy nước mắt nữa, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, ánh mặt trời chói mắt làm cho nàng híp híp mắt, một lúc lâu mới nhìn rõ lúc này lão phu nhân đang đứng ở cửa ra vào.

Nàng vừa kinh khủng vừa lo lắng, vội vàng quay đầu lau sạch nước mắt trên mặt, lại cứng rắn nặn ra khuôn mặt tươi cười, lôi kéo Chu Tích Ngọc đang nằm nghiêng ở trên giường nệm cắn hạt dưa đi lên phía trước thỉnh an lão phu nhân.

"Mẫu thân, vì sao ngài lại tới?" Đầu tóc Dung Tú Mai rối bời, thấp thỏm lo âu mà cười cười. Tiết thị nhíu lông mày nhìn nàng, trong mắt có tức giận, có thương xót, nhưng hơn nữa là không đành lòng, dù sao cũng là thịt rớt xuống từ trên người mình, tình cảnh hôm nay của Dung Tú Mai, dù là người mù cũng có thể thấy một hai.

"Khiến họ Chu ra gặp ta!" Lão phu nhân dứt khoát không nhìn đáng vẻ đáng thương tội nghiệp của nàng nữa, ánh mắt lướt qua nơi khác, dư quang khóe mắt cũng không chú ý liếc thấy Dung Tú Mai giấu gì đó ở phía sau tay, đang hốt hoảng sửa sang lại ống tay áo, cũng không biết ẩn giấu thứ gì.

Dung Tú Mai khổ sở cười cười, nói: "Phú Quý hẳn ra cửa, nghe nói buổi sáng ngày hôm nay Bắc Môn có tập hội, hẳn đi nhìn một chút có thể có việc làm hay không....."

Lời này còn chưa nói hết, lập tức đưa tới một cái hừ lạnh của lão phu nhân, người tốt ăn lười làm biết đi ra ngoài làm việc? Mặt trời sắp mọc từ hướng tây rồi.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, đã trải qua hai đời, trong mơ hồ nàng cảm giác hình như Dung Tú Mai có chút không ổn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không dò ra manh mối khác lạ, chỉ đành phải hàm chứa thương tiếc nhìn nàng ấy, không làm bất kỳ đánh giá nào.

"Nương, đã đến tận đây rồi, ngài còn muốn gặt sao?" Cho Tích Ngọc tức giận dậm chân một cái, trên mặt đầy thịt béo kia mang theo hơi thở lười biếng

làm cho người ta chán ghét, quả nhiên là di truyền từ cha nàng.

Lão phu nhân thật sự là không có cảm tình gì đối với dáng vẻ này của nàng, mới lời nói không có tim không có phổi vừa rồi của Chu Tích Ngọc này, lão phu nhân nhưng là nghe được rất rõ ràng, bà chỉ có thể nói, có cha thế nào ắt có nữ nhi thế ấy.

Trong đầu Chu Tích Ngọc rõ ràng, lão phu nhân còn chưa thấy mẫu thân chịu khổ, hai mắt nàng phát sáng, tiến lên đẩy Dung Tú Mai lui về phía sau, liên mồm liên miệng nói: "Ngoại tổ mẫu, ngài không biết, phụ thân ta cả ngày bài bạc, đánh cuộc thắng còn may, nếu thua cuộc lập tức lấy mẫu tử chúng ta ra hạ gậy, người xem trên người của mẫu thân, bị hấn đánh cho chỗ tím chỗ xanh, nhìn đều đau đến trong thịt đi....."

Dứt lời, nàng dám kéo cánh tay Dung Tú Mai ra đặt ở trước mặt của lão phu nhân, quả thật đúng theo như lời Chu Tích Ngọc, trên cánh tay xanh xanh tím tím, còn có chút vết thương cũ năm xưa, sợ là không tiêu hết được.

Tiết thị vừa tức vừa đau lòng, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Có lẽ là nhìn thấy lão phu nhân động lòng rồi, Chu Tích Ngọc vội vàng lại nói: "Ngoại tổ mẫu, nếu ngài nhận một nhà chúng ta vào ở Dung phủ, phụ thân e ngại uy tín của Dung Hậu gia, về sau nhất định là lại không dám bắt nạt hai mẫu tử chúng ta nữa!"

Nha đầu béo này, nói đi nói lại, chính là xúi giục Tiết thị đón một nhà bọn họ về Dung gia ở.

Trong lòng lão phu nhân hiểu, nhưng nơi nào có thể nhẫn tâm để cho nữ nhi của mình tiếp tục chịu khổ với người nam nhân kia?

Dung Noãn Tâm không nhịn được cười lạnh ở trong lòng, nha đầu này nói đi nói lại, chính là cùng một tính tình với phụ thân của nàng, muốn ép lão phu nhân đón một nhà bọn họ vào Dung phủ ở.

Nhắc tới cũng đúng, tuy nói hoàn cảnh biệt uyển này tuyệt đẹp, nhưng nơi nào bì kịp được khí phái xa hoa của Dung phủ?

Chu Phú Quý chính là muốn mượn tên tuổi của Dung Định Viễn, khắp nơi giả danh lừa bịp, ăn uống miễn phí mà thôi, nếu hôm nay không đón cả nhà bọn họ về, không chừng ngày khác còn bày ra những chuyện không tưởng được.

Lòng của lão phu nhân đã bị Chu Tích Ngọc nói cho mềm nhũn, trở về chắc chắn nghĩ hết biện pháp khiến Dung Tú Mai trở về ở.

Cũng đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng huyền ảo, là tiếng cười duyên quyến rũ của nữ tử và tiếng trêu chọc nặng nề hạ lưu của nam nhân.

Dung Tú Mai muốn che giấu, cũng đã không còn kịp rồi, Chu Phú Quý tay nắm một nữ tử phong trần ăn mặc đẹp đẽ đã tới cửa chính, ánh mắt của lão phu nhân chuẩn xác nhìn hấn, gân xanh trên trán đều giống như muốn nhảy ra khỏi mạch máu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Đây Mới Chính Là Mục Đích Của Ấ

Dung Noãn Tâm hít nửa cặp mắt, liếc mắt nhìn Chu Phú Quý, chỉ thấy hấn dáng vẻ lung lay, cặp mắt mê ly, vẻ mặt lỗ mãng, nhưng hình như trong mũi lại ngửi không thấy mùi rượu.

Dung Noãn Tâm lại bước lên trước một bước, tới gần một chút, không biến sắc tí mĩ người một chút, như cũ không có bất kỳ mùi rượu nào, ngược lại bị mùi phấn nùng nặc trên người nữ nhân kia làm gay mũi, làm cho nàng nhịn không được xoa xoa lỗ mũi.

Người một nhà này, rốt cuộc đang có ý đồ gì? Dung Noãn Tâm có chút suy đoán mơ hồ.

"Kỳ cục, thật kỳ cục!" Tiết thị đã khống chế không được, chỉ vào lỗ mũi của Chu Phú Quý mắng lên.

Hình như lúc này Chu Phú Quý kia mới nhìn thấy lão phu nhân tới, vội đẩy nữ tử bên cạnh ra, xoa mặt, cười nịnh nọt, không còn dáng vẻ say rượu vừa rồi, nói: "Mẫu thân, tại sao ngài cũng tới? Cũng không thông báo một tiếng, để ta đi nghênh đón ngài!"

"Phi..... Lão thái bà ta không chịu nổi!" Thân thể của lão phu nhân khê lung lay một cái, một ngụm khí đục giấu ở trong lòng, làm cho hơi thở của bà có chút không ổn định.

Trương mục vội đỡ bà.

"Mẫu thân, ngài đừng tức giận, tội gì tức giận vì loại người này, nữ nhi mệnh khổ, cũng nên nhận, lão ngài không thể bị chọc tức thân thể vì những chuyện nhỏ nhặt này của con!" Dung Tú Mai áy náy tiến lên một bước, kéo cánh tay bên kia của lão phu nhân.

Ôn tồn an ủi.

Dung Noãn Tâm lui qua một bên, thỉnh thoảng quét ánh mắt về phía trên người của Chu Phú Quý và Dung Tú Mai, cũng đứng vào lúc này, kỹ nữ được mang về kia không nhìn được ‘uông’ một tiếng, tiến lên một bước, vươn tay lập tức uy hiếp nói với Chu Phú Quý: "Cho ta bạc, nếu không ta nói chuyện xấu của ngươi ra ngoài!"

Chu Phú Quý nháy mắt với nàng, nhưng nữ tử kia vẫn quyết tâm muốn lấy bạc, vẫn không chịu thoái lui.

Lão phu nhân thấy tình hình này, cho rằng Chu Phú Quý lại chọc chuyện trăng hoa gì đó, giận đến ngực khó chịu, phân phó Trương mụ đếm 50 ngân lượng giao đến trên tay của nữ tử kia.

Kỹ nữ vừa thấy được bạc trắng bóng, đôi mắt đều cười lên như hoa, cái miệng ngất một cái: "Vẫn là lão thái thái chân thật, ta lấy bạc rồi nên đi đây!"

Dứt lời, nàng uốn éo cái miệng lập tức ra khỏi tòa nhà của Dung gia.

Dung Noãn Tâm cúi đầu tự định giá một phen, qua giây lát, thấy Dung Tú Mai vẫn khóc lóc rồi rít như cũ, lão phu nhân cũng không có ý tứ cứ thế bỏ qua, nàng dứt khoát lặng lẽ đuổi theo.....

Giữa hè thì thời tiết đã hiện ra vẻ nóng nực, từ hôm trở lại từ biệt uyển đó, lão phu nhân lại mặt ủ mày chau thêm vài ngày. Ngày hôm đó, sáng sớm còn chiều cao rực rỡ, sau giữa trưa lại tối nữa bầu trời, mặt thấy một cơn mưa to gió lớn lại sắp tới, lão phu nhân đang ngồi ở trước cửa sổ lo âu cho Dung Tú Mai, chỉ nghe bên ngoài có tiếng thông báo: "Đại phu nhân, Nhị phu nhân, đại tiểu thư, nhị tiểu thư đến!"

Lão phu nhân cau lông mày, trong lòng nghi ngờ, trong phủ này lại xảy ra chuyện gì? Bình thường hai người này luôn là thủy hỏa bất dung (nước lửa không hợp), nếu không phải là có chính sự, chắc là sẽ không mời mà cùng tới.

Nghĩ như vậy, người tới đã vòng qua bình phong, đi tới lão trước mặt phu nhân vấn an.

Ngày hôm nay Đại phu nhân có vẻ vô cùng vui mừng, vừa tiến đến, trên mặt đã không cảm được nụ cười, cảm nắm lôi kéo tay của lão phu nhân, nói không ngừng giống như một khúc cũng không thể chậm trễ: "Lão phu nhân, chuyện vui, lão gia ở Bắc Cương đánh thắng trận, sợ là qua chút ngày sẽ chiến thắng trở về rồi!"

"Hả? Thật?" Hai mắt của lão phu nhân lập tức sáng lên, cảm ngược lại tay của Đại phu nhân, mừng rỡ hỏi ngược lại.

Trước vì chuyện của Dung Noãn Tâm, bà còn tâm tồn ngăn cách đối với Đại phu nhân, mà nay vừa nghe tin tức Dung Định Viễn đánh thắng trận, chỉ cảm thấy trái tim được lấp kín, lập tức tan thành mây khói.

Gương mặt cũng lộ ra vui mừng nồng đậm, rốt cuộc là nhi tử của bà, là kiêu ngạo của Dung gia .

Nhị phu nhân cũng vui mừng cười tiến lên, nói: "Chúc mừng lão phu nhân, Dung gia chúng ta lại thêm một công!"

Trong phòng tràn đầy hòa khí, tiếng cười không ngừng, Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều cũng nói chút lời nói ca ngợi, quả nhiên là vui vẻ hòa thuận.

Tâm tình của lão phu nhân lập tức tốt hơn nhiều.

Đại phu nhân thấy không khí hòa khí, tâm tình lão phu nhân cũng vui vẻ khó cản, con ngươi của ả xoay động, chỗ sâu đáy mắt âm thầm ẩn giấu một chút âm lãnh, ngoài miệng vẫn như cũ là cười đến vô cùng vui vẻ, nói: "Lão phu nhân, con nghe Khánh Phi nương nương nói, hôm qua Thái hậu có hỏi, có phải Dung gia chúng ta muốn nâng thôn phụ làm binh thế hay không. Thái hậu nương nương cảm thấy vô cùng khiếp sợ, tức phụ (con dâu) cũng không biết nên nói có hay không....."

Lời nói của Đại phu nhân chỉ nói hơn nửa, đã dừng lại đi, hình như là lo lắng sẽ quét hăng hái của lão phu nhân.

"Nói đi!" Lão phu nhân cũng không phải là người hồ đồ, bà mơ hồ đoán được, ngày hôm nay Đại phu nhân lao sư động chúng (đánh động mọi người) như vậy, chỉ sợ cũng không phải toàn bộ đều là vì báo tin mừng, chuyện này mới đúng là mục đích của ả đi?

Hai mắt Nhị phu nhân biến đổi, ngày hôm nay cũng không biết tại sao, lại tiến lên phụ họa: "Đúng vậy, chuyện này con cũng vậy nghe nói một hai, bên ngoài cũng truyền đi xôn xao, nói Đại lão gia không để ý quốc pháp của Đại Tề ta, tùy ý nâng thế bình thiếp, thật sự là làm chuyện cười cho người ta!"

Nghe lời này, cả người lão phu nhân run lên, trong ngày thường bà chỉ lo ăn chay niệm Phật, có vẻ ít đi ra ngoài, nơi nào biết bên ngoài có cái động tĩnh gì, mới vừa rồi nghe Đại phu nhân nói như thế, bà còn có mấy phần không tin.

Lúc này, ngay cả Nhị phu nhân cũng đồng ý, trong ngày thường hai người này đều là thủy hỏa bất dung, nếu không phải thật, thì như thế nào Nhị phu nhân chịu giúp đỡ Đại phu nhân nói chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Thủ Đoạn Cao Minh

Edit: kaylee

Thấy lão phu nhân không lên tiếng, giọng của Đại phu nhân chậm rãi mềm nhũn ra, tiếp tục nói: "Lão phu nhân, Thái hậu nương nương coi trọng đích thứ nhất, cũng may Khánh Phi nương nương phù nhận tại chỗ, nếu không, ngày khác lão gia trở về phủ, nhất định sẽ bị Thánh thượng nghi kỵ!"

Lời nói cũng đã nói đến mức này, đã có thể nghiêm trọng, mi tâm của Tiết thị cũng nhúu lại.

Bà cũng chỉ là muốn đòi cái công đạo thay Tần thị, thế nào ngờ tới, lại sẽ sinh ra nhiều chuyện như vậy, lại còn ầm ĩ đến nơi đó của Thái hậu.

"Lão phu nhân, sáng sớm hôm qua mẫu thân đặc biệt đi biệt uyển, lại thấy cô gia kia bắt học vô thức (không học vấn không bị bó buộc), ngài mang một bụng tức trở lại, nói thẳng muốn đón cô cô về phủ ở, lúc trước mẫu thân đã muốn làm như vậy, chỉ là Noãn Tâm tỷ tỷ lại không chịu, nằng này là hai mặt khó làm!"

Dung Huệ Như thấy thời cơ đã đến, lập tức tiến lên, lời nói mềm dịu nhỏ nhẹ nói.

Lời này nhanh nhẹn linh hoạt cỡ nào, một mặt nói Đại phu nhân thành thánh nhân (người lương thiện), mặt khác lại nói Dung Noãn Tâm thành ác nhân (người hung ác), hình như không đồng ý một nhà Dung Tú Mai chuyển vào Dung phủ, ngược lại chỉ là một mình Dung Noãn Tâm nhất định không chịu mà thôi.

Lão phu nhân nghe lời này, trong lòng tối sầm lại, cẩn thận hồi tưởng lại, cũng tìm không ra đâm chọc trong lời nói, bà gật đầu một cái, một chút hiềm khích không dễ dàng phát giác nảy sinh trong lòng của bà.

Bà lại có chút không thể tin, Mạc thị lại có thể sẵn sàng nhận một nhà Dung Tú Mai trở về Dung phủ ở?

"Chuyện này là thật?" Hai mắt lão phu nhân tỏa sáng, mấy ngày nay, bà đều đang phát sầu vì tìm có khiến cho Dung Tú Mai chuyển vào Dung gia, hôm nay Mạc thị chủ động mà đưa ra, có sao mà không làm.

Nghĩ tới đây, Tiết thị nắm thật chặt tay của Mạc thị, tình cảm cảm kích trong mắt trong lòng không lời nào có thể miêu tả được.

Mạc thị dịu dàng gật đầu một cái, tuy ả cường thế, nhưng thủ đoạn diễn trò rất cao đấy.

Lão phu nhân mừng rỡ, đang muốn phân phó Trương mục lập tức phái người đi đón một nhà Dung Tú Mai trở về, lại nghe Dung Huệ Kiều bất mãn hét lên: "Lão phu nhân thật là thiên vị, lấy thân phận của Tần di nương nếu thật nói là bình thường, ngày khác không phải sẽ bị người ngoài chê cười Dung phủ chúng ta chẳng phân biệt được tôn ti, thế thiếp bắt luận sao?"

Từ trước đến giờ Dung Huệ Kiều không lớn không nhỏ, ý vào Nhị lão gia chỉ có một nữ nhi như vậy, kiều ngạo nuông chiều, trong ngày thường nói chuyện đều là tùy tâm mà nói.

Chỉ là bởi vì lời này là Dung Huệ Kiều nói, người ngoài mới có thể cảm thấy không có một chút nào là giả, bởi vì tính tình của nha đầu này luôn là ngay thẳng.

Lão phu nhân nhướng mày, trong lòng có chút không thoải mái, lại nghĩ đến ngay cả Dung Huệ Kiều cũng ngộ ra được cái tầng quan hệ này, sớm muộn gì người ngoài cũng bình luận.

Bà khẽ thở dài một cái, giờ giờ lên tay, nói: "Thôi, chuyện này tất cả không nói lại nữa, đợi ngày Định Viễn trở về phủ, ta lại tỉ mỉ nói với hắn!"

Trong lòng Đại phu nhân giống như là buông xuống một tảng đá, bỗng nhiên cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng.

Nhắc tới cũng kỳ, mới vừa rồi trời còn trời u ám xám xịt, lúc này lại sáng rực lên, phía đông đã phủ lên cầu vồng bảy màu, rất nhiều nha đầu cũng vây ở trong sân ồn ào náo nhiệt xem xét kỳ cảnh khó gặp này.

Lão phu nhân vội vã muốn phân phó Trương mục đi đón một nhà Dung Tú Mai trở về, lại nghe Đại phu nhân cười nói: "Không nóng nảy, sáng sớm tức phụ đã phái người qua, chỉ sợ ngài không đồng ý, lúc này đang đợi ở cửa phủ rồi, con sẽ bảo người ta mời bọn họ vào!"

Dứt lời, Đại phu nhân lập tức phân phó Lâm mục đi mời một nhà Dung Tú Mai tiến vào.

Trong lòng lão phu nhân vui mừng, cảm kích nói không ra lời, bà thân thiết cầm tay của Đại phu nhân, trong mắt hàm chứa nước mắt dịu dàng, nặng nề nói: "Lan Cẩn, con cực khổ!"

Lần này Đại phu nhân, coi như là bán cho lão phu nhân một ơn huệ lớn bằng trời, vì vậy, chuyện Tần thị được nâng bình thường, lão phu nhân là thế nào cũng không tiện làm khó ả.

Không quá thời gian nửa chung trà, một nhà Dung Tú Mai đã được mời đi vào, xem ra lời Đại phu nhân nói là thật, ả quả thật là đau lòng Dung Tú Mai,

thương cảm lão phu nhân.

Tiết thị hài lòng gật đầu một cái, ngăn cách lúc trước với Mạc thị lập tức tiêu tán đi.

Đi Tâm viện.

Từ sau khi Hạ Hà bị trục xuất khỏi Dung gia, Từ Đàn càng thêm dè dặt, Dung Noãn Tâm cũng không còn sai khiến nha đầu khác đi lên phục vụ, vì vậy, trong trong ngoài ngoài chỉ có một mình Từ Đàn thu xếp.

Giữa hè thì thời tiết càng thêm nóng bức, sáng sớm, mặt trời đã là nóng hừng hực tỏa sức nóng, chiếu vào trên mặt người, giống như là muốn lột một lớp da.

Dung Noãn Tâm đưa tay muốn rót ly trà nguội để hạ khí nóng, cầm bình trà lên, lại là trống không.

Nàng nhàu mày một cái, lập tức không vui kêu: "Từ Đàn, người làm việc thế này hay sao? Nước trà không có, cũng không biết thêm một chút!"

Từ Đàn đang vội vàng ngoài phòng, nghe lời Dung Noãn Tâm nói, nàng lập tức chạy vào, nhắc nắp bình trà lên nhìn vào trong, bên trong thật là trống không.

Đi theo Dung Noãn Tâm gần nửa năm, nàng cũng từ từ thăm dò ra tính tình của Dung Noãn Tâm.

Thường ngày Dung Noãn Tâm đều nhẹ nhàng nhàn nhạt, không thích bộc lộ vui giận trong lời nói, nhưng ngày hôm nay, nàng rõ ràng có chút nóng nảy, chắc là ưu phiền bởi vì trước đó vài ngày Đại phu nhân tự mình đón một nhà Dung Tú Mai về phủ, được lão phu nhân tán thưởng, thả ra lời nói sẽ không lập Tân thị làm bình thê nữa.

Nếu Tân thị không được nâng làm bình thê, như vậy, Dung Noãn Tâm cũng chỉ có thể là một thứ nữ dê tiện.

Phiền lòng cũng là khó tránh, Từ Đàn biết điều mềm giọng nói: "Là nô tỳ sơ sót, nô tỳ lập tức đi bảo người phòng nước trà mang nước lên!"

"Thôi!"

Từ Đàn vừa muốn đi ra ngoài, lại bị Dung Noãn Tâm ngăn lại.

"Hạ Hà không có ở đây, quả thật người cũng không giúp được, đi, trước đi thỉnh an mẫu thân đã."

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng, mới vừa rồi nàng luống cuống.

Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới lúc chân tướng vạch trần, lão phu nhân sẽ khó chịu đau đớn, nàng lại không đành lòng đi đụng vào chân tướng.

Thủ đoạn của Đại phu nhân quả nhiên cao minh, một mặt làm người lương thiện, mặt khác lại hung hăng xa lánh mẫu tử các nàng đi ra ngoài, hơn nữa còn an bài cho Dung Noãn Tâm nàng tội danh khắt khe cô cô.

Quả thật là lão hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Chuyện Nâng Tân Thị Làm Tứ Di Nương

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Trong Di Mãn viện, ngày hôm nay thật đúng là náo nhiệt, từ lúc một nhà Dung Tú Mai được đón về phủ, cách ba năm ngày, lại chạy tới nơi này của Đại phu nhân, đặc biệt là Chu Tích Ngọc kia, đứng nhìn trong ngày thường nàng hết ăn lại nằm, chạy còn chuyên cần hơn bất cứ ai.

Dung Noãn Tâm vòng qua cung nữ đỡ tấm bình phong, nhìn khắp nơi, mẫu nữ Dung Tú Mai đang vui vẻ nói gì đó với Đại phu nhân, Nhị phu nhân, mấy người cười lẫn cười bỏ.

Dung Huệ Như ngồi ở bên người Đại phu nhân, nàng mặc la quần trắng ngà, ống tay áo và vạt áo đều dùng chỉ màu hồng nhạt thêu từng đóa hoaoa thủy tiên lớn, càng làm nổi bật lên hơi thở cao quý của nàng, đáng vẻ cụ xuất chúng, tác phong đích trường nữ đứng đầu.

Dung Huệ Kiều cũng có vẻ rất là vui mừng, nụ cười như hoa nở, càng thêm nổi bật lên vẻ xinh đẹp động lòng người, hoạt bát động lòng người của nàng.

Dung Tú Mai vẫn là đáng vẻ giả bộ đáng thương duy nhất kia.

Mấy người thấy Dung Noãn Tâm đi vào, đều không hẹn mà cùng im lặng, Dung Noãn Tâm cũng không tò mò đối với nội dung các nàng nói chuyện, vì vậy, cũng lười hỏi, chỉ là quy củ hành lễ với trường bối nói: "Noãn Tâm gặp qua mẫu thân, Nhị phu nhân và cô....."

Đại phu nhân vừa định trách cứ nàng không hiểu thứ tự phân chia, Dung Noãn Tâm lại nở nụ cười nhìn về Dung Huệ Như: "Đại tiểu thư và nhị tiểu thư cũng ở đây à? Thật là đúng dịp."

Phượng diện lễ số là không thể soi mói, trên mặt Đại phu nhân khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng lạnh lùng khề hừ, thầm nghĩ, xem người còn có thể đắc ý tới khi nào.

"Noãn Tâm, con vốn lớn lên ở nông thôn, phượng diện lễ số ngược lại tiến bộ rất nhanh, nên mẫu thân cũng không lo lắng, chỉ là từ nay về sau con phải nhớ, từ hôm nay trở đi Tàn thị, nâng làm Tứ di nương, con không thể gọi thẳng nàng là nương ở trước mặt người khác giống như trước kia!"

Mạc thị đây là không dần nổi mà an bày vị trí cho nương con các nàng, ngày khác Dung Định Viễn trở về phủ, cũng sẽ thuận tay đẩy thuyền nói là ý tứ của lão phu nhân, không hề có quan hệ với ả rồi.

Dung Noãn Tâm hơi khiếp sợ nhìn Đại phu nhân, không hiểu hỏi: "Đây là vì sao?"

"Noãn Tâm, Tàn thị ra đòi dê tiện, nâng lên làm thị thiếp đã là đặc cách rồi, nếu lại muốn nâng làm bình thê, người trong phủ này chịu phục thế nào? Hơn nữa, đại lão gia cũng vẫn không gật đầu chuyện nâng làm bình thê, nơi nào Đại phu nhân làm chủ được chuyện này?" Người nói chuyện, lại là Nhị phu nhân trong ngày thường đầu người chết ta sống với Đại phu nhân.

Nói ra, thật đúng là làm cho người ta không thể tin được.

Dung Noãn Tâm nhíu mày liếc nàng, chỉ thấy ở bên trên mặt của Nhị phu nhân khó nén sắc mặt vui mừng, giữa mặt mày đều là tư thế đắc ý và lấy lòng.

Đại phu nhân hẳn là cho nàng chỗ tốt đếm không hết nào đó, nếu không, người ngạo khí như Nhị phu nhân, nhất định không chịu cúi đầu xưng thần. Cũng được, mặc kệ họ giở trò gì, bình tới tương đối, nước tới đất ngăn.

"Nhị phu nhân nói rất có đạo lý, chỉ là, chuyện này hay là chờ phụ thân trở lại hãy nói, Noãn Tâm nghe nói phụ thân ở Bắc Cương đánh thắng trận, ngày khai hoàn trở về chắc hẳn gần ngay trước mắt, về phần nâng Tứ di nương gì đó, mẫu thân, chuyện này ngài thật muốn làm ở khi phụ thân chưa về?"

Trên mặt nàng mang theo ưu thương nhàn nhạt, hình như đang bắt bình vì Tàn thị.

Đại phu nhân há hê ngoắc ngoắc môi, nhíu mày nói: "Đương nhiên!"

"Cũng tốt, nâng làm Tứ di nương cũng coi là có cái danh phận, dù sao cũng tốt hơn không danh không phận." Dung Noãn Tâm thở dài một cái, hình như là chấp nhận, dừng lại một chút, nàng lại tiếp tục nói: "Chỉ là, thân thể phụ thân khỏe mạnh, trên lễ số cũng không thể để cho người thay thế làm chứ? Nếu chuyện này truyền đi, người ngoài sẽ bình luận như thế nào?"

Giọng nói của Dung Noãn Tâm vô cùng yếu ớt, thật giống như đang tự lẩm bẩm, nhưng lúc mọi người nghe vào trong lỗ tai, trong nháy mắt lập tức giật mình.

Xác thực, Dung Định Viễn cũng không phải là tê liệt ở giường, càng không phải là đã chết, nào có đạo lý nâng di nương, gia chủ không lộ diện.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ người ngoài sẽ nói ả nguyên rủa gia chủ, Dung Định Viễn cũng tất nhiên sinh ra hiềm khích đối với ả.

Mấy ngày trước đây Khánh Phi mới nói xấu chuyện Dung Định Viễn muốn nâng thôn phụ làm bình thê cho Thái hậu biết được, nếu ngày hôm nay mình lại vội không thể nhẫn nại làm những chuyện hồ đồ này, còn không biết Thái hậu sẽ nghĩ như thế nào.

Trùng hợp lúc này, Tàn thị lại tới thỉnh an Đại phu nhân, những lời này, cũng không biết nàng nghe được mấy phần, chỉ thấy mặt mũi nàng khề tới tăm, trên mặt mang theo mấy phần lúng túng, nhắm mắt ngẩng đầu nhìn Dung Noãn Tâm một cái.

Mạc thị giật thót mình, ánh mắt chợt lóe, vừa định thay đổi chủ ý, lại thấy Tàn thị vâng vâng dạ dạ phúc thân thỉnh an ở trước mặt ả, ngậm ác khí trong lòng, lại lập tức 'vọt' thẳng lên.

Ả tự xưng là cao cao tại thượng, mười mấy năm qua, không người nào có thể rung chuyển địa vị của ả, chính là Nhị Di Nương và Tam di nương trước kia bị trục xuất phủ, cũng chưa từng có bản lĩnh kia.

Hôm nay Tàn thị chỉ là một phụ nhân nhà nông không có bất kỳ chỗ dựa nào, vốn là cực dễ đối phó.

Nhưng không nghĩ tới, nàng sinh được một nữ nhi tâm cơ sâu đậm, mỗi lần đều có thể hung hăng nắm được chỗ đau của mình, làm cho mình phải ngậm bồ hòn (đau mà không dám kêu), còn không chỗ khiếu nại.

Con giận này, vẫn vùi ở trong bụng Mạc thị, trải qua mấy ngày nay lặp lại nhiều lần, đã có mùi vị sinh tử hồi hối.

Cặp mắt Mạc thị nhíu một cái thật chặt, rồi sau đó lại lập tức giãn ra, khoe miệng lại giờ lên nhìn như vui thích, trái tim lại thoáng qua một kẻ.....

Q.1 - Chương 45: Làm Lễ Ra Mắt Với Tàn Thị

"Tàn muội muội không cần đa lễ, ban thường ghé ngồi!" Á mím cười đưa tay đỡ, thân thiết thật giống như tỷ muội của mình.

Nhị phu nhân thấy Tàn thị đi vào, ngao khí trên mặt giương lên, hừ lạnh nói: "Dù sao cũng là một kẻ không danh không phận, thấy người cũng không biết hành lễ, nông thôn đến đúng là nông thôn đến, một chút lễ số cũng không có!"

Lời này của nàng là nhắm vào Tàn thị, Dung Noãn Tâm rất là tò mò, rốt cuộc Đại phu nhân cho nàng chỗ tốt gì, làm cho nàng liều mạng làm việc thay ả như vậy.

Tàn thị nghe lời này, thân thể rõ ràng cứng đờ, trên mặt thoáng cái trắng bệch, nàng cắn môi, lo lắng bất an chuẩn bị hành lễ với Nhị phu nhân, lại bị Dung Noãn Tâm đưa tay đỡ.

"Nương, Nhị phu nhân đều đã nói, ngài là một người không danh không phận, nếu không danh không phận, người lấy thân phận gì để hành lễ với Nhị phu nhân? Lại dùng thân phận gì hành lễ với hai vị tiểu thư? Hôm nay ngài là khách, hai vị tiểu bối nên vẫn an ngồi mới đúng....."

Dứt lời, nàng nhướng mày lên, đầu tiên là quét một lần ở trên mặt Nhị phu nhân, rồi sau đó như có như không quét về phía Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều.

Tàn thị bị nàng đỡ tay, sững sốt một chút, trong lòng dâng lên một dòng oán khí, chính xác, mình không có bất kỳ tư cách gì hành lễ với bất luận người nào trong phủ này.

Cho đến bây giờ Dung Định Viễn vẫn không cho nàng một danh phận, tại sao nàng lại phải hành lễ với thê tử của hắn?

Nghĩ tới đây, hông của Tàn thị cố gắng thẳng tắp, giương môi nói: "Noãn Tâm nói không sai, không phải là thê thiếp, cũng không là nô tài, không có đạo lý hành lễ!"

Đại phu nhân nghiêng răng, hung hăng trừng mắt nhìn Dung Noãn Tâm một cái, nha đầu này càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng.

Nếu không sớm trừ đi, chỉ sợ hậu họa (tai họa về sau) vô cùng.

Á khẽ thở phào nhẹ nhõm, bình ổn con giận trong lòng, lúc này mới cười híp mắt nhìn về phía Dung Noãn Tâm, hình như một chút cũng không thâm để ý đến sự vô lễ của nàng.

"Noãn Tâm, nói cho cùng con và nương con cũng là người Dung gia ta, mẫu thân luôn muốn bồi thường thật tốt cho các người, các người đã cố ý muốn đố kỵ gia trở lại, vậy thì chờ cũng không sao, hôm nay trong cung báo lại, ba ngày sau nói lão gia sẽ về kinh, mẫu thân ta cũng không phải là một người thiên vị, Huệ Như có thứ tốt, thì con cũng có, ba ngày sau, con đi theo hai vị tỷ muội của con cùng vào cung đi, cũng làm tăng thêm kiến thức!"

Mạc thị lại nói cực kỳ êm tai.

Tàn thị ngẩng đầu nhìn ả thì cũng cảm thấy mặt mũi ả hiền hòa, không giống sẽ bắt lợi với Dung Noãn Tâm, những thứ ả nói kia đều là cơ hội cầu cũng cầu không được, có lẽ Mạc thị thật lương tâm phát thiện đây?

"Vay đa tạ Đại phu nhân ưu ái!" Tàn thị vội vàng phúc phúc thân thể, mặt sợ hãi tạ lễ.

Rốt cuộc là phụ nhân suy nghĩ đơn thuần, Đại phu nhân nhếch môi cười, trong mắt chợt lóe lên tính toán.

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt nhìn ả, nếu đối thủ đã ra chiêu, nếu nàng không nhận, thì có vẻ nàng quá mức không phóng khoáng rồi, vì vậy, nàng cố làm ra vẻ cảm kích khom lưng khẽ vái, hưng phấn nói: "Noãn Tâm cảm ơn mẫu thân, ân đức của mẫu thân chắc chắn Noãn Tâm sẽ ghi nhớ trong lòng!"

Bốn chữ sau cùng, nàng là cắn răng nói ra, nhưng bởi vì giọng nói của nàng quá nhỏ, lại có vẻ có chút run rẩy, giống như là vô cùng kích động. Đại phu nhân khinh thường nâng tay: "Nhớ cho kỹ, cũng coi như con có hiếu tâm rồi!"

Vừa nhắc tới hai chữ hiếu tâm này, Dung Noãn Tâm lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều, không hiểu nói: "Trăm thiện hiếu đứng đầu, hai vị muội muội đều là người đi học biết lễ, Tàn thị không có danh phận, chính là trường bối, hai vị muội muội đây không có ý định làm lễ ra mắt với trường bối sao?"

Mọi người đều cho rằng nàng nghe được chuyện sắp vào cung, nhất định là cảm động đến rơi nước mắt đối với Đại phu nhân, nơi nào nghĩ đến nàng vẫn còn có mặt mũi hỏi như vậy, đều ghen hòng nhìn trần trời, Đại phu nhân càng là lửa giận ngút trời.

Đang muốn quát nạt trong mắt không có tôn trọng, đột nhiên lại nghe nha hoàn báo: "Lão phu nhân đến!"

Dung Noãn Tâm cười khanh khách tiến lên cùng với Trương mục cùng nhau nâng lão phu nhân đến ghế ngồi, nói: "Lão phu nhân, ngài đến rất đúng lúc, Đại phu nhân đang quản giáo hai muội muội, một ngày Tần thị không có danh phận, thì coi như là thân phận trưởng bối, hai vị muội muội lại không chịu làm lễ ra mắt với Tần thị!"

Lão phu nhân vốn là tới kêu Dung Tú Mai, nghe được lời nói của Dung Noãn Tâm, trái tim bà đau xót, lòng áy náy tự nhiên sinh ra.

Dung gia quả thật thật xin lỗi Tần thị, thật xin lỗi Dung Noãn Tâm, bà ngược mắt nhìn Dung Noãn Tâm, chỉ thấy trên mặt của nàng treo cười ngọt ngào, mặt mày cong cong, cũng là dịu dàng không nói ra được.

Lão phu nhân là người hiểu chuyện, Dung Noãn Tâm cười đến càng rực rỡ, nội tâm của nàng càng sâu không thấy đáy, nhưng lời nói của nàng lại là không có lỗi.

"Vậy thì làm lễ ra mắt cho Tần thị đi, cô nương Dung gia nào có không hiểu lễ số hay sao?"

Ngay cả lão phu nhân cũng mở miệng, Đại phu nhân còn phản bác, thì có vẻ quá mức bao che rồi, ả cắn răng, cố nặn ra một nụ cười: "Lão phu nhân nói rất đúng, Huệ Như, Huệ Kiều, làm lễ ra mắt với Tần thị đi!"

Dung Huệ Như coi như còn tốt, mặc dù không cam lòng, cũng là ngoan ngoãn vén áo thi lễ, chỉ là Dung Huệ Kiều kia, trời sinh chính là tính tình ngạo khí, bảo nàng làm lễ ra mắt với Tần thị, chính là chuyện cắt đứt xương cốt của nàng nàng cũng làm không được.

Nàng lập tức khề hừ, chớp mắt: "Hừ, tại sao để cho ta làm lễ ra mắt với một thôn phụ, lão phu nhân, ngài chưa già đã lắm cảm à?"

Nàng nói cũng chỉ là nhất thời nói lẫy, nhưng lại làm cho tất cả mọi người ở đây đều tròn tròn con mắt.

----- lời ngoài mặt -----

Bởi vì có bạn nghi ngờ truyện, ở chỗ này Thái Hậu giải thích một phen.

Thái Hậu đã điều tra lượng lớn tài liệu cổ đại, nữ nhân đại hộ nhân gia bình thường, phân chính thể, thiếp thị, dã thiếp, thông phòng.

Thể thiếp cổ đại, thứ phân chia, là cực kỳ rõ ràng, ‘ái thiếp diệt thể’ là đại kỵ nhà quan, đương nhiên, truyện này của Thái Hậu không phải là truyện về quyền lực, sẽ không có rối rắm quá nhiều đối với mấy cái lịch sử này, nhưng không đến mức làm trái với nguyên tắc chủ thứ.

Đại đa số các bạn đều xem qua chuyện xưa ‘Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ’, ở chỗ này, thì Hậu gia tương đương với ‘Trần Thế Mỹ’, hần giấu giếm sự thật đã kết hôn, mượn lực của Thái Phó, xông tới địa vị hôm nay của mình.

Những vấn đề khác, Thái Hậu cũng không giải thích thêm, cũng xin mọi người không cần rối rắm quá nhiều.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Cô Gia ‘Tốt’

Nhị phu nhân vội vàng bịt miệng nàng lại, nhưng đã chậm, lời nói đã nói ra, tội đại nghịch bất đạo này, đủ để cho nàng ba, năm tháng không được ra khỏi cửa, mắt thấy cung yến sắp tới, lời này nói ra chỉ kém chết, là vạ vạ không tốt.

"Đồng ngôn vô kị (lời trẻ con không có kiêng kị), đồng ngôn vô kị..... Phi phi phi....." Nhị phu nhân thấy bụng bít cũng không bụng bít được, vội vàng giảng hòa, lập tức phun ba ngụm nước bọt.

Lão phu nhân đã giận đến mức trên trán nổi lên gân xanh, một tên tiểu bối, vậy mà lại không vâng lời bà như thế, quả thật khi (bất nạt) lão thái bà bà này nửa chân đã bước vào quan tài sao?

"Nhị tiểu thư, vội vàng bồi tội với lão phu nhân, người xem người đã làm lão phu nhân tức thành dạng gì?" Trương mục thấy lão phu nhân tức giận, vội vàng nhắc nhở Dung Huệ Kiều.

Nhưng nha đầu này cũng là tính tình quật cường, nhận đúng không phải là lỗi của nàng, chết cũng không chịu cúi đầu, vẫn lớn giọng hét lên như cũ: "Ta không sai, tại sao để cho ta nhận sai....."

"Người xem một chút, người xem một chút, Viên thị người dạy ra nữ nhi tốt....." Lão phu nhân một tay gõ cái bàn, một tay vô cùng tức giận chỉ về phía Dung Huệ Kiều.

Nhị phu nhân bị sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, lôi kéo Dung Huệ Kiều ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống.

Tội danh không vâng lời tổ mẫu còn không chịu nhận sai, ở Dung gia đủ để phạt trục xuất khỏi cửa, nếu Dung Huệ Kiều thật bị trục xuất khỏi Dung gia, như vậy, nàng sẽ không có dựa vào nữa.

Nhị phu nhân chỉ sinh một nữ nhi như vậy, nhất định là toàn tâm toàn ý che chở nàng, nàng gạt nước mắt, liên tiếp bồi tội với lão phu nhân, nhưng ngày hôm nay lão phu nhân đang bức bối sẵn, nhất định không ăn đáng về này của nàng.

Cũng đúng vào lúc này, Dung Huệ Như lại ‘phụt’ cười một tiếng, chậm rãi bước thong thả đến bên cạnh lão phu nhân, nửa giận trách nửa cười giỡn nói: "Lão phu nhân, lão ngài thể cốt kim quý, từ trước đến giờ Huệ Kiều nàng luôn thẳng tính, ngài cũng không phải không biết, sáng sớm trong cung còn tới báo nói ba ngày sau phụ thân sẽ hồi kinh rồi, ngài hãy nể tình chuyện vui này mà bỏ qua cho nàng lần này đi!"

Giọng nói của Dung Huệ Như cực kỳ êm tai, mềm dẻo ngọt ngào, lập tức làm hòa hoãn không khí khẩn trương trước mặt.

Lão phu nhân ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong lòng khẽ trấn an, thầm nghĩ còn có một tri lễ, thiện tâm.

"Được rồi, nể mặt mũi của Huệ Như, lần này, ta bỏ qua cho ngươi, nếu lần kế tới vô lễ như vậy nữa, nhìn xem ta có gia pháp phục vụ hay không!"

Có bậc thang, lão phu nhân cũng thuận thế leo xuống, thứ nhất, bà cũng biết tính tình của Dung Huệ Kiều, nếu như thực đuổi nàng ra khỏi nhà, cũng không thể làm được, Dung Định Nam chỉ có một nữ nhi như vậy, trong ngày thường coi giống như trái tim. Thứ hai, bà cũng biết nha đầu này cũng chỉ là miệng không nhường người, ý định thật cũng không quá hư.

Nhị phu nhân cảm kích khẽ mỉm cười với Dung Huệ Như, lôi kéo Dung Huệ Kiều dập đầu với lão phu nhân mới cho phép nàng đứng lên.

Dung Noãn Tâm nhìn một màn này, suy nghĩ lại trôi dạt đến ngoài chín tầng mây, rốt cuộc mấy người này đang đùa mờ kè gì?

Lúc ấy, Đại phu nhân nhất thời sai lầm đón nương con Tần thị về Dung gia, là vạn vạn không hề nghĩ tới Dung Noãn Tâm là chủ tử khó đối phó như vậy, hôm nay, ả không khống chế được nữa, tự nhiên muốn trừ đi, để bảo đảm toàn bộ địa vị chí cao vô thượng của mình ở Dung gia.

Dung Noãn Tâm mơ hồ đoán được, lần này, Đại phu nhân là phát ngoan tâm (lòng ác độc) muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Nếu không có đoán sai, cung yến ba ngày sau, ả sẽ ra chiêu độc.

Bị Dung Huệ Kiều náo loạn như vậy, cũng không có người nhắc lại chuyện làm lễ ra mắt với Tần thị, lão phu nhân vốn là đến xem Dung Tú Mai, lúc này cũng mất ý định, kéo dài mặt, đang muốn đứng dậy rồi đi, lại thấy Lưu quân gia trong phủ hô to lên ở bên ngoài: "Đại phu nhân, không xong, người của sông bạc Kim Quê theo đuổi nợ....."

Lưu quân gia kêu ba lần, giống như vô cùng sốt ruột, Lưu quân gia là lão nhân trong phủ, trong ngày thường vô cùng giữ quy củ, nếu không phải vô cùng khẩn cấp, hẳn nhất định không làm loại chuyện vô lễ này.

Lão phu nhân cẩn thận nghe ba lần, mới nghe rõ, bà không hiểu quát lên: "Dung gia không phải nơi loại người đó nên đến, đi nhìn một chút xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Dung Tú Mai vừa nghe, mặt vốn là tiều tụy, ‘xoạt’ một cái trắng bệch, nàng vội vàng quỳ rạp xuống dưới chân của lão phu nhân, vừa hung hăng tát mặt của mình, vừa cười gào nói: "Mẫu thân, đều là lỗi của nữ nhi, nữ nhi không nên cho ngài thêm phiền toái, nhất định là tên khốn kia lại đi bài bạc thua bạc, con..... Con....."

Dung Tú Mai giận đến mức nước mắt chảy ròng, hận không thể cắn đầu lưỡi, liều mạng.

Lại bị Đại phu nhân nhìn ở trong mắt, kéo lại, ả dịu dàng khuyên bảo nói: "Tú Mai, người này là vì sao? Nói lỗi thì cũng là lỗi của Chu gia, đâu đến lượt người tới chịu phần tội này?"

Lão phu nhân vừa vui vừa tức, thân thể run rẩy mấy cái, cắn răng thật lâu nói không ra lời.

Trương mục tay mất lạnh lẽo, lập tức sai người dâng lên trà nhân sâm đã sớm chuẩn bị tốt, lúc này mới chậm rãi thở ra một hơi.

"Đi, đi nhìn một chút cô gia tốt của ta lại chọn chuyện gì tốt cho Dung gia chúng ta?" Lão phu nhân là người từng gặp qua mưa gió, tức thì tức, nhưng hòa hoãn lại, lại có phong phạm của chủ mẫu một nhà.

Bà dẫn mọi người một đường đi tới cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Muốn Người Đẹp Mắt

Edit: kaylee

Lưu quán gia phái người ngăn người của sông bạc Kim Quế ở ngoài cửa, lão phu nhân dẫn một nhà lớn nhỏ đi qua thì chỉ thấy Chu Phú Quý kia bị người trói hai tay lại, nhếch nhác áp giải ở ngoài cửa.

Trên mặt béo núc đầy mỡ kia chỗ tím chỗ xanh, trong ngày thường áo bào màu sáng cũng bị xé ra vài vết rách, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy chỗ có vết máu.

Dung Noãn Tâm nhìn một màn này, trong đầu lại hiện ra chuyện mấy ngày trước đây, ở Bắc Viện bên kia nhìn thấy Chu Phú Quý này và nha đầu Hương Thiên bên cạnh Đại phu nhân xung đột.

Lão phu nhân thấy dáng vẻ này của hắn, cũng không coi là quá mức kinh ngạc, dù sao ở biệt uyển cũng vậy, căn bản đã biết được Chu Phú Quý này là người như thế nào rồi.

"Tú Mai, ta thực xin lỗi nàng, lần này, ta là như thế nào cũng sẽ không liên lụy nàng nữa, để cho ta chết đi, gặp được nàng lần cuối, ta cũng đã thỏa mãn, cuộc sống về sau, nàng phải chăm sóc mình thật tốt, ta không thể bồi nàng nữa....."

Chu Phú Quý vốn là bị hai người tráng hán đặt ở bên cạnh thạch sư (sư tử đá) trước cửa phủ, vừa thấy cửa chính mở ra, hắn lập tức tránh thoát người chế áp hắn, 'bùm' một tiếng đã quý gôi bên chân của Dung Tú Mai, khuôn mặt tràn đầy nước mắt nước mũi gào khóc lên.

Lão phu nhân 'hừ' lạnh một tiếng, không nói gì.

Dung Tú Mai cắn răng, nước mắt 'rào rào' đổ ra, gọi thẳng: "Nghịch chương, đòi trước ta thiếu của Chu gia các người..... Đòi này đến trả, mà ta còn trả chưa đủ sao? Ông trời ơi, ngài cũng mang tiền mệnh không đáng giá tiền này của ta đi là được, miễn phải sống ở cõi đời này hại người hại mình!"

Dứt lời, nàng túm một thạch sư trước cửa phủ, hàm răng khê cắn, lấy lại bình tĩnh, đang muốn đụng tới.....

"Thôi, thôi, không phải là vài đồng tiền sao? Chỉ cần Chu cô gia có thể thay đổi tốt là được, chút tiền này Dung gia chúng ta vẫn phải có!"

Đại phu nhân liếc Chu Phú Quý một cái, không ngờ Dung Huệ Như lại can Dung Tú Mai như thế.

Ả sai người nhanh chóng đi phòng lương đếm số lượng, lần này, Chu Phú Quý thiếu bạc thật đúng là không ít, hơn mấy ngàn lượng, lòng của Đại phu nhân vẫn là run lên một cái.

Ánh sáng lạnh trong mắt ả vừa hiện, tính toán rồi cuộc nên lưu hay không nên lưu Chu Phú Quý này.

Tráng hán áp giải kia thu bạc, trên mặt đã sớm là cười nở hoa, hai người hợp lực cởi ra dây thừng trên người Chu Phú Quý.

Kì thực giây thừng kia cũng không có thắt, chỉ cần dùng chút lực xé ra là có thể thoát, Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn hai người kia nghênh ngang rời đi, lần này Chu Phú Quý lại té nhào vào bên chân của lão phu nhân và Đại phu nhân, khóc đến hồi tiếc không thôi, giống như là quyết định muốn hối cải.

"Nể tình Tú Mai, Dung gia tạm thời sẽ giúp người một lần, nếu có lần tới, Dung gia sẽ không xen vào nữa!" Đại phu nhân lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng đã sớm căm hận chí cực đối với Chu Phú Quý.

Ban đầu ả đón một nhà Dung Tú Mai trở về phủ, tự nhiên không phải là cảm thấy nàng đáng thương, chỉ là vì đối lấy chuyện không nâng Tàn thị làm bình thê.

Theo Đại phu nhân điều tra biết, Tàn thị cũng không nhà nương.

Chỉ cần lão phu nhân không đứng ở bên nàng ấy, thì nàng ấy cũng không lật trời được.

Chu Phú Quý cuống quýt dập đầu nhận sai, chỉ trời thể thoát, nhất định sẽ hối cải.

Chuyện này cũng cứ như vậy mà đi qua, ngày hôm sau, trong cung phái người truyền chỉ, Dung Định Viễn lập kỳ công, phong thê tử của hắn làm Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, ban thưởng ngàn lượng hoàng kim, trăm thất gấm vóc, trừ đó ra, Thái hậu còn đặc biệt ban cho một đôi Ngọc Như Ý toàn thân xanh biếc cho lão phu nhân, nghe nói là công phẩm của Tây Vực, giá trị liền thành (vô giá).

Vinh dự lớn như vậy đã đẩy Dung gia lên đỉnh chính quyền, hôm nay Định Bắc Hậu đã là Chiến thần Đại Tề, là thần trong mắt của dân chúng, ở Bắc Cung, còn có dân chúng vì ca tụng Dung Định Viễn mà tính toán dùng tiền tư xây dựng miếu Tượng quân, tin phụng là thần.

Từ trên xuống dưới Dung gia giăng đèn kết hoa, sắc mặt vui mừng, chỉ đợi ba ngày sau Dung Định Viễn về triều.

Sáng sớm Dung Noãn Tâm rời giường đã được Từ Đan thông truyền, nói là mấy ngày nay không cần phải đi thỉnh an Đại phu nhân, nàng tự nhiên vẫn lên một đầu tóc đen, găt đầu, mấy ngày nay, tân khách tới cửa nhất định là liên tục không ngừng, lục quyền thân thích, quan phu nhân các lộ nhất định là tranh nhau tới chơi, Đại phu nhân đương nhiên là loay hoay bề đầu sứt trán.

Dung Noãn Tâm cầm trâm bạc trắng trong thuần khiết vào búi tóc, đứng dậy đang muốn đi tới bên lão phu nhân kia một chuyến, lại nghe ngoài viện vang động một hồi, cũng không biết nha đầu từ đâu tới vậy mà lại ngang ngược xông vào.

"Tránh ra, có biết chủ tử nhà ta là ai hay không? Ăn gan hùm mất báo, phải không?" Giọng nói vênh váo tự đắc của một nha đầu truyền vào từ ngoài viện.

Dung Noãn Tâm khẽ cau mày, nói: "Từ Đan, người nào đến náo?"

Từ Đan bĩu môi, có chút không thể làm gì nói: "Hồi tiểu thư, là nha đầu Anh Đào của biểu tiểu thư, nghe nói mấy ngày trước đây, nha đầu mới tới trong sân bị Anh Đào này bắt nạt, Anh Đào này lại cắn ngược lại một cái, nói là nha đầu mới tới đánh nàng."

"Ồ!" Dung Noãn Tâm nhú mày nhìn ngón tay được mình dưỡng có chút mịn màng, nhưng trong lòng trầm xuống.

Việc này, chính là vì mâu thuẫn giữa chủ tử, Anh Đào chỉ là một hạ nhân, cho nàng mười lả gan, nàng cũng không dám cứ như vậy chạy tới Di Tâm viện giương oai.

Từ trước đến giờ đầu óc của Chu Tích Ngọc không linh hoạt, đời trước chính là bởi vì cái dạng này mà bị Đại phu nhân chơi đùa chết đi sống lại, xem ra, đời này, nàng vẫn không có học được nghe lời.

"Đi, đi nhìn một chút!"

Ra đến bên ngoài sân, lại thấy hai nha đầu quen mặt đang bị Chu Tích Ngọc cột vào trên đất, trên mặt là cục xanh cục tím, giống như là dấu vết bị người ra tay độc ác bóp.

Đứng bên cạnh hai nha đầu bị trói là một vị nô tỳ có hình thể tương tự với Chu Tích Ngọc, chỉ lúc này trong mắt lộ ra vẻ hung ác, vẻ mặt phản khởi dùng lực lượng lớn nhất trái bầm phải bóp trên người nha đầu đang bị trói.

Chu Tích Ngọc một ngụm nuốt vào nửa khối Quế Hoa Cao, ‘ợ’ lên no nê, trên mặt khinh thường nhìn về phía Dung Noãn Tâm: "Ồ, thật xem mình là đại tiểu thư rồi hả? Người cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem, chỉ là một nha đầu nông thôn, lại dát vàng trên mặt mình, ta nhổ vào....."

Giọng nói và thể trọng của Chu Tích Ngọc có quan hệ trực tiếp với nhau, nàng vừa thét như vậy, nha đầu đi theo sau lưng nàng cũng cười thành một đoàn, mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn Dung Noãn Tâm.

Hình như đang chờ nhìn dáng vẻ nàng xấu hổ cắn lưỡi mà chết.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của mọi người cũng cứng ở trên mặt.

Dung Noãn Tâm tiến lên một bước, trên mặt vẫn là nụ cười mang theo thân thiện vô hại như cũ, thậm chí, lúc nàng vươn tay, nha hoàn đánh người kia còn chưa kịp phản ứng kịp nàng muốn làm cái gì, chỉ có cảm giác đầu gối của mình đau xót, ngay sau đó kêu thảm lên, thuận thế ‘bùm’ một tiếng quỵ xuống.

"Ồ, đại lễ này, ta nhưng là đảm đương không nổi, biểu tiểu thư, đều nói đánh chó cũng phải nể mặt chủ, ta nể mặt chủ nhân là người, không tính toán với người."

Dung Noãn Tâm cười đến vô cùng rực rỡ, mặt mày cong cong mang theo nhàn nhạt lạnh bạc, dưới lông mày nhỏ dài cất giấu một đôi mắt sâu thẳm giống như u đầm, giống như nhảy mắt là có thể rút ra tiếng lòng của người khác.....

Trong miệng Chu Tích Ngọc nhai Quế Hoa Cao đến một nửa, theo bản năng ngưng động tác.

Ánh mắt nàng hàm chứa ước ao ghen tị, nhìn thiếu nữ trước mắt, thật lâu không có kịp phản ứng ý tứ trong lời nói kia, cho đến lúc hạ nhân sau lưng nhắc nhở, lúc này mới giật mình, nhảy dựng lên chỉ vào Dung Noãn Tâm la ầm lên: "Tiểu tiện nhân, người lại dám mắng ta là chó, nhìn xem ta xé rách miệng của người hay không....."

Dứt lời, Chu Tích Ngọc lập tức lắc lắc thân thể mập mạp của nàng làm bộ muốn nhào tới trên người của Dung Noãn Tâm.....

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng đi bên trái, lập tức tránh thoát công kích của nàng, vì thân thể của Chu Tích Ngọc quá cồng kềnh, vừa xông lên, bước chân không có dừng, trực tiếp té ngã chổng cả vó.

"Biểu tiểu thư....." Miệng Anh Đào nhếch lên, được như ý cười một tiếng, rồi sau đó lại cố làm ra vẻ kinh hoàng chạy tới đỡ Chu Tích Ngọc lên.

Từ Đan bị sợ đến mức chui ra sau lưng Dung Noãn Tâm.

Ngược lại hai nha đầu bị trói kia, một người dằng dấp mặt mày thanh tú trầm tĩnh như nước, một người cũng là mặt to mày rậm cơ trí, chính là hai nha đầu Lương Thần và Mỹ Cảnh.

"Biểu tiểu thư, đều là lỗi của nô tỳ, ngài muốn trách thì trách nô tỳ, không liên quan tới tiểu thư....." Mắt thấy chọc họa, nếu Chu Tích Ngọc thật bị thương, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa hôm nay Dung Tú Mai nhưng là hồng nhân (người tâm phúc, người tin cậy) trước mặt lão phu nhân, ngay

cả Đại phu nhân cũng phải cho ba phần mặt mũi, chỉ cần nghĩ, là có thể ngộ ra hậu quả trong đó.

Lương Thần và Mỹ Cảnh gần như là đồng thanh nói ra lời này.

Chu Tích Ngọc té ngã cũng không nhẹ, cái trán trầy da không nói, hàm răng còn đập rớt một cái, nàng kêu trời trách đất than vãn đứng lên: "Dung Noãn Tâm, ngươi lại dám đẩy ta, ta muốn ngươi đẹp mắt....."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Có Bị Trục Xuất Khỏi Dung Gia Hay Không?

Đối với sự trung thành của hai nha đầu Lương Thần, Mỹ Cảnh này, tuy nói không nghi ngờ, nhưng đã trải qua hai đời, nàng đã thành thói quen cẩn thận, mỗi một bước đều đi vô cùng cẩn thận.

Dung Noãn Tâm mỉm cười nhìn về phía Lương Thần Mỹ Cảnh, khẽ gật đầu, ý bảo họ không cần kinh hoàng.

Đúng vào lúc này, cũng không biết là người nào báo với lão phu nhân, đoàn người vội vàng vàng hưng đi tới nơi này, Dung Noãn Tâm lắc đầu một cái, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc là ai, vội vã muốn đuổi tận giết tuyệt nàng như vậy?

Đại phu nhân? Nhị phu nhân? Hay là một nhà Dung Tú Mai?

"Tích Ngọc, con làm sao?" Dung Tú Mai vốn là kéo cánh tay của lão phu nhân, đến gần nhìn thấy mặt và cổ Chu Tích Ngọc đầy máu, nàng bị sợ đến mức sắc mặt trắng nhợt, lập tức nhào tới.

Mọi người đều ngăn ra.

Rối rít ném ánh mắt nghi ngờ về phía Dung Noãn Tâm.

"Noãn Tâm, làm sao Tích Ngọc lại bị thương?" Đại phu nhân lên tiếng hỏi, đầu mâu lập tức chỉ về phía Dung Noãn Tâm.

Nàng có thể nói, là Chu Tích Ngọc muốn đánh nàng, lại tự mình té chổng cả vó hay không?

Ai sẽ tin?

Nàng vốn là vì lão phu nhân mà lưu lại một chút may mắn cuối cùng trong lòng, hôm nay nghĩ đến, là mình quá mức nhân từ rồi, những người này chính là không đáng giá để nàng lưu lại một chút lòng tốt.

"Tích Ngọc muội muội tự mình không cẩn thận vấp ngã, ta cũng không biết là có chuyện gì xảy ra!" Dung Noãn Tâm nhú mày nhìn về phía Đại phu nhân, trên mặt không có bất kỳ gợn sóng nào, giống như là đang kể lại một chuyện nhỏ không quan trọng mà thôi.

Lão phu nhân nhú mày một cái, trên mặt lập tức tràn đầy mây đen, mặc dù bà không thích Chu Tích Ngọc, lại bởi vì đồng tình Dung Tú Mai, mà dung túng với hai đứa bé Chu Tích Ngọc và Chu Vượng này nhiều hơn.

"Ngươi nói dối, rõ ràng là ngươi đẩy ta, làm sao ngươi ác như vậy....." Máu trên đầu Chu Tích Ngọc đã được đại phu vội vã chạy tới băng bó, nhưng trên mặt nàng vẫn lưu lại máu đỏ như cũ.

Nghe Dung Noãn Tâm giải thích, Chu Tích Ngọc giận đến cả người run lên, trên mặt tràn đầy thịt béo lóe lên vẻ âm hiểm, hình như là quyết định chủ ý không chịu buông tha cho Dung Noãn Tâm.

Chuyện ngày hôm nay cũng tạo thành động tĩnh quá lớn, nàng biết rõ đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, chết cần là Dung Noãn Tâm đẩy nàng nên nàng mới té thành như vậy.

"Biểu tiểu thư nói không sai, lão phu nhân, nô tỳ tận mắt nhìn thấy là Noãn Tâm tiểu thư đẩy biểu tiểu thư ngã đấy!" Anh Đào vội vàng hát đệm làm chứng. Mới vừa rồi, vị trí Lương Thần Mỹ Cảnh đứng lại trùng hợp là điểm mù (điểm phía sau, ý chỉ nơi không tốt, không quan sát được), vì vậy, không có nhìn thấy đến cùng có phải là Dung Noãn Tâm đẩy hay không, họ hoang mang một chút, rồi sau đó lập tức lựa chọn tin tưởng Dung Noãn Tâm, nghĩa vô phân cổ (làm việc nghĩa không chùn bước) quý gối trước mặt lão phu nhân hô: "Lão phu nhân, nô tỳ tin tưởng không phải là do Noãn Tâm tiểu thư đẩy, mới vừa rồi rõ ràng là biểu tiểu thư muốn nhào tới đánh Noãn Tâm tiểu thư mới có thể ngã xuống, nô tỳ lấy tính mạng bảo đảm!"

Lời nói của hai nha đầu này, ngược lại cực kỳ nhất trí, Dung Noãn Tâm lẳng lặng nhìn hai người này.

Hình như suy nghĩ đã trôi dạt đến đời trước, khi đó mình đợi tin sàm ngôn (lời gièm pha) của Đại phu nhân, nhiều lần sinh lòng nghi kỵ đối với Lương Thần Mỹ Cảnh, rồi sau đó còn bởi vì Mạc Tiêm Tiêm kiếm chuyện mà dưới con nóng giận trục xuất Mỹ Cảnh ra khỏi hoàng cung, lại không biết, vì như

vậy mà Mỹ Cảnh bị tiện nhân Mạc Tiêm Tiêm kia hại chết.

Đời trước, sau khi mình chết, Lương Thần cũng sẽ không có kết quả tốt, chỉ sợ cũng sẽ chết thê thảm không nổi nhìn.

Lòng của Dung Noãn Tâm bị thứ gì đâm nhói một cái, lồng ngực vô cùng chua xót.

"Thật là như vậy sao?" Lão phu nhân vẫn là không tin lời nói của Lương Thần Mỹ Cảnh, quay đầu lại hỏi Anh Đào, dù sao Anh Đào cũng từng ngốc qua ở trong sân của lão phu nhân, so với những nha đầu mới này, lão phu nhân nhớ tình cũ hơn.

Anh Đào kia thuận thế khóc hô lên: "Lão phu nhân, từng câu nô tỳ nói đều là thật, hôm qua nô tỳ đi phòng nước trà lấy nước, bị hai nha đầu Di Tâm viện này trêu chọc một phen, còn bị họ hai người hợp lực đánh cho một trận, nô tỳ vốn là không muốn sinh sự, nhưng không nghĩ tới sáng sớm ngày hôm nay, lại có người tung lời đồn nói một nhà biểu tiểu thư chúng ta không muốn mặt, ăn Dung gia, uống Dung gia, nô tỳ tức không nhịn nổi, sẽ tới tìm các nàng lý luận, nhưng không nghĩ tới lại kinh động lão phu nhân, nô tỳ thật là tội đáng chết vạn lần....."

Chắc là Anh Đào này đã sớm nghĩ kỹ lời nói, nên nói những lời này vô cùng thuận miệng.

Tốt cho một cái 'giận', lời nói chính nghĩa cỡ nào, đánh người thành ra như vậy, nàng còn có thể lễ thẳng khí hung (đúng lý hợp tình), cũng không hổ là theo một chủ tử không biết xấu hổ.

Dung Noãn Tâm than thở, tay không dấu vết vỗ một cái ở trên cổ tay của Tử Đan, Tử Đan lập tức không để lại dấu vết lui ra ngoài, một chỗ nào đó, nha đầu Hương Xảo đang đợi.....

Chu Tích Ngọc cũng khóc lớn, ôm lấy Dung Tử Mai lập tức cãi lộn lên: "Nương à, nếu người ta không ưa một nhà chúng ta, chúng ta lập tức dọn ra đi, tránh cho chướng mắt người ta, chúng ta có thể đi xin cơm, có thể đi làm xiếc, dù sao không cần ở chỗ này bị người bắt nạt nữa....."

Giọng nói của nàng vốn là lớn, lúc này kêu la quả thực là chấn thiên động địa, cả bầu trời Dung phủ đều quanh quẩn âm thanh của nàng.

Mặc dù thê thảm, nhưng cũng vô cùng chói tai khó nghe.

Lão phu nhân phiền não gõ long đầu trượng (gậy đầu rồng) trong tay một cái, lạnh lùng quát: "Làm càn cái gì? Ai dám đuổi các người đi ra, lão thái bà ta là người thứ nhất không bỏ qua cho nàng!"

Chu Tích Ngọc chờ chính là những lời này của lão phu nhân, nàng vội vàng lộ đầu ra từ trong ngực của Tử Mai, nơi nào còn có một chút nước mắt, khoe mặt khô khóc chỉ kém không có mọc ra một đóa hoa.

Nàng mừng rỡ nói: "Lão phu nhân, ngài nói đều là thật?"

Lời nói của lão phu nhân, rõ ràng cho thấy nhằm vào Dung Noãn Tâm, chuyện ngày hôm nay, nếu Dung Noãn Tâm thật tìm không ra lý do để chứng minh sự trong sạch của mình, như vậy, nàng có bị trục xuất khỏi Dung gia hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Lưu Đường Lui, Chờ

Edit: kaylee

"Thiên chân vạn xác." Lão phu nhân cho nàng một cam kết đẹp yên lòng người, Chu Tích Ngọc vừa thấy mình được thể, mặt mập đã sớm cười nở hoa, nàng vỗ vỗ bụi trên vạt áo, khó khăn bò lên từ trên mặt đất, chỉ thẳng vào Dung Noãn Tâm nói: "Lão phu nhân, ngài trục xuất nàng khỏi phủ đi, nàng đã sớm nhìn một nhà chúng ta không vừa mắt, không biết ngày sau còn muốn chèn ép chúng ta thế nào đâu!"

Nếu người ta không lưu đường sống cho nàng, như vậy, Dung Noãn Tâm cũng không cần lại giữ nhân từ vì người nào đó nữa.

Nàng nhìn Chu Tích Ngọc, cố làm ra vẻ uất ức nói: "Lão phu nhân, nơi này là Di Tâm viện, Noãn Tâm vốn là ngoan ngoãn sống ở trong sân, không ngờ, Tích Ngọc muội muội đột nhiên tới náo, nếu ta tìm Tích Ngọc muội muội phiền toái, cũng không thể kêu nàng tới trong sân mình náo chứ?"

Lời của Dung Noãn Tâm vừa dứt, Dung Huệ Kiều lập tức bèn nhon nói: "Đây chính là thủ đoạn của người, người cố ý đưa người tới trong viện của người, cho dù xảy ra chuyện, cũng là người khác tới tìm người phiền toái, quả nhiên là lòng dạ rắn rết, vô cùng ác độc!"

Lão phu nhân lại nhìn về phía Dung Noãn Tâm, trong ánh mắt của bà đã mang theo nghi kỵ thật sâu.

Nhà cao cửa rộng, nữ nhân tranh đấu không ngừng là chuyện thường xảy ra, trong lòng lão phu nhân rõ ràng, chỉ là lời nói của Dung Huệ Kiều lại nói đến đáy lòng của bà.

Thuở nhỏ bởi vì trong nhà bần khổ, Dung Tú Mai bị cô lão phu nhân đưa vào Chu gia làm đường tức đồng (con dâu nuôi từ bé), trong này bị bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu tội, mỗi lần bà nhớ tới, đều cảm thấy vô cùng xin lỗi Dung Tú Mai.

Vì vậy, mới có thể càng thêm bao dung đối với chuyện của Dung Tú Mai.

"Mẫu thân, van ngài đồng ý một nhà chúng ta dọn ra Dung phủ!" Cả người Dung Tú Mai run rẩy lợi hại, nước mắt đỏ rào rào rơi thẳng xuống dưới, trong ngực nàng ôm chặt lấy Chu Tích Ngọc, lời kéo nàng nặng nề đập đầu với lão phu nhân, bị thương nói thỉnh cầu.

Vỡ kịch này, thật sự đã diễn trọn bộ.

Khóe miệng Đại phu nhân nhếch lên, rồi lại khổ sở muốn tiến lên đỡ Dung Tú Mai dậy: "Tú Mai, người đây là làm cái gì? Chuyện này....."

Dung Noãn Tâm có loại kích động buồn cười, ngày hôm nay, những người này cũng chỉ là phối hợp diễn ở trước mặt lão phu nhân mà thôi, Dung Định Viễn một ngày không về, bất luận người nào trong phủ này đều không có quyền lực đuổi nương con các nàng ra ngoài.

Mặc dù Đại phu nhân là đương gia chủ mẫu, nhưng rốt cuộc nhà này vẫn là họ 'Dung'.

Nàng nghiêng đầu, trên mặt không có bất kỳ dao động, tiếp tục bất động thanh sắc xem kịch hay không tổn tiền này.

Dung Tú Mai đấm ngực, vừa tìm chết, vừa uất ức cùng Chu Tích Ngọc khóc thành một đoàn, lão phu nhân làm bộ an ủi, Nhị phu nhân cũng là đầy mặt lo lắng.

Trường hợp này thật sự làm cho người ta lộ vẻ xúc động.

Hốc mắt Lão phu nhân cứ như vậy lập tức đỏ bừng, bà vốn yêu thích Dung Noãn Tâm, cho dù tất cả mọi người chỉ đầu mâu về phía Dung Noãn Tâm, bà cũng không chịu lập tức định tội của nàng.

Nhưng giờ khắc này, lòng của bà giống như là bị người hung hăng níu lấy, sự đau khổ của Dung Tú Mai, khuôn mặt đầy máu kia của Chu Tích Ngọc.....

Không có bất kỳ lý do gì khiến lão phu nhân thiên vị.

Bà giựt giựt khóe miệng, cuối cùng chống đỡ không được nước mắt của người một nhà này, chậm chạp nặng nề nói: "Dung Noãn Tâm xui khiến hạ nhân gây sóng gió, phạt đóng cửa suy nghĩ, đợi Hậu gia trở về lại bàn!"

Bàn cái gì? Dĩ nhiên là bàn xem có trực xuất nương con các nàng khỏi phủ hay không.

Ác ôn (vợ hung dữ) khó địch được quốc pháp, nếu Đại phu nhân đón các nàng nương con về Dung phủ, lại muốn đuổi ra ngoài, thì không dễ dàng như vậy rồi.

Tần thị vốn đã tính toán cơ khổ một đời.

Cũng vì tính toán của Đại phu nhân, mới một lần nữa trở lại bên người Dung Định Viễn.

Mặc dù như vậy, nàng cũng chỉ là vì tương lai của nữ nhi, hoặc là thêm một phần tâm tư nhỏ của mình, còn khát vọng lấy được một cái ánh mắt, một tiếng quan tâm của Dung Định Viễn.

Buồn cười nhất chính là, chỉ chút giọt nước nhỏ này Đại phu nhân cũng không chịu bỏ thí cho nàng.

Dung Noãn Tâm nhìn lão phu nhân, cắn chặt hàm răng, cũng không có bày ra con xe cuối cùng, muốn đấu thì phải đấu toàn thắng, muốn đấu, phải một lần gạt trời, nàng còn không có nắm chắc mười phần, nhất định không thể làm lộ ra khiến người ta để ý.

Nghĩ tới đây, nàng uất ức cúi đầu, bả vai co rúm co, nói nhỏ: "Dạ! Tạ lão phu nhân khai ân!"

Làm chủ tử, người trong viện Dung Noãn Tâm tung lời đồn đáng giận thế này, theo như gia pháp Dung gia, nên chịu phạt, lão phu nhân lại chỉ cầm tức nàng, những người còn lại, bao gồm cả Từ Đan, đều giao cho quản sự ma ma dạy dỗ lần nữa, nói trắng ra, chính là chịu phạt.

Đúng lúc này, Đại phu nhân đột nhiên trịnh trọng phúc thân với lão phu nhân, lời hay khuyên bảo nói: "Lão phu nhân, ta xem bản tính của nha đầu Noãn Tâm không hư, chỉ tại ở nông thôn học quy củ xấu, tức phụ cảm thấy lần này coi như thôi, phạt những kẻ nói huyền thuyên trong sân kia là được, huống chi ba ngày sau, Noãn Tâm còn phải theo tức phụ vào cung nghênh đón lão gia hồi triều, ngài hãy khai ân, bỏ qua cho nàng lần này đi?"

Lão phu nhân sững sốt một chút, rồi sau đó mới quay đầu nhìn về phía Đại phu nhân, lời này là rất được lòng bà.

Khó được Đại phu nhân lại có thể có độ lượng khoan dung người, không chỉ có tự mình đón Tần thị trở lại, hơn nữa còn nhiều lần cầu cạnh vì Dung Noãn Tâm, đây cũng là phong phạm của đương gia chủ mẫu, lão phu nhân tán thưởng gật đầu một cái, càng thêm tin tưởng Đại phu nhân.

Người đã bỏ qua cho rồi, trong sân phải có lưu nha đầu hầu hạ, cũng không thể vào cung ném mặt mũi của Dung gia chứ?

Lão phu nhân và Đại phu nhân ngược lại nghĩ giống nhau, chỉ là tiện tay, trùng hợp lưu lại hai nha đầu Lương Thần Mỹ Cảnh.

Đây chính là được tâm ý của Dung Noãn Tâm.

Vào đêm..... Côn trùng nhẹ kêu hát, gió nhẹ phơ phất.

"Tiểu thư, chuyện ngày hôm nay, nô tỳ không nghĩ ra, vì sao ngài không biện giải thay mình?" Mỹ Cảnh là một người thẳng tính, mọi việc đều không nhịn được, điểm này Dung Noãn Tâm ngược lại hiểu rõ.

Nàng vừa hỏi ra lời này, Lương Thần lập tức cọ xát bả vai của nàng, nhỏ giọng trách mắng: "Mỹ Cảnh, lời này cũng đến lượt ngươi nói, chúng ta làm hạ nhân, chỉ cần nghe theo sự phân phó của chủ tử là được!"

Sau khi Dung Noãn Tâm nghe xong, quay đầu lại trợn mắt nhìn Mỹ Cảnh một cái.

Nha đầu này chính là nhiều miệng, đời trước, cũng chính bởi vì cái miệng này, mới bị Mạc Tiêm Tiêm nhiều lần bắt được nhược điểm, cuối cùng chết thảm.

Xem ra, mình không thể quá mức dung túng nàng nữa.

"Tự mình đi lãnh phạt, phạt 20 trượng!" Giọng nói nhàn nhạt của Dung Noãn Tâm bay ra.

Đầu ngón tay lại nhàn nhã cầm chén nhỏ Thanh Hoa trước bàn lên, đưa tới bên môi uống một ngụm nhỏ, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, nếu không phải môi nàng đang khẽ động, tuyệt không làm cho người nghĩ đến, lời này là nàng nói.

Mỹ Cảnh sùng sốt một chút, lập tức hối lỗi và miệng, bình thường mình cũng không phải như vậy, chẳng biết tại sao, lần đầu gặp được Dung Noãn Tâm đã sinh ra một loại cảm giác thân thiết đối với nàng.

Thật giống như, đã quen biết từ mấy trăm năm, trong đầu nghĩ như vậy, nàng lại không nhịn được cho mình một bạt tai, cho dù người ta không có danh phận, nhưng rốt cuộc vẫn là thiên kim Dung gia, nơi nào sẽ dính líu quan hệ với loại hạ nhân các nàng đây?

Lương Thần cũng không còn ngờ tới Dung Noãn Tâm lại có thể phạt Mỹ Cảnh, bị sợ đến mức 'bùm' một cái lập tức quỳ xuống: "Tiểu thư, Mỹ Cảnh cũng là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, cầu xin tiểu thư tha cho Mỹ Cảnh!"

Hai người bọn họ cùng tới từ một nơi, trong ngày thường thân như tỷ muội, hơn nữa tâm địa Lương Thần thiện lương, đương nhiên là không đành lòng nhìn tỷ muội bị phạt.

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt nhíu mày nhìn nàng một cái, cũng không phải nàng vô tình, chỉ là thế cục hôm nay, bất cứ người nào cũng không thể tin tưởng hoàn toàn.....

"Chuyện không nên nói, chỉ một câu, là có thể lấy tính mạng người ta, các ngươi nhớ kỹ cho ta!"

Nàng lại không đồng ý lời cầu tha của Lương Thần, cũng không có toát ra áy náy đối với Mỹ Cảnh kiếp trước.

Hình như có một số thứ đang từ từ mọc rễ nảy mầm trong lòng của nàng, tình yêu của nàng, tình cảm của nàng, theo bước này từng bước từng bước ẩn giấu càng thêm sâu thẳm.....

"Dạ!" Hai người cùng nhau quỳ xuống.

Mỹ Cảnh vẫn là chủ động đi lĩnh hai mươi trượng, nhưng chính là bởi vì Dung Noãn Tâm phân rõ phải trái, ý định thâm trầm, mới làm cho hai người bọn họ rất nhanh hạ quyết tâm muốn đi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 50: Tặng Phấn

Đêm trước ngày vào cung, Đại phu nhân sai người đưa xiêm áo mới làm xong đến, là một bộ váy dài xanh biếc, trên cổ áo và ống tay áo thêu hoa văn phức tạp, trên làn váy dùng đường chỉ xanh đậm thêu từng mảnh từng mảnh lá sen vòng quanh, bên cạnh lá sen thêu những giọt nước lớn nhỏ không đều, nhìn thoáng qua, thật giống như có giọt sương dính ở trên lá sen, nhẹ nhàng khoan khoái giống như gió nhẹ thổi tới trước mặt.

"Thật là xinh đẹp!" Lương Thần chưa từng thấy qua xiêm áo hoa lệ như thế, nâng niu trong tay không nhịn được tán thưởng một phen.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, Lương Thần tỉ mỉ kiểm tra xiêm áo một lần, xác nhận không có bất kỳ chỗ nào không ổn, lúc này mới sai Mỹ Cảnh

chuẩn bị ba cái ngân châm nhỏ như lông trâu, chia ra cắm ở hai bên ống tay áo.

Lần này, Mỹ Cảnh đã có kinh nghiệm, biết chuyện của chủ tử không nên hỏi, dù là ghen ghét ở trong lòng, cũng không dám hỏi nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng gọi yếu đuối: "Noãn Tâm tiểu thư ở sao?"

Là giọng nói của Dung Tú Mai, mi tâm của Dung Noãn Tâm khẽ nhíu lại, đang muốn quát tại sao không có người đi vào thông truyền, lại nhớ tới, lúc xế chiều hạ nhân trong sân đều đi nhận phạt, nên không có hỏi nhiều, kéo cửa ra lập tức đi ra ngoài đón.

"Cô cô có việc gì thế?" Nàng nhiệt tình mời Dung Tú Mai vào phòng, trên mặt mang nụ cười vui thích, hình như cũng không có bị chuyện buổi chiều ảnh hưởng đến một phân một hào.

Dung Tú Mai kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu mới phản ứng được, trên mặt có chút không nhận được, chỉ là dáng vẻ của nàng vốn có chút khúm núm, cũng không có chỗ nào khả nghi.

Mời vào phòng, nha đầu Lương Thần lập tức dâng nước trà lên.

"Ta trở về tỉ mỉ suy nghĩ một phen, buổi chiều ngày hôm nay đúng là lỗi của Tích Ngọc, cô cô biết Noãn Tâm rộng lượng, nhất định sẽ không so đo với nàng, chỉ là trong lòng vẫn luôn không qua được....."

Về mặt nàng đau khổ, giả bộ đáng thương nói.

Dung Noãn Tâm giương môi cười một tiếng, lắc đầu một cái: "Cô cô không cần để ý như vậy!"

Dung Tú Mai thấy vẻ mặt nàng vui vẻ, thuận thế đưa cái hộp tinh xảo mình nắm ở trong tay tới trong tay Dung Noãn Tâm, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng: "Vậy thì tốt, đây là hộp phấn ta xin được từ chỗ Nhị phu nhân, nghe nói ngày mai người muốn theo Đại phu nhân cùng nhau vào cung, phải ăn mặc trang điểm một phen, cô cô cũng không có đồ tốt gì để tặng cho người, cái này cũng là một chút tâm ý của ta!"

Hương hoa nhài nhai nhặt xông vào mũi, Nhị phu nhân thích hoa nhài, hương phấn ngày thường đều là mang theo hương hoa nhài, đây cũng là không giả, xem ra, hộp đồ này thật đúng là của Nhị phu nhân.

Dung Noãn Tâm vui mừng tiến lên trước vừa ngửi, vừa nói: "Vậy thì thật cảm ơn cô cô!"

Dung Tú Mai lại ngồi một lúc, nói chút lời khách sáo, rồi đứng dậy cáo từ.

"Tiểu thư, lần này tốt lắm, phấn cũng có!" Mỹ Cảnh vui mừng từ đáy lòng, mới vừa rồi lúc Đại phu nhân đưa xiêm áo đến đây, nàng đang lo không có phấn phối hợp.

Dứt lời, Mỹ Cảnh lập tức muốn tiến lên thử màu sắc và độ bóng của phấn này một lần, ngón tay của nàng mới vừa đưa vào trong hộp đã bị Dung Noãn Tâm đánh tay rồi.

‘Bịch’, một nửa hộp phấn rơi ra ngoài, làm cả căn phòng tràn đầy mùi thơm hoa nhài.

Mỹ Cảnh kêu khẽ một tiếng, vừa đau lòng phấn này, vừa không hiểu, nhưng lại không dám hỏi, trong mắt nén lệ không biết như thế nào cho phải.

Về mặt Lương Thần căng thẳng, nói: "Tiểu thư, phấn này có độc?"

Ngược lại là một nha đầu cơ trí, trong ngày thường không nói nhiều, nhảy bèn lại có thể tin, nàng tán thưởng gật đầu một cái, lấy ra khăn tay thân dính một chút bột trên đất lau thử trên mặt cánh hoa hải đường đang nở kiêu diễm trong phòng.....

Nhìn xem..... Cũng không bất kỳ biến hóa nào. Lương Thần cũng nghi ngờ: "Tiểu thư, chuyện này....."

Dung Noãn Tâm nhíu lông mày, chỉ là thản nhiên nói: "Ta cũng không biết, chỉ là mọi việc vẫn cẩn thận thì tốt hơn!"

Sáng sớm hôm sau, dùng qua đồ ăn sáng, Dung Noãn Tâm lập tức ăn mặc thỏa đáng rồi ra cửa.

Mặc thị mặc chính là cung trang mệnh phụ của Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, vạt áo màu tím đoan trang đại khí, tay áo rộng rãi, sợi tóc toàn bộ vén lại sau ót, vô cùng nghiêm trang.

Trên đầu cắm một cây trâm Phượng Vĩ (đuôi phượng), đứng chuẩn phong phạm của quý phụ.

Dung Huệ Như mặc váy dài màu hồng đào trăm lớp, cổ áo hơi dựng thẳng lên, che kín cổ mảnh khảnh, bộ xiêm áo này bao lấy dáng vẻ cao gầy của nàng hoàn mỹ vô khuyết, tuổi gần mười ba, đã có dung mạo xinh đẹp như vậy, quả thật là diệu nhân (người đẹp tuyệt vời) mà.

Nàng yêu kiều cười, đang nói gì đó với Mặc thị, nghiêng mặt nhìn qua, giống như một đóa hoa đào nở rộ, thanh nhã thoát tục, xem mãi không chán.

Chính là dáng vẻ hòa nhã như vậy, kết hợp với trang sức thanh nhã, càng tôn lên vẻ đẹp của nàng, Dung Huệ Như vô cùng rõ ràng ưu điểm của mình, cho nên, trên đầu cũng không có trang trí quá nhiều, chỉ cắm một cây trâm Kim Mẫu Đơn, Lưu Tô (*) rủ xuống, nhìn rất mê người.

(*) Lưu Tô: tua rua, những sợi dây dài rủ xuống đó, thường có ở trần sức như khuyển tai, tram cài... (có hình ảnh minh họa)

"Gặp qua mẫu thân." Dung Noãn Tâm tiến lên, ngọt ngào hành lễ với Mạc thị, lại nhẹ nhàng gật đầu với Dung Huệ Như.

Lúc này Mạc thị mới quay đầu, thấy Dung Noãn Tâm đứng ở cách đó không xa trước mặt mình, một bộ váy dài xanh biếc tôn lên thân tư (dáng người + dung mạo) của nàng, thật giống như tiên tử không nhiễm bụi trần đang đứng giữa khói lửa, tóc đen búi thành búi tóc đơn giản trên đỉnh đầu, chỉ cài một cây trâm bạch ngọc trên đó, tai trái đeo một chuỗi trâm châu thật nhỏ.

Nếu nói Dung Huệ Như chính là thủy liên (sen trong nước) cao quý thoát tục, thì Dung Noãn Tâm chính là tuyết liên (sen trong tuyết) ngông nghênh sinh trưởng ở vùng địa cực.

Rõ ràng là nha đầu tới từ nông thôn, vốn nên là đoá hoa nhỏ ven đường, lại không ngờ có thể nuôi ra loại phong cách thoát cốt này.

Cặp mắt của Mạc thị khẽ hí một cái, bị dung mạo của Dung Noãn Tâm làm đau nhói cặp mắt.

Á gần như muốn tiến lên xé bỏ nụ cười của Dung Noãn Tâm, rồi lại nhớ ra cái gì đó, cứng rắn nặn ra một nụ cười 'hiền hòa': "Là một người xinh đẹp, mẫu thân ngược lại không nhìn lầm người, vào cung không thể so với trong phủ, phương diện lễ số chú ý nhiều chút!"

Lễ số trong cung nhiều mà phức tạp, trước khi tiểu thư nhà quan vào cung trong phủ sẽ sai khiến ma ma dạy một phen, nhưng Đại phu nhân cũng không có sai một bóng người tới đây.

Á đây là muốn nàng phạm sai lầm ở trong cung.....

Dung Noãn Tâm cố làm ra vẻ sợ hãi cúi đầu, con ngươi chột lóe, yếu ớt đáp: "Dạ, Tạ mẫu thân nhắc nhở!"

Muốn dùng lễ số tới hại nàng? Không dễ dàng như vậy, đời trước nàng lăn lộn ở trong cung nhiều năm như vậy, đã sớm học thuộc lòng rồi.

Đúng lúc này, một hồi gió nhẹ đánh tới, mang đến tiếng cười của mấy nữ nhi gia xinh đẹp: "Huệ Kiều gặp qua Đại phu nhân, gặp qua tỷ tỷ!"

Hôm nay nàng mặc chính là một bộ váy dài màu vàng nhạt, càng nổi bật lên sự coi mở dí dỏm của nàng, giống như một đoá hoa tươi mới nở rộ, làm cho người ta nhìn là cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Nàng cười vô cùng ngọt ngào, được phép vào cung, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Sắc mặt của Mạc thị hơi trầm xuống một chút, không biết có phải là vì không thể thấy ánh sáng của người khác áp đảo nữ nhi của á hay không, lạnh lùng nói: "Lên đường đi, chớ lờ thì giờ!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Cắn Gì Đánh Nhau

Đại phu nhân và Dung Huệ Như lên xe ngựa Bát Bảo (xe 2 ngựa kéo) đằng trước, Dung Noãn Tâm và Dung Huệ Kiều thì ngồi ở trên một chiếc xe ngựa nhỏ hơn một chút ở phía sau.

Khoảnh khắc rèm buông xuống kia, Dung Noãn Tâm nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của Nhị phu nhân, hình như là đặt cược toàn bộ tâm huyết ở trên người của Dung Huệ Kiều.

Vào cung, chính là một cơ hội tốt, có thể được gặp thiên nhan (chỉ hoàng đế) là nhỏ, quan trọng nhất là có thể leo lên một cành cây cao, leo lên đầu cành làm Phụng Hoàng kiều ngao.

Dung Noãn Tâm trầm tĩnh nhắm hai mắt lại, tính toán một chút, một ngày này tất sẽ không dễ qua.

"Noãn Tâm tỷ tỷ, người nói Tam Hoàng tử có thể nhìn lâu ta mấy lần hay không?"

Trên mặt Dung Huệ Kiều vẫn treo nụ cười mừng rỡ, mắt to ngập nước chớp chớp, trên mặt vốn kiều ngao lại tràn đầy thẹn thùng, lúc này nàng một lòng chỉ muốn gặp được Tam điện hạ.

Lời này cũng là đề ở trong lòng thật lâu rồi, thật sự không nhịn được, mới có thể chủ động mở miệng nói với Dung Noãn Tâm.

Hai mắt Dung Noãn Tâm chậm rãi mở ra, nàng trầm tĩnh quan sát Dung Huệ Kiều ngồi ở đối diện, chỉ thấy nàng mặt mày như vẽ, đôi tay nhấc lên một làn tóc đen trước ngực, duyên dáng vòng quanh trên ngón tay, có một vài sợi nhẹ nhàng rơi xuống.

Dáng vẻ kia là ba phần thẹn thùng, bảy phần nhộn nhạo, vừa nhìn chính là một thiếu nữ hoài xuân.

Nha đầu này trở mã không tồi, nữ nhân nên có, cũng đầy đủ rồi, bàn về tư thái, thật cũng không kém một nữ tử thành niên.

Tâm tư của nàng, Dung Noãn Tâm đã sớm sáng tỏ (hiểu rõ).

Đời trước, vì Tam Hoàng tử, Dung Huệ Kiều và Dung Huệ Như huyền não đến thủy hỏa bất dung (nước lửa không dung hòa), cuối cùng không biết thế nào, đều vào phủ đệ Tam Hoàng tử làm trắc phi.

"Há? Nhưng thế nào ta lại cảm thấy Tam Hoàng tử có mấy phần ý tứ đối với Huệ Như muội muội?" Dung Noãn Tâm cô làm ra vẻ kinh ngạc nhíu mày, không hiểu nhỏ giọng rù rì nói.

Dung Huệ Kiều nghe lời này, mặt vốn cười nở hoa, lập tức mây đen bao phủ, đen xuống, lông mày nàng nhíu một cái, vô cùng không vui cắn răng nói ra: "Nàng chỉ là ra đời tốt hơn ta, nếu Tam Hoàng tử coi trọng nàng, cũng chỉ là nhìn trúng quyền thế của Hậu gia mà thôi!"

Sinh ở nhà cao cửa rộng, nữ nhân nào không có mấy phần tâm tư, nhưng thật không ngờ, Dung Huệ Kiều cũng có thể ngộ ra đạo lý trong đó, Dung Noãn Tâm ngược lại có chút giật mình.

Vào cung, nội quyền đều ở phía trước điện hầu hạ, đám người Dung Hậu gia được mời đi Đức Dương điện nghe chỉ.

Trong tiền điện nhưng là cũng vô cùng náo nhiệt, mấy quan viên tứ phẩm trở lên đều mang theo gia quyến tiến đến, nữ nhân tranh kỳ đấu diễm (ganh đua sắc đẹp), hao hết bản lĩnh toàn thân, hận không thể trang điểm cho mình xinh đẹp hơn bướm bướm.

Nói trắng ra là, đây chính là một cuộc so tài tuyển chọn sắc đẹp để dựa dẫm vào người có quyền thế, các quan viên gần như đã mang hết nữ nhi có thể mang trong nhà đi ra ngoài.

Bởi vì, nghe nói Tam Hoàng tử giám quân trở về, cũng trùng hợp đuổi kịp đại lễ thành nhân (lễ trưởng thành) của hắn, vì vậy sẽ chọn một nữ tử tài tình xuất chúng trong đám thiên kim của chúng quan viên ban thường làm chính phi.

"Cô, Huệ Như muội muội!" Bóng dáng của Mạc Tiêm Tiêm rất nhanh đã xuất hiện ở trước mặt của Dung Noãn Tâm.

Ngày hôm nay nàng mặc một bộ váy dài trăm lớp màu xanh dương, tay áo thêu mây nước, phiêu dật thật giống như tiên tử mới vừa lạc vào phàm trần.

Bộ xiêm áo này vô cùng tôn lên khí chất của nàng, mặt mày nàng mỉm cười, nhẹ nhàng đi tới, trong nháy mắt đã làm hạ thấp đi những Quan Gia tiểu thư chung quanh. Ánh mắt của mọi người đều ném đến trên người của nàng, hàm chứa ước ao ghen tị, hàm chứa kinh ngạc mong muốn không thể so sánh.

Mạc thị gật đầu một cái, trò chuyện với phụ nhân bên cạnh nàng, chính là đích tẩu tử của Mạc Tiêm Tiêm, đích mẫu của Mạc Tiêm Tiêm.

Dung Huệ Như lập tức tiến lên, thân mật khoác tay của Mạc Tiêm Tiêm, nói: "Tiêm Tiêm, mấy ngày không thấy ngươi đi trong phủ chúng ta rồi, ta rất nhớ ngươi!"

Mạc Tiêm Tiêm che miệng cười một tiếng, mang theo chút khổ sở: "Mấy ngày nay mẫu thân ép buộc ta học tập lễ nghi và nữ công, nào có thời gian đi ra cửa?"

"Tiêm Tiêm tỷ đây là muốn hứa người ta (đính hôn) sao?" Dung Huệ Kiều cũng cùng nhau chụm đầu, vẻ mặt cợt nhả hỏi.

Ở Đại Tề, trước khi nữ tử xuất giá đều có tập tục học làm nữ hồng, cũng không lạ khi Dung Huệ Kiều sẽ hỏi như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiêm Tiêm lập tức sung huyết đỏ bừng, trong lòng nàng vốn là không vừa ý Thiên Mộ Diêu, nghe lời nói của Dung Huệ Kiều thì có chút buồn bực, nên xấu hổ nhỏ giọng trách mắng: "Huệ Kiều muội muội cũng không sợ bị người nghe chuyện cười người, nữ tử chưa xuất giá nói chuyện như vậy không xấu hổ!"

Dung Huệ Kiều bĩu môi, trong lòng có chút không vui, đang muốn nghiêng đầu rời đi, thân thể lại bị người nào đó đột nhiên va vào một phát, nàng 'ôi' một tiếng, té ngã trên đất, Dung Huệ Như thấy thế lập tức đỡ nàng lên.

"Đã tiểu tử (đứa nhà quê) từ đâu tới, không có giáo dưỡng như vậy, ta chính là tiểu thư Dung gia, há là người có thể đụng?" Dung Huệ Kiều vừa thấy tiểu quý đứng lại lập tức la to.

Dáng dấp nam hài này rất cơ trí, không tính là xinh đẹp, thế nhưng đối với con mắt tròn vo cuối cùng cũng xoay tròn, dáng vẻ tinh quái, nhìn là làm cho người khác vô cùng ưa thích.

Hắn nhìn Dung Huệ Kiều từ trên xuống dưới, mười mấy tuổi, vóc dáng thấp hơn Dung Huệ Kiều 1 khúc, nghe lời của nàng, mặt của nam hài nhè khé lại.

Dung Noãn Tâm mang theo mười phần tò mò, nghiêng đầu nhìn hắn, từ vị trí nàng đứng, vừa lúc có thể nhìn thấy trên mặt hắn lóe lên một chút giáo hoạt bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, trong lòng của nàng đột nhiên dấy lên kích động muốn xoa bóp gương mặt của hắn, thật là đáng yêu.

"Người bắt nạt ta..... Ta muốn nói cho phụ..... Phụ thân!"

Nam hài đột nhiên lăn lộn trên mặt đất cãi lộn lên, đôi tay che mắt, nhưng con người xoay tròn lại thỉnh thoảng nhìn trộm ra bên ngoài về mặt của mọi người từ trong kẽ tay, cũng không thấy có nước mắt rơi ra ngoài.

Đúng lúc này, phụ nhân và tiểu thư chung quanh cũng xông tới.

Mặt của Dung Huệ Kiều lập tức sung huyết đỏ bừng, sao nàng có thể đoán được, nam hài này lại có thể vô lại như vậy, đụng vào người còn muốn làm cho nàng bêu xấu ở trước mặt mọi người.

"Noãn Tâm tỷ tỷ, đứa nhỏ này không hiểu lễ phép, người lại đưa hắn trở về bên cạnh mẫu thân của hắn đi!"

Dung Huệ Như khẽ mỉm cười, vừa an ủi Dung Huệ Kiều, vừa dịu dàng phân phó nói.

"Huệ Như muội muội nghiêm trọng, chỉ là tiểu hài tử, cần gì đánh nhau, ta thấy đứa nhỏ này ngày thường thông tuệ lanh lợi, ngược lại rất chọc người thích." Dung Noãn Tâm tiến lên một bước, ngồi xổm người xuống cười yếu ớt nhìn nam hài trên mặt đất, đôi mắt hạnh khẽ héch lên vui thích chớp chớp.

Nam hài đang tò mò nhìn xem nàng muốn làm cái gì, lại thấy Dung Noãn Tâm đột nhiên vươn tay,捏 hai cái ở trên mặt của hắn.

Cái捏 này, Dung Noãn Tâm ngược lại không nhịn được thở dài nói, da của đứa nhỏ này thật là tốt, sờ mềm mềm trơn trơn, giống như trứng gà mới vừa bóc vỏ.

Người khác không nhận biết nam hài này, nàng lại nhận được.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Đắc Tội Cửu Điện Hạ

Người khác không nhận biết nam hài này, nàng lại nhận được.

Chính là đương kim Cửu điện hạ, tiểu nhi tử của Hoàng thượng, gần mười tuổi, cũng là sinh ra tính tình quái lạ, mẫu phi hắn vốn là một cung nữ trong Càn Thanh cung, bởi vì mang bầu vị Cửu Hoàng tử này, mới có thể được phong làm Quý nhân.

Cũng tính là được cung chịu một đoạn thời gian, chỉ là sau lại cũng không biết sao, đã bệnh chết.

Vị Cửu Hoàng tử này vẫn là nuôi ở dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, người ngoài đều nói hắn là được hưởng phúc của mẫu phi đã chết đi kia, hôm nay mới có thể tụ tập ngàn vạn sủng ái tại một thân.

Không chỉ có Hoàng hậu khắp nơi che chở hắn, ngay cả Hoàng thượng cũng yêu thích hắn.

Dung Huệ Như muốn dội bãi nước đục này đến trên người của nàng, không có cửa đâu.....

Cửu Hoàng tử Thiên Mộ Hàn nằm mơ cũng không nghĩ rằng, có người lại có thể nói hắn ‘chọc người thích’, hắn kinh ngạc dời đi đôi tay, đôi mắt đen như ngọc thạch chăm chú nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, mới đầu là mang theo vài phần mê mang, rồi sau đó lại thoáng qua một chút kinh ngạc, cuối cùng dứt khoát thay đổi mặt, vô cùng ngang ngược lên tiếng hỏi: "Người là ai?"

Nàng là người nào? Nàng là dòng chính nữ đường đường chính chính của Dung gia, hai mắt Dung Noãn Tâm chợt lóe, khẽ có một chút u ám, nói: "Ta là nữ nhi của Dung Hậu gia, tỷ tỷ của Dung Huệ Như!"

Lời nói này hiểu là, chính là trưởng nữ của Dung gia.

Trên mặt Dung Huệ Như tối một mảng lớn, khuôn mặt vốn mang theo tươi cười dịu dàng cũng bởi vì một câu nói này mà có chút trở nên vẩn vơ, ngay trước mặt nhiều quan phu nhân và tiểu thư như vậy, Dung Noãn Tâm vậy mà lại xảo ngôn cùng biện như thế, làm cho mình và mẫu thân rơi vào tình cảnh khó xử.

Nàng cắn răng, cứng rắn này đè con tức giận xuống, miễn cưỡng ngoác ngoác môi, nói: "Noãn Tâm, người không thích Huệ Kiều muội muội cũng không thể giúp người ngoài, đây không phải là khiến Huệ Kiều muội muội khó chịu sao?"

Những lời này chính là chỉ trích Dung Noãn Tâm lòng dạ rắn rết, cố ý nói nàng thành một người xấu bắt nạt muội muội, ngược lại khiến mọi người sinh ra hiểu lầm đối với nàng, cũng vừa vắn dòi đi sự chú ý của mọi người.

Dung Huệ Như uất ức nhìn Dung Noãn Tâm, giống như cực kỳ e ngại nàng, lúc này, Mạc thị cũng phát hiện bên này không ổn, đang cùng cả đám phu

nhân đi tới.

Cửu điện hạ nào phải là chủ tử dễ chọc, hần âm độc ngoắc ngoắc môi, đột nhiên nhảy lên, chỉ vào lỗ mũi của Dung Huệ Kiều lập tức há mồm mắng: "Người xấu xí nguoi này, nếu không chịu nhận lỗi với ta, ta nhất định không buông tha cho nguoi!"

Nghe lời này, Dung Huệ Kiều nhưng là tức đến mức đỉnh đầu toát ra khói xanh.

Nghĩ hôm nay, người nào không biết Dung gia quyền lực ngập trời, Dung Định Viễn tay cầm binh quyền Bắc Cương, ngay cả Hoàng thượng và Hoàng hậu thấy, cũng phải cho ba phần mặt mũi.

Đứa nhỏ này thật không khách khí, cũng không cho Dung gia các nàng chút mặt mũi nào, thái độ ngang ngược can rờ, cũng không biết là Công Tử Ca nhà nào, tuốt nhỏ như vậy, cũng đã đường thành tính tình như vậy, tương lai nhất định là gieo họa nhân gian.

Câu 'xấu xí' này của Cửu điện hạ thật sự là đụng đến trong tâm khảm của Dung Huệ Kiều, từ nhỏ đến lớn, nàng kiêu kỳ nhất chính là người khác bắt so sánh dung mạo của nàng với Dung Huệ Như.

Tuy nói mỗi người mỗi vẻ, nhưng trong lòng nàng rõ ràng, khí chất trên người Dung Huệ Như là nàng so sánh không bằng.

"Đứa bé không có gia giáo nguoi này, cha nương nguoi không có dạy nguoi đạo lý làm người sao? Dám giương oai ở trước mặt của bản cô nương, cũng không sợ Noãn Tâm tỷ tỷ ta rút đầu lưỡi của nguoi!"

Dung Huệ Kiều tức giận mặt mũi trắng bệch, hai tay nàng chống nạnh, cũng không cố kỵ đáng về đại gia khuê tú, mặt đỏ tới mang tai giằng co với Cửu điện hạ. Dứt lời, nàng dùng lực kéo tay của Dung Noãn Tâm, đẩy nàng đến trước mặt, làm bìa đỡ đạn.

Dung Noãn Tâm thật sự cảm thấy buồn cười, thật ra thì Dung Huệ Kiều tuyệt không đàn, mặc dù nàng vô cùng tức giận, nhưng lại hiểu được lấy mình ra làm bìa đỡ đạn, nếu đứa nhỏ này công tử nhà nào, như vậy, Dung Noãn Tâm nàng chính là tội nhỏ, trở về phủ cũng nhất định bị Dung Định Viễn xử phạt, chỉ là họ vạ vạ không ngờ, đứa nhỏ này lại là đương kim Cửu điện hạ.

Mặt mày Dung Noãn Tâm khẽ cong lên, nhin không được cười lên.

"Vị tiểu công tử này, từ trước đến giờ Huệ Kiều muội muội là một người không hiểu chuyện, nguoi đại nhân có đại lượng không cần so đo với nàng, tỷ tỷ ta chịu tội với nguoi..... Nguoi nói được không?"

Càng nhìn vị Cửu điện hạ này, Dung Noãn Tâm càng thích thú.

Đời trước, nàng xem nhẹ quá nhiều thứ, mấy lần gặp vị Cửu điện hạ này, cũng bởi vì e ngại hần nghịch ngợm gây sự mà trốn ra xa xa, chưa từng cẩn thận nhìn qua hần.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Dung Noãn Tâm càng thêm rực rỡ hơn, nàng không khỏi tức cười vron tay một lần nữa, néo néo mấy cái ở trên gương mặt mềm mại mại của Cửu điện hạ.

Cử động này xem ở trong mắt người khác, giống như là từ ái tỷ tỷ ở trấn an đệ đệ buồn bực.

Tất cả mọi người không khỏi suy đoán, rốt cuộc vị nữ tử này có thân phận gì? Mới vừa rõ ràng nghe nàng nói là tỷ tỷ của Dung Huệ Như, như vậy.....

Một giả thiết to gan đang lẩn quẩn trong đầu mọi người, nhưng không ai hỏi ra ngoài.

Hôm nay Dung Định Viễn không thể so với năm đó, nếu nói không đúng, chỉ sợ ngay cả Hoàng thượng bên kia cũng sẽ sinh ra hiềm khích.

"Vậy cũng không được, người đụng ta rõ ràng là nàng, tại sao nguoi tới chịu tội, ta mạn phép muốn người xấu xí kia nhận lỗi với ta!" Cửu điện hạ nhất quyết không tha, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, khuôn mặt không vui, sợ là không đạt mục đích không bỏ qua rồi.

Thật ra thì, mới vừa rồi lúc Cửu điện hạ xông tới, vốn là muốn đụng Dung Noãn Tâm, cũng may nàng mất tinh, thuận thể tránh đi, nên người bị đụng phải là Dung Huệ Kiều.

Dung Noãn Tâm chính là biết rõ tính tình của Cửu điện hạ, mới cố ý nói như vậy, nàng biết, lần này Dung Huệ Kiều gặp phải xui xẻo lớn rồi, nếu vừa bắt đầu nàng đã ôn hòa, thuận miệng thuận tâm nói lời xin lỗi, có lẽ chuyện này coi như xong, chỉ là, Dung Huệ Kiều tuyệt sẽ không làm như vậy.....

Dung Huệ Như cũng có chút giận, trong kinh thành, ai dám không cho Dung gia ba phần mặt mũi? Tiểu tử này cũng quá can rờ, lông mày nàng nhẹ nhàng nhú một cái, âm thanh mềm dẻo thích đáng như cũ, lời nói cũng là có thêm ba phần cứng rắn: "Noãn Tâm, làm sao nguoi có thể giúp người ngoài như vậy, Huệ Kiều cũng là muội muội của nguoi mà....." Nói tới chỗ này, nàng cố ý uất ức nhìn Dung Noãn Tâm, quả nhiên là muốn đẩy nàng tới vị trí kẻ ác.

Ngược lại, lại dời ánh mắt đến trên người của Cửu điện hạ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần, thấy hần mặc cũng không vô cùng cao quý, thậm nghĩ có lẽ là công tử của vị quan viên tứ phẩm kia: "Vị tiểu công tử này, ngày hôm nay gia phụ hồi triều, nguoi nháo như vậy, là muốn đến tai Hoàng thượng nơi đó sao?"

Nàng nghĩ thầm, nói Hoàng thượng ra, dù sao tiểu tử này cũng nên có điều kiêu kỳ đi?

Nhưng không nghĩ, Thiên Mộ Hàn lại tiến lên đẩy Dung Huệ Như, hét lớn: "Dung gia các người đây là muốn công cao hơn chủ sao? Chỉ là tiểu thư một Hậu phủ nhỏ lại dám can rờ như thế....."

Lời này của hắn nhưng là thật sự nói quá nghiêm trọng rồi.

Phụ nhân và các tiểu thư vốn đang khuyên nhủ ở một bên cũng lập tức im lặng, liên lụy đến Hoàng gia, thì khó mà nói, chính là tội lớn khi quân, ai cũng đảm đương không nổi.

"Cửu đệ, người ở đây nói những gì đó?" Một tiếng quát uy nghiêm khê vang lên ở phía sau, tất cả mọi người nghe tiếng đều nhìn về phía sau, chỉ thấy hai người nam tử đứng sừng sững cách đó không xa, chính là Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều và Thất Hoàng tử Thiên Mộ Ly.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 53: Ảo Thuật

Thiên Mộ Điều mặc cung phục vân cầm màu tím, trên đầu đeo kim quan Bát Bảo màu tím, so sánh với Thiên Mộ Điều nửa năm trước đó, lúc này hắn tăng thêm vài phần anh khí, trên khuôn mặt tuấn mỹ cất giấu vẻ sắc bén và tài năng.

Được chiến sự Bắc Cương tới luyện người, Thiên Mộ Điều hôm nay, càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ngược lại Thiên Mộ Ly cùng hắn sừng sững vai đi tới, thể cốt yếu đuối khoác lên cung phục to lớn, màu da trắng bệch, cánh môi đỏ tươi, bước đi, bước chân có chút hư phù, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác tùy thời có thể ngã xuống.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhếch môi, không có ai rõ ràng hơn nàng, bước chân của Thiên Mộ Ly không phải là không ổn, mà là mượn nội lực tạo dao động hư phù, từ đó khiến người ngoài sinh ra một loại ảo giác nhược bất kinh phong (yếu đuối không chịu được gió).

Nội lực của hắn sâu không lường được, nếu không phải cao hơn một bậc, là rất khó nhìn ra hắn thường dùng một chút tài mọn.

Trên mặt mọi người đều ngẩn ra, chẳng ai nghĩ tới, tên công tử không có giáo đường này, lại chính là Cửu điện hạ Thiên Mộ Hàn tụ tập ngàn vạn sủng ái tại một thân trong truyền thuyết.

Mặt của Dung Huệ Kiều lập tức trắng xanh, nếu không có nhớ lầm mà nói, mới vừa rồi hình như nàng còn mắng hắn không có giáo đường, ở mặt ngoài là mắng hắn, trong âm dụ lại là mắng cha nương hắn, hôm nay nghĩ đến, nàng mắng lại là đương kim Hoàng thượng và Hoàng hậu.....

Dung Huệ Kiều nặng nề nuốt nước miếng một cái, chỉ cảm thấy xương sống lưng lạnh run, nàng theo bản năng lấy tay vuốt ve cổ của mình, hình như là lo lắng rằng cổ của mình tùy thời có thể dời vị trí, nàng vô cùng hối tiếc quỳ xuống, bờ môi run rẩy không biết nói cái gì cho phải.

Mọi người đều tới đây thỉnh an, Thiên Mộ Điều nâng một tay, chỉ thấy tất cả mọi người đều đứng lên, chỉ có hai tỷ muội Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều vẫn quỳ trên mặt đất như cũ.

"Tam ca, chính là hai người xấu xí này bắt nạt ta, người hung hăng dạy dỗ họ thay ta đi!" Trong mắt Thiên Mộ Hàn lộ ra vẻ hưng phấn, dùng cả tay cả chân khoa tay múa chân ở trên người của Dung Huệ Kiều và Dung Huệ Như, hình như đang suy tính đánh nơi nào trước mới chơi càng vui hơn một chút.

Thiên Mộ Điều cũng không còn cách nào với hắn, lúng túng cười một tiếng, muốn đỡ hai tỷ muội Dung Huệ Như dậy.

Cửu điện hạ lại tay mắt lạnh lẽo chắn trước mặt của hắn, hình như đã nghĩ tới chiêu mới nào đó, bắt được cánh tay của Thiên Mộ Điều lập tức năn nỉ nói: "Tam ca ca, tướng sĩ của người phạm sai lầm, đều là phạt thế nào?"

Thiên Mộ Điều suy nghĩ một chút, cười nói: "Có roi hình (phạt đánh bằng roi), cũng có bản hình (phạt đánh bằng tấm gỗ to, rần chắc)....."

Lời của hắn còn chưa nói hết, Cửu điện hạ đã nói tiếp: "Roi hình được, người tới, đi lấy roi đến cho Bồn cung, mới vừa rồi tiểu thư Dung gia công khai ngộ nghịch phụ hoàng và mẫu hậu ta, quốc pháp ở chỗ nào? Hoàng uy ở chỗ nào? Không phạt thì như thế nào phạt chúng?"

Tiểu tổ tông này nghiêm trang háng giọng một cái, có bài có bản phản phó nói với tiểu thái giám chạy tới đợi mệnh.

Dung Noãn Tâm đã nín thật lâu, cuối cùng không nhịn được 'phì' một tiếng, bật cười.

Thiên Mộ Ly đã sớm chú ý tới sự tồn tại của nàng, cũng không ngờ Dung gia cũng sẽ mang theo nàng cùng vào cung, trong lòng chẳng biết tại sao, lại có một chút mừng rỡ nhàn nhạt.

Lúc này, mọi người đều là đầy mặt hoảng sợ, lại không biết vì sao Dung Noãn Tâm có thể bật cười.

Có người nói, nữ tử này đúng như Dung Huệ Như nói, là một người lòng dạ rắn rết, ước gì tỷ muội chịu phạt.

Thấy ánh mắt của mọi người đều chuyển đến trên người của mình, Dung Noãn Tâm dứt khoát thoải mái đứng ra, nàng tiến lên một bước, đi tới trước mặt Cửu điện hạ, mỉm cười nói: "Thần nữ muốn đòi một nhân tình với Điện hạ, thần nữ làm ảo thuật cho Điện hạ xem, nếu Điện hạ cảm thấy tâm tình tốt, thì bỏ qua cho muội muội của thần nữ, nếu cảm thấy thần nữ làm không tốt, thì tăng thêm trách phạt, được không?"

Thiên Mộ Diệu nén nộ nụ cười, khẽ tránh sang bên cạnh.

Nha đầu này thật là một người thú vị, nàng làm rất tốt, nhân tình là của nàng; nếu nàng làm không tốt, như vậy, chịu trách phạt cũng là hai người kia. Thiên Mộ Ly cũng khẽ quay mặt đi, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng khó hiểu.....

Lúc này nơi nào Dung Huệ Kiều và Dung Huệ Như có thể nghĩ nhiều, ánh mắt mong đợi liên tiếp ném đến trên người của Dung Noãn Tâm, trông cậy vào nàng thật có thể biến ra thứ gì tốt, khiến cho Cửu điện hạ vui vẻ, từ đó cứu hai người các nàng đi.

Hai người tự động bỏ quên ý định ác độc lúc trước họ muốn đẩy tai họa tới trên người Dung Noãn Tâm.

Dung Noãn Tâm đưa mười ngón tay thon dài ra ngoài, ở trước mặt của Cửu điện hạ hơi choáng váng, nói: "Điện hạ, trong tay thần nữ có đồ không?"

"Không có." Cửu điện hạ miễn cưỡng đáp, cũng không trông cậy vào Dung Noãn Tâm thật có thể khiến cho hắn vui vẻ, thuần túy chính là vì câu sau kia của nàng, muốn tăng gấp bội trách phạt hai nữ nhân trên đất.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, chậm rãi đưa hai tay ra sau lưng.

"Điện hạ, Hoa nhi xinh đẹp, con tức của điện hạ cũng nên biến mất rồi chứ?" Thân thể nàng chuyển một cái, cũng không biết từ nơi nào lại lấy ra một bó hoa tươi, dâng đến trước mặt của Thiên Mộ Hân.

Mọi người không có thấy rõ đến tận cùng Dung Noãn Tâm lấy được một bó hoa tươi to như vậy từ nơi nào, Cửu điện hạ vốn hí hóp nửa cặp mắt cũng đột nhiên tròn xoe, hắn tò mò nhìn Dung Noãn Tâm, vòng quanh nàng tỉ mỉ quay một vòng, dù thế nào cũng không nghĩ ra nàng biến ra hoa từ nơi nào, dù sao cũng vẫn là đứa bé không có lớn lên.

Lòng tò mò vừa dâng lên, chính là không dứt.

"Người..... Người thật biết ảo thuật? Thật là lợi hại!" Hắn nhảy lên, khuôn mặt sùng bái kéo tay áo của Dung Noãn Tâm.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, nói: "Điện hạ muốn học sao?"

"Người thật chịu dạy ta sao?" Thiên Mộ Hân đầy mặt mong đợi nhìn Dung Noãn Tâm, đôi mắt đen như bảo thạch lóe ánh sao chói mắt, có thể so với bảo thạch rực rỡ nhất nhân gian.

Mắt đẹp nhất cõi đời này cũng chỉ như vậy thôi, Dung Noãn Tâm âm thầm thở dài nói.

Nàng gật đầu một cái, dùng dư quang khỏe mắt liếc mắt nhìn hai vị muội muội quý trên mặt đất đang thở một hơi dài nhẹ nhõm, lúc này Cửu điện hạ mới nhớ tới hai người, không nhận được nói: "Đứng lên đi, Bồn cung đại nhân có đại lượng, cũng không so đo với các người!"

Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều vội vàng đứng lên.

Cửu điện hạ lôi kéo Dung Noãn Tâm, nghiêm nhiên trở thành coi nàng thành người mình sùng bái nhất.

"Sư phụ, người hãy thu ta đi, ta muốn theo người học ảo thuật!"

Dung Noãn Tâm thần bí nhếch môi cười, đợi đi tới chỗ không người, thần thái sáng láng khẽ nhướng lên mắt hạnh, nửa cúi người xuống, thần bí nói: "Thật muốn học?"

Cửu điện hạ gật đầu mạnh, mặt mày thành khẩn.

Vốn chính là một đứa bé làm người khác yêu thích, đánh về kia càng thêm mạnh (đáng yêu) chọc cho Dung Noãn Tâm không nhận được muốn thân lên vài ngụm, nhưng nơi đây là hoàng cung, nàng không được vượt qua, chỉ đành phải đưa tay lại nhéo mấy cái trên mặt hắn, nàng giảo hoạt cười một tiếng: "Muốn học cũng được, người phải giúp ta làm một chuyện trước....."

Sau khi nghe Dung Noãn Tâm nói để cho hắn làm một chuyện, trong mắt Cửu điện hạ lóe ra vẻ giảo hoạt, dáng vẻ cực kỳ giống tiểu hồ ly mới vừa trộm được gà ẩn.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trở về vị trí cũ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54: Đích Nữ Nhất Đẳng

Lúc này, Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều đều nén nước mắt, đáng về uất ức, thật sự làm cho lòng người sinh thương tiếc.

"Dung tiểu thư, Cửu đệ tuổi còn quá nhỏ, người không cần quá chấp nhặt với hắn!" Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều sắc mặt ôn hòa mở miệng, trong mắt âm áp tất cả đều là nụ cười cưng chiều, chắc hẳn Cửu điện hạ này, không chỉ được Hoàng thượng và Hoàng hậu yêu thích, xem chừng cả hoàng cung đều cưng hắn lên trời.

Ở trong lòng của Dung Huệ Như 'lộp bộp' một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Dung Noãn Tâm và Thiên Mộ Hàn cách đó không xa đang chia nhau tản ra, trong lòng lo lắng mơ hồ.

Nhưng nghĩ rằng, lúc tối trên mặt Dung Noãn Tâm quả thật có đánh một lớp phấn hương hoa nhài, lại an tâm một chút.

"Nên nói xin lỗi là hai người tỷ muội chúng ta mới đúng, mới vừa rồi đụng phải Cửu điện hạ, mong rằng Tam điện hạ có thể giúp đỡ xin lỗi!" Hai tay Dung Huệ Như để xuống bên người, khẽ phúc phúc thân thể, hào phóng khéo léo nói.

Dung Huệ Kiều cũng là không kềm chế được tình yêu của mình, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tam điện hạ, càng nhìn càng cảm thấy hắn tuấn dật mẽ người, quý khí sẵn có, không ai bằng.

Lại thấy ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng lại ở trên người của Dung Huệ Như, đáy mắt nàng tối sầm lại, nhớ tới Dung Noãn Tâm nói với nàng ở trên xe ngựa, chẳng lẽ Tam Hoàng tử thật chung tình với Dung Huệ Như? Nàng chỉ cảm thấy trái tim có một ngọn lửa không tên bắt đầu cháy rừng rực, hận không thể lập tức tiến lên xé nát khuôn mặt nhỏ nhắn đoan trang khéo léo của Dung Huệ Như.

Đúng lúc này, công công cao giọng báo kêu: "Thái hậu nương nương giá lâm, Khánh Phi nương nương giá lâm, Thái tử điện hạ giá lâm!"

Mọi người cùng nhau hành lễ.

Đình đầu vang lên giọng nữ uy nghiêm hàm chứa nụ cười nói: "Hàn Nhi lại gây sự sao? Đứa nhỏ này chính là không quản được, lần này lại chọc ghẹo tiểu thư nhà nào?"

Chỉ thấy Hoàng hậu chậm rãi đi tới dưới sự vây chặt của mọi người, đầu nàng mang mũ phượng ánh vàng rực rỡ, người khoác cung phục hoàng hậu màu đỏ sẫm, trên người đeo đầy các loại trang sức hợp với thân phận rực rỡ, cao quý đoan trang, ngấn vạm đáng về..... Không hổ là nhất quốc chi mẫu (hoàng hậu một nước), Phượng Nghi thiên hạ.

Thái hậu nương nương cũng là trên mặt thương tang, nói năng thận trọng, nhìn qua một thoáng, hình như vô cùng nghiêm túc, ở bên người dìu bà chính là đương kim Khánh Phi nương nương được thánh cung chiều.

Tướng mạo của Khánh Phi vô cùng đẹp, mặt này ân tình, mặt giống như hoa đào, tuổi thanh xuân.

Cửu điện hạ cũng không biết khi nào lại đụng tới đây, hắn một tay lôi kéo Hoàng hậu, một tay lôi kéo Thái hậu, cười hi hi nói: "Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, nhi thần có lễ!"

Tiểu tử này thật là một người lạnh lợi, rõ ràng bên cạnh còn đứng một Khánh Phi nương nương, thế nhưng hắn lại tự động không để mắt đến, biết từ trước đến giờ Hoàng hậu và Khánh Phi không hợp nhau, vì vậy, cố ý không để ý đến Khánh Phi, cũng coi là cho Hoàng hậu đủ mặt mũi.

Khánh Phi bị người xem nhẹ, trong lòng đương nhiên là tức giận, nhưng trên mặt không có một chút không vui.

"Miệng này thật ngọt, để cho hoàng tổ mẫu nhìn xem có phải quét mặt đường hay không?" Hoàng Thái hậu nhìn thấy Thiên Mộ Hàn lại day, vốn đang nghiêm mặt cũng buông lỏng xuống, bà cưng chiều lôi kéo tay của Thiên Mộ Hàn, cười nói.

Tam Hoàng tử tiến lên một bước, cũng cười nói: "Mẫu hậu, từ trước đến giờ Cửu đệ luôn thích chơi đùa, hai vị tiểu thư Dung gia cũng là người lòng dạ rộng lớn, sẽ không so đo với Cửu đệ!"

Fịong thanh của hắn vô cùng từ tính, có mùi vị ôn hòa, làm chúng tiểu thư ở đây nghe được lập tức trái tim nhộn nhạo, nhịp tim không ngừng.

Hoàng hậu gật đầu một cái, đi về phía trước một bước, bước đi thong thả tới trước mặt Dung Huệ Như, khẽ cười nói: "Tiểu thư Dung gia quả thật là đoan trang xinh đẹp, đáng về bắt phàm!" Đây là khen ngợi cực cao, chúng tiểu thư ở đây đều đổ kị sắp nổi điên.

Ai chẳng biết ngày hôm nay là lễ thành nhân của Tam điện hạ, mới vừa ở Đức Dương Điện Hoàng thượng đích thân phong cho hắn vương hào Thân Vương, hơn nữa cho phủ đệ, chỉ sợ hôm nay trên tiếp phong yến (yến tiệc đón gió tẩy trần), cũng là vì hắn tìm được một mỹ quyến (người vợ xinh đẹp).

Dung gia tay cầm bình quyền, nếu hứa cho Thiên Mộ Điều, ngược lại là một hậu thuẫn tốt đẹp, nghĩ tới đây, hai mắt Hoàng hậu híp lại, trong ánh mắt nhìn Dung Huệ Như càng nhiều thêm mấy phần hài lòng và thương thức.

Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu và Thái tử Thiên Mộ Thần đều là Hoàng hậu sinh ra.

Luận tài tình, Tam Hoàng tử tốt hơn Thái tử; bàn về anh dũng, Thái tử không bằng một phần mười của Tam Hoàng tử.

Vì vậy, Hoàng hậu vẫn luôn thiên ái Thiên Mộ Diêu, điểm này người khác không biết, trong lòng chính nàng rõ ràng.

"Tạ Hoàng hậu nương nương tán thưởng!" Dung Huệ Như phúc phúc thân thể, trên mặt mang ý cười nhợt nhạt, quả nhiên là diệu nhân (người kỳ diệu) lên được bàn.

Dung Huệ Kiều thấy Hoàng hậu chưa từng chú ý tới nàng, trong lòng gấp gấp, lập tức cố ý vấp một cái, làm bộ như suýt nữa ngã nhào.

Cuối cùng thì ánh mắt của mọi người dời đến trên người của nàng.

"Mẫu hậu, vị này cũng là tiểu thư Dung gia!" Cửu điện hạ chớp mắt, lông mi thật dài như cây quạt chớp chớp, dáng vẻ kia là thiên chân vô tà (trong sáng thuần khiết) không nói ra được.

Dung Huệ Kiều kinh ngạc nhìn hẩn một cái, không hiểu sao mà Cửu điện hạ lại có lòng tốt như vậy, đột nhiên ở trước mặt Hoàng hậu nương nương tiến cử nàng, nhưng chỉ cần được Hoàng hậu chú ý, nàng cũng tự động bỏ qua cách làm người của Cửu điện hạ.

"Hả? Nhưng là nữ nhi của tướng quân Dung Định Nam?" Trần Bắc đại tướng quân Dung Định Nam, cũng là tướng tài hiếm có, bàn về địa vị mặc dù không so được với trưởng nữ của Dung gia, nhưng cũng đáng giá lôi kéo, nếu ban nữ tử này cho Thiên Mộ Diêu làm trắc phi, cũng là thật tốt, Hoàng hậu nghĩ như vậy.

"Hồi Hoàng hậu nương nương, chính là thần nữ!" Dung Huệ Kiều ngượng ngùng cười một tiếng, cúi đầu hành lễ.

Cung thị vốn đã chạy tới, lại đứng lúc nhìn thấy Tam điện hạ và Dung Huệ Như trò chuyện với nhau thật vui, cũng không có tiến lên quấy nhiễu, lúc này lại thấy Hoàng hậu nương nương có ý hỏi tới thân phận của hai người, càng thêm vui mừng từ đáy lòng.

"Hoàng thượng giá lâm, Thái tử điện hạ giá lâm!" Vừa một tiếng bén nhọn báo kêu, roi khiến trách tiếng vang lên. (L: nhớ Thái tử giá lâm rồi mà ~ tác giả viết lộn xộn quá ~)

Mọi người hành lễ lần nữa: "Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Miễn lễ! Các khanh không cần gò bó, ngồi đi!" Hoàng thượng mặc long bào màu vàng sáng vóc người cao lớn, tinh thần khang kiện, trên mặt mang nụ cười vui vẻ nhợt nhạt, Thái tử làm bạn ở bên người hẩn cũng mặc một bộ màu vàng sáng, mặt mũi có chút bình thường, cũng không rất thu hút sự chú ý của người khác.

Chúng tiểu thư liếc trộm hẩn, nhưng trong lòng lại không nhận được mà thất vọng.

Đám người Dung Hậu gia cũng là đến theo thánh giá, hẩn xa xa liếc mắt nhìn Mạc thị, lập tức ngồi xuống.

Tiếng đàn sáo vang lên, mọi người giao bôi cạn ly, ly rượu lần lượt thay đổi, tiếng cười vui, âm thanh nhạc khúc, cùng với tiếng chúc mừng liên tiếp, hợp thành một cảnh tượng sung sướng tường hòa.

Dung Noãn Tâm nhìn ly rượu trước mắt, ống tay áo to lớn nâng lên giấu mép chén, lúc mọi người nâng chén, nàng cũng nâng chén, nhưng mà âm thầm thò ngón châm giấu trong tay áo vào trong nước, không có độc!

Nàng tự định giả một phen, rồi lại lần nữa thò một cây ngón châm khác vào trong nước, ngón châm biến thành màu đen.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Bêu Xấu

Dung Noãn Tâm lấy tay áo che miệng, rượu lại đổ vào trong tay áo, ướt một mảng nhỏ tay áo.

Mọi người cùng nhau buông ly xuống, Dung Noãn Tâm cố ý nghiêng ly rượu trống không về phía Dung Huệ Như một chút, để cho nàng nhìn thấy đáy ly đã uống trống không.

Quả không sai, Dung Huệ Như nhếch môi cười, nháy mắt ra dấu với Mạc thị.

Lúc này, Mạc Tiêm Tiêm đột nhiên tiến lên đề nghị hiến nghệ vì Hoàng hậu và Thái hậu.

Đã nghe nói cầm kỹ (kỹ thuật đánh đàn) của Mạc Tiêm Tiêm xuất thần nhập hóa, phàm người đã nghe qua đều khen không dứt miệng, được nói là âm thanh vậy lượn ba ngày không dứt.

Hoàng thượng đương nhiên là đồng ý rồi, đúng là không sai, bàn tay trắng nõn của nàng gảy cầm, một nhạc khúc uyển chuyển du dương tuyệt vời vang lên, khiến cho mọi người say mê trong đó, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại từ trong đó, hình như bên tai bao quanh nhạc khúc mỹ diệu này không thể tự thoát ra được.

"Thường!" Thái hậu hài lòng gật đầu một cái.

Sau đó hiến nghệ chính là nhi nữ của Lư Thượng Thư Lư Yên Nhiên, kỹ thuật nhảy của nàng vô cùng uyển chuyển, dịu dàng động lòng người, cũng được mọi người khen ngợi.

Đúng lúc này, Cửu điện hạ đột nhiên đứng lên, lớn tiếng hét lên: "Nghe nói tiểu thư Dung gia tài nghệ bất phàm, sao không thấy tới hiến nghệ?"

Dung Huệ Như đang có ý đó, cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, lại nghe được Cửu điện hạ nêu tên, nàng hơi kinh ngạc, vừa đầu ngẩng, lại nhìn thấy một đôi con người hoảng sợ, chỉ thấy trong đôi mắt đen như trân châu của Cửu điện hạ tràn đầy hoảng sợ, không nhìn được lui về phía sau.

"Xấu xí!" Cũng không biết là ai nói một câu như vậy, người chung quanh nhìn sang đều là một mảnh xôn xao.

Dung Huệ Như không rõ chân tướng nhìn chung quanh, nàng thật sự không biết vì sao mọi người dùng loại ánh mắt này nhìn nàng?

Dung Noãn Tâm không nhanh không chậm uống một hớp rượu trong ly, từ trong lòng móc ra một cái gương đồng nhỏ đưa tới trước mặt nàng.

Dung Huệ Như nhìn người đáng sợ trong gương đồng kia bị sợ đến mức hét to lên, người này là ai? Khuôn mặt đầy chấm đỏ, nói xấu xí đã là hạ miệng lưu tình.....

Nàng sững sờ một lúc, rất nhanh ý thức được, người trong gương này đúng là mình, nàng vừa khiếp sợ vừa tức, lập tức lấy tay che mặt, nước mắt trong mắt không ngừng chảy ra ngoài, cũng là thế nào cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Lại nói, lúc này bêu xấu không phải là Dung Noãn Tâm sao? Tại sao lại là nàng?

"Chuyện gì xảy ra?" Mặt Hoàng hậu trầm xuống, nàng không vui nhìn chằm chằm Dung Huệ Như.

Mạc thị cũng sợ ngây người, làm sao mà nữ nhi xinh đẹp này của mình biến thành một người xấu xí như vậy rồi hả? Mới vừa Hoàng hậu còn khen ngợi nàng ở trước mặt của mọi người, trong nháy mắt thời gian, đã phạm vào tội danh mạo phạm Thánh thượng, sau này nàng còn có cơ hội gì gả vào hoàng gia? Còn có cơ hội gì làm mẫu nghi thiên hạ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạc thị ghen một hồi, ả xoay chuyển ánh mắt, lập tức chú ý tới Dung Noãn Tâm khi định thần nhân, trong mắt chợt lóe ác độc, rồi lại lập tức khôi phục đáng vẻ thần phụ vô cùng lo lắng.

"Hỏi Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ....."

Lời của ả còn chưa nói hết, Cửu điện hạ đã khoa trương hét to lên: "Mẫu hậu, đây không phải là bệnh đậu mùa chứ? Nhi thần nghe nói bệnh đậu mùa là sẽ lây bệnh, nếu bị nàng lây bệnh, thật là xui xẻo!"

Hắn vừa nhắc nhở như vậy, mọi người lại cảm thấy có chín phần là đúng, các thiên kim vốn đang ngồi ở bên người nàng rồi rít ròi chỗ, hoảng sợ trốn ra xa xa, ngay cả Dung Huệ Kiều cũng lặng lẽ trốn ra ngoài một trượng (1 trượng = 10m). Hoàng thượng vỗ bàn, lạnh lùng nói: "Truyền thái y!"

Nếu thật là bệnh đậu mùa, Dung Huệ Như chính là một kẻ phạm tội chết, chỉ một tội mưu hại quân chủ, đã đủ giết cửu tộc của nàng rồi.

Dung Định Viễn thấy mặt Hoàng thượng nghiêm túc, trong lòng hiểu Dung Huệ Như đã chọc giận thánh nhan, lần này cho dù may mắn không làm cho nàng chết, về sau cũng đừng mơ tưởng lại gả vào hoàng gia rồi.

Hắn thở một hơi thật dài, trong lòng vô cùng thất vọng.

Thái y vội vã chạy tới, sau khi chẩn qua mạch cho Dung Huệ Như thì kết luận, cũng chỉ là ăn nhầm vật tương khắc, phần trên người nàng có chứa thành phần hoa lai, mà một loại dược liệu trong rượu trăm năm này, tương khắc với hoa lai, vì vậy mới xuất hiện hiện tượng dị ứng gần gũi.

Nghe thái y tự thuật xong, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, bữa tiệc tiếp tục, chỉ là Dung Huệ Như lại bị người đi đưa về phủ trước.

Mạc thị cũng không còn tâm tư, nhưng mọi người vẫn hăng hái, cũng không có bởi vì Dung Huệ Như rời khỏi mà tan rã.

Sau đó, di cô (con mồ côi) của Chiến thần Đại Tề trước, Đức Hình Quận chúa tiên đế ngự tứ cũng dâng lên một khúc tỳ bà, làm cho mọi người than thở liên tiếp, nói Đức Hình Quận chúa không hổ là nữ nhi tốt Thái hậu tự mình nuôi dạy ra.

Xưng hô nữ nhi tốt đệ nhất Đại Tề này, cũng chính là trên một phong yển đã truyền đi ra.

Mạc thị hận đến cắn răng nghiền lợi, rồi lại tìm không ra lý do khác để hãm hại Dung Noãn Tâm, đợi đến sau khi mọi người hiến nghệ xong, à lại cười khanh khách đứng lên, trên mặt cũng không có bởi vì nữ nhi thất ý mà có vẻ không vui: "Bệ hạ, Dung gia còn có một nữ nhi nguyện ra ngoài trình diễn tài nghệ, mong bệ hạ thành toàn!"

"Hả?" Hoàng thượng và Hoàng hậu đều kinh ngạc, rồi rít đưa mắt chuyển tới trên người của Dung Noãn Tâm.

Mi tâm của Dung Định Viễn nhíu một cái, hình như có chút oán giận Đại phu nhân, chỉ sợ Dung Noãn Tâm làm mất mặt mũi của Dung gia, rồi lại ngại thánh nhan mà không thể nào phản đối, chỉ đành phải trở mắt nhìn Dung Noãn Tâm, hi vọng nàng có thể tìm lý do tốt lấp liếm cho qua.

Tay phải cầm chén nhỏ của Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng quơ quơ, nước trà trong chén tràn ra vài giọt, nhỏ xuống trên mu bàn tay bóng loáng của nàng, ngẩng đầu nhìn về phía trên cao vị (vị trí cao), trong mắt cũng là trong trẻo thâm trầm, không sợ không vui, càng làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ.

Nàng đứng lên, lễ nghi thích đáng phúc phúc thân thể, nói nhỏ: "Nếu mẫu thân coi trọng con như thế, như vậy thần nữ xin bêu xấu!"

Dứt lời, lập tức sai cung nhân chuẩn bị giấy Tuyên Thành khổ lớn để trên bàn, cùng một bộ bút mực chu sa (màu đỏ).

Khỏe miệng Mạc thị khẽ nâng lên, thầm nghĩ, một nữ tử từ nông thôn ra còn có thể biết làm thơ vẽ tranh hay sao? Dung Huệ Kiều cũng không nhìn nàng, chỉ chờ nàng bêu xấu trước mặt mọi người.

Thiên Mộ Ly nắm Lưu Ly trân (ly làm bằng ngọc lưu ly) trong tay, vô cùng thú vị nhìn nàng, một bộ váy dài thanh thủy làm hiện rõ lên phong cách không nhiễm bụi trần của nàng vô cùng tinh tế, nàng đứng ở trong điện, tay cầm cây viết, tóc đen khẽ tản ra, xõa ở đầu vai của nàng, thật giống như một tinh linh không nhiễm bụi trần.

Ước chừng một chén trà trôi qua, Dung Noãn Tâm thờ dài nhẹ nhõm, nhẹ nhàng thổi một cái ở trên giấy: "Tốt lắm!"

Nụ cười ở khỏe miệng của Mạc thị càng đậm, mới vừa rồi à chú ý tới nét bút của Dung Noãn Tâm, căn bản không tạo thành tác phẩm lên được mặt bàn gì, dù sao cũng chỉ là mấy bông hoa, mấy cái lá mà thôi.

Nàng ý bảo cung nữ cầm hai bên trái phải góc giấy Tuyên Thành biểu diễn ở trước mặt mọi người.

Vừa nhìn, gần như tất cả người đều không nhìn được che miệng nở nụ cười, ở nơi đó làm gì có tác phẩm gì, rõ ràng chính là một bức vẽ xấu không lên nổi mặt bàn của kẻ mới học, bày ra ở trước mặt thánh thượng, nói khó nghe, có thể trị nàng tội khi quân.

Gương mặt của Hoàng thượng cũng đen xuống.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56: Muôn Hoa Đua Thắm Khoe Hồng

Dung Định Viễn thấy hai nữ nhi của mình đều đứng phải thánh nhan, nhanh chóng tới trước quỳ một cái: "Bệ hạ, từ nhỏ tiểu nữ được nuôi ở nông thôn, không hiểu lễ số, kính xin Hoàng thượng khai ân, bỏ qua cho tiểu nữ!"

Không cầu mong gì khác, cũng không phải vì Dung Noãn Tâm, nói trắng ra chính là vì mình, tội khi quân, nặng thì giết cửu tộc, nhẹ cũng phải liên lụy cả nhà, đường làm quan của hắn đang lên, này chẳng phải là muốn bị bách quan cười nhạo, bị Hoàng thượng phi nhổ?

Nghĩ tới đây, Dung Định Viễn gần như là sinh ra mấy phần chán ghét đối với Dung Noãn Tâm.

Hoàng thượng kéo căng gương mặt, cũng không nói lời nào, ngược lại Thái hậu thuận miệng nói tiếng: "Lui ra đi, lần tới người không lên được trên mặt bàn thì cũng không cần mang vào cung nữa!"

Gánh nặng trong lòng Dung Định Viễn lập tức được cởi bỏ, vui chính là Thái hậu cho Dung gia mấy phần mặt mũi, buồn chính là mấy nữ nhi Dung gia vô vọng trên cành cao.

Dung Huệ Như vừa mới xúc phạm thánh nhan, Dung Noãn Tâm lại làm ra chuyện cười, thật sự là mất hết mặt mũi của Dung gia.

Hắn ảo não trở mắt nhìn Dung Noãn Tâm một cái, hận không thể lập tức đi lên trước cho nàng hai bàn tay.

Đúng lúc này, hai mắt Cửu điện hạ chợt lóe, cười nói: "Ta muốn nhìn ảo thuật, sư phụ, người mau ảo thuật nha!"

Cũng chỉ là một câu vô tâm nói ra của đứa bé, Hoàng hậu kinh ngạc nhìn tới đây, Cửu điện hạ vậy mà lại gọi nàng là 'sư phụ', nghĩ Tiểu Tổ Tông này,

nhưng là Tiểu Ma Đầu người gặp người sợ, ngay cả Thái Phó cũng bó tay hết cách, nàng vậy mà lại ở thời gian ngắn ngủi, có thể khiến cho Cửu điện hạ vui vẻ, thật sự là tâm cơ vô cùng thâm trầm.

Nghĩ như vậy, Hoàng hậu quan sát Dung Noãn Tâm, nói nhỏ: "Vậy thì theo Cửu điện hạ, làm đi!"

Dung Noãn Tâm không nhanh không chậm hành lễ, nói: "Dạ!"

Hứng thú trong mắt Thiên Mộ Điều càng thêm nồng hậu, mờ ám của nàng giấu rất tốt, nhưng mà, vẫn bị hắt thu hết vào mắt. Nàng đầu tiên là bắt được điểm yếu của Thiên Mộ Hàn, lợi dụng hân, dạy dỗ Dung Huệ Kiều, rồi sau đó lại thả một chút bột hoa lải vào trong rượu của Dung Huệ Như, khiến cho nàng ta uống rượu xong bị dị ứng.

Lần này, nàng lại muốn đùa bốn những thứ đa dạng gì? Thiên Mộ Điều có chút tò mò.

Cùng lúc đó, khoe miệng Thiên Mộ Ly cũng chậm rãi nâng lên, hân tuyệt không lo lắng nàng sẽ bêu xấu ở trước mặt mọi người, ngược lại Mạc thị kia, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ khó qua.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, bước đi thong thả đến trước mặt Đức Hình Quận chúa, thi lễ nói: "Quận chúa có thể cho mượn ngự tửu dùng một chút hay không?"

Đức Hình Quận chúa hớn hờ đưa ly rượu trên bàn lên, nói: "Xin cứ tự nhiên!"

Dung Noãn Tâm khẽ phúc thân, đôi tay cầm lên ly rượu trước mặt Đức Hình Quận chúa, ngón giữa mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm khẽ vào trong rượu, cổ tay chuyển một cái, ngón giữa và ngón tay tạo thành hình hoa lan nhẹ nhàng bắn ra, đúng lúc này có một giọt rượu bay ra ngoài, vừa đúng rơi lên bức vẽ ở bên trong nhụy của một đóa nụ hoa chưa nở.

Rượu ở trên giấy Tuyên Thành chậm rãi liên miên không dứt ra, không tới một lát thời gian, đóa hoa vốn là nụ hoa chớm nở này vậy mà lại như kỳ tích từ từ nở rộ, cuối cùng biến thành một đóa Mẫu Đơn tiên diễm, ngay sau đó, ngón tay của Dung Noãn Tâm gảy nhẹ, một đóa, hai đóa, ba đóa. . . . . Vô số hoa tươi nở rộ đua thắm khoe hồng ở trên giấy Tuyên Thành ở trên bàn kia, đưa tới vô số bướm bướm đậu vào hoa hái mật, tạo thành kỳ cảnh (cảnh tượng kỳ lạ) chính là thế gian khó gặp.

Bướm bướm ngũ sắc (năm màu) vô cánh tươi đẹp thỉnh thoảng lưu luyến ở trong bụi hoa, thỉnh thoảng đậu ở trên mặt cánh hoa. . . . .

"Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . ." Thái tử thấy trọn tròn hai mắt, không nhịn được chạy chậm tiến lên, đưa tay chạm tới nhiều đóa Mẫu Đơn tiên diễm trên giấy Tuyên Thành này, hân không thể nào tin nổi, những đóa hoa nở rộ ở trước mặt hân đây vậy mà lại chỉ là một bức họa. . . . .

Tất cả mọi người kinh ngạc không dời mắt được, trời đất ngừng chuyển động, trong mỗi một đôi mắt ngoài bướm bướm bay tới lại bay đi kia, thì chỉ có kinh diễm đêm không hết.

Loại thủ pháp (phương pháp, tay nghề) vẽ tranh này, cũng chỉ là một truyền thuyết, nghe nói Mẫn Quận chúa tiền triều am hiểu về tranh, mỗi lần nhắc bút, đều là cảnh đẹp hiếm thấy, vẽ sơn dân hồ, vẽ hoa dân điệp (bướm bướm), vẽ cây dân tước (chim), lại cũng chỉ là một tin đồn, ngày hôm nay mọi người chính mắt thấy kỳ cảnh này, đều là nhiệt huyết sôi trào, thật lâu không thể trở về vị trí cũ.

"Ba ba. . . . ." Tiếng vỗ tay vang dội thanh phá vỡ yên lặng ngắn ngủi này, chỉ thấy Cửu điện hạ đã từ trên chủ vị phi chạy vội xuống, trong đôi mắt như ngọc thạch đen sáng chói tràn đầy vẻ sùng bái, hân hạ hê hắt cầm lên, nói với Hoàng thượng và Hoàng hậu: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần đã sớm nói, sự phụ của nhi thần biết ảo thuật, người lại không tin tưởng, dù sao lần này cũng nên tin đi?"

Đồng ngôn vô kị, Cửu điện hạ gọi Dung Noãn Tâm là 'sự phụ', ít nhiều gì có chút ghé mắt.

Hoàng thượng cũng bị bức vẽ này khó gặp này hấp dẫn, giật mình ngay tại chỗ, thật lâu chưa tỉnh hồn lại, nghe được Thiên Mộ Hàn gọi Dung Noãn Tâm là 'sự phụ' hân chỉ nói, bản lĩnh về tranh này thật sự là thiên hạ nhất tuyệt, gọi một tiếng 'sự phụ' cũng tuyệt không coi là bôi nhọ hoàng nhi.

"Hàn Nhi nhãn lực tốt, quả nhiên là một kỳ nữ tử!" Thái hậu cung chiều cười một tiếng, lúc lại nhìn Dung Noãn Tâm thì trong mắt kia lại cất giấu thứ gì đó làm cho người ta xem không hiểu.

"Người tên là gì?" Hoàng hậu không nỡ dời đi cặp mắt, lẳng lặng quan sát Dung Noãn Tâm, chỉ thấy nàng mặt mũi xinh đẹp, một bộ váy dài màu xanh lá làm nàng nổi bật lên giống như một mảnh lá cây độc lập trong bức họa muôn hoa đua thắm khoe hồng kia, rõ ràng kém hoa tươi đẹp dễ, lại mát mẻ làm vui lòng người, thỏa đáng hào phóng.

Theo nàng biết, dòng chính nữ Dung phủ là Dung Huệ Như, như vậy, Dung Noãn Tâm cũng chỉ có thể là thứ nữ, Hoàng hậu khẽ thất vọng, trái tim hơi cảm thấy mất mát, nếu là dòng chính nữ thì rất hợp với Tam điện hạ, ngược lại cực tốt.

Dung Noãn Tâm trầm tĩnh đứng ở nơi đó, không kiêu ngạo không tự ti, không sợ hãi không vui mừng, trên người tản mát ra phong cách hồn nhiên thiên thành.

Hoàng hậu không khỏi thở dài ở trong lòng, quả thật là nữ tử đặc biệt, khoe mắt nàng nhảy lên, ánh mắt vừa đúng nhìn thấy Thiên Mộ Điều ngồi ở vị trí phía dưới nàng đang tập trung tinh thần nhìn Dung Noãn Tâm, trong mắt có thường thức không hề che giấu.

"Hồi Hoàng hậu nương nương, thần nữ là Dung Noãn Tâm!" Dung Noãn Tâm tiến lên khẽ chào, âm thanh êm dịu mà thanh thúy, không mang theo một

chút cố ý lấy lòng.

"Không tệ không tệ, nữ nhi Dung gia quả thật nên là như này!" Ngay cả Hoàng thượng cũng không nhịn được thở dài nói.

Mà hoàn toàn ngược lại chính là, Dung Huệ Kiều một lòng chỉ mong đợi Dung Noãn Tâm bêu xấu, nơi nào nghĩ đến, một thôn cô hương đã như nàng lại biết vẽ tranh, mà ngay cả Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng tán thưởng, ả tức giận phải cắn răng nghiêng lợi, hận không thể vạch trần bộ mặt thật thôn cô của nàng ở trước mặt mọi người, khiến mọi người đều phỉ nhổ nàng.

Chỉ tiếc, lúc này Dung Noãn Tâm đã trở thành tâm điểm của mọi người, bách quan nghị luận âm ỉ, có giờ lên ngón tay cái, có chum đầu khen ngợi, còn có người lãnh giáo Dung Định Viễn làm sao có thể dạy ra nữ nhi xuất sắc như vậy.

Dung Định Viễn được mọi người tán thưởng, đương nhiên là mặt mũi sáng sủa, rạng rỡ, hân hân ngoài khiêm tốn, nội tâm nhưng là vẫn lâu bầu, đến tốt cùng ngón họa kỹ này của Dung Noãn Tâm là học được từ nơi nào.

Những năm gần đây, hân hân phái người chú ý nương con các nàng, cũng không thấy có học nghệ với người nào.

"Nhất định là tờ giấy kia có vấn đề, Dung Noãn Tâm chỉ là một nha đầu hương dã, chữ to cũng không biết một chữ, như thế nào lại biết vẽ tranh?" Dung Huệ Kiều vẫn là không nhịn được nói với nữ nhi của Lư Thượng Thư Lư Yên Nhiên ngồi chung ở bên cạnh nàng.

Lời này vừa ra thành công kéo lực chú ý của các tiểu thư tới đây.

Tất cả mọi người tò mò hỏi: "Vị Dung tiểu thư này thật là chữ to cũng không nhận biết một chữ?"

Dung Huệ Kiều tự tin gật đầu một cái, trong mắt lóe lên một chút tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Nhận Làm Người

Lại nói, Lư Yên Nhiên cũng là một người thích chuyện thù hận, lần hiển nghệ này vốn là nàng dẫn đầu, nhưng mà bị Dung Noãn Tâm đoạt đi ánh sáng, trong lòng nàng đương nhiên là không cam lòng, nếu Dung Huệ Kiều nói đều là sự thật, ngược lại nàng có một cơ hội tốt để đánh ngược lại.

Nghĩ tới đây, Lư Yên Nhiên đột nhiên đứng lên, khẽ chào với thánh tọa, cười ngọt ngào: "Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Dung tiểu thư vẽ thật sự làm cho người ta sợ hãi than không ngừng, nghe nói người có thể vẽ được một bức vẽ tốt, cũng có thể viết ra chữ đẹp, không biết chữ của Dung tiểu thư lại viết như thế nào?"

"Điều này cũng đúng, sao lại không để cho Dung tiểu thư viết một câu thơ để tăng thêm tính tao nhã!" Ánh mắt xinh đẹp si mê của Khánh Phi thoáng nhìn ở trên người Hoàng thượng, cười nói.

Thân thể Dung Noãn Tâm khẽ cứng lại, rồi sau đó từ chối nói: "Thần nữ bất tài, chữ ngược lại viết không tốt lắm, chỉ sợ sẽ dơ bẩn mắt của Thánh thượng!"

Nghe nàng từ chối, Dung Huệ Kiều càng thêm khẳng định nàng là một kẻ không biết chữ, ả cười đứng lên, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ cần gì khiêm tốn, hiển chữ vì Hoàng thượng đây chính là vinh dự của Dung gia chúng ta!"

Lòng của Dung Định Viễn thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, hân tự nhiên biết Dung Noãn Tâm không biết chữ, nếu đụng phải thánh nhan, Hoàng thượng tự nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng, tiến tới cũng sẽ liên lụy đến cả nhà.

Đúng lúc này, Hoàng thượng gật đầu, lập tức có người chuẩn bị xong giấy mực đặt ở trên bàn, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn một cái về phía Dung Định Viễn, chỉ thấy hân tròn tròn hai mắt hung hăng nhìn mình, hình như đang tự định giá đợi sau khi mình thất bại, như thế nào thoát khỏi quan hệ với mình.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng ngoác ngoác môi, khóe môi nâng lên theo thói quen.

Bút lông dính nước mực bay nhanh trên giấy, nàng cầm bút thành thạo, bút phong cực kỳ linh xảo có lực, nghiêm nhiên đã thuần thục làm qua trăm ngàn lần.

Thời gian một cái nháy mắt, Dung Noãn Tâm đã để bút xuống, một hàng chữ nhỏ thanh tú lập tức hiện lên ở trước mặt mọi người.

Dung Huệ Kiều không nhịn được ghen ngào gào lên: "Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào, nàng rõ ràng chỉ là một dã nha đầu, nhất định là nàng

đưa bốn thủ đoạn gì đó, chữ này nhất định không phải nàng viết....." Dứt lời, Dung Huệ Kiều chạy lên tiến đến, lật tờ giấy Tuyên Thành tràn ngập câu thơ lên lại lật trở lại, cô gắng tìm ra giấy đã sớm chuẩn bị xong, nhưng tìm một lúc lâu, lại phát hiện vết mực chưa khô trên giấy, hiển nhiên là thực sự vừa mới viết.

"Chuyện này..... Chuyện này..... Không thể nào, không thể nào!" Nàng như cũ không thể tin, hoảng sợ nhìn Dung Noãn Tâm, còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng mà bị một tiếng của Dung Định Viễn hét ngừng.

"Dung Huệ Kiều!"

"Bệ hạ, Dung gia thân ra nữ tử kiêu nhả, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không tử tế như vậy thật là vô cùng hồ thẹn, kính xin bệ hạ bao dung!" Dung Định Viễn lập tức xoay người quỳ xuống, vô cùng lo lắng xin lỗi nhận sai.

"Thôi, thôi, cũng chỉ là tiểu nha đầu cáu kỉnh, ái khanh không nên tự trách!" Hoàng thượng không vui trợn mắt nhìn Dung Huệ Kiều một cái, trên mặt khề tối tăm, vốn là mỹ cảnh thường về thường chữ sớm bị Dung Huệ Kiều phá hư.

Trải qua náo loạn như vậy, cung yến kết thúc trước thời gian, mọi người tản đi.

Thiên Mộ Hàn đang định quán Dung Noãn Tâm dạy hấn ảo thuật, lại bị Thường công công mời đi Càn Thanh cung.

Trên giường êm Cửu Long Hỉ Châu màu vàng sáng, Hoàng thượng mang theo chút mệt mỏi nửa tựa ở trên giường, Khánh Phi đang xoa bóp cho hấn.

Con người của Thiên Mộ Hàn chuyển một cái, cười hi hi hành lễ nói: "Phụ hoàng, ngài gọi nhi thần có chuyện gì vậy?" Hấn một lòng nhớ kỹ ảo thuật của Dung Noãn Tâm, nên chỉ ngóng trông phụ hoàng mau mau giao phó xong chuyện sau đó chạy đi tìm Dung Noãn Tâm.

Hoàng thượng trừng mắt liếc hấn một cái, lại là thế nào cũng không tức giận được, lại cố ý lạnh giọng xuống nói: "Hàn Nhi, dù sao Dung Hậu gia cũng là công thần của Đại Tề ta, người ở phía trước điện hồ đồ, khiến trưởng nữ Dung gia mất hết mặt mũi, lần tới cũng không thể không biết nặng nhẹ như vậy nữa!"

Nói đi nói lại, Hoàng thượng lại ngộ nhận việc Dung Huệ Như trúng độc đưa đến da dị ứng là Thiên Mộ Hàn làm.

Hấn cũng không dần, vừa nghe lời này của Hoàng thượng, thì biết rõ mình bị Dung Noãn Tâm lợi dụng, không giải thích được làm người chết thay nàng, trong lòng hấn âm thầm vui mừng, có thể làm người chết thay cho sư phụ, hấn thực vui mừng.

Hoàng thượng thấy hấn không chỉ có không nhận sai, gương mặt còn tươi cười, không khỏi hoài nghi có phải bản thân quá mức dung túng đứa nhỏ này rồi hay không.

"Phụ hoàng chớ nổi giận, nhi thần biết sai rồi, lần tới nhất định không dám càn quấy nữa!" Con người của Thiên Mộ Hàn đảo một vòng, vội quỳ xuống nhận sai, ôm mọi chuyện vào trên người của mình.

Cuối cùng Hoàng thượng vẫn không đành lòng trách phạt hấn, than một tiếng, rồi thả Thiên Mộ Hàn rời đi.

Hấn chân trước mới ra Càn Thanh cung, Khánh Phi đã cười hỏi: "Hoàng thượng hoài nghi chuyện này là Cửu điện hạ làm?"

Hai mắt Hoàng thượng nhú lại, 'phi' cười một tiếng, ở trên khuôn mặt hoạt nộn của Khánh Phi lưu luyến cọ xát, ý vị không rõ nói: "Tự nhiên không phải là hấn!"

Ra cửa cung, xe ngựa các nhà đều chờ ở cửa cung, lúc Dung Noãn Tâm đang chuẩn bị cùng Dung Huệ Kiều cùng nhau ngồi lên xe ngựa, lại nghe thấy một tiếng gọi ở sau lưng: "Dung tiểu thư, xin dừng bước!"

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy sau lưng một nam tử trẻ tuổi tầm hai mươi mấy tuổi vẻ mặt mang nghi ngờ quan sát mình, trong miệng lầm bầm nói: "Giống..... Thật là quá giống!"

"Vị công tử này có việc gì thế?" Dung Noãn Tâm chỉ cho rằng nhận lầm người.

Nam tử kia lại tiến lên một bước, bắt tay của Dung Noãn Tâm, kích động hỏi: "Mẫu thân của ngươi có còn không? Dáng dấp có giống ngươi không?" Dung Noãn Tâm xấu hổ rút tay về, vừa nghiêng đầu mang vẻ tức giận vừa trợn mắt nhìn nam tử một cái.

Dưới ban ngày ban mặt, hành động của nam tử này cũng quá mức.

Nàng lạnh lùng quan sát vị nam tử này, vừa nhìn, nàng ngược lại cảm thấy có mấy phần nhìn quen mắt, hình như đã thấy ở nơi nào, nhưng mà thế nào cũng nhớ không nổi.

"Công tử nhận lầm người? Ta cũng không biết người!"

Nam tử vội vàng móc ra nửa khối tròn ngọc tùy thân giắt bên hông, đưa tới trước mặt Dung Noãn Tâm nói: "Dung tiểu thư nhưng là nhận được khối ngọc này?"

Dung Noãn Tâm cúi đầu xem xét, đây là một khối ngọc màu xanh lá cực kỳ bình thường, lắc đầu một cái: "Không nhận biết!"

Nam tử cực kỳ thất vọng thu hồi nửa khối ngọc này, trong miệng lẩm bẩm nói: "Nhận làm người, đắc tội tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 58: Dung Huệ Kiều Bị Phạt

Đợi đến lúc trở lại Dung phủ, còn chưa vào cửa Dung Định Viễn đã giận dữ rồi, chỉ vào Dung Huệ Kiều mắng to: "Thế nào mà Dung gia ta lại ra một nữ nhi như ngươi, ngày hôm nay nói xằng nói bậy ở trước mặt bề hạ, ngươi không muốn sống nữa phải không?"

Lão phu nhân nghe thấy lời dạy dỗ thì chạy tới, thấy Dung Huệ Kiều đang hai mắt đầm lệ quỳ gối trong chính đường, trong lòng bà 'lộp bộp' một tiếng trầm xuống.

Đầu tiên là Dung Huệ Như đầy mặt hồng chân bị đuổi về phủ trước, rồi sau đó vừa về Dung Huệ Kiều đã bị phạt, Dung Định Viễn mới vừa trở về phủ đã giận dữ, chuyện này huyền nào thật đúng là không nhỏ.

Nhị phu nhân cũng chạy tới sau đó, nhìn thấy nữ nhi của mình quỳ trên mặt đất, nàng vội vàng nhào tới, bất bình hỏi: "Đại lão gia, Huệ Kiều phạm vào cái lỗi gì, ngươi phải phạt nàng trước mặt nhiều người như vậy?"

Dung Định Viễn hừ lạnh một tiếng, chén nhỏ thanh hoa trong tay nặng nề đặt lên trên bàn: "Ngươi đi hỏi nữ nhi tốt của ngươi!"

Dung Huệ Kiều biết lần này mình sẽ không nhận sai, chỉ sợ ngày sau muốn mượn quyền thế của Dung Định Viễn leo lên đầu cành là không thể nào, nàng co rụt cả vai, kéo mở tay của Nhị phu nhân, nặng nề dập đầu ba cái ở trên sàn nhà lạnh buốt, đầy mặt hối hận nói: "Đại bá phụ, Huệ Kiều biết sai, Huệ Kiều không nên nói xằng nói bậy ở trước mặt thánh thượng, nhưng mà..... Lúc ấy Huệ Kiều cũng là bởi vì quá mức kinh hãi, Noãn Tâm tỷ tỷ là vừa mới từ nông thôn tới, nữ tiên sinh trong phủ cũng chỉ trải qua mấy lần khóa cho nàng, người nào lại nghĩ đến nàng vậy mà lại họa kỹ siêu quần, ngay cả Cửu điện hạ cũng là hết muốn bái nàng làm sư!"

Lời này của Dung Huệ Kiều vừa đúng chọt trúng nghi ngờ trong lòng Dung Định Viễn, hần nhủ mảy, trên mặt khuôn mặt có chút dao động.

Đại phu nhân liếc mắt nhìn sắc mặt của hắn, cũng thận trọng giúp đỡ nói: "Lão gia, thiếp cũng cảm thấy thật kỳ quái, trăm mối vẫn không có cách giải, chẳng lẽ ở quê hương cũng có danh sư dạy sao?"

Đúng vậy? Nha đầu từ nông thôn đến nhận biết mấy chữ ngược lại không khác thường, chỉ là hôm nay nàng vẽ bức Mẫu Đơn đua thắm khoe hồng kia, thật sự là tác phẩm thế gian ít có, bữa tiệc tân đi, à nghe Khánh Phi nương nương nói, Hoàng thượng ngự không ngừng vó mòi sư phó đóng khung tốt nhất muốn cất giấu bức họa này.

Lão phu nhân đã nghe những người bên cạnh nói đại khái biểu hiện ở trước điện hôm nay của Dung Noãn Tâm, bà cũng biểu hiện vô cùng khiếp sợ.

Ánh mắt của mọi người lần nữa chuyển đến trên người của Dung Noãn Tâm.

Khóe miệng Dung Huệ Kiều khẽ nâng lên, nếu nàng không thể nói ra nguyên do, như vậy, mình và Đại phu nhân sẽ mượn tội danh mạo danh thay thế trừng trị nàng, tiền tới đuổi nương con nàng ra khỏi phủ, chẳng phải là một công đôi việc.

Đại phu nhân tự nhiên cũng ngộ ra được huyền cơ trong đó, à âm thầm nháy mắt với Dung Huệ Kiều.

"Phụ thân, Xuất Trần đại sư của Thanh Liêm tự người cũng biết?" Dung Huệ Như ngoắc ngoắc môi, không hoảng hốt không sợ hãi chậm rãi nói.

Dung Định Viễn sáng quắc nhìn nàng: "Biết!"

"Nếu phụ thân và mẫu thân có nghi ngờ gì thì đại khái có thể đi hỏi Xuất Trần đại sư, nàng ân sư của nữ nhi, những năm này nhờ Xuất Trần đại sư chỉ điểm, cũng luyện được một, hai, sớm biết sẽ chọc cho phụ thân không vui, Noãn Tâm cũng không nên bêu xấu!" Dung Noãn Tâm rủ hai mắt, trên mặt có chút hối hận, sâu thẳm trong mắt hạnh dính sương mù ẩm ướt, hình như vô cùng uất ức.

Dung Định Viễn khiếp sợ đứng lên từ trên ghế làm từ gỗ cây lê, nói: "Xuất Trần đại sư nhưng là cao nhân thế gian, ngươi lại có thể bái nàng làm sư? Tốt, tốt, tốt!"

Hắn nói liên tục ba chữ "tốt", trên mặt đã sớm từ nghi ngờ chuyển thành mừng rỡ.

Rồi sau đó ý thức được lúc trước mình hoài nghi nàng, khóe miệng Dung Định Viễn gật gật, tự mình mạnh mẽ tiếp tục nói: "Noãn Tâm, có thể làm về vang vì Dung gia chúng ta, đây là chuyện tốt, ngày hôm nay con làm vô cùng đúng!"

Những năm này, Dung Noãn Tâm thường đi Thanh Liêm tự quét dọn, chuyện này Dung Định Viễn đã biết, nhưng vụn vặt không ngờ, nàng vậy mà lại

được Xuất Trần đại sư chỉ điểm.

Đại phu nhân không cam lòng cắn chặt răng, thầm nghĩ, Tiểu Đê Tử này, quả thật là giữ lại không được, còn nhỏ tuổi, đã hiểu được thâm tàng bất lộ, nàng có gì đó chỉ sợ còn không chỉ hai thứ thư họa này chứ? Chỉ sợ phương diện tài tình đã sớm vượt qua Dung Huệ Như..... Cái ý nghĩ này, khiến cho cả người Đại phu nhân run rẩy, trong lòng càng lo lắng.....

Lấy được sự tán thưởng của Dung Định Viễn, Dung Noãn Tâm cũng không kiêu ngạo, nàng nhún mày cười một tiếng, đưa mắt về phía Dung Huệ Kiều vẫn quỳ dưới đất như cũ: "Phụ thân, Huệ Kiều mười tuổi cũng là trẻ người non dạ, người tạm thời bỏ qua cho nàng một lần đi!"

Dung Huệ Kiều vốn cho rằng mọi người nhất định sẽ không chú ý tới nàng nữa, ngẩng đầu chỉ thấy Dung Noãn Tâm cười đến rực rỡ khác thường, mặt ngoài này là câu cạnh vì nàng, kì thực là lần nữa chuyển dời lực chú ý của Dung Định Viễn đến trên người nàng.

"Đại lão gia, ngài muốn phạt thì phạt ta đi, đều là người làm nương ta dạy dạy không tốt!" Nhị phu nhân thấy trên mặt Dung Định Viễn lại âm trầm xuống, nàng vội vàng bảo về ở trước mặt Dung Huệ Kiều, cố gắng khiến cho Dung Định Viễn nể tình Dung Định Nam mà bỏ qua cho Dung Huệ Kiều.

Nếu là chuyện nhỏ, có lẽ Dung Định Viễn sẽ bỏ qua cho nàng, nhưng ngày hôm nay nàng nói xằng nói bậy là ở trên tòa thánh điện, Hoàng thượng không có lấy tính mạng của nàng đã là cực kỳ khai ân, nếu mình sẽ không phạt nàng, ngày khác truyền ra, chỉ sợ Thánh thượng sẽ trách tội mình.

Nghĩ tới đây, Dung Định Viễn lạnh lùng phát tay áo một cái, lạnh lùng nói: "Người tới, kéo nhị tiểu thư ra ngoài đánh 20 trượng, răn đe!"

Nhị phu nhân vừa nghe Dung Định Viễn là tới thật, nàng bị sợ đến cả người run lên, lại chuyển ánh mắt hi vọng đến trên người của lão phu nhân: "Lão phu nhân, Huệ Kiều không chịu được đánh, cầu xin lão phu nhân khai ân!"

Tiết thị vốn là cực kỳ thiên vị chi thứ hai, nhưng ngày hôm nay, Dung Huệ Kiều lại đụng phải Thánh thượng, còn công khai vu hãm Dung Noãn Tâm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiết thị lập tức lạnh xuống.

Bà quay mặt, cố ý không nhìn Nhị phu nhân.

Ma ma ngoài cửa thấy Dung Định Viễn tâm ý đã quyết, nhanh chóng đi vào, một trái một phải kéo Dung Huệ Kiều ra ngoài.

Không tới một lúc, tiếng thét chói tai cầu xin tha thứ lập tức vang lên ở trong sân, mỗi một tiếng kêu, lòng của Nhị phu nhân lại nhéo đau một chút.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn cảnh này, chuyện phẫn, nàng không tin Nhị phu nhân là không biết chuyện chút nào, người sau lưng thật muốn hại nàng kia, còn không biết là ai.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: Vì Sao Nàng Bình Yên Vô Sự?

Edit: kaylee

Theo một tiếng kêu khóc thật dài, hai mươi bản nặng nề rơi xuống, ma ma đánh người này thật sự là thiết diện vô tư (công chính nghiêm minh), mỗi một người đều là hạ lực rất hung ác, từ lúc Dung Huệ Kiều được người dìu vào đây, phía sau xiêm áo đã tràn đầy vết máu, hai chân không thể tự đứng, cả người cũng chặt vật không chịu nổi, nửa chết nửa sống.

Nhị phu nhân đương nhiên là đau lòng không được, lại cũng chỉ có thể gạt nước mắt âm thầm khóc, này phạt cũng phạt, mình gây nữa cũng không có ý nghĩa.

"Dẫn đi đi!" Dung Định Viễn không nhìn được trọn mắt nhìn Nhị phu nhân một cái, hắn luôn luôn phiền lòng đáng về phụ nhân khóc ở trước mặt hần nhất.

Nhị phu nhân vén áo thi lễ, đang chuẩn bị dẫn Dung Huệ Kiều đi, lại thấy ngoài cửa chạy vào một người.

"Dung Noãn Tâm, nữ nhân ác độc nguoi, ta nhất định xé mặt của nguoi!"

Người này chính là Dung Huệ Như bị đưa về phủ trước thời gian, hồng chân trên mặt nàng đã tàn đi hơn phân nửa, lúc này cũng không dùng sa che mặt, vẫn có thể thấy được dấu vết hồng chân chưa lui hết trên mặt, ả tức giận gấp gấp vọt vào, mắt quét một vòng ở trong sảnh, cuối cùng ổn định ở trên người của Dung Noãn Tâm, không nói hai lời, lập tức nhào tới.

Dung Huệ Như lúc này, nơi nào còn có một chút phong phạm đại gia khuê tú, quả thật có thể so với người đàn bà chanh chua trên phố phường.

Về mặt Đại phu nhân trầm xuống, đang muốn ngăn cản, cũng là đã muộn, ả quơ tay múa chân lập tức đánh tới Dung Noãn Tâm, bởi vì ả tới quá mức đột

ngột, nên tất cả mọi người chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

Cho dù phục hồi tinh thần lại, chắc hẳn cũng không có ai sẽ đứng ra che chở cho Dung Noãn Tâm.

Hai mắt Dung Noãn Tâm nhú lại, ngay từ lúc trên đường trở về phủ nàng cũng đã đoán chừng Dung Huệ Như sẽ ra tay phản kích, vì vậy, trong lòng đã sớm làm xong đề phòng, ở lúc Dung Huệ Như sắp nhào tới, nàng cố ý tỏ vẻ kinh ngạc khác thường, rồi sau đó lại bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy tránh sang bên cạnh, Dung Huệ Như lập tức thẳng tắp đụng vào ghế làm từ gỗ cây lê đằng trước, cái trán lập tức trầy trụa một mảng da lớn, máu tươi chảy ròng.

"Huệ Như muội muội làm cái gì vậy? Ta nơi nào đắc tội muội muội sao?" Dung Noãn Tâm 'quái lạ' một tiếng, làm bộ muốn đi tới đỡ Dung Huệ Như, lại bị Đại phu nhân đã chạy tới đẩy ra.

"Nghiệt chương người, ngày hôm nay làm hại Huệ Như còn chưa đủ sao? Trở lại trong phủ còn muốn hại nàng!" Đại phu nhân đau lòng ôm Dung Huệ Như vào trong ngực, một ngón tay chỉ Dung Noãn Tâm ác độc mắng.

Xem ra, à là đồ tất cả chuyện Dung Huệ Như bêu xấu ở trên đại điện ngày hôm nay lên người Dung Noãn Tâm, mà quên à mang nàng vào cung vốn chính là muốn nàng bêu xấu, phạm phải gia quy, chịu đủ sự phi nhũ của Dung Định Viễn, khiến cho Tần thị và Dung Noãn Tâm không cách nào lật người.

"Mẫu thân này là nói lời nói gì? Làm sao con lại hại Huệ Như muội muội? Con..... Con..... Con thật sự là không biết chuyện gì cả!" Dung Noãn Tâm uất ức nén lệ, đôi tay che mặt, gầy yếu nửa té xuống đất.

"Dung Noãn Tâm, người còn giả bộ..... Chính là người thả phấn hoa lải vào trong ly rượu của Huệ Như tỷ tỷ, mới có thể tới khiến da của nàng bị dị ứng, mất hết mặt mũi ở trên đại điện!"

Dung Huệ Kiều vốn muốn đi, thấy Dung Huệ Như xông vào, thì tính toán ở lại xem chút náo nhiệt.

Nàng nhìn thấy Dung Noãn Tâm làm ra vẻ đáng thương, lập tức nhìn không được, chỉ về phía nàng hô to ra. Trong lòng Dung Noãn Tâm cười thầm, nha đầu không có đầu óc này, nàng vừa nói như thế, chuyện này lập tức có dính dấp lớn, nhưng Dung Noãn Tâm nàng chính là muốn dính dấp lớn.

Mặc dù trong lòng cười, nhưng trên mặt Dung Noãn Tâm lại giả vờ vô cùng không hiểu.

"Lão phu nhân, phụ thân, mẫu thân, phấn hoa lải này là cô cô đưa cho ta, có vấn đề gì sao? Vì sao Noãn Tâm nghe không hiểu các người đang nói cái gì?"

Dung Noãn Tâm cực kỳ nghi ngờ nhìn về phía Dung Định Viễn, trong mắt lại tràn ngập cứng cỏi, hình như ngày hôm nay không cho nàng một câu trả lời hài lòng chắc chắn, nàng tuyệt không bỏ qua.

Bị Dung Noãn Tâm hỏi như vậy, lão phu nhân lại kinh ngạc lên, thế nào chuyện này lại có quan hệ tới Dung Tú Mai.

Đầu óc của bà rối một nùi, nhanh chóng sai người mời một nhà Dung Tú Mai tới đây.

Lúc này Dung Định Viễn mới biết, Chu Phú Quý này vậy mà lại thừa dịp hắn không ở nhà, lợi dụng lão phu nhân lòng dạ từ bi, dám chen vào Dung gia.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Phú Quý cúi đầu không dám nói lời nào, đang muốn nói gì đó, lại nghe Đại phu nhân dịu dàng nói: "Lão gia, Tú Mai lại không hiểu y thuật, làm sao sẽ biết được phấn hoa lải này sẽ tương khắc với rượu? Là một cuộc hiểu lầm mà thôi!"

Dung Noãn Tâm lập tức nói tiếp: "Đúng vậy, nhất định là một cuộc hiểu lầm, con cũng là hôm nay mới biết việc tương khắc này, lần tới nhất định phải chú ý, nếu gặp phải chuyện cười gì sẽ không tốt!"

Nàng nhìn Dung Huệ Như, giả vờ quan tâm lại nói: "Huệ Như muội muội, chắc là hôm nay ta bôi phấn qua nhiều, lúc nói chuyện với người không chừng đã phui xuống một chút, đều tại ta....."

Dung Huệ Như nghe xong lời này, lửa giận vốn bị Đại phu nhân đè xuống lại 'phụt' một tiếng dâng lên, nàng kích động tránh khỏi lồng ngực của Đại phu nhân, chỉ vào Dung Noãn Tâm lập tức hô lớn: "Người nói láo, người cố ý, nếu không, vì sao người không có bị hồng chấn, vì sao người bình yên vô sự."

Quả nhiên, ánh mắt của mọi người lại chuyển tới trên người của Dung Noãn Tâm, Đúng vậy, ở phía trên tòa thánh điện, rượu trăm năm, nàng cũng uống, vì sao không có xuất hiện tương khắc đây?

Dung Noãn Tâm cũng là đầy mặt uất ức nói: "Huệ Như muội muội, người cũng biết ta từ nông thôn tới, nơi nào biết uống rượu, lại sợ uống say làm xấu mặt, nên lặng lẽ đổ rượu vào trong tay áo, chuyện này ta thật cũng không muốn nói ra ngoài, đây chính là tội lớn khi quân, bị Hoàng thượng biết được, cả nhà chúng ta đều gặp tai ương đấy!"

Nàng cố làm ra vẻ khó xử, nói xong lời cuối cùng, còn cảnh giác nhìn bốn phía một chút, thật giống như đang xác định không có người ngoài đang nghe trộm.

Khóe miệng Dung Định Viễn co giật, ngẩng đầu lên, tỉ mỉ quan sát Dung Noãn Tâm, hình như đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc quan sát nữ nhi này như vậy, vừa nhìn, chỉ cảm thấy nàng dung mạo xuất sắc, dáng vẻ đoan trang, phong cách xuất chúng, trên người không có một chút đáng ghét của nha đầu

huong đã, rõ ràng chính là một thiên kim tiểu thư thứ thiệt.

Một suy nghĩ to gan, ở trong đầu Dung Định Viễn nảy sinh ra ngoài.

Nếu Dung Huệ Như thật bị hủy như vậy, như vậy..... Có phải Dung Noãn Tâm có thể thể thân vị trí vốn là của nàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 60: Trong Phấn Có Độc

Edit: kaylee

Lời nói của Dung Noãn Tâm dọa sợ tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Đại phu nhân, xác thực, nếu thật lộ chuyện này ra ngoài, tội khi quân nhưngla đánh đập cả gia tộc, nàng chết, bọn họ đều phải chôn theo, không có lợi lắm.

Hàm răng của Đại phu nhân cắn thật chặt.

Dung Huệ Như giận đến mức khóc rống lên, khi nào thì nàng bị chịu oan uổng như này, bị người phá hủy tương lai, còn phải nói mình là không phải.

"Tốt lắm, tất cả im miệng cho ta!" Dung Định Viễn chán ghét hét lớn một tiếng, lạnh lùng trợn mắt nhìn Dung Huệ Như một.

Đúng lúc này, Dung Noãn Tâm đột nhiên thay đổi nhu nhược lúc trước, nàng mặt mày lạnh lùng tiến lên một bước, kiên định thỉnh cầu nói với Dung Định Viễn: "Phụ thân, con muốn biết rốt cuộc hộp phấn này là của ai, hôm nay nữ nhi may mắn không có uống rượu kia, Huệ Như cũng may mắn thoát khỏi tội đụng chạm, nhưng nếu, phấn này rơi vào trên người tiểu thư nhà khác, nói nghiêm trọng hơn chút, nếu phấn này dính ở trên người của Cửu điện hạ, phụ thân cảm thấy Hoàng thượng thật sẽ bỏ qua sao?"

Nàng nói cực kỳ vang dội, từng tiếng từng tiếng đập vào lòng của mọi người, giống như đang bị ác quỷ địa ngục lấy mạng.

Nhìn lại Dung Noãn Tâm, lại khác với mới vừa rồi, mặt nàng quyết tuyệt, mặt mày hàm chứa kiêu ngạo, là quyết tâm muốn bắt được hung thủ phía sau màn này.

Trái tim Dung Định Viễn cũng 'lộp bộp' từng chút trầm xuống, xác thực, hôm nay Cửu điện hạ là vẫn luôn quán Dung Noãn Tâm đòi học ảo thuật, nếu thật làm cho Cửu điện hạ gặp tai họa, như vậy.....

Vừa nghĩ tới dáng vẻ cả mặt Cửu điện hạ nổi mẩn đỏ, hần chỉ cảm thấy sau lưng rét căm căm, cổ cũng giống như muốn lệch vị trí.

"Đúng, chuyện này nhất định phải tra ra manh mối, nói, rốt cuộc hộp phấn này là người nào lấy ra!" Dung Định Viễn đã sớm nghe người ta nói qua, hộp phấn này là Dung Tú Mai đưa cho Dung Noãn Tâm.

Vì vậy, hần nhìn Dung Tú Mai đầu tiên.

Dung Tú Mai vẫn luôn khúm núm đứng ở một bên, thấy ánh mắt sắc bén của Dung Định Viễn chuyển đến trên người của mình, cả người nàng run lên, dưới chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, run giọng nói: "Đại ca, vật này là Nhị phu nhân đưa cho ta, trong ngày thường ta cũng không bôi phấn, đúng lúc buổi chiều hôm đó, nha đầu Tích Ngọc nổi lên xung đột với Noãn Tâm, ta mới mượn hoa hiến phật, ta thật sự là không biết ở bên trong hộp phấn còn có học vấn lớn như vậy!"

Dung Tú Mai thoát nhìn là người sợ phiền phức, nhưng lời nói lại rất mạch lạc, Dung Noãn Tâm chú ý tới, nàng cố ý nâng chuyện Chu Tích Ngọc theo dặt cho mình, thành xung đột.

Người trong nhà cao cửa rộng, quả nhiên đều suy nghĩ linh thông, không có một người nào là nhân vật đơn giản.

Nhị phu nhân nghe xong lời này, lông mày đều dựng lên, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Dung Tú Mai một, lập tức buông Dung Huệ Kiều ra 'bùm' một tiếng, cũng quỳ xuống, vội vàng nói: "Đại lão gia, ta oan uổng, hộp phấn này ta vốn cũng không muốn đưa cho Dung Noãn Tâm, thế nào biết Tú Mai sẽ cầm đi đưa cho Dung Noãn Tâm, một khi vật này trải qua tay người khác, thì không chừng đã bị người động tay chân gì đâu?"

So với Dung Tú Mai đáng thương, có vẻ Nhị phu nhân cường thế hơn nhiều, vừa ra khỏi miệng, đã nhắm thẳng vào trọng điểm.

Đúng, vật này, một khi trải qua tay người khác, đã nói không rõ lắm.

Sắc mặt lão phu nhân tái đi, dưới chân lão đảo, suýt nữa hôn mê bất tỉnh, Dung Định Viễn vội vàng đỡ được bà, ân cần nói: "Mẫu thân, thân thể ngài không tốt, thì đi nghỉ ngơi đi, chuyện trong phủ, nhi tử sẽ giải quyết," Dứt lời, lập tức muốn phân phó Trương mục đi mời đại phu, lại bị một tay lão phu nhân đè xuống. "Làm vậy, Noãn Tâm bị khổ nhiều như vậy, hôm nay Tần thị cũng bỏ qua danh phận chính thất, mấy người trong phủ này lại còn không

tha cho mẫu tử các nàng, lão thái bà ta chính là trái tim băng giá....."

Lão phu nhân nhìn đau không khóc, bà đầm ngực, khó chịu nước mắt chảy ròng.

Dung Định Viễn nghe lời này, áy náy trong lòng cũng tăng thêm mấy phần, yên lặng cảm thấy xấu hổ vì trước đó mình hoài nghi Dung Noãn Tâm, sự thật chứng minh, Noãn Tâm vẫn là bị người hãm hại, nàng cũng chỉ là may mắn nhặt một mạng.

Nghĩ tới đây, hai mắt Dung Định Viễn kiên định, quét mắt nhìn mọi người, lạnh lùng nói: "Tra rõ, dẫn toàn bộ người tiếp xúc qua hộp phần này tới!"

Phải nói người tiếp xúc qua hộp phần này, thật đúng là không ít, từ viện của Nhị phu nhân, viện của Dung Tú Mai, đến viện của Dung Noãn Tâm, toàn bộ quý đây cả đại sảnh.

"Nói, rốt cuộc hộp phần này là từ đâu tới!"

Dung Định Viễn quát to một tiếng, gần như tất cả mọi người đều run rẩy.

Dung Noãn Tâm nghiêm túc nói: "Phụ thân, ngài như vậy là hỏi không ra được!" Dứt lời, nàng lập tức đi tới trước mặt Lưu Mụ Mụ phục vụ ở bên cạnh Viên thị: "Lưu Mụ Mụ, người là lão nhân trong phủ, phần này từ đâu mà đến, người đến nói một chút trước!"

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, hẳn là nha đầu Từ Đan hôm nay mới vừa được điều giáo (người dạy dỗ huấn luyện) thả ra, chỉ thấy tay nàng đang cầm một chậu hoa hải đường, lão đạo nghiêng ngả vọt vào.

Vừa vào cửa, nàng lập tức sắc mặt nặng nề quý xuống.

Vốn là, lúc Dung Tú Mai đưa phần nàng đã bị Đại phu nhân kéo đi chịu phạt, vì vậy, cũng không có cơ hội tiếp xúc vật kia, nhưng mà, làm sao nàng lại liền xuất hiện ở chỗ này?

Tất cả mọi người nghi ngờ.

"Không hiểu quy củ, mới vừa được thả ra, lại muốn bị phạt sao?" Khóe miệng Dung Noãn Tâm nhếch lên, cũng là sắc bén lên tiếng nói.

Từ Đan vội vàng dập đầu mấy cái xuống mặt đất, lớn tiếng nói: "Hồi tiểu thư, nô tỳ có chuyện quan trọng bẩm báo!"

"Hả?" Dung Noãn Tâm nhíu mày, lạnh lùng nhìn nàng.

Từ Đan lập tức đưa hải đường trong tay mình tới, nói: "Phần hôm qua tiểu thư bôi ở trên hoa hải đường là có độc, người xem, tất cả hoa này đều chết héo rồi....."

Nàng chỉ vào cánh hoa đã khô vàng này, sắc mặt nặng nề.

"Cái gì? Chết héo rồi hả? Làm sao có thể? Chẳng lẽ không phải hai vật tương khắc sao? Rõ ràng Thái y đã nói như vậy....." Nàng vô cùng khiếp sợ quay đầu, trâm vàng sáng rõ trên đầu 'đỉnh đỉnh' vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 61: Nhị Phu Nhân Nhận Tội

Edit: kaylee

Lời vừa nói ra được hơn nửa, Dung Noãn Tâm đã kinh hoàng bụm miệng.

Phía dưới, ai cũng có thể đoán được, không cần nàng nói.

Cái này nếu nói tiếp, không chừng sẽ bị người trả đũa, nói nàng coi nhẹ thánh dụ, to gan lớn mật nghi kỵ thánh ngôn.

Dung Định Viễn cũng giật mình ngay tại chỗ, không tin tưởng chính mình thấy, và nghe được, mọi người trong phủ này thật sự lòng dạ rắn rết sao?

"Hoa chết héo là sống chết luân hồi, như thế nào chứng minh là bôi phần mới chết?" Người nói chuyện là Đại phu nhân, chuyện phần này ả cũng coi như là người bị hại, Dung Huệ Như bị thương thành như vậy, còn mất mặt ở trước mặt Hoàng thượng, vì vậy, lời của ả cũng không có hiểm nghị rửa sạch tội danh.

Đại phu nhân nói cũng có mấy phần đạo lý, Dung Noãn Tâm cũng cố làm ra vẻ nghi ngờ gật đầu một cái: "Đúng vậy, Từ Đan, sao người lại vội vàng hấp

táp làm cái gì?"

Từ Đản gần như sắp khóc ra ngoài, để chứng minh mình nói chính là lời nói thật, nàng vội vàng kéo tay áo của mình, lộ ra một chút xú cổ tay đã trở nên xanh đen, vừa nhìn chính là trúng độc khiến cho da thối rữa.

"Hôm qua tiểu thư ngại phần cô phu nhân đưa tới quá tươi đẹp, nên ban cho Lương Thần Mỹ Cảnh, nô tỳ hồi phủ nhìn thấy mới mẻ mới bôi một ít lên tay, kết quả không tới nửa ngày, cả tay đều rữa nát!"

Dứt lời, Từ Đản đem hộp phấn ra, khiến mọi người tận mắt xác nhận đúng là hộp phấn Dung Tú Mai đưa tới, lúc này mới chạy ra ngoài, mang về một con thỏ nhỏ hoạt bát khỏe mạnh.

Sau đó lấy khăn tay trên người lau phấn rồi quét một cái ở trên miệng thỏ.

Không bao lâu, con thỏ kia lập tức trốn mất, co quắp ngã trên mặt đất.

Vật này ăn một lần, đã mất mạng, như vậy, bôi ở trên mặt, ít nhất cũng phải hơn nửa ngày mới có thể phát tác, cũng vừa vặn kịp phát tác ở trong bữa tiệc.

Rốt cuộc là ai? Là ai muốn hại Dung Noãn Tâm? Hay là nói, muốn hại trong phủ này gà chó không yên. Nếu Dung Noãn Tâm xảy ra chuyện ở trên cung yến, Hoàng thượng nhất định sẽ truy xét tới cùng, như vậy, trong phủ nhất định sẽ có người gặp nạn.

Dung Định Viễn không nhịn được rung mình một cái.

Nhớ hẳn đường đường là Định Bắc Hậu, Thiên Uy Tướng quân chinh chiến sa trường, lại bị hậu trạch của mình làm cho chật vật như thế.

"Chuyện này....." Dung Tú Mai kinh hoàng liếc mắt nhìn, lập tức cúi đầu, nàng uất ức rơi nước mắt: "Đại ca, mẫu thân, độc này quả thật không phải là ta hạ, hộp phấn này, sau khi Nhị phu nhân cho ta, ta chính là nắp cũng không có mở qua, trong ngày thường ta đều không thích bôi loạn những thứ này, ột điểm này, nhưng là có thể hỏi hạ nhân trong phủ!"

Dung Tú Mai mặt mộc không trang điểm quen, ở trong phủ này cũng là người người đều biết chuyện, vì vậy, nàng nói cũng không có nghi ngờ, ngược lại là Nhị phu nhân, biết rõ Dung Tú Mai không bôi phấn như thế nào lại đưa những thứ đồ này cho nàng đây?

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Mọi người lập tức chuyển ánh mắt đến trên người của Nhị phu nhân, mặt của Dung Định Viễn càng thêm xanh đen, nếu chuyện hôm nay thật là Nhị phu nhân gây nên, như vậy, làm hại Dung Huệ Như mất hết mặt mũi ở trước mặt thánh thượng, món nợ này nên tính trên đầu nàng rồi.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Nhị phu nhân vừa giận vừa sợ, giận đến cả người run rẩy, nữ nhi của mình mới vừa bị phạt, trong lòng nàng vốn có tức, nên một mực kết luận là những người đại phòng Dung gia kia bắt nạt cô nhi quả mẫu bọn họ, nàng cũng chẳng thèm tranh biện nữa, đôi tay chống trên eo, lập tức chửi ầm lên: "Các người bắt nạt cô nhi quả mẫu ta, đánh Huệ Kiều thành như vậy, còn muốn xử oan ta hay sao? Ta mạn phép không để cho các người được như ý, thế nào các người không nghi ngờ là đại tẩu làm, nàng ba lần bốn lượt gây ra chuyện rắc rối, cũng không thấy các người phạt nàng."

Nhị phu nhân cũng là vô cùng tức giận mới có thể nói xằng nói bậy, nhưng nàng vừa nói như thế, trong lòng mọi người cũng có tư vị khác, lời này..... Nhưng là cũng có mấy phần đạo lý.

"Nhị phu nhân, người kích động như vậy làm cái gì? Ta cũng không nói hạ độc trong phấn này là người, và lại nghe một chút bọn hạ nhân nói như thế nào!" Khóe môi Dung Noãn Tâm khẽ nâng lên, dư quang khóe mắt nhìn thấy cả người Đại phu nhân run lên.

Nàng trầm tĩnh chỉ một ngón tay, nha đầu Minh Nguyệt bên cạnh Nhị phu nhân lập tức bị sợ đến mức run lên một cái, vội vàng nói: "Nô tỳ không biết chuyện, nô tỳ chỉ tặng quà thay Nhị phu nhân, những thứ của chủ tử, nô tỳ nào dám nhìn!"

Nha đầu này nói cũng hợp lý, Dung Noãn Tâm gật đầu một cái, lại nhìn xem về phía Lưu mụ mụ phục vụ bên cạnh Dung Tú Mai, con người của ma ma này đảo một vòng, cũng là từ trong ngực móc ra một cái kim thoa (trâm vàng) rực rỡ, tuy nói không phải là hàng thượng đẳng gì, nhưng đối với những hạ nhân này mà nói, vẫn là trị giá không ít bạc.

"Đại phu nhân, đây là nha đầu Minh Nguyệt giao cho nô tỳ, nàng còn dặn dò nô tỳ nhất định phải làm cho cô phu nhân giao hộp phấn này tới trong tay tiểu thư Dung Noãn Tâm, sau đó còn có thể cho nô tỳ chỗ tốt, nô tỳ thật không biết trong phấn sẽ có độc, nô tỳ đáng chết, không nên tham bạc....."

Ma ma này nói vô cùng thành khẩn, trong lúc đó còn toát ra hỉ tiếc thật sâu, trong mắt tất cả đều là nước mắt.

Nhị phu nhân nóng nảy: "Người ngậm máu phun người, khi nào thì ta bảo người giao đồ cho tiểu thư Dung Noãn Tâm? Nhất định là Đại phu nhân bảo người làm như vậy, có phải hay không, phải hay không?"

Lão phu nhân quát to một tiếng: "Đủ rồi, Viên thị, lòng người thật nham hiểm....."

"Lão phu nhân, chuyện này thật không phải là ta làm, trong ngày thường mặc dù cái miệng này của ta không tha người, nhưng mà trong nội tâm lại là không dám hại người, lão phu nhân, ta oan uổng!" Nhị phu nhân cười khổ một tiếng, nàng biết rõ lần này mình là có miệng khó cãi, bị người khác tính kế

rồi.

Nàng đã đầu nửa đời ở trong phủ này, hôm nay lại rơi xuống hoàn cảnh này.

Lão phu nhân thở thật dài một cái, cảm xúc đã bình phục một chút: "Viên thị, trong ngày thường ta vẫn vô cùng thiên vị ngươi, Định Nam bảo vệ quốc gia, quanh năm chinh chiến sa trường, ta vẫn luôn cảm thấy Dung gia chúng ta xin lỗi ngươi, để cho ngươi và phu quân xa cách ngàn dặm (1 dặm = 1/2 km). Hôm nay chuyện này đủ để trục xuất ngươi khỏi Dung phủ, cho dù người Viên gia ngươi đến, cũng không giữ được ngươi, nhưng ta nể tình Huệ Kiều, tạm bỏ qua cho ngươi lần này, chính mình tự đi Từ Đường úp mặt vào tường sám hối ba tháng rồi trở về!"

Nhị phu nhân nặng nề dập đầu: "Dạ, tạ lão phu nhân!"

Mặc dù ngoài miệng nhận tội, nhưng trong lòng Viên thị lại hận đến chí cực, vào Từ Đường, chính là gia pháp nặng nhất Dung gia, ở nơi đó, người không bị lột một lớp da nào có thể đi ra ngoài.

Cả ngày nhìn những thứ linh vật kia, chỉ sợ không tới ba tháng, mọi người đều điên hết.

Hai mắt nàng run lên, cắn chặt răng khớp, âm thầm thề, đợi ba tháng sau ra ngoài, nàng nhất định phải hoàn trả đủ số!

Cuối cùng chuyện này cũng dừng lại, nhưng hung thủ không phải là Nhị phu nhân, ngay cả Dung Định Viễn cũng nghi ngờ không thôi, theo lý thuyết, Nhị phu nhân cũng không có động cơ hạ độc, hôm nay danh phận của Dung Noãn Tâm chưa định, không có tranh giành cái gì với nữ nhi của nàng, nếu sự thật là như vậy, như vậy, khả năng duy nhất chính là có người muốn mượn tay của Nhị phu nhân, diệt trừ Dung Noãn Tâm, hay là muốn mượn tay của Dung Noãn Tâm diệt trừ Nhị phu nhân.

Nghĩ tới nghĩ lui, cả người Dung Định Viễn run rẩy, hấn lên lên nhìn Đại phu nhân một cái, lại không dám nghĩ tiếp, dứt khoát vung tay lên: "Giải tán đi!"

Đúng lúc mọi người xoay người, thông dong trên mặt Dung Noãn Tâm rót cuộc hạ xuống, nàng cũng nghi ngờ, rốt cuộc là ai đang đảm đương hắc thủ màn sau này.

Một mũi tên hạ hai chim, vừa muốn trừ đi nàng lại muốn trừ đi Đại phu nhân.

Mới vừa rồi nàng cũng đã nhìn ra, ngoài mặt này phạt chính là Nhị phu nhân, nhưng Dung Định Viễn cũng đã nổi lên lòng nghi ngờ với Đại phu nhân rồi.

Người kia, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 62: Đức Vinh Huyện Chủ

Mọi người đang muốn trở về viện, lại nghe Lưu quân gia vội vã báo lại: "Lão gia, thánh chỉ đến!"

Dung Định Viễn nghi ngờ sững sờ, ở trên điện Đức Dương, nên thưởng cũng thưởng, nên phong cũng phong, như thế nào truyền đến thánh chỉ?

Mọi người vội quỳ xuống tiếp chỉ.

Giọng nói lạnh lạnh của Thường công công vang lên ở phía trước: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Dung thị Noãn Tâm, tâm linh thủ xảo, tú ngoại tuệ trung, tâm trầm vui vẻ, nhận ý chỉ của Hoàng Thái hậu, phong làm Đức Vinh huyện chủ, thưởng ngàn lượng hoàng kim, trăm thất gấm vóc, khâm thủ!"

"Tạ chủ long ân, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Mọi người đồng loạt tạ ơn.

Thường công công giao thánh chỉ đến trên tay Dung Noãn Tâm, mặt mày tươi cười lấy lòng: "Chúc mừng huyện chủ, chúc mừng Hậu gia!"

Dung Định Viễn thức thời móc một viên Minh Châu đưa đến trong tay Thường công công: "Ngày sau còn phải dựa vào lời nói tốt của công công!"

Thường công công cười càng vui vẻ hơn, giơ lên ngón tay cái thờ dài nói ở bên tai Dung Định Viễn: "Đức Vinh huyện chủ tài tình xuất chúng, Hoàng thượng vẫn luôn hâm mộ, Thái hậu còn nói lần tới mời huyện chủ đi về hoa văn khăn tay cho bà!"

Đây là tin tức Thường công công tiết lộ cho Dung Định Viễn, tự nhiên cũng là chuyện vui to lớn, được Thái hậu và Hoàng thượng yêu thích, không chừng ngày nào đó sẽ leo lên đầu cành, Thường công công cũng là nhìn người, biết Dung Noãn Tâm này nhất định không phải đèn đã cạn dầu, nếu nàng muốn, đừng nói là ân sủng của Thái hậu, ngay cả sao trên trời, nàng cũng có thể lấy xuống, vì vậy, hấn cực kỳ khách khí với Dung Noãn Tâm.

Dung Noãn Tâm hiệu Đức Vinh, vị nữ nhi tốt đệ nhất Đại Tề bên cạnh Thái hậu kia, là Đức Hinh, ấn ý này vô cùng sáng tỏ.

“Tạ Thường công công, phần tâm này của Thường công công bốn huyện chủ nhớ kỹ!” Dung Định Viễn lần nữa cười nói tạ. “Huyện chủ, tiến lên một bước nói chuyện!” Thường công công nói xong lời vui mừng với Dung Định Viễn, lại lấy lòng Dung Noãn Tâm, cầm một món từ trong sổ vật ngự tứ của nàng, cố ý nói rõ ràng một chút: “Huyện chủ, bên trong này chính là Nhuyễn Cốt phiến (quạt mềm?) Thái hậu nương nương ban cho, trân quý giống Tuyết Ngọc Lang của Hoàng hậu nương nương, huyện chủ cất kỹ!”

Dung Noãn Tâm cười phúc phúc thân: “Tạ Thường công công chỉ điểm!”

Đội tất cả giao phó xong, Thường công công cũng không lưu lại, nói là vội vả hồi cung phục mệnh, lập tức rời đi.

Dung Noãn Tâm nhìn vàng bạc châu báu và lã la tơ lụa đầy sân, trên mặt không có chút kiêu ngạo và vui mừng nào, nàng khẽ nhún mày, bình thản sai khiến người trong viện mình dọn những thứ này về.

Dung Huệ Như thấy, trên mặt tức phát xanh một mảng, trắng một mảng, nếu không phải mình bêu xấu ở trong bữa tiệc, chỉ sợ những thứ đồ này cũng nên thưởng cho nàng. Suy nghĩ của Dung Huệ Kiều đại khái cũng giống nàng, hai người đều cần rằng nghiêng lợi, hận không được đổi tên trên thánh chỉ thành tên của mình. “Đội đã, Dung Noãn Tâm, vật này ngươi muốn độc chiếm sao? Nếu không phải mẫu thân dẫn ngươi vào cung, ngươi từ đâu tới huyện chủ? Từ đâu tới ban thưởng, không biết cảm ơn cũng thôi đi, lúc này cũng nên hiểu được một chút hiếu kính chứ?” Dung Huệ Như thấy Dung Noãn Tâm tính toán đòi mấy thứ này đến trong viện mình, ngầm ác khí trong lòng nàng lại ‘vọt’ một cái xông ra, nhảy dựng lên lập tức kéo ống tay áo của Dung Noãn Tâm.

“Ba.....” Một tiếng thanh thúy vang lên, Dung Huệ Như theo bản năng che gương mặt, cặp mắt tròn tròn không thể tin nhìn Dung Noãn Tâm.

Nàng dám đánh mình? Nàng thật dám ra tay đánh mình?

“Không sai, ta lấy thân phận huyện chủ dạy dỗ ngươi coi rẻ hoàng ân, vậy mà lại gọi thẳng tục danh của Đức Vinh huyện chủ bệ hạ đích thân ban cho, hôm nay ta chính là quan chính tam phẩm, ngươi còn chưa có phẩm cấp, ngày sau thấy bốn huyện chủ cần hành lễ, nếu không, truyền tới trong lỗ tai Hoàng thượng sẽ không tốt!”

Mặt Dung Noãn Tâm nở nụ cười, đáng vẻ không nhanh không chậm, thật sự có mấy phần phong phạm của huyện chủ.

Từ nhỏ đến lớn khi nào thì Dung Huệ Như bị người đánh qua, nàng là đích nữ trong phủ, từ trước đến giờ đều được người nâng ở lòng bàn tay, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, Dung Noãn Tâm lại dám đánh nàng, điều này làm cho mặt mũi của đại tiểu thư nàng để nơi nào, nghĩ tới đây, Dung Huệ Như hét lên một tiếng, đang muốn nhào qua đánh lại, lại bị một bàn tay của Dung Định Viễn đánh vào trên mặt.

Một tát này đánh cũng không nhẹ, vốn là người tập võ, vừa đánh xuống, trên mặt Dung Huệ Như lập tức lộ ra dấu năm ngón tay, khóe miệng cũng có to máu chảy ra.

Đại phu nhân khóc tiến lên bảo vệ nàng: “Lão gia, người đây là hồ đồ sao? Người đánh Huệ Như làm cái gì?”

Ngầm ác khí trong lòng Dung Định Viễn vẫn không có biến mất, lúc này thấy Đại phu nhân lại còn giúp Dung Huệ Như, trong mắt hần cũng lộ ra mấy phần lạnh lùng, lạnh giọng nói: “Nhìn nữ nhi tốt ngươi dưỡng ra, trên tay Noãn Tâm còn cầm thánh chỉ, nàng đây không phải muốn xé cả thánh chỉ này à, cả nhà Dung gia chúng ta dứt khoát tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội đi.....”

Lúc này Đại phu nhân mới chú ý tới thánh chỉ Dung Noãn Tâm ôm ở trước ngực, trong mắt của ả gần như hận ra máu, rồi lại không thể không nhận rõ sự thật hôm nay.

Cuối cùng Dung Noãn Tâm cũng có được nui dựa rồi, lại muốn đuổi mẫu tử các nàng xuất phủ, không còn là chuyện dễ dàng nữa, tiếp đó, Dung Noãn Tâm lại nên làm như thế nào?

“Sư phụ, sư phụ.....” Trong một cái rương đột nhiên phát ra một tiếng trầm đục, ngay sau đó tiếng kêu khó chịu ngọt ngào làm cái rương lay động quái lạ vang lên, mấy người nhát gan bị sợ đến mức mặt xanh mét.

“Người nào?” Dung Định Viễn rút ra bội kiếm.

Dung Noãn Tâm cẩn thận nghe, trong lòng đã sớm đoán được bên trong cái rương này là người phương nào rồi, nàng cười nói: “Cửu điện hạ đây là diễn tuồng gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 63: Thất Xảo Tiết (*)

(*) Thất Xảo tiết, còn gọi là Thất Tịch lễ, ngày 7/7 âm lịch, ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau

Edit: kaylee

Dung Noãn Tâm cẩn thận nghe, trong lòng đã sớm đoán được bên trong cái rương này là người phương nào rồi, nàng cười nói: "Cửu điện hạ đây là diễn tuồng gì vậy?"

Nàng cố ý đề cao âm lượng, trái tim Dung Định Viễn căng thẳng, vội vàng cất kiếm, lại tự mình tiến lên mở khóa trên cái rương ra.

Khóa vừa mở ra, Thiên Mộ Hàn lập tức nhảy ra ngoài từ trong rương kia.

Trời vốn nóng, lúc hán đi ra, trên trán tràn đầy mồ hôi hột, chắc là ngồi ở bên trong nín hóng.

Dung Noãn Tâm thấy dáng vẻ này của hán, không nhịn được ‘phì’ cười một tiếng. Cửu điện hạ này thật đúng là một đóa hoa tuyệt thế, trong ngày thường nhón nhào ở trong hoàng cung còn chưa tính, lại còn đến tai họa Dung phủ.

Dung Định Viễn thấy, quả thật là Cửu điện hạ, vội mang theo mọi người hành lễ.

Thiên Mộ Hàn thấy Dung Noãn Tâm lập tức cười vui vẻ, ở ánh nắng chiếu rọi xuống con ngói sáng chói giống như trên châu đen, càng có vẻ đẹp không sao tả xiết.

Hán vốn tuấn mỹ, dáng vẻ thật sự là vô cùng làm người yêu thích.

Ngày hôm nay, hán mặc bộ cẩm y màu xanh ngọc, bên hông đeo ngọc bội màu xanh, sợi tóc đen nhánh giống như tiểu đại nhân vắn lên thật cao, cũng có vài phần anh khí của thiếu niên rồi.

"Sur phụ, ta biến thành biết ảo thuật rồi sao, làm sao lại tới Dung phủ rồi?" Thiên Mộ Hàn cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn, càng thêm làm cho người ta cảm thấy hán thiên chân vô tà (trong sáng thuần khiết), giống như thiện tài đồng tử.

"Dạ dạ dạ, người cơ trí!" Dung Noãn Tâm cười điểm lỗ mũi của Thiên Mộ Hàn một, quay đầu liếc mắt nhìn Dung Định Viễn: "Cửu điện hạ, phụ thân vẫn còn đang hành lễ với người!" Trong mắt Dung Noãn Tâm tràn đầy nụ cười, cũng là nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hán nhắc nhở.

Cả đám đã quỳ thật lâu rồi, Cửu điện hạ này không biết là thật không có nhìn thấy, hay là cố ý chinh những người này.

Nghe lời Dung Noãn Tâm nói, lúc này Thiên Mộ Hàn mới kinh ngạc nhìn về phía đám người quỳ đầy đất đằng trước: "Đây cũng không phải ở hoàng cung, không phải hành đại lễ!"

Dứt lời, hán lập tức không nhìn mọi người nữa, lôi kéo tay áo của Dung Noãn Tâm, nói đồng nói tây.

Khóe miệng Dung Định Viễn co rút, trong mắt lóe lên một chút bất đắc dĩ, rồi sau đó gờ gờ tay lên, ý bảo tất cả gia quyến đứng lên.

Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều vừa đứng lên, ánh mắt của Thiên Mộ Hàn lại trùng hợp quét tới.

Con ngói vốn tròn vo nhìn thấy tỷ muội Dung Huệ Như, lập tức tròn hơn, giống như phát hiện vùng đất mới, hán tự tay chỉ tới, không khách khí nói: "Hai người xấu xí này cũng là nữ nhi Dung gia?"

Dung Định Viễn gật đầu một, đối với chuyện ở phía trên tòa thánh điện, Dung Huệ Kiều công nhiên nhục mạ Thánh thượng, trong lòng là tâm thần thấp thỏm, lúc này lại bị Cửu điện hạ chỉ ra ngoài, hán tràn đầy xấu hổ, không phản bác được.

"Ta còn tưởng rằng thiên kim Dung phủ, đều xinh đẹp đoan trang giống như sur phụ, lại không nghĩ rằng, còn có thứ không lên được trên mặt bàn này?"

Hai mắt Cửu điện hạ tròn hơn một chút, vô cùng mát mắt lác đầu, làm bộ như dày dặn kinh nghiệm.

Khóe miệng Dung Định Viễn co giật, trong lòng tràn đầy khí lạnh, nói: "Thái hậu có nói cái gì?" "A, không có gì, ta chỉ là nghe hoàng tổ mẫu nói, hai người xấu xí một chút gia giáo cũng không có này, lại không nghĩ rằng thật là thiên kim Dung gia."

Nói hai người các nàng xấu xí, lúc này thật đúng là không quá đáng, mần đỏ trên mặt Dung Huệ Như còn chưa tiêu hết, mà lúc này Dung Huệ Kiều lại bởi vì vừa bị phạt 20 trượng, đầu tóc đã sớm xơ xéch không chịu nổi, nàng nửa khụy chân, được người đỡ, thật sự muốn có bao nhiêu nhếch nhác thì có bấy nhiêu nhếch nhác.

Thiên Mộ Hàn cười sắp nghẹn, vẻ mặt phớt tỉnh nói, cũng khiến cho Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều lạnh từ đầu tới chân, hai người cắn môi dưới, nước mắt trong mắt xoay một vòng ở trong hốc mắt, dáng vẻ uất ức, thật sự là làm cho người ta nhìn cũng muốn thương tiếc.

Ngay cả Thái hậu đều nói như vậy, như vậy, Tam Hoàng tử và Thái tử bên kia, là không có phần của hai nàng rồi.....

Trêu hai người kia xong, Cửu điện hạ lại chuyển ánh mắt một, ngẩng đầu lên, rục rục cười một tiếng: "Sur phụ, ngày hôm nay nhưng là Thất Xảo tiết đó, chúng ta cùng nhau đi du hồ ngắm hoa đăng đi!"

Ở Đại Tề, ngày Thất Xảo tiết hôm đó dân phong mở ra, nam nữ chưa lập gia đình có thể cùng nhau du hồ ngắm hoa đăng.

Vì vậy, Cửu điện hạ muốn mời Dung Noãn Tâm cùng nhau đi ngắm hoa đăng, cũng không có cái gì không ổn.

Dung Noãn Tâm suy nghĩ một chút, cảm thấy ở trong phủ cũng không có ý tứ gì, nên phân phó mọi người dời vật ngự tứ đến trong sân của mình, an bài thỏa đáng, rồi đổi bộ quần áo cùng Cửu điện hạ đi ra cửa.

Trước khi màn đêm vừa buông xuống, tất cả phố đều treo đầy hoa đăng.

Gần như mỗi nhà đều dùng giấy dán Thất Xảo nương nương, hơn nữa còn dâng lên bảy món điểm tâm ngọt ngào, trắng đêm đốt nến, để ngửa lúc Thất Xảo nương nương hạ phàm lạc đường đi.

Tin đồn, ở lúc đêm khuya yên tĩnh Thất Xảo nương nương sẽ len lén đến trước cửa các gia thường thức điểm tâm, nếu điểm tâm nhà nào hình thức tốt, ăn ngon, sẽ bị quét hết sạch.

Thật ra thì, điểm tâm này cũng không thật sự là Thất Xảo nương nương ăn, mà là một số tên khát cái đầu đường xó chợ thừa dịp mọi người ngủ thiếp đi, kết bạn tới lấy.

Trong lòng mọi người nhưng cũng biết, chỉ là lấy ý tốt điểm lành, cảm thấy Thất Xảo nương nương thật sự giáng lâm đến trước cửa nhà mình.

Dung Noãn Tâm và Cửu điện hạ cùng nhau đi tới Vọng Nguyệt Lâu.

Nơi này mỗi ngày chỉ bán ra 100 phần Hồng Tảo cao (bánh táo đỏ), ngày hôm đó cũng là giữ lại một phần, Cửu điện hạ cũng không biết là khi nào đặt chỗ ngồi ở chỗ này, trong gian phòng trang nhã ở lầu hai Vọng Nguyệt lâu trước Lâm Hồ, mở rộng cửa sổ có thể nhìn thấy nhiều loại thuyền hoa trên hồ sóng gợn lăn tăn.

Rất nhiều Công Tử Ca có tiền, mời cô nương yêu thích du hồ, thả pháo hoa, cũng là vô cùng náo nhiệt.

Dung Noãn Tâm nhặt lên một mảnh Hồng Tảo cao bỏ vào trong miệng, tinh tế bắt đầu nhai nuốt, vào miệng là tan, phẩm lên cũng không ngọt giống năm đó như vậy.

Hình như trái tim bị thứ gì đó xúc động một chút, khẽ run lên, rồi sau đó, bên tai lập tức vang lên một âm thanh vô cùng chói tai: "Cửu đệ, ngày hôm nay người lên chạy ra ngoài, phụ hoàng nhưng lật cả hoàng cung tìm người đấy!"

Người nói chuyện, mới vừa nói xong câu này, đã che ngực ho kịch liệt, nghiêng nhiên là một thân bệnh thể.....

Dung Noãn Tâm chỉ cảm thấy cả người giống như bị ghim châm, nàng nghiêng đầu, trong đôi mắt in mặt hồ nổi sóng, nhưng trong lòng đã không thể bình tĩnh nữa.

Cửu điện hạ quay đầu lại nhìn, khóe miệng vênh lên, không thú vị nói: "Thất ca, người thích nói đùa, ta xuất cung nhưng là trải qua hoàng tử mẫu đồng ý, phụ hoàng tự nhiên sẽ không tìm ta"

"Dung tiểu thư cũng ở đây, thật là trùng hợp!" Một giọng nữ kiều tiểu hơn hờ vang lên, ở sau lưng Dung Noãn Tâm khơi dậy một tầng sóng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 64: Không Với Cao Nổi

Âm thanh vui vẻ kia, từ ngoài cửa sổ bỗng nhiên theo gió mát bay vào đánh vào trên mặt Dung Noãn Tâm, thật sự làm cho nàng đột nhiên cảm thấy lo lắng.....

Như có một cây đao đang từng từng cắt huyết nhục trong lòng nàng.

Bên tai của nàng đột nhiên vang lên giọng nói lãnh tuyệt (lạnh lùng tuyệt tình) đời trước của Thiên Mộ Ly: "Người tới, đưa Dung thị ra cung....."

Bỗng nhiên, khóe miệng của nàng gợi lên một nụ cười lãnh lạnh, quay đầu lại, trăm hoa sáng rõ trên búi tóc ‘đinh đưng’ vang dội.

Thì ra là hai người này, ngay từ lúc này cũng đã cấu kết ở một chỗ rồi, khó trách Mạc Tiêm Tiêm kiếp trước dùng hết toàn lực nịnh nọt mình, chỉ là vì khiến cho Thiên Mộ Ly nhìn nàng lâu một chút?

Lúc này Dung Noãn Tâm mới nghĩ đến, hình như hai người bọn họ đã quen nhau từ rất sớm, mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng nói chuyện cũng không có vẻ xa lạ chút nào.

"Mặc biểu muội cũng tới ngắm sao? Thật là đúng dịp!" Vừa quay đầu lại, nàng cười đến vô cùng rực rỡ, đứng dậy hành lễ với Thiên Mộ Ly cũng không ra chút đường rẽ nào.

"Thật là đúng dịp, không biết Dung tiểu thư có hăng hái du hồ cùng Bản Điện Hạ hay không?"

Hai mắt Thiên Mộ Ly nhìn sang, sâu thẳm đen không thấy đáy, giống như đời trước, đứng ở trong đám người sẽ làm cho người khác không giải thích được bỏ rơi, nhưng mà đứng đơn độc như vậy, lại có vẻ vô cùng chói mắt.

Hắn chính là một người như vậy, dùng bệnh thể dối trá làm người khác đỡ xuống đề phòng, cuối cùng ra tay tàn nhẫn, nhắm thẳng vào cổ họng, làm cho người ta ngay cả cơ hội gào thảm cũng không có.

Mi tâm của Dung Noãn Tâm khẽ vận, như có chút mệt mỏi quay đầu, đang muốn cự tuyệt, lại nghe Cửu điện hạ bên cạnh vỗ tay, mừng rỡ nói: "Thật tốt quá, ta và sư phụ cũng đang tính toán đi du hồ đấy."

Khi nào thì nàng nói qua muốn đi du hồ?

Dung Noãn Tâm không khỏi lạnh lùng trợn mắt nhìn Cửu điện hạ một, tiểu tử này luôn miệng gọi nàng sư phụ, nhưng lại cố ý làm ngược lại với nàng.

Hắn rõ ràng biết nàng không thích tiếp xúc với người khác, lại mạnh mẽ bán đứng nàng.

"Cửu điện hạ, thần nữ mệt mỏi, trở về phủ trước!" Nàng cố ý bỏ quên câu hỏi của Thiên Mộ Ly, không vui nói với Thiên Mộ Hàn.

Dứt lời, lập tức muốn rời đi.

Thiên Mộ Hàn chớp đôi mắt thiên chân vô tà đen giống như trân châu kia, nghiêng đầu, vô cùng uất ức nhìn nàng, từ mặt bên nhìn, hình như còn có thể nhìn thấy trong con ngươi của hắn có nước mắt mờ mờ.

"Sư phụ, ta muốn phóng pháo hoa....." Giọng nói nghẹn ngào mang theo nùng nặc cầu khẩn.

Tay nhỏ bé túm tay áo của nàng lắc lắc, thật giống như đứa bé muốn đường ăn không được, Dung Noãn Tâm bị hành động này của hắn làm cho đỡ khóc dở cười.

Đây là đáng về gì? Thật giống như nàng bắt nạt hắn?

Rõ ràng là hắn tự làm chủ thay nàng lập hành trình hôm nay, hắn còn cố ý làm nũng bán manh (làm ra vẻ đáng yêu), thật sự làm cho người nào cũng đều không có lực chống đỡ.

Thấy Dung Noãn Tâm vẫn là thờ ơ ơ hờ, Mạc Tiêm Tiêm cũng cười khanh khách đi lên trước, thân mật khoác cánh tay của Dung Noãn Tâm, nói: "Noãn Tâm biểu tỷ, ngày hôm nay khó được hai vị Điện hạ có hăng hái, người cần gì phải từ chối đây?"

Dứt lời, nàng nhú mày thẹn thùng e lệ nhìn Thiên Mộ Ly một.

Cái nhìn này, trực tiếp khiến cho da gà cả người Dung Noãn Tâm rơi đầy đất, đời trước, nàng thật sự không có phát hiện, thủ đoạn dụ dỗ của Mạc Tiêm Tiêm vậy mà lại cao như thế.

Nghĩ đến đời trước, khóe miệng của nàng lại không có lý do giương lên một nụ cười lạnh lùng.

Thì ra ở tuổi này nữ nhân này đã thông hiểu bản lãnh mặt đen mặt trắng, ý của lời này, rõ ràng chính là đẩy trách nhiệm lên người của nàng, nếu hai vị Điện hạ không vui, không phải vẫn là lỗi của Dung Noãn Tâm nàng sao?

Dung Noãn Tâm trở tay rút ra cánh tay của mình, kề sát cùng một chỗ với nữ nhân này, nàng sẽ cảm thấy rất ghê tởm, nghiêng đầu, trong con ngươi trong suốt không có bất kỳ nhiệt độ nào, nhưng mà trên mặt lại treo nụ cười vui vẻ: "Mặc tiểu thư, bốn huyện chủ không nhớ rõ quen thuộc với người như vậy, như thế nào Dung Noãn Tâm ta có thể không chế hăng hái của hai vị điện hạ, lời này của người thật sự là nói rất khó nghe!"

Mạc Tiêm Tiêm không ngờ nàng sẽ trực tiếp như thế, trên mặt ngẩn ra, rồi sau đó uất ức rừ cặp mắt, khẽ cắn môi dưới, đáng vẻ không tin được muốn khóc, hợp với trang phụ màu sắc thuần hôm nay của nàng, thật sự là vừa thấy đã thương.

Hình như con ngươi của Thiên Mộ Ly sâu hơn trước kia một chút, vẫn như cũ là đen nhánh làm cho người ta xem không hiểu, nhưng khóe miệng hắn lại khẽ giương lên một độ cong không thể nhận ra.

Nữ tử này, rốt cuộc là một câu nói thua thiệt cũng không chịu ăn.

Răng nhọn miệng lạnh lợi, tuyệt không tha cho người, bất luận nhìn từ phương diện nào, đều giống như tiểu nha đầu gần mười bốn tuổi.

"Mặc tiểu thư, hôm nay sư phụ ta nhưng đã là huyện chủ, há là người muốn với cao là có thể với cao sao? Nếu sư phụ không muốn, như vậy, chúng ta cũng không đi du hồ, tránh cho ngại mất đi!"

Cửu điện hạ cũng là ý định hết sức linh thông, hai mắt hắn chuyển một, trên mặt vẫn như cũ là cười hề hề, lời nói ra lại có chín phần ẩn ý với Dung Noãn

Tâm

Dứt lời, hấn ngẩng đầu lên, giống như là đứa trẻ làm chuyện tốt, hi vọng người lớn khen ngợi và khẳng định.

Dáng vẻ kia lại chọc cho Dung Noãn Tâm ngoắc ngoắc môi, lập tức thò tay xoa nhẹ ở trên đầu hấn, nàng trừng mắt nhìn hấn, đối với quỷ linh tinh hấn rất là không có biện pháp.

Mặc Tiêm Tiêm giận đến mức gương mặt đỏ lên, chuyện Dung Noãn Tâm được phong huyện chủ, sau giữa trưa nàng đã nghe phụ thân nói, nhưng bất luận như thế nào, nàng cũng chỉ là một nữ nhi riêng không có danh phận của Dung phủ, thân phận nào có tôn quý như đích nữ Mạc gia như nàng đây?

"Ta thay đổi chủ ý, du hồ không tệ!"

Dung Noãn Tâm cười nhạt, hai mắt nguy hiểm nhú lại, rồi sau đó lại nhẹ nhàng nói, thuận tay chỉ một, chỉ thấy trong hồ Lạc Dương kia có một thuyền hoa đặc biệt hoa lệ nổi bật lúc này đang bắn pháo lên trời, tiền nữ tán hoa y hệt đốm lửa nhỏ rơi xuống từ giữa không trung, hấp dẫn vô số người dừng bước quan sát.

"Thật xinh đẹp!"

Trước thuyền hoa kia một nam tử mặc áo trắng gác tay mà đứng, sau lưng nam tử theo sát một vị nữ tử tuyệt mỹ vóc người mềm mại.....

Là bọn hấn!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 65: Du Hồ

Edit: kaylee

Ánh mắt của mọi người cũng theo ngón tay của Dung Noãn Tâm nhìn về phía bầu trời đêm tối đen kia, cảm than pháo hoa xinh đẹp lóa mắt.

Duy chỉ có Thiên Mộ Ly, chính là mắt cũng không nháy mắt nhìn một bên mặt của Dung Noãn Tâm.

Con người sâu không thấy đáy rốt cuộc có một chút ôn tình ngay cả chính hấn cũng không dễ dàng phát giác, dịch ý và cừ thị của nàng, mặc dù ẩn giấu rất tốt, nhưng hấn vẫn có thể cảm thụ một hai, vì sao nữ tử này ghét hấn như vậy?

"Vậy thì đi thôi!" Thiên Mộ Ly thừa dịp lúc Dung Noãn Tâm chưa quay đầu lại, thân nhiên nói, quay người lại, thân thể có vẻ hơi yếu đuối mang theo chút lạnh bạc, giống như tính tình của hấn. . . . .

Bốn người lên một chiếc thuyền hoa dừng ở bên hồ, cũng không có rất thu hút sự chú ý của người khác, khiêm tốn giống Thiên Mộ Ly, luôn có thể làm cho người ta không để mắt đến ánh sáng vốn có trên người hấn.

"Viêm Thân Vương tới du hồ. . . . ."

"Người nọ là Viêm Thân Vương?"

Mới vừa lên du thuyền, mặt hồ lập tức trở nên huyền ảo, không ít du thuyền cũng tranh nhau tới gần, còn náo nhiệt hơn thường bạc ở trên đường cái một chút.

Chắc hấn, trận chiến Bắc Cương kia, Tam Hoàng tử được dân tâm, danh tiếng đã sớm vượt qua Thái tử không có tiếng tăm gì, Hoàng thượng đi quân cờ này thật đúng là cao.

Một mặt, làm cho người ta sinh ra ảo giác hấn sủng ái Tam Hoàng tử; mặt

*khác, lại làm cho Thái tử nổi lên hiềm khích với hấn;
cuối cùng rồi hai người sẽ đấu chết sống, người ngồi ngư
ông đắc lợi cuối cùng không phải là Thiên Mộ Ly thì
không thể.*

Mới vừa rồi, ở Vọng Nguyệt Lâu, Dung Noãn Tâm liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thiên Mộ Diêu và Đức Hinh Quân chưa, đáy mắt nàng cất giấu ý cười, tin đồn Tam điện hạ và Thất điện hạ huynh đệ tình thâm, nhưng không có ai biết, Thiên Mộ Ly chỉ là lợi dụng hào quang của Thiên Mộ Diêu để che giấu dã tâm của mình.

Khiến tất cả mọi người lầm tưởng, hẳn với cao Thiên Mộ Diêu, phụ thuộc Thiên Mộ Diêu, chỉ là vì tự vệ.

Quả nhiên, Thiên Mộ Ly nhìn thấy, đáy mắt cất giấu vẻ tối tăm làm cho người ta không dễ dàng phát giác.

Chỉ là rất nhanh đã đổi lại tươi cười yếu ớt nhàn nhạt, rồi sau đó hẳn giọng tay, ý bảo thuộc hạ đi thuyền tới trong hồ.

Đối với Thiên Mộ Ly đối trá, Dung Noãn Tâm ngược lại chú ý tới, Cửu điện hạ lúc trước vẫn lúi rúi nói chuyện không ngừng lại không tiếng vang.

Đứa nhỏ này lại đang có ý định gì? Nàng khẽ mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ một cái ở trên đầu Thiên Mộ Hàn:

"Thế nào? Có chỗ nào khó chịu?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Cửu điện hạ nhếch lên, con người đen nhánh có mấy phần bi thương.

Dung Noãn Tâm thấy hẳn lại bắt đầu đùa bỡn tính khí trẻ con, dứt khoát đưa tay bóp của khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú đáng yêu hẳn một cái, đầu ngón tay nhấn mìn, thật sự là Ngọc Dương Chi thượng hạng.

Cửu điện hạ cũng không thuận theo, hấn la hét phất mở tay của nàng, hét lớn: "Ta không còn là hài tử nữa rồi, sư phụ không cần coi ta là hài tử."

Đung Noãn Tâm hơi kinh ngạc, lúc trước nàng cũng vuốt ve khuôn mặt của hấn như vậy, nhưng cũng không thấy hấn tức giận như thế, chẳng lẽ có liên quan với hai người trong thuyền kia?

Đang nói chuyện, thuyền hoa đã tới gần, nhưng phía trước đã tụ tập rất nhiều du thuyền lớn nhỏ, căn bản không đến gần được.

Cũng đúng vào lúc này, trong hồ chợt vang lên một đoạn tiếng tỳ bà du dương, uyển diên khúc chiết, như tổ như khóc, làm cho người ta nghe chỉ cảm thấy trái tim khổ sở, vô cùng thương hại.

"Có người hay tỳ bà với Tam điện hạ rồi!"

Âm thanh hưng phấn vang lên ở quanh thân.

Lúc này Đung Noãn Tâm mới nghĩ đến, ngày Thất Xảo tiết, dân phong mở ra, tất cả nam nữ chưa lập gia đình đều có thể bày tỏ nỗi lòng với yêu người, nếu đôi phương đồng ý, thì có thể đến trong miếu Nhân Duyên cầu được Nhân Duyên nương nương ban cho tam sinh phù (lừa ba đời).

Ý là lên nhậu ba đời.

Thiên Mộ Ly và Mạc Tiêm Tiêm đều đứng ở mũi thuyền quan sát, Thiên Mộ Hàn cũng là nặng nề hừ một

tiếng, nhỏ giọng nói: "Hắn có cái gì tốt? Còn không phải là phụ hoàng cho công lao, có bản lĩnh, hắn đi đấu tranh anh dũng đi, ở chỗ này đoạt niềm vui của nữ nhân, có bản lĩnh gì?"

Dung Noãn Tâm vạn vạn không ngờ Thiên Mộ Hàn lại có thể nói ra lời như vậy.

Ở trong bữa tiệc trước đó, nàng còn nhìn thấy Thiên Mộ Hàn vô cùng nghe lời Thiên Mộ Diêu nói.

Xem ra, Hoàng cung đại viện, ngay cả một đứa bé cũng đã sớm học xong nguy trang mình.

"Điện hạ, người xem, bọn họ lang tài nữ mạo (trao tài gái sắc) ngược lại vô cùng xứng đôi!" Mạc Tiêm Tiêm che miệng cười một tiếng, chỉ vào hai người trong hồ kia, trong mắt lại nhẹ lay động thẹn thùng lúc thiếu nữ hoài xuân.

Thiên Mộ Ly gật đầu một cái, cũng không nói chuyện.

Đúng lúc này, cũng không biết thuyền hoa từ đâu tới, va chạm vào bên này, dưới chân của Mạc Tiêm Tiêm trượt một cái, thuận thế ngã vào trong ngực của Thiên Mộ Ly.

Dưới ánh trăng, Mạc Tiêm Tiêm còn cứ muốn nghênh (ý là muốn ôm mà giả vờ đẩy ra) nhìn Thiên Mộ Ly, mà Thiên Mộ Ly cũng là đỡ eo của nàng thật chặt, hai mắt Dung Noãn Tâm khẽ hí một cái, chuyển cách một đời, nàng lại còn có thể nhìn thấy đôi cầu nam nữ này khoe khoang lẳng lơ ở trước mặt nàng, thật sự là làm cho người ta chói mắt.

Đang nghĩ vậy, nàng cố ý phẩy tay áo một cái, một cây ngân châm vốn giấu ở ống tay áo lập tức bay ra ngoài, vừa đúng đâm vào trên mu bàn tay của Thiên Mộ Ly.

Thiên Mộ Ly bị đau buông tay, thân thể của Mạc Tiêm Tiêm lập tức thuận thế ngã xuống bên cạnh, 'lùm' một tiếng rơi xuống Lạc Dương hồ.

Lại đúng lúc này, bầu trời đột nhiên nổi lên một hồi gió lạ, ngay sau đó từ bốn phương tám hướng vọt tới vô số người áo đen cầm trong tay lợi kiếm, điên cuồng chém đâm loạn.

Trên mặt hồ dâng lên một hồi kinh thiên hải lãng (sợ hãi), Lạc Dương hồ vốn bình tĩnh không gợn sóng vậy mà lại dâng trào lên sóng lớn.

Cũng không biết ánh trăng đã trốn vào trong mây đen từ khi nào, đất trời đen kịt.

Tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tiếp ở trên mặt hồ, rất nhiều du thuyền vì chạy trốn chết mà va chạm vào nhau, quả nhiên là người ngã ngựa đổ, người rơi hồ không ngừng.

Truyện được edit tại diễn đàn Lê Quý Đôn!

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3359106#p3359106>

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 66: Người Sống Còn Đáng Sợ Hơn Người Chết

Edit: kaylee

Dung Noãn Tâm nhìn một đạo lại một đạo đạo quang kiếm ánh nhanh như tia chớp trong bầu trời đêm, nhưng trong lòng thì vô cùng bình tĩnh.

Ngay từ lúc du thuyền kia va chạm, nàng đã đoán được đêm nay cũng không phải một đêm bình tĩnh, vì vậy, nàng mới dám đường đột ra tay, thứ nhất, dù Thiên Mộ Ly hoài nghi nàng, cũng không kịp tra rõ chân tướng; thứ hai, chung quanh âm ỉ khắp chốn, lại có ai có thể chứng minh là nàng gây nên?

Nghĩ tới đây, khóe miệng của nàng khẽ nâng lên.

"Nguy rồi, Thắt ca không biết võ công!" Cửu điện hạ chợt kêu khẽ một tiếng, đang muốn xông ra, lại bị Dung Noãn Tâm kéo lại vạt áo, mạnh mẽ ấn ngồi về bên trong khoang thuyền.

Nàng cười lạnh ở trong lòng.....

Nếu không có đoán sai, ánh sáng màu vàng trong bầu trời đêm kia chính là ánh sáng phát ra từ nhuyễn kiếm tơ vàng thắt ở bên hông hấn.

Hấn không biết võ công? Quả nhiên là lừa gạt đến giọt nước không lọt.

"Người đi có thể giúp đỡ được cái gì, đừng làm cho Thắt ca người loạn thêm." Dung Noãn Tâm ôm lấy Thiên Mộ Hàn, trong giọng nói hơi mang theo một chút ý lạnh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng đánh nhau bên ngoài dần dần nhỏ đi, ánh trăng trốn ở trong mây kia lại len lén chạy ra.

Mượn ánh trăng, Dung Noãn Tâm nhìn đầu trên boong thuyền phía trước nằm ngổn ngang mấy chục thi thể người chết, ở lúc Dung Noãn Tâm nhìn sang một bóng dáng màu nâu, nhanh như tia chớp quay người lại, biến mất ở trên mặt hồ mịt mờ này.

Người nọ, chính là một trong tứ đại theo hầu của Thiên Mộ Ly - Truy Phong, người này đi, đến không dấu vết, ẩn giấu được vô cùng bí ẩn, lại mỗi lần đều có thể hiện thân tương trợ ở lúc Thiên Mộ Ly nguy nan (nguy hiểm + khó khăn).

Thiên Mộ Ly làm như bị thương, nhắm chặt hai mắt, một tay ôm cánh tay, khổ sở không chịu nổi nữa tựa vào trên mép thuyền.

Trên mặt hồ đã là một mảnh hỗn độn, bỏ thuyền trốn chạy, cùng với mạnh mẽ đâm tới, vốn là cảnh tượng náo nhiệt vui mừng, lúc này đã là một mảnh điều tàn.

"Thắt đệ, người làm sao vậy?" Tam điện hạ cũng phát hiện bọn họ, chạy tới, thấy trên đất đầy thi thể, hấn hơi kinh ngạc, nhìn những người áo đen này biết là không phải hạng người tầm thường, Thiên Mộ Ly lại có thể sống sót ở nơi trên mặt đảo này? Đây thật sự là trùng hợp sao?

Tự nhiên, Thiên Mộ Ly cũng đoán được Thiên Mộ Điều sẽ nghĩ cái gì, hấn ho nhẹ một tiếng, khóe miệng tràn ra một tia máu đỏ tươi: "Có người âm thầm tương trợ."

Thiên Mộ Điều gật đầu một cái, có khi âm vệ của phụ hoàng đang âm thầm bảo vệ bọn họ cũng không chừng, vì vậy, không cần nghĩ nữa, lập tức sai người đưa Thiên Mộ Ly về hoàng cung.

"Cửu đệ, người cũng theo ta hồi cung đi." Thiên Mộ Điều thấy Thiên Mộ Hàn vẫn núp ở trong ngực Dung Noãn Tâm như cũ, cho rằng hấn là bị trận hành thích này hù sợ, vì vậy thờ dài một cái, lập tức thờ tay muốn kéo Thiên Mộ Hàn.

Hai mắt Thiên Mộ Hàn lạnh lẽo, xoay người lập tức trốn khỏi tay của hấn, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng chán ghét trong mắt, Dung Noãn Tâm cũng là thấy được rõ ràng.

Rốt cuộc vì sao hấn chán ghét Thiên Mộ Điều như vậy?

Từ nhỏ Thiên Mộ Hàn đã được nuôi dưỡng ở bên cạnh Hoàng hậu, mà Thiên Mộ Điều là con thân sinh của Hoàng hậu, quan hệ của hai người nên thân như tay chân mới đúng, vì sao nàng lại cảm thấy quan hệ của Thiên Mộ Hàn và Thiên Mộ Ly ngược lại khá hơn một chút đây?

Nghĩ tới đây, Thiên Mộ Hàn đã theo Tam Hoàng tử xuống thuyền hoa, lên trên một chiếc xe ngựa dừng ở bên bờ.

"Dung tiểu thư bị sợ hãi." Đợi sau khi Thiên Mộ Hàn đi, lúc này Tam Hoàng tử mới nhìn về phía Dung Noãn Tâm, mang theo vài phần ân cần nói.

"Không sao, ngược lại là Mạc tiểu thư..... Rời xuống hồ, sao còn không có đi lên?" Dung Noãn Tâm cố làm ra vẻ lo lắng nhìn bốn phía, đúng lúc phát hiện một đôi tay đang ra sức bò lên trên theo mép thuyền, nàng âm thầm buồn cười ở trong lòng, tiện nhân kia vẫn là mạng lớn, nhưng nghĩ lại, nhất định là Thiên Mộ Ly cứu nàng, nếu không, lấy y phục phức tạp trên người nàng này, tay chân chính là bơi không được, sớm một chút đã chết đuối, xem ra Thiên Mộ Ly vẫn là để ý nàng.

Lúc này Thiên Mộ Điều cũng chú ý tới Mạc Tiềm Tiềm, hấn khẽ nhíu mi tâm, đi tới, kéo Mạc Tiềm Tiềm từ trong nước lên.

"A....." Mạc Tiềm Tiềm vừa lên thuyền đã nhìn thấy thi thể đầy đất, dưới chân cũng đạp lên vết máu đỏ tươi, nàng bị sợ đến mức sững sờ, sắc mặt trắng bệch, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Tam Hoàng tử lại nhủ mi tâm càng sâu, nghiêng đầu, không nhìn Mạc Tiêm Tiêm nữa, mùa hè nóng bức này, xiêm áo của các tiểu thư vốn là mỏng, sau khi Mạc Tiêm Tiêm rơi xuống nước, sa mỏng trên người càng bị nước ngâm đến mức sắp trong suốt, mặc lên người như ẩn như hiện, từ xa nhìn lại, thật giống như không có mặc xiêm áo.

Mấy tên thị vệ cách đó không xa đang tròn cặp mắt, mắt say lơ đãng mê ly qua lại quét nhìn ở trên người của Mạc Tiêm Tiêm, nước miếng cũng thiếu chút nữa rớt xuống.

Thấy Mạc Tiêm Tiêm vẫn đứng ở tại chỗ như cũ, Thiên Mộ Điều tức giận trách một tiếng: "Không ngờ đường đường đích nữ của Mạc Thượng Thư lại là không biết liêm sỉ như vậy."

Bị Tam Hoàng tử nói như thế, lúc này Mạc Tiêm Tiêm mới chú ý tới xiêm áo trên người mình đều dính vào trên thịt, quả nhiên là mất hết mặt mũi, nàng kêu khẽ một tiếng, vội vàng rúc vào trong khoang thuyền, vội vã đổi bộ quần áo, lập tức giống như đưng quý rồi đi.

Gió nhẹ thổi tới, trong không khí tản ra mùi máu tươi nhàn nhạt, Tam Hoàng tử đột nhiên nở nụ cười: "Lá gan của Dung tiểu thư thật đúng là quá lớn, thấy người chết đầy đất này, lại còn có thể lạnh nhạt như thế."

Phản ứng vừa rồi của Mạc Tiêm Tiêm nhắc nhở hắn, nữ tử đứng ở trước mặt hắn này, cũng là tiểu thư khuê các, về tình về lý, cũng nên chịu chút kinh sợ.

Nhưng mà, bắt đầu từ lúc Dung Noãn Tâm xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn vẫn luôn không thể từ trên mặt của nàng nhìn ra một chút sợ hãi, vẫn như cũ là đáng vẻ lạnh nhạt trước sau như một làm cho người ta đoán không ra, thật giống như giữa trần thế này tất cả đều không có ở trong mắt của nàng.

"Lời ấy của Tam Hoàng tử sai rồi, có lúc người sống còn đáng sợ hơn người chết." Dung Noãn Tâm cười đến càng thêm rực rỡ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc bị gió thổi loạn trên trán.

Nàng đứng ở mũi thuyền, tay áo tung bay, tóc dài phát phới, trên mặt trầm tĩnh như nước, rồi lại lạnh lùng giống như băng.

Tam Hoàng tử ngây người một lúc lâu, mới chậm rãi ngộ ra được ý tứ trong lời nói của nàng, hắn tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: "Nói thế giải thích thế nào?"

"Lấy trí thông minh của Tam Hoàng tử, như thế nào lại đoán không ra? Đánh cờ còn dạy bày trong bày, mà giữa người với người, thì không thể dạy kể trong kể sao?" Trên mặt của nàng vẫn treo tươi cười nhàn nhạt, nụ cười kia càng thêm mê hoặc lòng người, cũng càng thêm lãnh khốc vô tình, thậm chí mang theo một chút lạnh bạc sâu tận xương tủy.

Giữa con người sâu lạnh, hình như trong nháy mắt có thể dễ dàng đưa người vào chỗ chết.

Thiên Mộ Điều chưa từng gặp qua nữ tử như vậy, lạnh như băng, nhưng lại mang theo lực hút kinh tài tuyệt đỉnh.

Thiên Mộ Điều tiến lên một bước, vươn tay, theo bản năng muốn cầm tay của Dung Noãn Tâm.

Dung Noãn Tâm cũng là không để lại dấu vết lui về phía sau trốn một chút, dễ dàng chạy ra, hai mắt không vui híp lại một nửa, lạnh lùng nói: "Thần nữ nên trở về phủ."

Cách đó không xa hàng loạt quan binh vọt tới bên này, chắc là Tam điện hạ đã sai người báo Hình bộ, này chính là tới đây điều tra.

Dứt lời, nàng xoay người lập tức rời đi.

"Đội đã, vì sao ngươi phải nói cho ta biết những thứ này? Nếu ngươi muốn....." Muốn làm Vương phi của hắn, như vậy, hắn có thể xin chỉ với phụ hoàng, dù sao nàng lay động tim của hắn, làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

"Ta không muốn." Không đợi Thiên Mộ Điều nói xong, giọng nói lạnh lùng của Dung Noãn Tâm kèm theo gió lạnh trên hồ, thổi từng chữ vào trong lỗ tai của Thiên Mộ Điều toàn thân, hắn cứng đờ, trơ mắt nhìn Dung Noãn Tâm xuống thuyền hoa, chui vào xe ngựa Dung gia dừng ở bên bờ.

Cho đến khi đại đội nhân mã đều lên thuyền, lúc này hắn mới giật mình, tay vươn ra của mình, lại quên thu hồi lại.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Bầy Trong Bầy, Kế Trong Kế

Xe ngựa một đường đi về phía trước, Dung Noãn Tâm nhắm mắt nửa nằm ở trên giường nệm, sắc mặt không phải rất tốt, Từ Đan ở một bên cẩn thận

hầu hạ, cũng không nói nhiều, đợi đi tới phố xá sầm uất, chỉ nghe một hồi tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, đám người hốt hoảng tản ra hai bên, xe ngựa của Dung gia bị người phóng ngựa này dọa sợ không nhẹ, con ngựa cao to đứng trước ‘hí’ không ngừng, nâng lên vó trước, giống như điên chạy loạn khắp nơi.

"Người tới. . . . . Người tới. . . . . Cứu tiểu thư!" Ly trà trên bàn nhỏ bị rơi trên đất, Từ Đan kinh hoàng la lớn.

Dung Noãn Tâm cảnh giác nắm chặt bệ cửa sổ, trong lòng cũng hoang mang, rốt cuộc người nọ là cố ý muốn đẩy nàng vào chỗ chết? Hay là trùng hợp?

Con ngựa bị kinh sợ, chạy điên cuồng, người phu xe đằng trước cũng bị quăng ra xa mấy mét, không bò dậy nổi, giọng nói Từ Đan không ngừng vang lên ở bên tai Dung Noãn Tâm, điều này làm cho nàng nhớ tới đời trước lúc mình leo lên 72 bậc thang trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Không, nàng không thể chết được! Ông trời để cho nàng sống lại một đời, thì nàng không thể cô phụ ông trời đã ưu ái.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm lăn lộn trong xe, trực tiếp lăn đến cửa xe, vén rèm nhìn lên, chỉ thấy những thứ chung quanh nhanh chóng lui về phía sau, ngựa này đã mất đi không chế, chạy ra khỏi phố xá sầm uất, mất thấy đằng trước đã là dốc đứng, nếu lật xuống sườn núi, không chết cũng phải tàn phế.

Nàng cắn răng một, đang muốn nhảy ra ngoài, đúng lúc này, một tia sáng thoáng qua, con ngựa ‘hí’ một tiếng, nặng nề ngã xuống đất, dây cương kéo ngựa bị một đôi có lực tay gắt gao nắm ở trong tay.

Từ Đan kêu khẽ một tiếng, nặng nề đụng vào thành xe ngựa, xe ngựa run một, cuối cùng ngừng lại.

Dung Noãn Tâm ổn định tâm thần một chút, nhảy xuống xe ngựa, lại thấy một thiếu niên cao gầy đang ra sức kéo dây cương ngựa xe, đằng trước cách không tới một mét chính là dốc đứng rồi, nếu không có thiếu niên kia ra sức kéo, chỉ sợ con ngựa chết rồi, xe cũng sẽ theo quán tính xông về phía trước, hậu quả khó mà lường được.

Nàng đang muốn tiến lên đáp tạ, lại thấy cách thiếu niên kia không xa, một gã nam tử áo đen đang giạng chân ngồi ở trên đại mã.

"Dung tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt." Nam tử cười ôn hòa, trên mặt luôn mang theo vẻ nhân nhật ưu thương, chính là tên nam tử cầm ngọc bội cho Dung Noãn Tâm nhìn ở cửa cung kia.

Nàng hơi ngần ra, nhìn kiếm vẫn cắm ở trên đầu ngựa như cũ, hình như đã hiểu rõ rồi, là nam tử áo đen giết con ngựa kia, rồi lại ở cùng lúc đó, bị thiếu niên kia kéo dây cương lại, thật đúng là cực kỳ nguy hiểm.

"Đa tạ ân cứu mạng của công tử, không biết phủ công tử ở chỗ nào? Ngày khác nhất định để phụ thân tới cửa bái tạ." Dung Noãn Tâm tiến lên khẽ chào, biết nam tử này thân phận tôn quý, người có thể vào được hoàng cung, chắc hẳn không phải người bình thường.

Nam tử cũng là cười khoát tay áo, phản phó tùy tùng sau lưng tiếp tục gấp rút lên đường.

Âm thanh nhân nhật truyền đến từ trong gió, như có như không: "Ngày sau tự ngươi sẽ biết."

Dung Noãn Tâm nhìn chăm chú vào phương hướng hắn đi xa, tầm mắt cũng dừng lại ở trên nửa khối ngọc bên hông của hắn kia. . . . .

Cuối cùng thiếu niên kéo dây cương cũng ổn định xe ngựa, rồi sau đó lại cất lực kéo ngựa xe từ bên sườn núi trở lại, nghĩ thầm, xe này là xe thượng hạng, nếu vị tiểu thư này không cần, hắn kéo đi bán, nói không chừng còn có thể đổi mấy lượng bạc.

Đội thiếu niên xoay đầu lại, vẻ mặt Dung Noãn Tâm run lên, kinh ngạc tiến lên một bước.

"Tráng Tử!" Dung Noãn Tâm không thể tin hô một tiếng, lại không nghĩ rằng có thể ở nơi này gặp được đồng bạn nói khó trong thôn.

Động tác trên tay thiếu niên kia cứng đờ, lúc này mới quay đầu lại, hắn thấy Dung Noãn Tâm, lập tức kinh hoàng thả xe ngựa muốn chạy.

"Tráng Tử, ngươi chạy cái gì? Ta là Dung Noãn Tâm đây!" Dung Noãn Tâm đuổi theo, đã vượt lên trước một bước ngăn chặn đường đi của hắn, không giải thích được nói.

Dưới ánh trăng, Tráng Tử có vẻ cao hơn rất nhiều, trên mặt đã sớm rút đi non nớt lúc đó, hơi lộ ra mấy phần lão thành (từng trải), hắn mím môi, không nói một lời nhìn mặt đất, có vẻ tâm sự nặng nề.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm sao Tráng Tử sẽ xuất hiện ở chỗ này? Trong lòng Dung Noãn Tâm nghĩ như vậy nên lập tức hỏi ra ngoài.

Vừa hỏi, càng thêm gọi lên chuyện đau lòng của Tráng Tử, hắn dứt khoát ngồi ở dưới gốc cây bên cạnh, từ từ nói cho Dung Noãn Tâm nghe từng loại chuyện đã xảy ra, thì ra là sau khi ở nương con Dung Noãn Tâm đi, thôn của bọn họ dính phải ôn dịch, quan viên địa phương vì không để ôn dịch tràn ra, đã phái người phong tỏa thôn, không cho người bên trong ra ngoài, người của một thôn láng chết đói thì chết đói, bệnh chết thì bệnh chết. Hôm phong tỏa thôn đó, đúng lúc Tráng Tử đi phía sau núi đón củi, vì vậy may mắn thoát khỏi một kiếp.

Nhưng cha nương của hắn lại bị chết ở trong trận ôn dịch kia.

Nghĩ tới đây, nước mắt của Tráng Tử chảy xuống, hận đến cắn răng nghiêng lợi nói: "Nếu không phải tại những thứ hôn quan kia, sao người trong thôn lại có thể bệnh chết?"

Dung Noãn Tâm chỉ cảm thấy trái tim có thứ gì đó ‘lộp bộp’ một tiếng trầm xuống, người của một thôn làng thật sự là chết bởi ôn dịch sao? Chỉ sợ có ản tình khác. . . . .

Nhìn lại Tráng Tử, xiêm áo trên người rách mướp, cặp mắt lõm sâu, toàn thân cũng gầy đến chỉ còn lại xương, nàng không khỏi hoài nghi, mới vừa rồi làm sao hắn có hơi sức kéo xe ngựa nặng như thế?

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng thở dài một hơi, hỏi: "Người nguyện ý làm hạ nhân sao?"

Tráng Tử cắn răng một, con người đen nhánh thâm trầm, nói: "Nguyện ý, chỉ cần có thể sống tiếp, làm cái gì ta đều nguyện ý."

Dung Noãn Tâm biết trong tim của hắn cất giấu hận, nên không nói thêm lời nào, gọi Tử Đàn, mang theo Tráng Tử cùng nhau trở về phủ.

"Tâm nhi, con làm ta sợ muốn chết!" Vừa vào cửa, Tần thị đã tiến lên đón, lên lên xuống xuống kiểm tra Dung Noãn Tâm, gấp đến độ nước mắt cũng rơi đầy đất.

"Nương, con rất khỏe" Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, dí dõm xoay một vòng, chứng minh mình bình yên vô sự.

Lúc này Tần thị mới cười rộ lên, bình tĩnh lại.

"Tiểu thư, lão phu nhân mời người qua Di Phúc viện." Nha đầu vội vã báo lại.

Khóe miệng Dung Noãn Tâm nhếch lên, nháy mắt ra dấu cho Tử Đàn, Tử Đàn lập tức thúc thoi dẫn Tráng Tử đi xuống, nàng sửa lại đầu tóc một chút, lập tức kéo Tần thị cùng nhau đi Di Phúc viện.

Ngày hôm nay nơi này thật là náo nhiệt, nương con Đại phu nhân, một nhà Dung Tú Mai, cùng với Dung Định Viễn đều ở đây, nhị tiểu thư Dung Huệ Kiều bởi vì bị hèn, Đại phu nhân đã đồng ý nàng không cần sáng chiều phụng dưỡng nữa tháng.

"Noãn Tâm à, thương thế của con thế nào? Ta nghe nói không biết tại sao xe ngựa của con lại không khống chế được!" Lão phu nhân thấy Noãn Tâm đi vào, cũng không đợi hành lễ, đã nàng kéo đến bên cạnh mình, hỏi tỉ mỉ.

Nghĩ đến chuyện này đã truyền tới trong phủ, Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười: "Không có gì đáng ngại, chính là con ngựa bị kinh sợ, ngoài ý muốn mà thôi."

Trong miệng nàng nói ngoài ý muốn, ánh mắt lại liếc một vòng ở trên mặt mọi người.

"Tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng ta nghi ngờ, ngựa của Dung gia chúng ta cũng có người huấn luyện qua, sao bị giật mình, thì không khống chế được đây? Chỉ là cũng may không có việc gì, nếu không, phụ thân giao phó thế nào với Hoàng thượng?" Dung Noãn Tâm thu hồi ánh mắt, giọng nói thản nhiên nói.

Nàng đây là đang nhắc nhở Dung Định Viễn, hôm nay nàng vừa được Hoàng thượng ngự tứ làm Huyện chủ, Thái hậu nơi đó cũng phải nể mặt, ngày sau còn phải vào cung vẽ hoa văn khăn tay vì Thái hậu, nếu người không còn, chỉ sợ giận chó đánh mèo chính là chinh cả nhà.

Trên mặt Dung Định Viễn trầm xuống, chuyện ban đêm ở Lạc Dương hồ, Thất Hoàng tử bị thương, hắn đã nghe một hai, cũng là trùng hợp như vậy, Noãn Tâm lại đang trên đường trở về có sơ xuất, trong lúc này sẽ có chỗ liên hệ hay không?

Dung Định Viễn nghĩ tới đầu tiên chính là Thái tử, hôm nay, Hoàng thượng có tính lời kéo Dung gia, Hoàng hậu càng thêm ca ngợi Dung Huệ Như, nếu không phải ở lúc hiển nghệ gây ra rủi ro, chỉ sợ đã hạ chi thành hôn.

Nếu có Dung gia làm chỗ dựa cho Tam Hoàng tử, như vậy, Thái tử có vẻ yếu thế một chút, tuy nói trong triều Hữu Tướng là vây cánh của Thái tử, nhưng lại xa xa chưa có đủ thực lực với Dung gia tay cầm binh quyền.

Dung Huệ Như bêu xấu trước điện, là không có cơ hội làm hoàng gia thích nữa rồi, Dung Noãn Tâm lại lộ ra tia sáng kỳ dị, được Thái hậu thưởng thức.

Nhưng nếu Dung Định Viễn phù chính Tần thị, như vậy, Dung Noãn Tâm chính là đích nữ danh chính ngôn thuận của Dung phủ rồi, thân phận không giống bình thường, nếu ngày khác chỉ hôn cho Tam điện hạ nữa, đối với Thái tử mà nói, chính là hậu hoạn vô cùng.

Từ trước đến giờ Thất điện hạ luôn giao hảo với Tam điện hạ, trực tiếp hành thích Tam điện hạ, chỉ biết bắt dây động rừng, nếu xuống tay từ chỗ Thất điện hạ, thì không thể nào hoài nghi đến Thái tử.

Nếu thật là Thái tử gây nên, như vậy, trong phủ này phải có người cấu kết với Thái tử, nếu không, người ngoài là không có cơ hội tiếp xúc được với xe ngựa của Dung gia.

Vì vậy, người vội vã diệt trừ Dung Noãn Tâm như vậy, không phải là Thái tử thì không thể.

Dung Định Viễn bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ hết hồn, hắn lạnh lùng nhìn bốn phía chung quanh, vừa nghĩ tới trong phủ mình có người chân ngoài dài hơn chân trong, thì giận đến vô cùng.

Lợi thế trong tay hắn đã ít đi một nửa, nếu Dung Noãn Tâm lại có sơ xuất, như vậy, Dung gia bọn họ sẽ không thể dựa dẫm vào người có quyền thế,

trông mắt Dung Định Viễn lóe lóe, có lẽ. . . . . Nên đón Tam đi nương trở về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 1.2

Trong nháy mắt, ngày hè chói chang đã qua, gió thu chợt nổi lên, lá vàng bay đầy trời, cuối cùng trong phủ cũng yên tĩnh một khoảng thời gian.

Mỗi một năm, sinh nhật của lão phu nhân đều sẽ tổ chức rất long trọng, một năm này cũng không ngoại ý muốn.

Dung Noãn Tâm tính toán ngày một chút, sợ là Đại phu nhân không ngồi yên.

Nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều ngày như vậy, nên chuẩn bị, cũng nên chuẩn bị đầy đủ hết.

Một ngày kia, Dung phủ dựng lên sân khấu từ thật sớm, nữ tân khách cũng tụ lại trong hậu viện nghe diễn, nam tân khách thì được an bài ở tiền đình.

"Tiểu thư, nha đầu Từ Đàn đi mời Tần phu nhân rồi." Lúc không có người, Lương Thần luôn luôn tôn xưng Tần thị là Tần phu nhân, trong lòng nàng rõ ràng, cuối cùng Tần thị cũng sẽ ngồi lên vị trí đương gia chủ mẫu.

Dung Noãn Tâm gạt đầu một, tiếp tục tập trung tinh thần nghe diễn.

Lão phu nhân đang nói chuyện nữ nhi với lão thái thái nhà khác, Dung gia ở Đại Tề nhưng là có công lao hiểm hách, trên mặt lão phu nhân vẫn treo nụ cười vui thích, chắc là tán gẫu sự tích quang vinh của Dung Định Viễn.

Ước chừng qua thời gian nửa ly trà nhỏ, Dung Noãn Tâm nhìn thấy nha đầu Hương Thiên bên cạnh Đại phu nhân đã không có ở đây hầu hạ trước mặt Đại phu nhân.

Nàng hí hóp nửa cặp mắt, ghé vào bên tai Mỹ Cảnh nhỏ giọng phân phó một chút, rồi bung nước trà, cố làm ra vẻ thân thiện tiến tới chỗ tỷ muội Dung Huệ Như.

Mạc Tiêm Tiêm và Lưu Yên Nhiên, cùng với Đức Hình Quận chúa đều ở đây, mấy người thấy Dung Noãn Tâm cũng đi lại, trên mặt cũng âm trầm xuống, duy chỉ có Đức Hình Quận chúa còn lôi kéo Dung Noãn Tâm nói chuyện.

Dung Noãn Tâm nhưng lại làm như không có nhìn thấy sắc mặt của mọi người, mặt dày chen vào nói: "Ồ, nói chuyện thú vị gì, cũng cho ta nghe một chút"

Lúc trước ở trên yến hội đón gió tẩy trần cho Dung Định Viễn, Lưu Yên Nhiên bị Dung Noãn Tâm đoạt đi danh tiếng, vẫn ghi hận trong lòng, lúc này thấy nàng cũng không tránh khỏi chê cười mấy câu: "Một thứ nữ không lên được trên mặt bàn, cũng không sợ người khác chê cười."

Nàng vừa nói ra cái lời này, đã bị Dung Noãn Tâm hung hăng ép xuống: "Dù kém thế nào, cũng là Đức Vinh Huyện chủ bề hạ thân phong, Lưu tiểu thư đây là đang chất vấn Hoàng thượng sao?"

Nàng cười đến vô cùng ôn hòa, lời nói mềm nhẹ, phong đạm vân khinh mà làm cho Lưu Yên Nhiên nói không ra lời.

Sắc mặt Lưu Yên Nhiên trắng nhợt, ấp úng nói: "Ta. . . . . Ta. . . . . Ta không có!"

Đức Hình Quận chúa không nhịn được bụng miệng cười, càng cảm thấy Dung Noãn Tâm rất thú vị, một hồi ở Lạc Dương hồ lúc trước, nàng đã muốn tiến lên kết giao bằng hữu với nàng ấy, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, Tam Hoàng tử lại làm cho nàng nhanh chóng trở về cung, nói lời từ biệt cũng không còn kịp.

"Vậy cũng đúng, Lưu tiểu thư ngay cả phẩm cấp cũng không có, so với Đức Vinh Huyện chủ vẫn là kém một đoạn thật xa, thấy Huyện chủ theo lý nên hành lễ." Đức Hình gạt đầu một, vô cùng tán thành nói.

Lần này, Lưu Yên Nhiên gần đến mức mặt đỏ rần, dậm chân một, chạy đến chỗ đích mẫu nhà mình tố cáo.

Dung Noãn Tâm và Đức Hình Quận chúa nhìn nhau cười một tiếng, hai người đều có loại cảm giác chỉ hận không gặp sớm.

Ánh mắt của Mạc Tiêm Tiêm u ám, hôm đó du hồ, là nàng chủ động hẹn Thất Hoàng tử, lại không nghĩ rằng ở Vọng Nguyệt Lâu gặp được Dung Noãn Tâm, nữ nhân đối với chuyện tình cảm đều là nhạy cảm, trực giác nói cho nàng biết, Thiên Mộ Ly có tâm tư đối với Dung Noãn Tâm.

Đặc biệt là ở sau khi mình rơi xuống nước, mặc dù Thiên Mộ Ly cứu mình, cũng là liều mạng rồi đi, cuối cùng để cho nàng phô bày ở trước mặt mọi người làm trò cười cho thiên hạ. . . . .

Còn Dung Noãn Tâm, vẫn luôn được hấn bảo vệ ở trong khoang thuyền, e sợ bị người dọa.

Vừa nghĩ tới chuyện kia, Mạc Tiêm Tiêm đã hận đến cắn răng nghiêng lợi, từ đáy lòng ả tính hết nợ nần ở trên đầu Dung Noãn Tâm.

Đang muốn chê cười một phen đối với Dung Noãn Tâm, lại thấy có người vội vã chạy tới.

Cũng không biết là ma ma nào trong sân cao giọng hô: "Không xong, không xong, có nam nhân vào viện của Tần di nương."

Giọng nói của ma ma này hét lớn vô cùng, giống như sợ người không nghe được.

Nam nhân? Nam nhân đều ở tiền đình, theo lý thuyết là không cho phép vào hậu viện.

Tại sao có thể có nam nhân vào viện? Sắc mặt của lão phu nhân trầm xuống, cũng không kịp nghe diễn, đứng dậy lập tức muốn đi tới viện của Tần thị.

"Lão phu nhân, ngài đừng nóng vội hư thân thể, có khi là người khác nhìn lầm rồi." Đại phu nhân cố làm ra vẻ an ủi mấy câu, chọc cho ở bên trong lòng của lão phu nhân càng thêm sợ hãi.

Một số phu nhân tiểu thư không thể nhìn người khác tốt cũng vui vẻ hưng phấn đi theo nhìn náo nhiệt.

Bên kia, Dung Định Viễn cũng dẫn theo một số người chạy tới.

Lúc này Dung Noãn Tâm mới tiến tới bên tai Lương Thần nhỏ giọng hỏi: "Làm xong sao?"

Lương Thần gật đầu một, hai người lập tức theo đội ngũ kia cùng nhau đi viện của Tần thị.

Trong sân có vẻ vô cùng lạnh lẽo, hạ nhân phục vụ trong ngày thường một người cũng không thấy, đột nhiên, bên trong truyền đến một hồi tiếng thở dốc dồn dập, mọi người thả nhẹ hô hấp nghiêm túc nghe, càng nghe tiếp, trên mặt càng thêm đỏ lên.

Đây rõ ràng chính là âm thanh nam nữ vui thích phát ra.

Giương mặt của Dung Định Viễn đã đen như đáy nồi, mới vừa rồi hẳn đã nhìn thấy Chu Phú Quý rồi chỗ đi, vốn tưởng rằng hẳn là ngưng ngừng mắt mắt xấu hổ ở trước mặt đám quan viên này, nhưng không nghĩ tới là thừa dịp mọi người không có ở đây, đi làm loại chuyện hạ lưu này.

Trên mặt của lão phu nhân cũng không nén được giận, môi run rẩy, thật lâu nói không ra lời, hai mắt trừng tròn xoe, một ngụm tức này nếu là vận lên không được, thì thật muốn mạng quy tây thiên.

Gần đây càng ngày bà càng chịu không nổi kích thích, Trương mục vội thuận khí thay bà.

Một số nam quan viên nghe được tiếng lập tức xin lỗi lui ra ngoài cửa.

Chúng phụ nhân thích nói huyền thuyên nhiều lắm, ngược lại không có mấy người lui ra ngoài.

Mới đầu các tiểu thư không hiểu lắm, nhưng thấy tất cả mọi người mặc cỡ đồ bùng mạt, cũng dần dần hiểu được, có một số ngưng ngưng, lập tức dậm chân đi ra ngoài, nhưng có một số cũng là không bỏ được bỏ qua cho cơ hội tốt xem náo nhiệt này.

Tướng phủ bắt kẻ thông dâm, đây là gièm pha khiếp sợ cỡ nào đây?

Nếu chuyện đã xảy ra, Dung Định Viễn che che giấu giấu nữa sẽ chỉ làm người khác càng chê cười hẳn, vì vậy hẳn 'bịch' một tiếng đá cửa ra, há mồm lập tức mắng to: "Tiện phụ người, ngày hôm nay ta không bỏ cho ngươi đim lòng heo thì không thể."

Đại phu nhân cũng lập tức vui vẻ hưng phấn chạy vào, nhìn lên trên giường nhỏ kia.

Chỉ thấy sa trường buông xuống, đúng là có hai bóng người đang ngoạ nguy ở trên giường, vừa nhìn đã biết rõ ràng là đang làm chuyện xấu xa, nữ tử thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng, chọc cho mọi người mặc cỡ đồ bùng mạt.

Nghe được tiếng đập cửa, nam tử trên giường kia giống như là như mới tỉnh lại từ trong mộng, bất chợt nhảy dựng lên, giơ tay lên lập tức túm chân đắp ở trên người khắp nơi thịt thừa kia của mình.

"Tần thị, như thế nào ngươi làm lão gia thất vọng, như thế nào không làm liệt tổ liệt tông của Dung gia thất vọng?" Đại phu nhân đau xót mắng lớn.

Theo như điều lệ của tổ tiên, phạm là phạm vào tội dâm dật, cho dù là tao khang chi thê (*), cũng phải huỷ, lần này Tần thị là hoàn toàn xong đời, kể cả Dung Noãn Tâm, đều gặp nạn.

(*) tao khang chi thê: người vợ cùng nhau vượt qua nghèo khó

Nghĩ tới đây, trên mặt Đại phu nhân không nhìn được nâng lên một nụ cười lạnh vụn vụn.

Chu Phú Quý hốt hoảng múa may ở trong màn, cuối cùng cũng miễn cưỡng mặc xong xiêm áo, hần nửa bò nửa ngã bò ra, ‘bùm’ một tiếng quỵ trên mặt đất, âm thanh run rẩy hô lớn nói: "Đại ca tha mạng, là tiện nhân này quyến rũ ta, ta cũng là người bị hại!"

Lại có người ngủ người khác còn nói bị người khác quyến rũ hần, nói ra, nơi nào có người tin?

Các phu nhân đều lộ ra cười lạnh khinh bỉ, mọi người mang theo ánh mắt chán ghét nhìn ở trên người hần.

Đúng lúc này, Dung Noãn Tâm kinh hô lên: "Từ Đan, làm sao ngươi lại hồ đồ như vậy?"

Lúc này mọi người mới nhìn sang bóng dáng nhu nhược đang nằm ở trên giường kia, ở kia nơi nào là Tần thị, rõ ràng chính là nha đầu Từ Đan bên cạnh Dung Noãn Tâm.

Nếu như người trên giường là Từ Đan, như vậy Tần thị đâu? Dung Định Viễn thở ra một hơi thật dài, rồi lại nói lên.

Bất luận như thế nào, chuyện xấu này cũng xảy ra ở trong viện của Tần thị, như thế nào cũng thoát không khỏi liên quan với nàng.

Trên mặt Đại phu nhân thoáng qua cực độ thất vọng, nghi ngờ, cuối cùng mới trở về bình tĩnh.

Dung Noãn Tâm nhìn thấy biến hóa trong giây lát của ả ta, lạnh lùng nói: "Mẫu thân, ăn có thể ăn lung tung, nói lại không thể nói lung tung, mới vừa rồi ngài hô cái gì vậy? Chẳng lẽ mẫu thân đại nhân hiểu được thuật biết trước, nếu không, sao lại không thấy người, đã biết rõ người ngủ bên trong là Tần thị?"

Nàng chữ chữ sắc bén, từng bước bức bách.

Đại phu nhân kinh ngạc xong, lập tức phản bác: "Đây là viện của Tần thị, ta nhận làm người, cũng là việc đương nhiên, có gì rất kỳ lạ?"

Ở lúc Dung Noãn Tâm hỏi, ánh mắt của Dung Định Viễn và đoàn người cũng chuyển đến trên người của Đại phu nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, Đại phu nhân biến thành tiêu điểm của mọi người, ngược lại bỏ quên hai người phạm sai lầm kia.

Đại trạch đại viện, loại thủ đoạn này là thường có, chính thất vì ngăn cản trượng phu cung chiều nữ tử khác, thường thường làm ra chút kẻ sách, mà bắt nữ làm loại chuyện này, là thường có.

Vì vậy, mọi người rất dễ dàng đã nghĩ rằng đây là Đại phu nhân thiết kế hãm hại Tần thị.

"Mẫu thân nói cũng có đạo lý!" Dung Noãn Tâm cười nhạt, kịch hay vẫn còn ở phía sau. . . . .

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đúng lúc về mặt mọi người tràn đầy nghi ngờ, giọng nói của Tần thị vang lên ở phía sau mọi người, mọi người rói rít quay đầu lại, chỉ thấy Tần thị mặt không hiểu đi vào, trên tay của nàng còn cầm một ổ hoa cúc đại mớ mới vừa hái xuống.

Dung Noãn Tâm cười ngênh đón: "Nương, người đi phía sau núi hái hoa cúc đại mớ tặng cho lão phu nhân làm thọ lễ, sao cũng không nói một tiếng với Đại phu nhân, làm cho người trong một phòng này hưng sư động chúng (ra quân ồ ạt)."

Nàng nói phong thanh vân đạm, còn mang theo ý khiển trách nhàn nhạt, nhưng chỉ cần là một có đầu óc phân tích một chút, là có thể nghĩ đến, Tần thị này là bị người hãm hại.

Hình như mỗi một câu nói của Dung Noãn Tâm đều có thể có một chút quan trọng không sai về lệch.

Đúng lúc này, âm thanh giòn tan dễ nghe của Dung Huệ Như truyền tới: "Trong phòng này có cái mùi vị gì, thế nào thơm như vậy?"

Nàng tìm kiếm mùi thơm khắp nơi trong phòng, tìm hết mấy chỗ, rồi tìm được một bọc đồ khả nghi dùng băng gạc bọc lại ở dưới chân bàn.

Dung Định Viễn vội vàng đoạt lấy, giận không thể nuốt hỏi: "Đây là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 3: Chương 1.3

Đối với người sống quá nửa đời như hần mà nói, thứ mùi này cũng không coi là xa lạ, là một loại mị dược dùng được vật và mùi hoa phối hợp lên, mấy loại mùi vị quán quanh ở một chỗ là có thể đạt tới hiệu quả của một loại thôi tình (thức tỉnh, xuân dược).

Tại sao trong phòng của Tần thị lại có thể có loại vật này?

Trong đầu của Dung Định Viễn thoáng qua một hình ảnh không tốt, tôn nghiêm cao ngạo này giống như là bị người hung hăng đá một chân, giận không thể nuốt. . . . . Con người trừng lớn, trong mắt hiện lên sát khí.

Chu Phú Quý thấy Dung Định Viễn căm tức nhìn hần, làm sao còn dám nói xằng nói bậy, liền tiếp dập đầu nhiều cái, gọi thẳng: "Đại ca, ta thật sự là không biết đây là chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi ta còn đang uống trà, lại nghe nha đầu Từ Đàn bên cạnh Noãn Tâm tiêu thư tới kêu, nói là Tần thị có đồ muốn đưa cho ta, ta nhất thời tham tiền, cho rằng nàng muốn cầm chút bạc cho ta, nên thật vui mừng đi tới, lại không biết, vừa vào cái nhà này, cả người đã mất đi tri giác, khi tỉnh lại thì cùng nha đầu Từ Đàn ở trên giường. . . . ."

Lời của hần nói, vô cùng không có căn cứ, mới nghe qua, nhưng lại như là nói bừa nói bậy.

Nhưng Dung Noãn Tâm biết, Chu Phú Quý không có nói láo, mọi người lại sẽ không tin hần.

Mặc cho ai đều sẽ cảm thấy, một nha đầu nhị đẳng trong sạch như Từ Đàn, như thế nào coi trọng một nữ tể ở rẻ vô dụng không biết xấu hổ?

Nếu nàng muốn gả người, đại khái có thể xin Đại phu nhân, cho phép nha đầu thông phòng hoặc thị thiếp cho Biểu thiếu gia, rốt cuộc cũng mạnh hơn gấp trăm lần nghìn lần so với đi theo Chu Phú Quý, hưởng chi đáng vẽ của Chu Phú Quý này thật sự là làm cho người ta nhìn ghê tởm.

Mọi người đồng tình nhìn về phía Từ Đàn, trong lòng tự định giá, nhất định là Chu Phú Quý thừa dịp Tần thị không có ở đây, nổi lên lòng xấu xa đối với nha đầu Từ Đàn, cường đoạt nữ nhi người ta.

Đã có vú già mở ra cửa sổ bên trong nhà, mùi vị sặc người trong nhà này sơ tán đi rồi, cuối cùng không khí trong phòng cũng mát mẻ một chút.

"Người nói láo, dù trong phòng này có vật bản ở đây, nhưng cũng không phải là thuốc mê, như thế nào người lại ngất đi?" Đại phu nhân bắt được chỗ sai sót của Chu Phú Quý, lập tức khí thế kinh người ép hỏi.

Ả nhấn mạnh một điểm, trong phòng này có vật bản, như cũ không quên bôi đen Tần thị, ý đồ thay đổi cục diện.

"Chuyện này. . . ." Chu Phú Quý suy nghĩ một chút, hình như có chút cố kỵ, rồi lại giống như quyết tâm, cắn răng một, ngẩng đầu lên nói: "Đại phu nhân, người không có nghĩ thấy, mùi vị vừa rồi trong phòng này nhưng là rất đậm, loại vật bản này sẽ làm cho người mất nhân tính, tự nhiên làm cái gì cũng không biết."

Câu nói của Chu Phú Quý có hàm ý khác, cực kỳ lấy lòng nhìn về phía Đại phu nhân, theo lời của ả dội nước đục đến trên người Tần thị, chỉ cần hần một mực chắc chắn, là Tần thị muốn quyến rũ hần, rồi lại đứng dịp khiến Từ Đàn vào cái nhà này trước, thì có thể trị tội Tần thị.

Hần ngây thơ cho rằng, nếu hần giúp Đại phu nhân chuyện này, nhất định Đại phu nhân cũng sẽ giúp hần giống như mấy lần trước. Dung Định Viễn chắc chắn nể mặt của Dung Tú Mai tha cho hần một lần.

Nếu như chuyện đúng như Chu Phú Quý nói, như vậy. . . . . Thứ nào đó trong phòng này nhất định là Tần thị thả, những người khác cũng không hiểu được thuật độn thổ, có thể từ dưới đất chui vào phòng của nàng. . . . .

Dung Định Viễn tự định giá một phen, cuối cùng đưa mắt khóa ở trên mặt của Tần thị.

Tần thị trở về phủ cũng sắp một năm rồi, nhưng Dung Định Viễn lại chưa bao giờ ngủ lại qua ở viện của nàng, một điểm này, Dung Định Viễn rõ ràng hơn bất cứ ai khác, có mấy trở lại tới xem một chút nàng, cũng chỉ là uống chút trà, ngay cả nhiều một câu cũng không nói qua.

Hai người cũng là vô cùng mới lạ, dù sao đã tách ra vài chục năm, tình cảm sâu hơn nữa cũng đã phai nhạt.

Chẳng lẽ là nàng không chịu nổi tịch mịch, đánh bàn tính đến trên người Chu Phú Quý?

Nghĩ tới đây, mi tâm của Dung Định Viễn khóa lại thật chặt, trong ánh mắt cũng hàm chứa chất vấn cùng tìm tòi nghiên cứu, hình như chỉ cần Tần thị nói không ra lý do, hần sẽ muốn trục xuất nàng khỏi phủ, lần nữa vứt bỏ nàng.

"Lão gia." Tần thị đề rõ xuống, cũng là kiên quyết trước nay chưa từng có.

"Ngày sinh của mẫu thân, sáng sớm ta đã lên núi phía sau hái hoa cúc đại, nhớ trước đây, mẫu thân thích uống nhất chính là loại trà cúc đại mới nê này, ta làm những thứ này sai lầm rồi sao? Lão gia vừa tiến đến đã chỉ trích thiếp không đúng, chẳng lẽ người cũng chưa từng hoài nghi là có người có ý đặt đồ trong phòng để hãm hại ta sao? Hôm nay Noãn Tâm là Huyện chủ tôn quý, chẳng lẽ không có ai ghen tỵ sao?"

Dung Định Viễn vụn vụn không ngờ Tần thị cũng có thể nói ra lời như vậy.

Ở trong ấn tượng của hần, Tần thị không nói nhiều, hần đã tới cái nhà này mấy lần, lời nói nói với nàng, đếm ra cũng không đến mười câu.

Dung Định Viễn sững sờ nhìn nàng, trong lòng lại tràn đầy áy náy, mới vừa rồi, mình bởi vì nhất thời tức giận, mà mơ hồ mất thông minh, lúc này bị lời của

nàng thanh tình một chút, lại cảm thấy chuyện này cực kì kỳ lạ.

"Phụ thân, người không nên hỏi một chút là ai khiến Từ Đan đi mời Chu cô gia sao?" Dung Noãn Tâm cười lạnh, nhìn Từ Đan xiêm áo xốc xếch, quỳ trên mặt đất khóc khóc lóc lóc chảy nước mắt nước mũi kia, trong mắt nói là lạnh lùng nói không ra lời.

Nha đầu này vẫn là không biết điều, nàng cho ả cơ hội nhiều lần như vậy, nhưng cuối cùng nha đầu này vẫn lựa chọn Đại phu nhân, cũng đừng trách Dung Noãn Tâm lòng dạ độc ác.

"Là Hương Xảo sai nô tỳ đi mời, nàng còn dặn dò nô tỳ không để cho những người khác biết." Từ Đan thấy Dung Định Viễn nhìn nàng chằm chằm, lập tức run rẩy nhỏ giọng nói.

"Người ngấm máu phun người, ngày hôm nay nô tỳ không có gặp qua Từ Đan." Hương Xảo vội vàng quỳ xuống, vội vàng giải thích.

Từ Đan vẫn nức nở như cũ, cũng đã không có đau lòng như mới vừa rồi, nàng bình ổn cảm xúc, rồi sau đó từ bên hông rút ra một khối thẻ bài, phía trên viết một chữ Tàn, hiển nhiên là thẻ bài của Tàn thị.

Mỗi người trong phủ đều có một khối thẻ bài, dùng để chứng minh thân phận của mình.

"Hương Xảo, tấm thẻ này nhưng là người tự tay giao cho ta, còn có giả? Nếu không phải thấy tấm thẻ bài này, Chu cô gia cũng sẽ không cùng nô tỳ tới nơi này nha. . . . ." Vừa nói tới đây, nước mắt Từ Đan lại rơi xuống.

Chu Phú Quý lập tức vội vàng gạt đầu, chứng minh lời nói của Từ Đan là thật.

Từ Đan quả thật không cam lòng, nhưng lúc này, cục diện lại cũng không phải nàng có thể không cam lòng, đi nhầm một bước, nói sai một câu, Đại phu nhân chắc chắn làm cho nàng sống không bằng chết.

Nàng cắn răng, trong lòng là vô tận hối tiếc, Lâm mụ rõ ràng để cho nàng dẫn đường, làm sao lại dễ dàng bởi thêm sự trong sạch của mình như vậy, nàng hận, nàng tức giận, rồi lại không thể cứu vãn.

Hương Xảo giận đến trợn tròn hai mắt, vừa sờ bên hông, quả thật. . . . . Thẻ bài Tàn thị giao cho nàng đi truyền lời cho Dung Noãn Tâm kia không cánh mà bay rồi, nàng run rẩy môi, trên mặt trắng bệch.

Đại phu nhân lập tức quát lên: "Hương Xảo, người còn không mau mau thành thực khai báo, ta còn có thể lưu một mạng của người." Lời này của ả là ám hiệu Hương Xảo, nếu là nàng đẩy tất cả tội trên đầu của Tàn thị, Đại phu nhân có thể bảo vệ một mạng của nàng.

Nhưng Hương Xảo cũng rõ ràng, cho dù nàng thật thuận theo Đại phu nhân, Hậu gia cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nghĩ tới đây, Hương Xảo dứt khoát cắn răng, kiên định nói ra: "Là nha đầu Từ Đan, nàng sớm đã muốn leo lên giường của chủ tử, vừa đúng hôm nay mọi người đi tiền đình, nàng mượn nô tỳ tấm thẻ bài này, nói là xin nói với Chu cô gia một câu, nô tỳ vạy vạy không ngờ nàng lại dám làm chuyện như vậy ở trong viện của chủ tử."

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, nha đầu Hương Xảo ngược lại là một người cơ trí.

"Từ Đan, thật là đáng tiếc, vốn ta còn muốn tìm một thời cơ thích hợp, hứa người cho nhi tử của Lưu quản gia, thật là đáng tiếc. . . . ." Dung Noãn Tâm mắt mát lác đầu, nhẹ nhàng than tiếc, giống như nàng thật muốn làm chủ vì nàng ta.

Nghe được lời này của Dung Noãn Tâm, Từ Đan đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt càng thêm hối hận.

"Chủ tử, nô tỳ xin lỗi người, nô tỳ làm rất nhiều chuyện sai lầm, ngày hôm nay dù sao nô tỳ cũng chết, nô tỳ sẽ nói hết mọi chuyện sai lầm đã làm ra. . . . . Á. . . . ." Trên mặt đeo đầy nước mắt của Từ Đan uất ức đáng thương, rồi lại áy náy kiên định, nàng đang muốn nói tiếp, trong miệng lại phun ra một búng máu, hai mắt trừng lớn, chỉ trong chớp lát đã té trên mặt đất không ngừng co quắp.

Trương mụ tiến lên tìm tòi, đã không có hô hấp! Hiển nhiên là đã sớm uống độc dược.

Rốt cuộc Từ Đan muốn nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Chương 1.4

Dung Định Viễn cũng sẽ không ngu đến mức cho rằng Từ Đan thật là muốn leo lên giường của Chu Phú Quý, này rõ ràng chính là một âm mưu, nếu không có Từ Đan thể thân, chỉ sợ ngày hôm nay chết ở chỗ này chính là Tàn thị.

Lão phu nhân thở dài một hơi, mệt mỏi trở về viện.

Đi một đường, bà than thở một đường: "Gia đình không yên, gia đình không yên. . . . ."

Cả người Đại phu nhân run lên, trong lòng đã sớm tức đến mức toát ra khói xanh, ả vụn vụn không có tính đến chính là, trải qua chuyện phản độc lần trước, Dung Noãn Tâm vẫn còn không tin tưởng Từ Đan.

Lúc trước, Từ Đan cũng tính là hy sinh không nhỏ vì nàng, có thể thấy được lòng của Dung Noãn Tâm này làm bằng sắt.

Chỉ là, cũng may trước đó ả đã hạ độc Từ Đan, nếu không, không chừng nha đầu này sẽ ăn cây táo rào cây sung, nói hết ra chuyện của ả.

Ả lạnh lùng nhìn Chu Phú Quý phát run trên mặt đất, xài nhiều bạc như vậy ở trên người của hắn, vậy mà lại một chuyện cũng không có hoàn thành, thật sự là ngu xuẩn, cần hắn có ích lợi gì? Trong mắt lóe lên một chút sát cơ.

"Người tới, giao người này cho phủ Tông Nhân điều tra." Dung Định Viễn hạ quyết định sau cùng.

Nếu Chu Phú Quý hắn là một người biết điều, cũng sẽ không vì mấy lượng bạc đã chạy đến hậu viện này, đáng đời bị người lợi dụng, xảy ra chuyện như vậy, lão phu nhân cũng không có che chở hắn nữa, Dung Định Viễn càng không thể nào lưu hắn ở trong phủ.

Ngày hôm nay, nhiều quan viên đang nhìn thế này, ngày khác chắc chắn trở thành trò cười.

Mọi người tản đi, lúc này Dung Noãn Tâm mới đỡ Tần thị vào trức phòng cách vách.

Lúc lại đi ra, lại phát hiện Thiên Mộ Ly đứng ở chỗ cũ không có có rời đi, thì ra là, mới vừa rồi hắn cũng theo mọi người cùng nhau đến xem náo nhiệt.

Nhìn thấy Dung Noãn Tâm đi ra, khoe miệng Thiên Mộ Ly ngoác ngoác, phong thanh vân đạm nói: "Lần trước không phải là Dung tiểu thư sẽ ghen chứ?"

"Thần nữ không hiểu lời nói của Thất điện hạ." Dung Noãn Tâm híp nửa cặp mắt, che giấu chán ghét trong tròng mắt, vén áo thi lễ, lập tức muốn rời đi viện.

Thân thể vừa động, lại bị cánh tay của Thiên Mộ Ly kéo lại, hai người gần trong gang tấc, trên người của hắn vẫn mang theo nồng nặc mùi thuốc như cũ, ngửi vào có loại ảo giác làm cho người ta choáng váng, thứ mùi này, khắc vào trong lòng của Dung Noãn Tâm, giống như là mọc rễ, nảy mầm, đời trước, mỗi lần ngửi thấy được loại mùi thuốc này, Dung Noãn Tâm sẽ cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, nhưng mà giờ phút này, nàng lại một lần nữa ngửi thấy, lại chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét.

Cúi đầu, Thiên Mộ Ly giảm thấp âm thanh nói: "Ngân châm kia, là của người?"

Dung Noãn Tâm cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu, trong con ngươi sắc bén cất giấu quá nhiều chán ghét: "Thất điện hạ không cần oan uổng lương dân, thần nữ là tiểu thư khuê các, nơi nào hiểu được thuật ngân châm gì?"

Dứt lời, nàng dùng sức tránh thoát khỏi sự kiểm chế của Thiên Mộ Ly, nhanh chóng rời đi viện.

Nhìn bóng lưng rời đi của Dung Noãn Tâm, vội vã thật giống như thấy lệ quý địa ngục, Thiên Mộ Ly cũng là nhẹ nhàng lắc đầu một, nhếch miệng lên thành một nụ cười khổ sở.

Nàng. . . . . Nói mình là lương dân! Lại không biết một đêm đó, nàng bố trí cục diện, ám độ trận thương, muốn cho đám người áo đen kia đẩy hắn vào chỗ chết, hắn biết rõ, nữ nhân này tuyệt không phải là một nhân vật đơn giản.

Nhưng chẳng biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy nàng cười đến thanh đạm vô tà như vậy, trong tim của hắn đều sẽ tràn lên một tình cảm khác thường, qua nhiều năm như vậy, chưa từng có người nào làm cho hắn có cảm giác như vậy!

Thiên Mộ Ly buồn cười nhìn bóng lưng rời đi vội vã của nàng, hắn thật sự làm cho người ta ghét như vậy sao?

Bữa tiệc cuối cùng tàn đi thật sớm, xảy ra chuyện như thế, còn có người nào có thể uống rượu xem diễn nữa?

Đội mọi người rời đi, Dung Định Viễn lập tức hạ lệnh phong tỏa tất cả viện, hắn tuyệt không cho phép có người chơi thủ đoạn ở phía dưới mí mắt của hắn.

Những cái vật bản này rốt cuộc là từ đâu tới, hắn cũng không phải là kẻ ngu, tự nhiên biết một nô tỳ hạ tiện là lấy không được những thứ đó.

Vừa rồi hắn không có truy xét tới cùng, chính là không muốn làm cho người nhìn chê cười.

Lúc này, đã đóng kín cửa lại, hắn tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lão phu nhân đã sớm ngồi ở thượng vị, chờ Dung Định Viễn tra ra chân tướng mọi chuyện.

"Lục soát, tất cả các viện đều lục soát cẩn thận cho ta!"

Dung Định Viễn ra lệnh một tiếng, người của hắn lập tức tràn đầy phủ đi lục soát, tất cả nô tài và chủ tử trong phủ đều bị mời đến tiền sảnh, nô tài quỳ gối ở bên ngoài, chủ tử ngồi ở bên trong.

Tất cả mọi người nín thở, thời gian ước chừng một nén hương trôi qua, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, là người lục soát trở lại.

"Báo lão gia, có thuộc hạ lục ra được cái này ở trong phòng của Tần di nương!" Dứt lời, người tới giao một hộp đến trên tay Dung Định Viễn, cái hộp vừa mở ra, lập tức có một mùi thơm tràn ra ngoài, là mùi vị hỗn loạn của mấy loại thảo dược và mùi hoa, đại khái tương tự với mùi vị mới vừa ngửi qua ở trong phòng Tần thị.

Sắc mặt của Dung Định Viễn biến đổi, hung hăng ném cái hộp đến dưới chân của Tần thị, quát to: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Vừa nghĩ tới trong phòng Tần thị thật cất giấu loại vật bản này, trong đầu của Dung Định Viễn lập tức dâng lên một cỗ chán ghét.

Hắn vẫn cho rằng nàng là một người hiền huệ tri lễ, lại không biết, vậy mà lại không biết xấu hổ như vậy.

Tôn nghiêm của nam nhân của Dung Định Viễn thật giống như bị vô số người dầy xéo, nhớ tới mới vừa rồi có nhiều đôi mắt nhìn như vậy, nếu có người truyền ra ngoài, chẳng phải là bị người chê cười Dung Định Viễn hắn ngay cả một nữ nhân đều quản giáo không tốt? Lão phu nhân đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, đương nhiên là nhận được vật kia, là thủ đoạn bản thủ mà một số nữ nhân hạ tiện vì lưu lại nam nhân, đặc biệt dùng, tương đối thường gặp ở một số thương hộ (gia đình thương nhân).

Nhưng trong quan viên này nhất định là không dám tùy ý dùng, nếu truyền ra ngoài, cực kỳ không tốt đối với danh tiếng.

"Tần thị, ta nhìn lầm người." Lão phu nhân thương xót cười một tiếng, cúi đầu, không nhìn Tần thị nữa.

Trong mắt Đại phu nhân lóe lên một chút ác độc, dư quang khoe mắt nhàn nhạt liếc về phía Trương mục đang vỗ lưng vì lão phu nhân.

Trương mục cũng đứng lúc nhìn tới, tầm mắt của hai người gia nhau trên không trung, nhìn liếc qua một, giống như đang truyền lại cái gì.

Dung Noãn Tâm không biến sắc quan sát hai người này, nàng vẫn cảm thấy Trương mục không đơn giản, lại không nghĩ rằng, bà ta lại âm thầm cấu kết với Đại phu nhân.

"Lão phu nhân, ngài chớ nổi giận, thân thể quan trọng hơn." Trương mục ngược lại là một người thông minh, đầu tiên là trấn an lão phu nhân một phen thật tốt, thấy lão phu nhân bớt tức một chút, lúc này mới nhìn như lơ đãng nói: "Tần thị nhất định sẽ không hồ đồ như vậy, nếu thật phạm vào loại lỗi nghiêm trọng này, theo như điều lệ tổ tiên, cho dù là tao khang chi thể, cũng bị hưu, Tần thị là người biết chuyện, có khi là bị người hiểu lầm rồi."

Những lời này, đối với Tần thị mà nói, quả thực là nặng hơn Thái Sơn, nàng trong sạch một đời, vừa mới trở về phủ, đã nhiều lần bị người uổng oan, hôm nay, lại bị một nô tài nói lên muốn hưu nàng.

Tính tình của Tần thị vốn là cố chấp, nghe lời nói của Trương mục, nàng hận không thể lập tức đụng chết ở trên cây cột lấy chứng minh sự trong sạch của mình.

Dung Noãn Tâm thấy trong mắt nàng lóe lên vẻ tuyệt vọng, lập tức tiến lên ôm lấy Tần thị.

"Nương, chỉ cần có con ở đây, có người dám động người một sợi lông, con lập tức đi Kim Loan điện cáo ngự trạng, sự tích quang vinh đường đường Định Bắc Hậu vứt bỏ tao khang chi thể, Thái hậu nương nương nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú!"

Dung Noãn Tâm nói rất rõ ràng, nói năng có khí phách.

Làm cho Dung Định Viễn chấn động trong lòng, kiên quyết như vậy, có mấy phần phong phạm lúc mình còn trẻ.

Khoe miệng Đại phu nhân nhếch lên, trong mắt chợt lóe qua tính toán: "Được, người đi kiện đi, xem một chút có ai có thể chứng minh Tần thị chính là thể tử chính thức của lão gia, chứng minh lão gia bội tình bạc nghĩa?"

Lời của ả mới vừa nói ra khỏi miệng, Dung Noãn Tâm lập tức ngây ngẩn cả người, không sai, mấy trăm miệng ăn trong thôn đều chết hết, quan viên địa phương vì che giấu khuyết điểm của mình, chắc chắn sẽ xóa sạch một phần tên ở trên sách hộ tịch (sổ hộ khẩu), đến lúc đó, cho dù nói nương con Dung Noãn Tâm chưa bao giờ sinh sống qua ở cái thôn đó, cũng có người tin.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, ả lại có thể biết cái thôn kia đã không còn tồn tại? Chẳng lẽ, mấy trăm người này đều là bị ả hại chết sao?

Mục đích chỉ vì hôm nay, tranh đoạt chính thất với Tần thị?

Mấy trăm cái mạng đó, nói mất là mất, Dung Noãn Tâm không nhận được cười lạnh, thì ra là, so tàn nhẫn, nàng còn xa xa không bằng Đại phu nhân.

Dung Định Viễn vừa nghe Dung Noãn Tâm muốn đi cáo ngự trạng, cũng tức, hắn hung hăng ném ly trà cầm trong tay xuống đất, 'bịch' một âm thanh vang lên, bọt nước văng khắp nơi, chén nhỏ bể tan tành.

"Dung Noãn Tâm, ngươi muốn tạo phản sao?" Hắn ‘vọt’ một đứng lên, uy nghiêm hách dịch, có cường thế Thái Sơn áp đỉnh.

Đường đường Hộ Quốc Tướng Quân, Chiến thần Đại Tề, hắn không cho phép người khác nắm tương lai của hắn trong tay.

Có thể bỏ đến bước này, Dung Định Viễn quả thật hao hết khổ tâm, đã trải qua đau khổ sống chết.

Hôm nay, Dung Noãn Tâm tuyên bố muốn hủy tương lai của hắn, cái này so với bất cứ chuyện gì đều làm cho Dung Định Viễn tức giận hơn, cũng làm cho hắn sợ, vì giữ được cái địa vị này, hắn có thể hy sinh tất cả.

Trên mặt nương con Đại phu nhân hiện ra vẻ đắc ý cười, hình như trước mắt chính là tình cảnh nương con Tần thị bị trục xuất khỏi Dung phủ, rơi vào kết cục thanh bại danh liệt.

Tạo phản? Dung Noãn Tâm khẽ ‘hừ’ một tiếng, nếu muốn tạo phản, nàng cũng không cần đợi đến hôm nay, chỉ là nể tình lão phu nhân, nể tình giữa bọn họ vẫn tồn tại một chút liên hệ máu mủ mà thôi.

Dung Noãn Tâm đè nén thất vọng dâng lên trong trái tim, đối với người phụ thân này, nàng lặp đi lặp lại nhìn nhiều lần, lại đổi lấy hắn một câu ‘tạo phản’, thật sự là buồn cười chí cực.

"Lão gia, Noãn Tâm còn bé, nói sai, kính xin lão gia không so đo với nàng!" Tần thị chắc hẳn là cũng hiểu Dung Định Viễn, nàng thấy mi tâm của hắn nhíu một, lập tức biết hắn nổi lên lòng hung ác đối với Dung Noãn Tâm, nếu còn tiếp tục giằng co, không chừng Dung Định Viễn sẽ làm gì đó đối với Dung Noãn Tâm.

Tần thị ‘bùm’ một tiếng lập tức quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu khẩn nói.

Nàng cả kinh nước mắt rơi xuống, hận không được ôm tất cả sai lầm vào trên người của mình, đổi nửa đời sau an nhàn cho Dung Noãn Tâm.

Chính là nhìn trúng tâm tư này của Tần thị, Đại phu nhân cố làm ra vẻ đồng tình tiến lên đỡ Tần thị, mềm mỏng nói: "Lão gia chỉ là muốn biết rõ chân tướng việc này, chỉ cần ngươi nói ra sự thật, lão gia nhất định sẽ không trách phạt Noãn Tâm."

Dứt lời, Đại phu nhân mong đợi nhìn Tần thị.

Áp lực cho nàng ám hiệu, chỉ cần nàng gánh chịu cái tội danh này, tự động xuất phủ, như vậy, Noãn Tâm vẫn là thiên kim Hậu phủ tôn quý.

Tần thị cắn răng, đang muốn trái lương tâm thừa nhận, lại bị Dung Noãn Tâm kéo một, bên tai cũng cùng lúc vang lên âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Dung Noãn Tâm, hình như còn mang theo ý cười nhè nhẹ: "Người muốn tạo phản là ai, rất nhanh sẽ biết được, mẫu thân cần gì phải dội nước đục này đến trên người người khác đây?"

Đại phu nhân cắn răng một, hung hăng trợn mắt nhìn Dung Noãn Tâm một.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Chương 1.5

Đúng lúc này, bên ngoài báo lại, Lư Đại phu trong phủ tới.

"Mời." Dung Định Viễn vung tay lên, đến rất đúng lúc, hắn cũng muốn tra một chút, những cái vật bản này, rốt cuộc là ai phôi.

Lư Đại phu vừa vào cửa, lập tức sợ hãi quỳ xuống.

"Lư Đại phu, ngươi tới thật đúng đúng, ngươi xem một chút, mấy vị thuốc chế biến vật này, còn có mấy ngày nay có người nào đi lấy qua được liệu?"

Dung Định Viễn cũng không giống như bình thường để cho ông ta đứng lên nói chuyện, mà là chậm rãi bước đến trước mặt ông, hai mắt nguy hiểm hít lại.

Lư Đại phu vội đón cái hộp trong tay Dung Định Viễn, tinh tế cân nhắc, ước chừng thời gian một ly trà đã qua, Lư Đại phu bốc lên một mảnh lá cây tứ giác hình dáng cực kỳ kỳ lạ trong hộp, nói: "Được liệu còn lại, ngược lại cực kỳ bình thường, chủ từ tất cả các viện đều từng tới lấy qua, chỉ là loại vật này, trong phủ cũng không có!"

"Đây là?" Dung Định Viễn không hiểu hỏi.

"Đây là lá cây Mỹ Nhân Cười, ở trong một số tiệm bán thuốc lòng dạ hiểm độc, chương quỹ cũng sẽ lên bán, giá tiền cũng khá cao!" Nói trắng ra là, chính là thuốc điều hòa kích tình, có mảnh lá này, được hiệu sẽ nhanh chóng phát huy tác dụng hơn.

Mặt của Dung Định Viễn lập tức tối đen, làm người từng trải, hẳn tự nhiên đã biết đến.

"Người tới, đi mời thị vệ làm nhiệm vụ mấy ngày nay." Dung Định Viễn lạnh lùng hô.

Chỉ một hồi, đã có bốn gã nam tử vóc người trung đẳng bị người dẫn đi vào.

"Lão già, buổi chiều hôm qua, nha đầu Hương Xảo bên cạnh Tần di nương ra khỏi phủ một chuyến!" Bốn gã thị vệ đồng thanh nói.

Đúng lúc này, tiểu được đồng được phòng đi theo sau lưng Lư Đại phu cũng đột nhiên nói: "Nô tài có chuyện bẩm báo, buổi chiều hôm qua, nha đầu Hương Xảo tới lấy mấy vị thuốc, nô tài nhớ được, chính là những thứ vừa rồi ở trong tay Lư Đại phu kia."

Tần thị giận đến mức khóe miệng trắng bệch, nàng nơi nào nghĩ đến, người trong phủ này đều là đồi trắng thay đen.

"Ngậm máu phun người." Nàng lẩm bẩm gọi nói, nhưng không ai để ý tới nàng.

Dung Noãn Tâm vịn tay của Tần thị nắm thật chặt, ánh mắt rõ ràng sáng ngời, ý bảo nàng không cần khẩn trương.

Lòng của Tần thị giống như bị thứ gì đó thắt đau, sống ba mươi năm, nàng cũng không tranh đấu với người, cho dù đến Dung phủ, nàng cũng chỉ có thể làm theo quy củ, nhưng lại nhiều lần bị người hãm hại, điều này làm cho trái tim thiện tâm của Tần thị kia, cuối cùng có một chút vết rách.

"Tần thị, ngươi còn có cái gì để nói?" Dung Định Viễn quát to một tiếng.

Tất cả mọi người trong phòng yên tĩnh trở lại, đôi mắt nhìn chăm chăm Tần thị, hận không thể lập tức trục xuất nàng khỏi phủ.

"Phụ thân, chỉ bằng vào lời nói một bên của những người này, ngươi đã tin tưởng sao?"

Dung Noãn Tâm tiến lên một bước, trợn mắt nhìn chăm chăm Dung Định Viễn, lần này khẽ động, tâm hoa sáng rõ trên đầu nàng 'đỉnh đương' vang dội, giống như đang hạ chiến thư với Dung Định Viễn.

"Noãn Tâm tỷ tỷ, Tần di nương làm chuyện gì, trong lòng chính nàng rõ ràng, nếu như ngươi còn không chịu tin tưởng, thì để cho người ta đi thăm dò một chút, hôm qua Hương Xảo đi được phòng, mua những thứ gì, là biết kết quả!"

Dung Huệ Như che miệng cười một tiếng, nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ tức giận của Dung Noãn Tâm, ả chỉ cảm thấy trái tim sung sướng.

Hận không thể lập tức nhìn thấy dáng vẻ xui xẻo của nàng.

Ở trước khi nàng trở về phủ, ả luôn luôn là kiều ngạo của Dung phủ, nếu không phải bởi vì Dung Noãn Tâm, hôm đó Hoàng hậu đã chỉ nàng cho Tam Hoàng tử làm chính phi, tương lai nói không chừng còn có thể mẫu nghi thiên hạ.

Hôm nay, tương lai thật tốt kia đều bị hủy ở trên tay của Dung Noãn Tâm.

Nghĩ tới chuyện này, trong mắt Dung Huệ Như lập tức tràn đầy hận ý.

Dung Định Viễn không có lên tiếng, cũng là âm thầm đồng ý với lời nói của Dung Huệ Như, Đại phu nhân lập tức kêu người đi tra.

Trong khoảng thời gian ngắn trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả âm thanh kim rót tại xuống đất cũng có thể nghe được, lão phu nhân yên lặng uống trà, nhìn không ra trên mặt là tức hay là buồn bã, lời nói của mọi người bà đều nghe vào trong tai, cũng không có lực nói thêm câu nào nữa.

Mặc kệ chuyện này là Tần thị làm, hay là bị người hãm hại, cũng làm cho trái tim lão phu nhân băng giá, trong phủ này càng thêm không an tĩnh rồi.

Một phủ thật tốt, làm sao lại huyền não thủy hỏa bất dung (nước lửa không hợp) như vậy đây?

Ước chừng thời gian một nén hương trôi qua, người phái đi hỏi thăm rốt cuộc trở lại, bọn họ còn mang đến một người, chính là Lý chương quỹ tiệm thuốc thành Đông.

Dáng dấp châu tròn ngọc sáng (mập mạp), hẳn vừa vào cửa, lập tức 'bùm' một tiếng quỵ xuống, trong phòng tùy tiện liếc mắt nhìn, lập tức chỉ vào Hương Xảo nói: "Nha đầu này ta nhận được, chính là hôm qua tới trong cửa hàng ta mua qua được liệu!"

Đại phu nhân lập tức hỏi: "Nàng mua những được liệu gì?"

Lý chương quỹ cố làm ra vẻ chần chờ một chút, mới lên tiếng: "Là thuốc trong khuê phòng, tiểu nhân cũng nghi ngờ qua, cô nương này xem ra chỉ 13, 14 tuổi, như thế nào mua loại vật này, người của quý phủ vừa tìm tới cửa, tiểu nhân cũng không dám nói bậy, lập tức theo người của quý phủ đi tới."

"Nói bậy, một bên nói bậy nói bậy!" Dung Noãn Tâm trợn tròn hai mắt, ngón tay ngọc thon dài nhắm thẳng vào nam nhân trên đất, tức quá hóa cười.

Tốt cho một bàn cờ chặt chẽ.

Tốt cho một gió thổi không lọt lưới!

Khóe miệng Đại phu nhân không nhin được gương lên, chỉ vào lá Mỹ Nhân Cười trong tay Lưu Đại phu, nói: "Thế nhưng là loại vật bản này?"

Chường quý kia nhìn lên, lập tức gật đầu, vô cùng khăng định nói: "Chính thế."

Đúng lúc này, lão phu nhân vẫn không nói lời gì cuối cùng cũng để ly trà trong tay xuống, lúc này Dung Noãn Tâm mới phát hiện ra, tay lão phu nhân vẫn run rẩy không ngừng.

"Nếu thật là như vậy, Định Viễn, coi như ta van con, cho Tần thị một con đường sống, cả đời này nàng xác thực đi vô cùng khó khăn!" Giọng nói tang thương khàn khàn.

Dung Noãn Tâm nhìn thấy trong hốc mắt lão phu nhân đã tràn ngập nước mắt.

Nếu Đại phu nhân ra ngoan chiêu, như vậy, nàng chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu rồi, Dung Noãn Tâm giờ giờ tay lên, nha đầu Hương Xảo và Mỹ Cảnh đứng ở sau lưng Tần thị lập tức lặng yên không tiếng động lui ra ngoài.

Trong phòng bao quanh một loại không khí làm cho người ta hít thở không thông.

Hai mắt Dung Định Viễn gât gao nhìn chăm chăm Tần thị, hình như đang đợi nàng chính miệng cầu cạnh nhận sai với mình. Cũng chính bởi vì sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên người của Tần thị, vì vậy, cũng không có ai chú ý tới hai người rời đi kia.

Đại phu nhân, Dung Huệ Như, Dung Huệ Kiều cũng vui vẻ hưng phấn nhìn nương con xui xẻo kia, hình như một giây kế tiếp, hai người kia sẽ lập tức gặp tai họa.

Dung Noãn Tâm đột nhiên nở nụ cười lạnh, nụ cười kia mặc dù lạnh, nhưng không có một vẻ bối rối, Dung Huệ Như chỉ sợ xảy ra đường rẽ gì đó, vội vàng tiến lên quỳ rạp xuống trước mặt của Dung Định Viễn, đau khổ cầu xin: "Phụ thân, có lẽ Tần di nương chỉ là nhất thời hồ đồ, cầu xin phụ thân tha cho Tần di nương!"

Lời nói này nghe thật dư thừa, nhất thời hồ đồ? Rõ ràng chính là đã cho rằng Tần thị trộm người, hay cho Dung Huệ Như giáo hoạt người.

"Người không cần phải cầu cạnh thay nàng, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phạm sai lầm, thì phải gánh hậu quả!" Quả đấm của Dung Định Viễn nắm lại thật chặt ở trong tay áo, trên mặt tràn đầy lệ khí, giống như đã hạ quyết tâm.

Hắn cúi đầu nhìn Dung Huệ Như, lại thấy nàng đã sớm là đầy mặt nước mắt, lại nghĩ tới trước đó vài ngày, mình từng đánh nàng một tát, trong lòng sinh ra chút hối hận, hắn tự tay đỡ, trầm nghĩ, vẫn là nữ nhi nuôi dưỡng ở bên cạnh mình tốt hơn.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Dung Định Viễn nhìn Dung Huệ Như lập tức mềm xuống một chút.

Dung Noãn Tâm dùng dư quang khóe mắt nhìn thấy hai người Hương Xảo Mỹ Cảnh lại lặng lẽ đứng ở sau lưng Tần thị, khóe miệng nàng nâng lên, dịu dàng nở nụ cười.

"Phụ thân, nếu những người này đều một mực chắc chắn là nương ta làm chuyện sai lầm, như vậy, người nữ nhi làm ta đây thay nương hỏi cho rõ, cũng không quá đáng chứ?"

Giọng nói của nàng nhàn nhạt xuyên thấu cả nhà, tất cả mọi người nhìn về phía nàng.

Nụ cười trên mặt Đại phu nhân cứng đờ, à vô cùng tồn tại ngăn cách đối với Dung Noãn Tâm, hai người chu toàn (đầu qua lại) nhiều hiệp như vậy, hình như à còn chưa bao giờ thắng nổi, điểm này khiến Đại phu nhân càng thêm lo lắng.

À không chút suy nghĩ, đã đứng lên, phản đối nói: "Noãn Tâm, mẫu thân biết người không cam lòng vì Tần thị, nhưng dù sao cũng là chứng cứ xác thật, không cần nói nhiều nữa, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đối với danh tiếng của lão gia luôn là không tốt."

Vào lúc này à ngược lại nói về danh tiếng, lúc à thiết cục này thế nào không để ý đến danh tiếng của Dung Định Viễn?

Hai mắt của Dung Noãn Tâm khẽ nhú lại, nụ cười vốn dịu dàng lập tức đổi thành một chuỗi lợi kiếm lãnh ngạo (lạnh lùng cao ngạo), nàng vẫn nhìn bốn phía, ánh mắt đều dừng lại ở trên mặt của mỗi người, lúc này mới mở miệng, cất giọng nói: "Ta chính là cố kỵ mặt mũi của cha mới chịu tra ra manh mối chuyện này, thử hỏi thân nương (mẹ ruột) của Đức Vinh Huyện chủ bệ hạ thân phong phạm sai lầm, nếu không hiểu rõ, ngày khác Thái hậu hỏi, Noãn Tâm nên trả lời như thế nào? Phụ thân cũng không sợ bệ hạ trị Dung gia tội khi quân sao?"

Lời nói của nàng như châu, rõ ràng sắc bén, trên mặt uy nghiêm cao ngạo, giống như Ưu Đàm Hoa cô đơn điểm tuyệt một phương ở trong màn đêm.

Đại phu nhân lập tức cứng họng, rồi lại nghĩ đến, nhân chứng vật chứng đều ở, nàng còn có thể lật trời được sao.

Dung Định Viễn im lặng không lên tiếng gật đầu một, trong lòng rốt cuộc là cân nhắc một chút quan hệ lợi hại trong này, lại không nói trong ngày thường Cừu điện hạ quần Dung Noãn Tâm, Thái hậu bên kia cũng đã hỏi đến mấy lần.

"Đại bá bá, Dung Noãn Tâm nhất định là nghĩ muốn giao biện, cầu xin Đại bá bá trị tội của nàng." Dung Huệ Kiều không cam lòng đứng dậy, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dung Noãn Tâm.

Một hồi trước, 20 đại bản kia, nhưng làm hại nàng hơn nửa tháng cũng không xuống được giường, nàng tự nhiên là cực kỳ hận Dung Noãn Tâm, hận không thể làm nàng lập tức bị đuổi ra khỏi phủ.

Đều nói gió đầu tường, Dung Noãn Tâm giờ tay lập tức hung hăng thương nàng hai bàn tay, lạnh lùng nói: "Cần rõ, chỉ bằng tiểu thư không có phẩm cấp như ngươi, cũng dám gọi thẳng tặc danh của Huyện chủ ngự tứ, ngươi là ăn gan hùm mật gấu sao? Hay là suy nghĩ muốn khiến Hoàng thượng trị Dung gia chúng ta tội chẳng phân biệt được tôn ti, tội không để thánh chỉ vào mắt?"

"Ta. . . . . Ta không có, ta. . . . ." Dung Huệ Kiều bị nàng đánh cho hoa mắt, nhưng cuối cùng lại hiểu rõ lợi hại trong này, nàng vội vàng muốn giải thích cái gì đó, rồi lại tìm không ra lý do, chỉ đành phải uất ức rơi nước mắt.

"Đủ rồi, muốn tra thì tra." Dung Định Viễn híp nửa cặp mắt, không muốn tiếp tục làm lỡ nữa.

"Xin phụ thân mang bốn thị vệ, được đồng được phòng, còn có vị chương quỹ này, chia ra đi ra ngoài, không có ta phân phó không cho phép vào."

Dung Định Viễn giờ tay lên, sáu người kia lập tức bị dẫn đi ra ngoài.

Dung Noãn Tâm này muốn chơi những thứ đa dạng gì đây, lòng của Đại phu nhân đột nhiên treo lên, nếu là trước kia ả còn tự nhận kẻ sách của mình không chê vào đâu được, nhưng. . . . . Á bây giờ, trên lưng đã nổi lên mồ hôi lạnh.

Mí mắt phải không ngừng giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Chương 1.6

Dung Noãn Tâm giờ giờ lên tay ra hiệu cho nha đầu Lương Thần sau lưng, Lương Thần lập tức ở cửa hô một tiếng: "Mang được đồng đi vào." Ma ma canh giữ ở bên ngoài lập tức dẫn được đồng kia vào.

Dung Noãn Tâm tiến lên một bước, chậm rãi đi tới trước mặt Được Đồng, thông dong mà lại rõ ràng hỏi: "Được đồng, ngươi mới vừa nói là Hương Xảo cô nương đi chỗ của ngươi lấy được liệu, ta nhưng hỏi ngươi, ngày hôm nay nha đầu có Hương Xảo ở nơi này?"

Được Đồng nhìn chung quanh một vòng, lập tức nhỏ giọng đáp: "Ồ."

Vậy thì tốt, ngươi chỉ ra nha đầu Hương Xảo.

Cặp mắt của được đồng kia dừng lại một hồi ở sau lưng Tần thị, lập tức tiến lên, kéo nha đầu Mỹ Cảnh mặc xiêm y màu lam ra ngoài.

Sắc mặt của Đại phu nhân đại biến, ả giương mắt nhìn hai người sau lưng Tần thị, mới vừa rồi, rõ ràng Mỹ Cảnh mặc chính là váy màu vàng nhạt, mà Hương Xảo còn lại là mặc áo choàng ngắn có vạt áo màu lam nhạt.

Hạ nhân trong phủ, phạm lên nha đầu nhị đẳng đều có thể mặc xiêm áo chủ tử ban cho.

Dung Huệ Như gấp đến độ kêu to lên: "Sai lầm rồi, sai lầm rồi!"

Dung Noãn Tâm quát to một tiếng: "Câm miệng, bốn Huyện chủ đang hỏi chuyện, há là ngươi có thể tùy tiện chen miệng, nếu dĩ hạ phạm thượng nữa, đừng trách ta đi chỗ Thái hậu tố cáo!"

Vừa nghe thấy Thái hậu, Dung Huệ Như lập tức ngậm miệng, nhưng trong lòng thì gấp đến độ gần chết.

Được đồng kia thế mới biết mình nhận lầm người, mới vừa rồi rõ ràng đại tiểu thư nói là mặc váy màu thủy lam, làm sao sẽ nhận sai? Hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, sắc mặt lập tức xanh một mảng lớn.

Đúng lúc này, Dung Noãn Tâm cố tình làm cho người ta chặn cái miệng của hắn lại, trực tiếp tuyên một người khác vào đây, lần này, Mỹ Cảnh theo như chỉ thị của lão phu nhân, lui vào góc nhà, Dung Noãn Tâm an bài một nha đầu làm việc nặng ở tiền sảnh cũng cùng đi vào, Lý chương quỹ kia lập tức thuận thế chỉ: "Chính là vị cô nương này!"

Sau đó là bốn vị thị vệ, cũng lần lượt nhận lầm người, cho đến cuối cùng, cũng không có một người nhận ra đúng dung mạo của Hương Xảo.

Người thị vệ cuối cùng vậy mà làm kéo Lâm mục bên cạnh Đại phu nhân ra, điều này cũng không thể trách hẳn, Mỹ Cảnh đã lui xuống, trong phòng này đã không còn có hạ nhân mặc xiêm y màu lam, người tràn đầy cả phòng, chỉ có Lâm mục bên cạnh Đại phu nhân mặc một áo khoác màu xanh ngọc, màu sắc cũng có thể nói là gần giống.

"Đủ rồi!" Dung Định Viễn cũng nhin không được nữa, một chưởng đánh xuống, cái bàn bên người hắn lập tức bể thành phần bột, vốn là người tập võ, dưới con nóng giận, càng thêm hiện lộ rõ sát khí.

Ban đầu, sáu người mở miệng chỉ chứng nha đầu Hương Xảo đi mua thuốc, lúc này lại đồng thời quỳ xuống, cuống quýt dập đầu cầu xin tha thứ.

Lại không nói trong phủ này có bao nhiêu nha đầu, gần như mỗi tháng đều có khuôn mặt mới, được đồng và thị vệ kia đều là nam tử, tự nhiên ít tiếp xúc nội viện, như thế nào lại nhận biết đúng khuê danh của Hương Xảo? Chỉ có vị chưởng quỹ kia, miệng lão liên tục nói, người mua thứ này cực ít, nên ký ức hãy còn mới mẻ mới đúng, như thế nào lại trước sau hai lần lẫn lộn người?

"Nói, là ai chỉ điểm các người làm như thế?" Dung Noãn Tâm vung tay áo, hiển thị rõ uy nghiêm của Huyện chủ, mắt hạnh lấp lánh có thần trừng ở trên người mấy người, giống như không cần ra tay, đã có thể lấy tánh mạng người ta.

Trên mặt Đại phu nhân tái đi, rồi lại lập tức đề xuống không cam lòng trong lòng, cắn răng rũ hai mắt, làm bộ như không liên quan tới ta.

Sáu người, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng có một tên thị vệ cao gầy quỳ bò ra, mang theo tiếng khóc nức nở hô: "Lão gia, thuộc hạ, là đại tiểu thư, đại tiểu thư cho chúng ta bạc, để cho chúng ta chỉ chứng Tần di nương, cầu xin lão gia tha mạng."

Lúc Dung Huệ Như mua chứng nhân, vạn vạn không ngờ, Dung Noãn Tâm lại sẽ đi một nước cờ như này, nàng để cho Tráng Tử đang âm thầm điều tra rõ ràng người lui tới bên cạnh Đại tiểu thư mấy ngày nay, cuối cùng xác định mua chuộc mấy thị vệ trong nhà có khó khăn này, bắt được nhược điểm của hắn, để cho hắn làm việc vì mình.

"Không. . . . Không phải ta, phụ thân, con oan uổng!" Dung Huệ Như gấp đến độ 'bùm' một tiếng quỳ gối trước mặt Dung Định Viễn, nước mắt rơi xuống, uất ức không nói ra được.

Có người bắt đầu, mấy người còn lại vì tự vệ, cũng lần lượt nói ra là Dung Huệ Như chỉ điểm.

Lần này, tất cả đầu mâu đều chỉ về phía Dung Huệ Như.

"Háo một lòng dạ rắn rết muội muội, người cái này là muốn cho phụ thân trở thành trong kinh thành trò cười sao? Người cái này là yếu hại chính cái mặt nhà sao? Ông phụ thân và lão phu nhân trong ngày thường như vậy thương người, người chính là báo đáp như vậy bọn họ sao? Thật là không biết điều!"

Dung Noãn Tâm cũng không có trước tiên chỉ ra Tần thị oan khuất, mà là đem lời chuôi lại chuyển đến Dung Định Viễn trên người của, để cho hắn ý thức được Dung Huệ Như hôm nay hành động việc làm, tịnh không chỉ muốn phá hủy Tần thị danh dự, còn để cho hắn ở bách quan trước mặt mất hết mặt mũi.

Làm quan, coi trọng nhất chính là gương mặt này mặt, ngày hôm nay Dung Định Viễn xem như mất hết mặt mũi.

Hắn giận đến mức giơ tay lập tức hung hăng quạt Dung Huệ Như một tát: "Nghịch nữ nguoi, làm sao Dung Định Viễn ta lại sinh ra nữ nhi như nguoi vậy, thật là gia môn bất hạnh!"

Lời nói này của hắn thật nghiêm trọng, cũng đầy áp thất vọng sâu đậm hẳn đối với Dung Huệ Như, cùng với hi vọng quá khứ đặt ở trên người nàng, hình như cũng bị một tát này hoàn toàn đánh nát.

Dung Huệ Như che mặt bị đánh sưng, khóc đến chết đi sống lại.

Lúc này Đại phu nhân mới thở dài một, nhàn nhạt đi xuống, cho dù ả lần nữa áp chế tâm tình của mình, nhưng Dung Noãn Tâm vẫn là nhìn thấy hai tay của ả không ngừng run rẩy.

Ả đỡ Dung Huệ Như, che chở nàng trong ngực, trong mắt rõ ràng hàm chứa một chút hận ý.

Nếu lúc này, ả bao che cho Dung Huệ Như, như vậy, Dung Định Viễn tất nhiên sẽ liên tưởng trọn sự kiện kia đến trên người Đại phu nhân, đến lúc đó, xui xẻo chính là mình, nếu Đại phu nhân ngã đài, như vậy, Dung Huệ Như ở trong phủ này lại có ai tới chăm sóc?

Vì vậy, Đại phu nhân cô đề xuống trái tim đã nhỏ máu kia của mình, đau lòng nói: "Lão gia, Huệ Như hiểu rõ sai rồi, đánh cũng đã đánh, người tha thứ cho nàng lần này đi, từ nhỏ Huệ Như chính là một người tính tình thiện lương, ngày hôm nay nhất định là nhất thời bị heo mê tâm, mới có thể làm ra chuyện hồ đồ bực này."

Lời nói này thật dễ nghe? Hãm hại di nương, giả họa cho người khác, còn có thể mặt không đỏ, tim không đập mạnh nói là tính tình thiện lương, lời này cũng chỉ có nương con Đại phu nhân mới có thể nói ra ngoài.

Làm chuyện hồ đồ? Ả nói một câu thật đơn giản, suýt nữa đã phá hủy một đời trong sạch của Tần thị.

Lấy tính tình của Tần thị, tất nhiên sẽ không sống tạm qua ngày, quay đầu lại, chính là hại chết một mạng, nương con các nàng, quả nhiên là chủ tử lòng

dạ rắn rết.

Hai mắt Dung Định Viễn đỏ như máu nhìn chăm chăm Dung Huệ Như, lời nói của Đại phu nhân làm cho hắn nhớ lại tình cảnh lúc nhỏ Huệ Như chăm sóc ở bên mình, dù sao cũng là lớn lên bên cạnh mình, phần thân tình này, chính là ai cũng không thay thế được.

Thấy hai mắt hắn có vẻ không đành lòng, Dung Noãn Tâm biết, Dung Định Viễn nhất định là đã mềm lòng.

"Cầu xin phụ thân trả cho nương ta một công đạo!" Nàng vẫn xưng Tần thị là nương, trong phủ tự nhiên không người nào dám phản bác nàng, bởi vì trong lòng của mọi người đều hiểu rõ, ở Dung gia, Tần thị mới là đương gia chủ mẫu danh chính ngôn thuận.

Quay người lại, Dung Noãn Tâm 'bịch' một tiếng đã quỳ gối ở trước mặt Dung Định Viễn, nàng vẻ mặt tuyệt nhiên (kiên quyết thán nhiên), đôi mắt hạnh càng thêm cổ chấp kiên định, có xu thế không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Hai mắt Dung Định Viễn khẽ híp lại, Dung Noãn Tâm đang uy hiếp hắn, hắn không thích nhất, chính là bị người uy hiếp!

Nhưng nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy, trên dưới mấy trăm người Dung phủ.

Quan trọng nhất là, khi lão phu nhân nghe nói Tần thị là bị oan uổng, mà người hãm hại nàng kia lại là chính mình là tôn nữ bà vẫn luôn yêu thương thì trong mắt lão phu nhân lóe lên một chút tang thương thất vọng, sắc mặt lập tức già đi rất nhiều, đứng là vô cùng đau lòng.

Bà vẫn luôn thương yêu Dung Huệ Như, thích tính tình khéo léo, lời nói đúng mực của nàng.

Nhưng không nghĩ tới, một người đẹp giống như tiên tử trong họa như vậy, lại có thể có lòng dạ rắn rết ác độc như thế.

Dung Định Viễn hồi lâu không nói lời nào, giống như đang chống cự với Dung Noãn Tâm.

"Quả thật nên phạt, chính là phạt nàng đóng cửa suy nghĩ một tháng đi, nếu lần tới tái phạm, tuyệt không nể tình!" Lão phu nhân thờ dài một, cuối cùng quyết định thay Dung Định Viễn.

Phạt vô cùng nhẹ, một mặt, bà phải bận tâm quyền thế của Mạc gia, mặt khác, ở bên trong lòng của Dung Định Viễn, không muốn phạt Dung Huệ Như.

Trong nội tâm lão phu nhân ngược lại là hiểu rất rõ ràng, bà nói xong lập tức phát phát tay, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Dung Noãn Tâm lại nặng nề kêu một tiếng: "Lão phu nhân, Noãn Tâm còn có chuyện, không biết có nên nói hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Tam Di Nương Trở Về Phủ

"Lão phu nhân, Noãn Tâm còn có một chuyện, không biết có nên nói hay không!" Dung Noãn Tâm nặng nề kêu.

Đối với quyết định của lão phu nhân, nàng đã sớm dự liệu được, dù khuôn mặt thật của Dung Huệ Như cũng đã bại lộ, nhưng ít nhiều gì mọi người vẫn còn có một chút ảo tưởng đối với nàng.

Mong đợi nàng thật chỉ là nhất thời hồ đồ.

"Nói!" Trong giọng nói của Dung Định Viễn mang theo chút không vui.

Ở trong suy nghĩ của hắn, Dung Huệ Như là hình tượng nữ nhi tốt, cuối cùng là xâm nhập trái tim, vì vậy, một khi bị Dung Noãn Tâm phá hư, từ trong đáy lòng hắn đẩy một phần trách nhiệm tới trên người của Dung Noãn Tâm.

Tự nhiên cũng có chút ý giận lây sang nàng.

"Thật ra thì Chu cô gia đã chết nhiều năm, vẫn luôn ăn uống ngủ nghỉ trong phủ cũng không phải Chu cô gia thật, mà là một người mạo danh thay thế." Dung Noãn Tâm thu liễm tinh thần, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Lời của nàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng, chén sứ nhỏ thanh hoa trong tay lão phu nhân 'bịch' một tiếng rơi xuống trên đất, ở trên mặt đá cẩm thạch trắng ngà, nở ra một đóa hoa son trà màu nâu.

Mới vừa rồi, Dung Định Viễn cũng không có mời Dung Tú Mai đi ra, dù sao cũng là huyết nhục chí thân, từ trong đáy lòng hắn không muốn liên lụy Dung

Tú Mai vào chuyện nhà của mình, đưa Chu Phú Quý vào Tông Nhân phủ, nhưng mà cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu một chút thôi, để cho hắn chịu chút khổ, rồi sai người thả ra.

Lời nói của Dung Noãn Tâm đâu chỉ là làm cho người ta khiếp sợ, quả thực là tiếng sấm động trời.

So với chuyện Dung Huệ Như hãm hại Tần thị, còn làm cho người ta không thể nào tiếp thu được hơn.

"Nói bậy, điều này sao có thể?" Đại phu nhân hơi có vẻ kích động quát lên, cuối cùng cũng kéo tâm tư của mọi người trở lại.

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt nhìn nàng, mày liễu cong cong hơi hơi nhướng lên: "Mẫu thân, ngài khẳng định Noãn Tâm chính là nói bậy như vậy? Chẳng lẽ người biết cái gì?"

Âm thanh của nàng cũng không phải là cao, ngược lại mang theo một chút nhu hòa, lại làm cho cả người Đại phu nhân rung mình một.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên báo lại: "Lão gia, lão gia, bên ngoài có một thanh lâu nữ tử tới cửa đòi bạc."

Sắc mặt của Đại phu nhân lập tức trở nên trắng bệch, tay đỡ Dung Huệ Như, cũng không nhận được run rẩy.

Hôm nay. . . . . À bày cục tính toán người khác, nhưng không nghĩ tới, lại lọt vào trong lưới người khác đã sớm bố trí xong.

Mình còn tràn đầy lòng tin từng bước từng bước đi vào cái hố Dung Noãn Tâm đào xong, không biết chút nào.

Môi của Đại phu nhân gât gao cắn, môi dưới bị cắn rách da, à lại không cảm nhận được chút nào.

Dung Huệ Như nhìn thấy sắc mặt của ả không đúng, cố nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, nhưng là nơi nào không ổn?"

Đại phu nhân lắc đầu một, hít sâu một hơi, cứng rắn ép xuống ý sợ hãi đang dâng lên cao ở đáy lòng.

Khá cho một nữ tử tâm tư sâu kín, khá cho một trái tim thất xảo linh lung, Đại phu nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, biết rõ, một nữ tử như vậy, nếu để mặc cho nàng lớn lên, chắc chắn trở thành chướng ngại vật của Dung Huệ Như, vị trí đương gia chủ mẫu của mình cuối cùng cũng sẽ khó giữ được.

À hạ quyết tâm, hai mắt tóe ra một chút hung dữ.

"Người nào? Dám đến Tướng phủ gây chuyện, còn không mau mau đánh chạy ra!" Không đợi Dung Định Viễn nói chuyện, Đại phu nhân đã trừng mắt cả giận nói.

Người ở ngoài cửa báo lại khổ sở đứng ở tại chỗ, hình như có cái gì khó nói nên lời.

Lão phu nhân thấy người kia không đi, thì nói ra: "Có lời gì, ngươi cứ nói đừng ngại."

Lúc này người nọ mới thận trọng nói: "Nàng kia tuyên bố là tương hảo (tình nhân) của Chu cô gia, lúc này là tới cửa đòi bạc. . . . ."

Nghe chuyện xấu này, Dung Định Viễn cũng không thấy kỳ quái, Chu Phú Quý là người thế nào, ngay từ rất nhiều năm trước, hắn cũng đã biết rất rõ ràng.

Mới vừa rồi, Dung Noãn Tâm nói Chu Phú Quý là già, như vậy. . . . . Có lẽ nữ tử ngoài cửa có thể chứng minh gì đó.

Hắn cúi đầu tự định giá, rồi lập tức làm cho người ta gọi nàng kia đi vào.

Đầu đầy tâm hoa, y phục lộ liễu, vừa vào cửa đã mang vào mùi phấn cấp thấp dong tục không chịu được, vừa nhìn chính là một nữ tử phong nguyệt (ý là nói nữ tử lầu xanh, phong nguyệt = phong hoa tuyết nguyệt).

"Chu Phú Quý đâu? Ta tìm hắn đòi bạc." Nữ nhân kia vừa vào cửa, đôi mắt đã liếc chung quanh, thật sự là một nữ nhân không biết xấu hổ, thấy nam nhân lập tức ném mị nhãn, khoe khoang lẳng lơ.

Dung Định Viễn chán ghét nhìn nữ nhân này, tóc gáy cả người đều bị dựng lên, nếu không phải muốn biết rõ ràng chân tướng, hắn tuyệt đối sẽ không hạ mình tiếp xúc với loại nữ nhân này.

Lão phu nhân cũng nhíu lông mày, chuyển mắt đi.

"Xin hỏi, ngươi là người nào của Chu Phú Quý?" Dung Noãn Tâm thấy mọi người đều chán ghét đối với người này, thì cười tiến lên một bước, ôn hòa hỏi.

"Cuối cùng có một người có miệng, ta nói, Hậu phủ này sẽ không không trả nợ cho một người nữ nhân như ta chứ? Tháng trước hắn bài bạc thua, ở chỗ ta cầm năm trăm lượng, ngươi gọi hắn ra ngoài trả hết, trả sạch ta sẽ đi."

Nữ tử nhíu mày lộ vẻ đánh giá Dung Noãn Tâm, miệng rất sắc bén, há miệng, đã mắng trên dưới Dung phủ một lần.

"Ngươi là cái nương lâu nào?" Dung Noãn Tâm cũng không tiếp lời nàng, mà là tiếp tục hỏi.

Nữ nhân kia khẽ 'hừ' một tiếng, rất có vài phần kiêu ngạo nói: "Ta chính là đầu bài của Nghênh Xuân lâu!"

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt 'à' một tiếng, trên mặt lại đã phủ lên ý cười nhợt nhạt, nụ cười này, thật sự là Ưu Đàm hiện ra, trăm hoa thất sắc.

Nàng kia thấy có chút ngây người, trong mắt lóe lên một chút ghen tỵ.

"Như vậy, ngươi cũng đã biết Chu Phú Quý ở Nghênh Xuân lâu làm cái gì?"

Nàng kia không chút suy nghĩ lập tức tiếp lời nói: "Đương nhiên là làm Quy Công (*), tuổi thơ của hắn chính là sống ở Nghênh Xuân lâu, chẳng lẽ còn có thể đi đâu chơi gái, ta xem hắn cũng không còn bản lĩnh này?"

(*) Quy Công: phái nam làm việc vặt bung trà rót nước cho kỹ nữ và khách làng chơi trong kỹ viện

Dứt lời, nữ tử khinh miệt 'hừ' một tiếng, giống như Dung Noãn Tâm hỏi là chuyện cười rất đáng buồn cười.

"Nói bậy!" Nữ tử kia vừa mới dứt lời, Dung Định Viễn lập tức nộ khí xung thiên (tức giận ngút trời) đứng lên, ba bước làm hai bước đi xuống, duỗi bàn tay, túm váy của nữ tử kia, hung hăng xách nàng lên, mũi chân cách mặt đất, dáng vẻ dọa người nói không ra lời.

Tuy da mặt nàng kia dày, nhưng cũng là người sợ chết, thấy dáng vẻ của Dung Định Viễn, trên người đã mềm nhũn ba phần, đi đứng cũng run rẩy.

Sắc mặt nàng biến đổi, bị sợ đến run lên, trên mặt nơi nào còn có khí thế vừa rồi, nói chuyện cũng lắp bắp: "Hậu gia, ta. . . . . Ta không muốn bạc, cầu xin Hậu gia tha mạng, cầu xin Hậu gia tha mạng. . . . ."

Đến lúc này, nàng hối hận nhưng là đã muộn.

Dung Noãn Tâm buồn cười lắc đầu một, có lá gan đến Hậu phủ đòi bạc, lại không có can đảm nhận sự tức giận của Dung Định Viễn sao?

Quả nhiên là một người không được việc.

"Nói, là ai phái ngươi tới?" Dung Định Viễn cũng không phải là một vũ phu (người luyện võ) không có suy nghĩ, nữ nhân này có lá gan đến Dung phủ đòi bạc, nhất định là được người chỉ điểm, hoặc là bị người thu mua.

Hắn nặng nề 'hừ' một tiếng, thu tay lại, nàng kia lập tức rơi xuống đất, bởi vì hai chân như nhũn ra, cũng không có tinh thần, nên nằm trên đất.

"Ta. . . . . Ta, mấy ngày trước đây có một khát cái (ăn mày) nói cho ta biết Chu Phú Quý sắp vào nhà lao rồi, ta suy nghĩ bạc cho hắn mượn còn không có đòi về, nên đánh bạo tới cửa đòi." Nữ tử bị sợ đến mức không dám thở mạnh, chỉ là nho nhỏ nói ra.

Nàng thật không nói láo, chỉ là bị người lợi dụng không công mà thôi.

Dung Noãn Tâm vừa nhẹ nhàng cười một tiếng, vừa giơ tay ngăn cản Dung Định Viễn nói, thân nhiên nói: "Phụ thân, chờ người này nói hết lời rồi tiếp tục truy cứu cũng không muộn nha!"

"Lão gia, này còn thể thống gì, một nữ tử thanh lâu không lên được trên mặt bàn cũng muốn giường oai ở Hậu phủ chúng ta, theo thiếp nhìn vẫn là đưa nàng cho Tông Nhân phủ điều tra!" Cuối cùng Đại phu nhân cũng không chịu được mà đứng lên, chỉ vào nữ tử kia, lạnh lùng nói.

Giống như vô cùng thống hận nữ nhân dựa vào bán mình để kiếm tiền này, mặc dù ả biểu hiện cực kỳ trấn định, nhưng Dung Noãn Tâm không có bỏ qua một tay khác giấu ở trong tay áo của Đại phu nhân đã nắm lại thật chặt, đốt ngón tay cũng trắng hết cả, trái tim nhất định là vọt lên tới cổ họng rồi.

Tốt cho một một Đại phu nhân xử sự không kinh sợ, ngày hôm nay nàng càng muốn à đẹp mắt.

Dung Định Viễn gật đầu một, đang muốn làm cho người ta đưa nữ tử đến Tông Nhân phủ điều tra kỹ, lại nghe ngoài cửa lại báo một tiếng: "Lão gia, không xong, cô nương Nghênh Xuân lâu canh giữ ở cửa phủ, nói là tới đòi người!"

Sớm không tới, muộn không tới, cố tình lúc này, đây rõ ràng là cái bẫy có người đặt ra.

Sắc mặt của Đại phu nhân biến đổi, hít một hơi thật sâu, đôi môi đã trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Chương 2.2

"Khốn kiếp, những người này thật là to gan, lại dám gây chuyện ở Dung phủ ta!" Dung Định Viễn vung tay áo, đang muốn đi ra ngoài, lại thấy Đại phu nhân đột nhiên ‘bùm’ một tiếng, quỳ xuống.

Xem ra, giấy gói không được lửa rồi, không ngờ Mạc thị ả cũng có một ngày nhận tội. Nếu Dung Định Viễn thật ra khỏi cái cửa này, như vậy những người, bên ngoài đó không chừng còn nổi dậy thế nào khác, Chu Phú Quý là ả sai Hương Thiên đi Nghênh Xuân lâu tìm thấy, không ít người nhận được Hương Thiên, vốn tưởng rằng nơi bướm hoa chính là an toàn nhất, không ngờ, vẫn bị người nắm lấy cái đuôi.

Mới đầu ả là tính toán khiến Chu Phú Quý và Tần thị lôi kéo ở một chỗ, tiếp theo khiến Dung Định Viễn danh chính ngôn thuận hừ nàg, nào biết. . . .

"Lão gia, thiếp đáng chết, thiếp cũng là vài ngày trước đó mới biết được Chu Phú Quý này là giả, nhưng không muốn chọc lão phu nhân đau lòng, vẫn lừa gạt ở trong lòng, thiếp cũng là tình thế khó xử!" Trong mắt Đại phu nhân nén nước mắt, trên mặt là vừa uất ức vừa mâu thuẫn, giống như mấy ngày nay ả thật sự là lừa gạt có bao nhiêu khổ sở.

Xem chừng ca diễn (diễn viên) cũng không có kỹ thuật diễn tốt như Đại phu nhân đâu?

Dung Noãn Tâm cười, tiến lên một bước, nói: "Đại phu nhân cũng là có nỗi khổ tâm, gạt phụ thân và lão phu nhân tặng cho Quy Công này bao nhiêu lần bạc? Thật sự là khổ cực ngài!"

Hai chữ ‘Quy Công’, lập tức kéo cao ngạo tự ái của Dung Định Viễn ra ngoài, sắc mặt hần biến đổi, quả đấm nắm ‘răng rắc’ vang dội.

Mất lạnh trùng mắt nhìn Đại phu nhân, hần khó có thể tin, Đại phu nhân lại có thể gạt hần, đồng ý một ‘Quy Công’ đề tiện vào ở trong phủ, còn hưởng thụ đôi xừ của chủ tử Dung phủ, điều này làm cho Dung Định Viễn làm sao mà chịu nổi, hần thậm chí hoài nghi Đại phu nhân có cấu kết với Chu Phú Quý giả mạo này hay không. . . . .

"Tiện nhân!" Hần một tay lôi kéo Mạc thị, một tay vung tay lên, lập tức hung hăng đánh lên.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, rồi sau đó má trái đau rát, khước miệng từ từ sưng lên, trong miệng cũng tràn ra mùi máu tanh nồng nặc, một tát này đánh thật không nhẹ, thật sự là dùng hết sức lực.

Dung Định Viễn chinh chiến sát trường quanh năm, đã sớm luyện thành đầu đồng cánh tay sắt, lần này, thật sự là đánh rất lợi hại.

"Nương. . . . ." Dung Huệ Như nóng lòng nhào tới, một tay đỡ được thân thể lão đảo chỉ chực ngã xuống của Đại phu nhân, trên mặt là nước mắt liên tiếp, thật sự là làm người thương yêu.

"Lão gia, thiếp sai lầm rồi, thiếp cam nguyện chịu phạt!" Đại phu nhân khôn khéo bực nào, mặc dù trong lòng ả giận Dung Định Viễn, nhưng lại rất nhanh trấn định lại, ‘bịch’ hạ xuống, lại nặng nề quỳ xuống, ả biết, Dung Định Viễn tâm cao khí ngạo, nhất định là giận ả tự chủ trương, lúc này ả mềm mỏng, cũng cho Dung Định Viễn bậc thang đi xuống, chuyện này chỉ cần ả cắn chết định mình là sau này mới biết chuyện, người khác lại nói ả như thế nào?

Quả nhiên, vẻ mặt Dung Định Viễn hòa hoãn đi một ít, trong mắt lóe lên một chút áy náy, vừa muốn đưa tay ra đỡ Đại phu nhân.

Nhưng tôn nghiêm của nam nhân vẫn làm cho hần hạ không được mặt mũi, động tác lúc vươn tay đương nhiên là cứng ngắt một chút, lại bị Dung Huệ Như ngộ nhận là hần còn muốn đánh mẩu thân của mình, Dung Huệ Như ngược lại cũng là một người hiểu thuận, lập tức thò tay ngăn ở trước mặt mẩu thân, há mồm lập tức kêu gào nói: "Mẫu thân có lỗi gì? Kể từ sau khi đón hai tiện nhân này trở về phủ, ngài đã không đau Huệ Như nữa, ngài đã không tôn trọng mẫu thân nữa, sớm biết có hôm nay, ban đầu mẫu thân cũng không nên đón họ trở về phủ. . . . ."

Lời của ả còn không có kêu xong, tay vươn ra của Dung Định Viễn, lập tức chuyển thành bàn tay, đánh trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Huệ Như, trong nháy mắt, trên mặt kia là đặc sắc tuyệt luân, mới vừa đánh má trái, hiện tại lại đánh má phải, thật đúng là đối xứng.

"Nói rất hay, có lẽ phụ thân nên đưa nương con chúng ta về quê cũ, từ lúc Noãn Tâm hồi phủ, đã nhiều lần bị người nói xấu, Noãn Tâm cũng không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì? Vì sao Huệ Như muội muội muốn hại ta như thế, vì sao Đại phu nhân muốn không tha cho nương ta như thế!"

Dứt lời, nàng cũng nén nước mắt quỳ gối trước mặt của Dung Định Viễn, mắt hạnh quật cường không nháy một nhin Dung Định Viễn, chỉ ngóng trông hần cho nương con các nàng một câu trả lời sáng khoái chắc chắn.

Loại ngày không trên không dưới, không danh không phận này, cũng nên chấm dứt.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả cây châm rót xuống cũng có thể nghe được, nữ tử thanh lâu kia thấy tình thế không đúng, đang muốn bỏ chạy đi, lại bị Lương Thần tay mất lạnh lẹ đề lại.

"Hậu gia tha mạng, Hậu gia tha mạng, ta khai, ta cái gì cũng khai, nhưng thật ra là có người ra bạc đề cho ta tới trong phủ nói này vài lời, nhưng những câu ta nói đều là thật, nếu Hậu gia không tin, đại khái có thể đi Nghênh Xuân lâu chúng ta hỏi một câu!"

Đúng lúc ấy, thuộc hạ của Dung Định Viễn đã trở lại, mới vừa rồi, hắn âm thầm phái người đi điều tra những người ngoài cửa đó.

Người tới ghé vào bên tai Dung Định Viễn nhỏ giọng nói mấy câu rồi lui xuống, hình như sắc mặt của Dung Định Viễn càng trở nên khó coi hơn, gần như là cắn chặt hàm răng mới có thể đè xuống ý giận ngất trời kia của mình, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Đại phu nhân: "Mời Dung Tú Mai tới đây!"

Thật ra thì không cần đi mời, Dung Tú Mai sớm đã quỳ gối bên ngoài phòng, nàng ngược lại một người thức thoi.

Chu Phú Quý xảy ra chuyện như vậy, Dung Tú Mai đã sớm ngờ tới mình cũng không thoát thân được, cũng không đợi Dung Định Viễn truyền, đã dẫn một đôi nam nữ canh giữ ở ngoài cửa, nghe Dung Định Viễn cho truyền, nàng lập tức dẫn nam nữ đi vào.

"Đại ca, mẫu thân!" Mặt Dung Tú Mai trắng bệch, trong mắt tràn ngập nước mắt quỳ xuống.

"Người có biết lỗi?" Dung Định Viễn giận quá thành cười, hắn chưa từng nghĩ đến thân muội muội của mình lại có thể lừa gạt mình như thế, mấy ngày nay, thừa dịp hắn không có ở trong phủ, cô động lừa gạt tiền tài trong phủ, không phải vì trả nợ, mà là đang nuôi nam nhân ở bên ngoài, ngay từ sau khi Chu Phú Quý chân chính chết đi, nàng đã bán sạch nhà ở và ruộng đất trong nhà, cùng một tên nam tử trẻ tuổi ở thành tây mua một tòa nhà, những năm gần đây, nam tử kia cũng không biết ở nơi nào nhiễm anh túc (nghiện thuốc phiện), mỗi lần phát tác, phải ăn anh túc cao đắt tiền, nếu không, sẽ sống không bằng chết.

Cứ như vậy, những tiền tài bán phòng bán đất của Chu gia còn dư lại kia tự nhiên không đủ cho người nam tử kia tiêu, vì vậy, lúc này Dung Tú Mai mới liều, nghĩ đến mời người tới Dung phủ lừa gạt bạc.

Cũng là vạn vạn không ngờ, chính là ở buổi sáng ngày hôm nay, nam tử kia thấy tình thế Dung phủ bên này không đúng, dứt khoát hạ giá bán tòa nhà, cuốn tiền tài rồi đi.

Bi thương trên mặt Dung Tú Mai cũng không phải là giả vờ, chính là tâm lạnh tới cực điểm, lại không nói tình cảm với nam tử kia như thế nào, những năm này, nàng tốn bao nhiêu bạc ở trên thân người kia, vốn muốn lừa gạt thật nhiều rồi cùng cao bay xa chạy với nam tử kia, nhưng không nghĩ tới, quay đầu lại lại là loại kết quả này.

"Đại ca, Tú Mai biết sai, Tú Mai bị mờ heo mê tâm, xin đại ca trách phạt" Dung Tú Mai cũng không biện giải, hai mắt kích nặng nề làm cho cả người nàng nhìn có vẻ tiêu tụy hơn trước kia, cả người giống như là cả dính sương, mệt mỏi rồi lại vô lực.

"Nương, ta không muốn rời đi Dung phủ, ra khỏi Dung phủ, chúng ta làm thế nào đây? Ta không muốn chịu khổ, nương. . . ." Chu Tích Ngọc đột nhiên khóc rống lên, ra khỏi Dung phủ, ba nương con bọn họ, là người nghèo chân chính, chớ nói có người hầu hạ, ngày sau ăn bữa ăn cơm no cũng là vấn đề.

Chu Tích Ngọc luôn luôn là người lười biếng, lập tức cũng không theo rồi.

Chu Vượng ngược lại rất bình tĩnh, hình như Dung Tú Mai làm quyết định gì đều không có quan hệ với hắn.

Dung Noãn Tâm đột nhiên phát hiện, trong ngày thường Chu Vượng cực ít sống ở trong phủ, trên thân người này luôn lộ ra một cảm giác thần bí, có vẻ không hợp với những người Chu gia còn lại, lúc này, mắt thấy sắp bị trục xuất khỏi Dung gia, hắn cũng không sợ không loạn, chẳng lẽ hắn không có chút nào lo lắng ra khỏi Dung phủ sẽ đi chịu khổ sao?

Ở sau lưng Dung Tú Mai, rốt cuộc là ai đang điều khiển? Dung Noãn Tâm vẫn cảm giác có một đôi bàn tay vô hình, đang khuấy động cả bàn cờ, lúc ban đầu nàng sai người đi Nghênh Xuân lâu điều tra, thì mỗi lần đều có người đang âm thầm giống như ngăn lại không phải là ngăn, nếu là người của Đại phu nhân, nhất định là một đao cắt đứt đường đi của nàng.

Là Nhị phu nhân? Dung Noãn Tâm lại âm thầm lắc đầu, hôm nay Nhị phu nhân bị nhốt ở trong tù đường, đều là người của lão phu nhân đi chăm sóc, lại không nói nàng có bản lĩnh truyền lời kia hay không, nói nàng tính toán ngược lại Đại phu nhân, Dung Noãn Tâm lại cảm thấy nàng sẽ không có tâm cơ đó.

Chuyện phần lần trước, cộng thêm chuyện hôm nay, khiến cho Dung Noãn Tâm càng thêm khẳng định, bên trong này nhất định sẽ có một người giật dây phía sau màn.

"Ồi, chỉ là khổ một đôi đứa bé." Lão phu nhân thật lâu chưa từng lên tiếng thờ dài một tiếng, mang theo vài phần cầu khẩn nhìn về phía Dung Định Viễn, dù sao cũng là thịt rớt xuống từ trên người bà, sai cỡ nào, cũng không thay đổi được liên hệ máu mủ dặt tại cùng nhau này.

"Đại ca, ta cam nguyện xuất gia cầu phúc vì Dung gia, thay nương cầu phúc, cầu xin đại ca chừa chấp Tích Ngọc và Vượng Nhi!" Dung Tú Mai cắn răng, làm quyết định sau cùng, rồi sau đó nàng nặng nề cúi người khấu đầu, thật lâu không ngừng.

Hai mắt lão phu nhân nhắm lại, khóe mắt đã có nước mắt tràn ra ngoài, một nữ nhân tốt, ai sẽ nguyện ý đi tới đó, thôi, thôi, hôm nay cũng coi là nàng gieo gió gặt bão.

"Thôi, cứ theo người một lần." Cuối cùng lão phu nhân vẫn là không đành lòng, không đợi Dung Định Viễn lên tiếng, đã làm quyết định trước.

Mắt thấy Dung Tú Mai bị hạ nhân kéo đi ra ngoài, lão phu nhân muốn đứng dậy rồi đi, bà vừa đứng lên, hai tay hai chân lại không nhẹn được run rẩy, sắc mặt cũng xanh trắng, hình như đang cố hết sức ẩn nhẫn khó chịu trên người mình, Dung Noãn Tâm nhớ, lúc mình mới trở về phủ thì thể cốt của lão phu nhân coi như cường tráng, ngày tháng gần gũi, lại trở thành như vậy?

Dung Huệ Như cũng bị người dẫn đi xuống theo, Dung Định Viễn hung hăng liếc Đại phu nhân một, đang muốn bước nhanh rời đi, lại bị Dung Noãn Tâm ngăn lại, nàng ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống, câu chữ chuẩn xác nói: "Phụ thân, xin nàng nương lên chính vị, hôm nay nữ nhi thân là Đức Vinh Huyện chủ, mẫu thân lại là người không danh không phận, chuyện này truyền đi, chẳng phải là câu chuyện cười? Hơn nữa, nương mới là thê tử kết tóc của ngài, nếu phụ thân không lại cho nương một danh phận mà nói, giấy là không gói được lửa, rồi sẽ có một ngày, chuyện này sẽ huyền ảo thiên hạ đều biết rõ, đến lúc đó phụ thân muốn đối mặt với người trong thiên hạ như thế nào, đối mặt với kỳ vọng của Thánh thượng đối với ngài như thế nào? Đối mặt với ngàn vạn dân chúng Bắc Cung phụng ngài làm thần như thế nào? Xin phụ thân nâng nương lên chính vị!"

Dứt lời, nàng lần nữa khấu đầu một.

Đây không phải là thỉnh cầu, là uy hiếp trắng trợn, nàng đang dùng thanh danh của hân uy hiếp hắn. . . . . Hai mắt Dung Định Viễn lần nữa nguy hiểm híp lại, ánh mắt nhìn về phía Dung Noãn Tâm trong nháy mắt mang theo sát cơ, xác thực, Dung Noãn Tâm được mắt hoàng gia, còn nhỏ tuổi đã được phong phẩm cấp, chỉ là, ở Dung phủ, hắn mới là gia chủ, hắn không cho phép ở cho trong phủ có người nào hắn không khống chế được, nếu quả thật có người dám phạm nghịch lân của hắn, hắn tình nguyện giết. . . . .

Thân thể Tần thị run lên, nàng tự nhiên biết ánh mắt này của Dung Định Viễn đại biểu cái gì.

"Tâm nhi. . . . . Khụ khụ khụ. . . . . !" Tần thị đột nhiên ho kịch liệt, thân thể khẽ nghiêng về bên cạnh, được nha đầu Hương Xảo đỡ.

Nhiều năm như vậy, tuy nói nàng đã xa cách với Dung Định Viễn, nhưng tính tình của hắn, nàng lại là thời khắc ghi ở trong lòng, ánh mắt Dung Định Viễn nhìn về phía Dung Noãn Tâm, rõ ràng là mang theo sát cơ, hình như lòng của nàng cũng lạnh hơn nữa, vốn tưởng rằng rốt cuộc là máu mủ chí thân, cho dù Noãn Tâm có chỗ nào làm không đúng, hắn lại dạy là được.

Nhưng không nghĩ tới, chính là hiếu tâm nữ nhi đối với mình này, phạm vào uy nghiêm của hắn, lại không nói đạo lý hồ đồ không ăn thịt con. Nói Dung Huệ Như kia làm Dung phủ long trời lở đất cũng không thấy hắn muốn giết nàng, nhưng mà nữ nhi của mình chỉ nói mấy câu, Dung Định Viễn đã nổi lên sát cơ.

Trong mắt Tần thị đầy áp nước mắt, trái tim là càng ngày càng băng giá, nàng thậm chí hoài nghi, ban đầu mình mang theo Noãn Tâm trở về phủ là đúng hay sai?

"Nương, ngài thế nào? Mau mời đại phu" Dung Noãn Tâm vội vàng đứng lên, cũng không kịp đối mặt với Dung Định Viễn, lập tức đỡ Tần thị trở về viện.

Tần thị che miệng xoay người, thu lại đôi mắt chứa một chút ý lạnh chính nàng cũng chưa từng phát giác. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Tam Di Nương Trở Về Phủ 3

Edit: kaylee

Đại phu nhân bị phạt, Dung Huệ Như bị cấm túc, hôm nay Nhị phu nhân còn bị nhốt ở Từ Đường không có thả ra, cả Dung phủ có vẻ lạnh lẽo khác thường, bước chân của ra ra vào vào bọn hạ nhân đều mang theo mấy phần cẩn thận, e sợ phạm sai lầm ở trong thế như lửa này.

Dung Định Viễn cũng không biết đi nơi nào, mấy ngày chưa từng trở về phủ.

Từ lúc Dung Noãn Tâm được phong làm Huyện chủ, phương diện ăn mặc dùng của Tần Thái Vân cũng không thể so với ngày trước rồi, hạ nhân đã gia tăng nhiều hơn một chút, so với Đại phu nhân cũng không kém bao nhiêu.

"Nương, thân thể của ngài khỏe hơn chút nào không?" Mắt thấy vào đông, thời tiết từ từ trở lạnh, đặc biệt là sáng sớm và đêm khuya, đều khiến người không đánh nổi tinh thần, chỉ muốn vui ở trong phòng ngủ nướng.

Dung Noãn Tâm vừa vào cửa, đã nhìn thấy Tần thị nằm ở trên sạp nữ nhân nửa nhắm cặp mắt, trong tay đang cầm một túi nước ấm, hình như đang nhớ lại cái gì.

Thấy Dung Noãn Tâm đi vào, Tần thị cười ngồi dậy, nàng ngoác tay ý bảo Dung Noãn Tâm tới chỗ nàng ngồi, lại đưa túi nước ấm trong tay tới trong tay Noãn Tâm: "Tốt hơn nhiều, cũng chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi."

Ở giữa hồi hợt, mặc dù Tần thị cố ý che giấu, nhưng Dung Noãn Tâm vẫn là nghe ra một chút tịch mịch.

Chuyện vài ngày trước đó kia, Dung Định Viễn là thực sự đã thương lòng của nàng rồi.

"Phu nhân, tiểu thư, lão phu nhân sai người tới mời!"

Hai người đang nói, lại nghe bên ngoài có người báo kêu, trên mặt Tần thị hơi sững sờ, có vẻ có chút tâm thần có chút không tập trung, gần đây trong phủ lạnh tanh hơn nhiều, từ sau khi Dung Tú Mai xuất gia, lão phu nhân càng thêm đề ý đóng cửa lễ Phật, ngay cả Đại phu nhân cũng chưa từng gặp qua.

Ngày hôm nay lại chủ động mời mọi người đi qua, chẳng lẽ là trong phủ này lại đã xảy ra chuyện gì?

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, đứng lên, sửa lại áo thay Tần thị một chút, lại giao túi nước ấm này đến trên tay của nàng, mình thì khoác một cái áo choàng vừa dày vừa nặng, mang theo Lương Thần Mỹ Cảnh tùy thân lập tức cùng Tần thị cùng nhau đi Di Phúc viện của lão phu nhân.

Vừa vào cửa, đã nghe được mấy tiếng tiếng nói tiếng cười, nâng mắt nhìn lên, Đại phu nhân và Nhị phu nhân đều ở đây, thì ra là đã qua ba tháng, ngày hôm nay Nhị phu nhân được thả ra, cũng khó được lão phu nhân vui mừng như vậy.

Trừ bỏ Dung Huệ Như bị cấm túc, kể cả hai huynh đệ Chu Tích Ngọc, trên căn bản người Dung gia đều đến đông đủ.

Dung Noãn Tâm thấy lễ, lập tức bị lão phu nhân kéo ở bên cạnh.

Hành động này của lão phu nhân, lại chọc cho Đại phu nhân cực kỳ không vui, từ sau khi Dung Noãn Tâm trở về phủ, lão phu nhân đã lâu không từng thân mật đối với Dung Huệ Như như vậy rồi, cũng không biết tiện chân này đã sử thủ đoạn gì, không chỉ có được lòng yêu thích của lão phu nhân, còn khiến Dung Định Viễn sinh ra hiềm khích đối với mình.

Tính toán ra, Dung Định Viễn đã có chút ngày chưa từng đi qua viện của ả rồi, trước kia, bất luận trẻ thế nào, Dung Định Viễn đều là ngủ ở chỗ của ả.

Nghĩ tới đây, trong mắt Đại phu nhân nổi lên cô đơn nhàn nhạt.

"Khí sắc của lão phu nhân tốt hơn nhiều, tức phụ ở trong từ đường nhưng là ngày đêm mượn phúc tổ tông, chỉ ngóng trông lão phu nhân có thể thân thể an khang!" Nhị phu nhân gầy một chút, trên mặt cũng không đỏ thắm giống trước, mang theo một chút cô đơn và bàng hoàng.

Lần trùng phạp này, nghĩ rằng cũng đã đủ kích đến nàng, Dung Noãn Tâm cảm thấy Nhị phu nhân thật giống như đã có chỗ nào khác trước rồi, khi nói chuyện cũng hiểu được quanh co vòng vèo rồi, không đi thẳng giống như trước.

Rốt cuộc là bị chút khổ.

"Người có lòng!" Lão phu nhân nhàn nhạt nhìn nàng một cái, chuyện lúc trước, nơi nào là mấy câu nói đã có thể cho qua?

Nhị phu nhân đụng phải đỉnh mềm, trên mặt cũng có chút không nén được giận, cười cười xấu hổ, rồi không lên tiếng nữa.

"Lão phu nhân, ngài ném thử một chút trà cúc đại mẫu thân mới pha, rất thơm đó." Dung Noãn Tâm cười tươi như hoa thay chén trà lão phu nhân đã uống kia, cũng âm thầm nháy mắt với Lương Thần, cũng không phải lòng nghi ngờ của nàng nặng, chỉ là gần đây thể cốt của lão phu nhân càng ngày phát kém, động một chút sẽ xanh cả mặt, hình như tay chân cũng không quá nhanh nhẹn.

Người khác chỉ nói là tuổi lớn rồi, nhưng Dung Noãn Tâm lại cảm thấy hình như không có đơn giản như vậy.

Lão phu nhân gật đầu một cái, lúc này trên mặt mới khẽ có một chút vui vẻ: "Vẫn là con thân thiết nhất!" Dứt lời, lão phu nhân lại ngẩng đầu nhìn Tần thị một cái, hình như đối với nhĩ tức này là càng thêm hài lòng.

Cả người Đại phu nhân run lên, rốt cuộc những lời này là nói cho Dung Noãn Tâm nghe, hay là nói cho ả nghe? Từ lúc nào, trong mắt ở lão phu nhân Dung Huệ Như lại kém một nha đầu hương dã, chẳng bao lâu sau, đường đường là thiên kim Thái Phó như ả sẽ kém một thôn phụ sơn dã nhỏ nhỏ rồi hả?

Đây đối với Đại phu nhân mà nói, so với tát ả hai cái bạt tai còn làm cho ả khó chịu hơn.

Nhưng tức thì tức, ả cũng không thể làm trái với lão phu nhân, dù sao cũng là bà mẫu (mẹ chồng), đều nói trăm thiện hiếu đứng đầu, nếu ả ở nơi này mở miệng chống đối lão phu nhân, như vậy, lòng của Dung Định Viễn chính là cứu vẫn không trở lại.

Vì vậy, Đại phu nhân miễn cưỡng cười một tiếng, trong mắt cố ý mang theo chút từ ái nhìn Dung Noãn Tâm, nói: "Noãn Tâm đúng là một người cơ trí, đây là phúc của lão phu nhân, cũng là phúc của Dung gia ta!"

Dung Noãn Tâm kinh ngạc nhìn sang, Đại phu nhân đây là tính vòng vo sao? Thế nào đột nhiên nói tới nói lui thay nàng, trong hồ lô của ả định bán được thuốc gì?

"Xem ra người cũng hiểu lễ rồi, đã là người hiểu lễ, thì đừng tiếp tục tranh hơn thua với mấy phòng thiếp thị của Định Viễn!" Lúc này lão phu nhân mới giương mắt nhìn Đại phu nhân một cái, trong giọng nói không tự chủ mang theo một chút ý lạnh.

Mấy phòng thiếp thị? Mặc thị không hiểu nhìn về phía lão phu nhân, ngay từ nhiều năm trước, Nhị di nương và Tam di nương đã bị trục xuất khỏi phủ, mình cũng không tự nhiên lưu hai người kia trên đời này, lại từ đâu tới mấy phòng thiếp thị?

Đang nói, thì Dung Định Viễn sai bước đi vào.

"Mẫu thân, ngày hôm nay khí sắc không tệ."

"Gặp qua lão phu nhân! Gặp qua Đại phu nhân, Nhị phu nhân." Một giọng nói kiều mỵ nhu hòa truyền ra ở sau lưng Dung Định Viễn, Đại phu nhân tròn hai mắt, choáng váng ở giữa sân.....

Người này..... Người này rõ ràng chính là Tam di nương Văn thị mười năm trước bị ả hại phải rời khỏi phủ.

Ban đầu Tam di nương này chỉ là một ca kỹ, sau khi được Dung Định Viễn mang về phủ, lại nâng làm di nương, sau đó càng thêm mọi cách sủng ái, nhưng cũng không biết vì sao, mười năm trước, đột nhiên hạ độc hại Đại phu nhân, sau đó bị trục xuất khỏi phủ, chỉ là.....

Chuyện cách mười năm, Tam di nương lại đột nhiên trở lại, còn là Dung Định Viễn tự mình mang về, sao làm Đại phu nhân không khiếp sợ?

Lòng của Tần thị cũng khẽ chua xót, cuối cùng trong phủ này vẫn là muốn thêm người mới, phần tình của Dung Định Viễn với nàng kia, cuối cùng là đã qua, cho dù Tần thị hèn mọn hơn nữa, lại không so đo danh phận hơn nữa, Dung Định Viễn cũng sẽ không nhìn lâu nàng mấy lần nữa rồi.

Lòng chua xót đi qua, hình như Tần thị cũng hiểu đạo lý này, nàng nhàn nhạt quan sát Tam di nương có dung mạo rất là xinh đẹp này, chỉ thấy nàng mặt mày mỉm cười, toàn thân đều mang theo quyến rũ, rồi lại không có tục khí phong trần trên người, ngược lại rất chọe người thương.

Đang lúc mọi người vô cùng khiếp sợ, từ sau lưng Tam di nương này, lại chạy đến một người mặt phấn cực kỳ xinh đẹp, cô bé này chỉ mười mấy tuổi, toàn thân mặc là quần màu hồng, tư thái lại đã rất là cao gầy rồi, không phân cao thấp với Dung Huệ Kiều, đôi con ngươi đen của nàng xoay tròn một vòng, cuối cùng nở nụ cười xán lạn, trực tiếp chạy đến trước mặt lão phu nhân, ngọt ngào nói: "Ngài chính là lão phu nhân à? Nương ta kê lão phu nhân mặt mũi hiền lành, tâm Bồ Tát, là một người tốt, Huệ Mẫn đã sớm muốn gặp lão phu nhân rồi, chỉ là phụ thân không để cho!" Nói xong, trong mắt nữ tử lập tức ngấm nước mắt nhàn nhạt.

Thật là đáng yêu, một người cơ trí như vậy, cuối cùng chọe cho lão phu nhân ‘ha ha’ nở nụ cười.

"Huệ Mẫn, không được vô lễ!" Tam di nương lập tức sợ hãi tiến lên ngăn lại, nói là ngăn lại, nhưng trong mắt nàng cũng là không thấy một chút không vui, ngược lại cực kỳ hài lòng nhìn Dung Huệ Mẫn.

Khỏe môi Dung Noãn Tâm khẽ giương lên, là một nhân vật lợi hại, người có thể chạy trốn ở dưới tay của Đại phu nhân, tự nhiên không phải đèn đã cạn dầu, mà Tam di nương không chỉ có còn sống, còn dám nghênh ngang trở lại Dung phủ, chắc hẳn đã sớm làm xong chuẩn bị vẹn toàn.

"Nương, Huệ Mẫn không có vô lễ, Huệ Mẫn chỉ rất là thích lão phu nhân, không nhịn được nghĩ muốn thân cận với lão phu nhân hơn một chút!" Dung Huệ Mẫn chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng vẻ cực kỳ ngây thơ, nhìn qua một thoáng, là vô cùng làm người khác yêu thích.

Lão phu nhân thấy nàng vẫn tri lễ quý, nhưng cũng không nhịn được đưa tay lôi kéo nàng ngồi ở bên cạnh mình.

"Không sao, trong nhà rất lâu không có loại náo nhiệt này, đứa bé chính là ngây thơ tốt hơn đây!" Lão phu nhân ôn hòa nhìn Tam di nương, đối với chuyện Dung Định Viễn dẫn nàng trở về phủ, cũng không có vẻ kinh ngạc, chắc hẳn Dung Định Viễn đã sớm thương định tốt với lão phu nhân.

Ngày hôm nay cũng coi là mượn mặt mũi của lão phu nhân, chính thức lần nữa đón Văn thị trở về Dung gia.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 10: Chương 2.4

Edit: kaylee

Trên mặt Đại phu nhân một hồi xanh, một hồi trắng, muốn cười nhưng làm thế nào cũng cười không ra được, muốn giận, nhưng lại phải hết sức ản nhẫn, đáng vẻ thực sự cực kỳ đặc sắc.

"Đại phu nhân, tiện thiếp vẫn an Đại phu nhân! Trước đây là tiện thiếp không hiểu chuyện, lần này trở về, tiện thiếp chắc chắn tuân thủ tốt gia quy, phục vụ Đại phu nhân thật tốt!" Văn thị thấy lão phu nhân cực thích Dung Huệ Mẫn, trên mặt vui mừng, lại đi tới trước mặt Đại phu nhân vén áo thi lễ.

Nàng nói lời này cực kỳ uyển chuyển, nhưng ai cũng biết, mười năm trước Tam di nương là bởi vì hạ độc hại Đại phu nhân mới bị trục xuất khỏi phủ, lời này của nàng nghe có vẻ cực kỳ lọt tai, nhưng chỉ cần nghĩ một chút, là có thể hiểu, nàng cố ý khơi lên lửa giận của Dung Định Viễn đối với Đại phu nhân.

"Ồ, vị này chính là Đức Vinh Huyện chủ đi, quả thật là diệu nhân (ý như người đẹp) mà, tiện thiếp gặp qua Đức Vinh Huyện chủ!" Quay người lại, Tam di nương vừa cười vừa thỉnh an với Dung Noãn Tâm, phương diện lễ số là tìm không ra bất kỳ khuyết điểm gì.

Dung Noãn Tâm chỉ cười không nói, khẽ gật đầu, cũng không thân thiện với nàng, Tam di nương này diễn kịch hay gì, ngày sau gặp sẽ thấy rõ.

"Trở lại là tốt rồi, về sau ngươi vẫn ở viện cũ của mình đi, Lan Cẩn là một người rộng lượng, nhất định sẽ không so đo chuyện đã qua đi với ngươi!" Lão phu nhân trầm mặt, không vui tron mắt nhìn Đại phu nhân một cái, mới vừa rồi, lúc Tam đi nương thỉnh an Đại phu nhân, trên mặt Đại phu nhân cũng không có một chút biểu tình, lão phu nhân đều nhìn trong mắt.

"Tạ lão phu nhân, Tạ Đại phu nhân!" Văn thị vội mừng rỡ tạ ơn, nàng cố ý bỏ quên sự không vui của Đại phu nhân, tri lễ đều cảm tạ.

Dung Định Viễn 'hừ' lạnh một tiếng, Tam đi nương người ta cũng không so đo với ả, ngược lại Đại phu nhân, chuyện đã cách nhiều năm như vậy, như cũ không tha cho nữ nhân khác, chuyện mười năm trước kia, hẳn đã sớm hoài nghi là Đại phu nhân thiết kế hãm hại Tam đi nương, vì vậy, trong lòng đối với Đại phu nhân là càng thêm phiền não rồi.

Rốt cuộc Tam đi nương vẫn là người khéo léo, trở lại lập tức tặng quà cho người tất cả viện, ngay cả đã phần của Dung Huệ Như bị cấm túc kia cũng không ít, hạ nhân trong phủ đều có chút ban thưởng, mọi người cũng hô thẳng Tam đi nương là người rất tốt.

Mà Dung Huệ Mẫn, càng thêm cực kỳ ghê gớm, miệng lưỡi trơn tru không nói, trong ngày thường có rảnh một chút là lảo lảo chạy đến trong viện của lão phu nhân, giống như e sợ người trong phủ này không biết nàng được lão phu nhân cưng chiều.

Liên tiếp mấy ngày Dung Định Viễn đều ngủ ở viện của Tam đi nương, hạ nhân trong phủ lại có lời đồn đãi, Tam đi nương sắp được nâng làm quý thiếp rồi.

"Há? Ai nói?" Nghe xong lời nói của Lương Thần, mi tâm của Dung Noãn Tâm khẽ nhướng lên, nhếch miệng lên thành một nụ cười ý vị không rõ.

Theo quy củ của Dung gia, trừ thiếp thị sinh được nhi tử, nếu không, là không có tư cách nâng làm quý thiếp, Dung Định Viễn đây là muốn thị uy với Đại phu nhân rồi hả?

"Cái này nô tỳ ngược lại không rõ ràng, hạ nhân trong phủ đều nói như vậy!"

Hỏi phủ, thì lập tức không an phận, Tam đi nương cũng vô cùng vội vàng.

"Tiểu thư, trong cung làm cho người ta tới truyền lời, nói là Thái hậu nương nương mời tiểu thư vào cung đi!" Đang nói, Mỹ Cảnh đột nhiên vén rèm đi vào, trên mặt cũng không biết nên vui hay nên buồn, tuy nói Dung Noãn Tâm được phong làm Huyện chủ, nhưng người người đều biết, nàng chỉ là một Huyện chủ trên danh nghĩa, cũng không có thực quyền, nói dễ nghe, là Hoàng thượng thân phong, nói khó nghe, là treo một danh hiệu ở trên người nàng.

"Biết!" Dung Noãn Tâm thờ dãi một cái, buông túi nước ấm trong tay xuống, ý bảo Lương Thần thay quần áo cho mình, thời tiết đã là một ngày càng rét lạnh hơn một ngày, ra cửa cũng không thể qua loa, Lương Thần Mỹ Cảnh chuẩn bị nhiều đồ sưởi ấm hơn, lúc này mới vội vã lên chờ xe ngựa ở bên ngoài phủ.

Vào cung, theo cung nhân dẫn đi Từ Ninh cung của Thái hậu, Dung Noãn Tâm ngược lại không ngờ tên nam tử đeo nửa khối ngọc kia vậy mà lại cũng ở đây, hơn nữa đang hầu ở bên người Thái hậu, nàng hơi ngần ra, cũng là lập tức quỳ xuống hành lễ: "Thần nữ tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an!"

Thái hậu gật đầu một cái, cười nói: "Đứng lên đi, ngược lại là một người tri lễ đấy!"

Vừa ngồi xuống, Thiên Mộ Hàn đã không nhịn được chạy tới, kéo Dung Noãn Tâm lập tức thân mật nói: "Sur phụ, đã có vài ngày không trông thấy ngươi, ta ngày ngày đều mong đợi ngươi có thể vào cung."

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười cười, lập tức đứng dậy lại vén áo thi lễ với Thiên Mộ Hàn.

Đương kim Thái hậu là cực kỳ trọng lễ số, nếu mình gây ra sai lầm ở trước mặt nàng bà hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, cứ nghe trong cung có vị quý nhân từng cạy vào chính mình được cung chiều, thất lễ ở trước mặt Thái hậu, cũng không lâu lắm, đã bị người nắm chỗ đau, đuổi ra khỏi cung.

"Sur phụ, hoàng tử mẫu cũng không phải là người ngoài, ngươi không cần đa lễ như vậy!" Thiên Mộ Hàn bắt mắt đỡ Dung Noãn Tâm lên, vẫn quần nàng như trước kia.

Dung Noãn Tâm cười cười, nhưng cũng không thể giải thích với hần quan hệ lợi hại ở trong này, đang cời hồ khó xuống, lại nghe ngồi Đức Hình Quận chúa ở bên người Thái hậu bung miệng cười nói: "Cửu điện hạ, Dung tiểu thư là một người tri lễ, nếu như ngươi ép nàng theo tính tình của ngươi, không phải là làm khó nàng sao?"

Dung Noãn Tâm lập tức cảm kích lại vén áo thi lễ với Đức Hình.

Cuối cùng trong mắt Thái hậu cũng thoáng qua một chút tán thưởng, đúng là một người hiểu lễ số.

"Noãn Tâm, vị này là Bình Tây Vương Thế tử, ngươi có thể gặp qua hần?" Thái hậu kéo tay của Thiên Dận Huyền qua, ôn hòa hỏi.

Người này, nàng đúng là từng gặp, lại không biết lời này của Thái hậu là có ý gì? Nàng đang đắn đo trả lời như thế nào, Thiên Dận Huyền đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này, tron bóng như ngọc, giống như nắng ấm đầu mùa xuân, có thể chiếu thẳng vào trong lòng của người ta: "Dung tiểu thư, ngươi không nhớ ta rồi sao? Lúc trước, ở cửa cung, ta chính là người nhận làm người."

Lời này của hắn rõ ràng chính là đang giải vây thay Dung Noãn Tâm, nếu Thế tử đã nói như vậy, Dung Noãn Tâm cũng không tiện nói cái khác nữa, chỉ đành phải bưng tỉnh hiểu ra nói: "Đúng đúng đúng, lúc ấy Noãn Tâm không biết thân phận của Thế tử, thất lễ!"

"Noãn Tâm, tôi đây, để ai gia nhìn cẩn thận một chút!" Thái hậu vẫy vẫy tay, để Dung Noãn Tâm đi qua: "Giữa mặt mày quả thật có mấy phần tương tự!" Lại tỉ mỉ quan sát Dung Noãn Tâm một lần, trong mắt Thái hậu đột nhiên bao phủ sương mù nhân nhạ.

"Xin hỏi, thân nương (mẹ đẻ) của Dung tiểu thư còn sống không?" Thiên Dân Huyền nghe Thái hậu cũng nói như vậy, hắn càng thêm khẳng định suy đoán của mình, chỉ cần có một tia hi vọng hắn đều sẽ không buông tha.

"Thân nương của thân nữ. . . . ."

"Ồi. . . . . Nơi này của Thái hậu nương nương, ngày hôm nay rất náo nhiệt, nô tì tham kiến Thái hậu nương nương!"

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng cười như chuông bạc, dưới chân bước sen lộn xộn, theo sự di động của nữ tử kia, trâm hoa trên đầu đung đưa, phát ra ‘đỉnh đỉnh đương đương’ giòn vang, là Khánh Phi nương nương gần đây cực kỳ được sủng ái, Khánh Phi nương nương này là một người rất có bản lĩnh, không chỉ có được sự chuyên sủng (chỉ sủng một người) của Hoàng thượng, hơn nữa còn hiểu được làm Thái hậu vui vẻ.

Cả hoàng cung, cũng chỉ có nàng dám.. nói chuyện to gan như vậy ở trước mặt Thái hậu, có thể thấy được ở trong lòng, Khánh Phi có chút khác biệt.

"Chỉ có người là biết ăn nói đấy!" Thái hậu cười vẫy tay đỡ, trong mắt nhưng là không có một chút tức giận.

"Đức Vinh Huyện chủ cũng ở đây? Mẫu thân người khỏe không?" Khánh Phi nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy Dung Noãn Tâm cũng ở đây, hình như hơi kinh ngạc, rồi lại lập tức thân thiện hỏi.

‘Mẫu thân’ trong miệng nàng tự nhiên chính là đương gia chủ mẫu của Dung gia - Mạc thị, Khánh Phi là biểu muội của Mạc thị, cũng không biết nàng là cố ý chọn canh giờ, hay là đúng dịp như vậy.

Trong mắt Thiên Dân Huyền lóe lên vẻ thất vọng, có người ngoài ở đây, hắn sẽ không tiện hỏi nhiều rồi, dù sao chuyện không có chứng cứ, nếu gây chuyện không tốt, chỉ biết làm liên lụy tới Dung Noãn Tâm.

Hắn vốn muốn tự mình tới Dung phủ, nhưng người của hắn không có hỏi thăm được thân nương của Dung Noãn Tâm là người phương nào, vì vậy, cũng không dám đường đột bắt dây động rừng, nếu làm ra đường rẽ, Hoàng thượng nơi đó chỉ sợ ở nổi lên sẽ hiềm khích.

"Mẫu thân rất tốt!" Dung Noãn Tâm lễ phép vén áo thi lễ, nhân nhạ đáp.

Lúc ra khỏi Từ Ninh cung, sắc trời đã dần dần tối xuống, Thái hậu thịnh tình mời, nếu nàng nhất định không chịu lưu lại dùng bữa, cũng có vẻ làm kiêu.

Cung nhân một đường dẫn nàng qua Cửu Khúc Hồi Khuếch (*), thì ngay tại một Hồi Khuếch, một bóng người cao gầy đâm đầu đi tới, Dung Noãn Tâm muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi.

(*) Cửu Khúc: vừa giống như một cái thành rộng lớn vừa giống như một mê cung; Hồi Khuếch: những con đường nhỏ không trùng lặp nhau

Cung nhân hành lễ lập tức thối lui ra, Dung Noãn Tâm vội lui đến sau lưng cung nhân kia, ý đồ cúi đầu che giấu chính mình, nhưng không nghĩ tới từ xa Thiên Mộ Ly đã nhìn thấy nàng.

"Dung Noãn Tâm." Hắn gọi thẳng tên của nàng, dùng ánh mắt ý bảo cung nhân này lui ra.

Cửu Khúc Hồi Khuếch đột đèn cung đình màu vàng, Dung Noãn Tâm mím môi, miễn cưỡng hành lễ với Thiên Mộ Ly, đang muốn xoay người rồi đi, cánh tay lại bị hắn nắm ở trong tay thật chặt, vừa quay đầu lại, lập tức chống lại một đôi con ngươi màu đen, giống như sẽ làm cho người ta hăm sâu vào, mỗi lần nhìn thấy đôi con ngươi này, lòng của nàng sẽ không cảm nhận đau đớn co chặt lại, qua một đời, hận ý trong lòng nàng, hình như càng thêm sâu.

"Buông ta ra!" Nàng tức giận gấp gáp muốn tránh khỏi hắn.

Thiên Mộ Ly lại thu lại cánh tay, khoảng cách của hai người đã dần lại vô cùng gần, gần đến mức hình như có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, bên tai cũng vang lên từng nhịp từng nhịp tiếng tim đập có lực của Thiên Mộ Ly này.

"Người. . . . . Là cố ý sao? Mặc dù trò lạt mềm buộc chặt đã quá cũ, nhưng Bản Điện Hạ quả thật động lòng!" Hắn nói từng chữ từng ở bên tai nàng, âm thanh nhẹ vô cùng, nhưng nàng lại cảm thấy như sấm bên tai, như có thứ gì đang từng phát từng phát chọc màng nhĩ của nàng, cho tới, mặt của nàng bởi vì đau thương mà trở nên vô cùng trắng bệch.

Mỗi lần như này, nàng thích cười lạnh hơn: "Điện hạ, Dung Noãn Tâm ta không có thích chơi trò lạt mềm buộc chặt, thích chính là thích, ghét chính là ghét, kính xin Điện hạ chớ hiểu lầm!"

Lại không nghĩ rằng, quá khứ các loại trốn tránh của nàng, ở trong mắt Thiên Mộ Ly, lại thành lạt mềm buộc chặt, thật sự là buồn cười chí cực.

Vung tay một cái, nàng hung hăng tránh thoát trói buộc của Thiên Mộ Ly, phốc phốc thân thể, lập tức bước nhanh đi tới phía cửa cung.

Nàng mới vừa đi khỏi Hồi Khuếch, Thiên Mộ Ly đã chống cây cột ho kịch liệt, lần trước trở về, hắn đúng là bị thương không nhẹ, nàng lại không biết,

hắn là vì ngăn cản kiếm quang đâm về phía khoang thuyền kia, mới cứng rắn đón lấy một kiếm kia, nếu không, lấy bản lĩnh của hắn, những người đó không thể gây thương tổn được hắn, Thiên Mộ Ly ho một lúc lâu, cuối cùng cười khổ mà lắc đầu, nữ nhân này. . . . . Quà thật làm cho người đoán không ra!

Trên đường trở về, bóng đêm nồng đậm, Dung Noãn Tâm mềm nhũn tựa vào trên giường êm, híp nửa cặp mắt tự định giá rút cuộc hôm nay Thiên Dận Huyền muốn nói gì với nàng, mục đích Thái hậu gọi nàng vào cung là cái gì, đúng lúc này, đằng trước truyền đến âm thanh có chút ăn năn của người phu xe: "Tiểu thư, đường đằng trước bị núi đá ngăn chặn, chỉ có thể vòng vào đường nhỏ đi về!"

Dung Noãn Tâm gật đầu một cái, Lương Thần lập tức ca giọng phân phó một câu: "Vậy thì nhanh lên, tiểu thư một mỏi!"

Người phu xe nói ‘vâng’, lập tức giơ roi dùng sức đánh vào trên thân ngựa, con ngựa nhanh chóng chạy đi. . . . .

Ước chừng thời gian nửa nén hương, cuối cùng xe ngựa cũng ngừng lại, Lương Thần dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, lại lập tức vén rèm hầu hạ Dung Noãn Tâm xuống xe.

"Đây. . . . . Đây là nơi nào?" Khoảng không gian xung quanh đen kịt, đây rõ ràng không phải Hậu phủ, mà là vùng hoang vu, người phu xe kia đã sớm không thấy bóng dáng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Mạc Tử Hồng Chết

Edit: kaylee

"Đây là nơi nào?" Vừa xuống xe ngựa, Lương Thần đã nhận ra chung quanh có cái gì đó không đúng, người phu xe kia đã sớm không thấy bóng dáng. . . . .

"Đi mau!" Trong đầu Dung Noãn Tâm thoáng qua kinh hoàng trong nháy mắt, rồi sau đó lập tức trầm tĩnh xuống, kéo tay của Lương Thần Mỹ Cảnh lập tức thật nhanh chạy đến nơi có ánh đèn.

Nhưng không nghĩ, mới chạy được mấy bước, đằng trước đã có mấy nam tử đang đi qua chỗ này, nam tử đi tuốt đằng trước, cầm y ngọc bảo, nghiêm nhiên là một công tử ca, hắn cười cợt nhìn Dung Noãn Tâm, đôi mắt trắng trợn quan sát ở trên người của Dung Noãn Tâm, nói là hạ lưu, đã là cất nhắc hắn.

"Mạc Tử Hồng, ngươi còn không tránh ra cho bốn Huyện chủ!" Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn người trước mắt, không phải là ai khác, chính là ca ca không học vấn không nghề nghiệp của Mạc Tiêm Tiêm – Mạc Tử Hồng.

Chuyện nàng vào cung ngày hôm nay, trừ người Dung gia, trên căn bản không có ai biết, là ai gian lận ở sau lưng?

"Noãn Tâm biểu muội, muội đừng sợ, ca ca sẽ không làm thương tổn muội!" Mạc Tử Hồng cười phá lên, khuôn mặt vốn còn có mấy phần tuấn dật tràn đầy bi ối.

Ngay từ lúc Dung Noãn Tâm trở về phủ, hắn đã có ý đồ với nàng, chỉ là hắn chưa có lá gan này.

Ngày hôm nay cũng không biết người nào đã cho hắn gan này.

Ở trong lòng Dung Noãn Tâm cũng tự định giá một lần những người đáng nghi, khóe miệng lại nâng lên nụ cười lạnh lùng: "Mạc biểu ca, ngươi cũng biết bốn Huyện chủ vừa mới từ trong cung ra ngoài? Thái hậu nương nương nhưng dặn dò bốn Huyện chủ sau khi trở về phủ thêm chút hoa văn khăn tay cho bà, đồ vật này cũng đã về xong, nếu có sơ xuất gì, ngươi gánh chịu nổi sao?"

Ý tứ trong lời nói, chính là nàng là người chịu ý chỉ của Thái hậu, nếu truy cứu xuống, Mạc Tử Hồng nhất định sẽ chịu không nổi.

Quả nhiên, trên mặt Mạc Tử Hồng ngẩn ra, nụ cười cứng nhắc dừng lại.

Thừa dịp hắn bị sợ ngậm miệng, Dung Noãn Tâm to gan tiến lên một bước, tiếp tục nói: "Nếu như ngươi dám bất kính đối với Huyện chủ Hoàng thượng ban cho, chỉ sợ cho ngươi mười đầu cũng không đủ chém, còn không mau mau tránh ra!"

Mạc Tử Hồng bị khí thế của nàng dọa sợ lui về sau vài bước.

Nhóm tiểu lâu la vốn đi theo sau lưng hắn cũng lau mồ hôi, hai chân như nhũn ra, đang tự định giá có muốn thừa chuyện xấu dịp này còn chưa có làm mà chạy trốn hay không.

Dung Noãn Tâm thấy hấn đã lộ vẻ xúc động, thì phát tay, cùng Lương Thần Mỹ Cảnh vững bước đi tới nơi có ngọn đèn dầu kia.

Lấy tính tình của Mạc Tử Hồng, nàng tự nhiên không lo lắng, nàng sợ rằng tất cả những thứ này đều có người điều khiển ở sau lưng.

"Thật là đồ ăn hại, chỉ là mấy câu nói đã dọa sợ các ngươi, còn không đuổi theo, nếu ngày hôm nay để cho nàng chạy, gây chuyện không tốt ngày mai nàng sẽ đi chỗ Thái hậu cáo trạng ngươi, nếu ngươi phá hủy danh tiết của nàng, nàng thân là nữ tử, tự nhiên không dám lộ ra!"

Đợi sau khi ba người Dung Noãn Tâm đi, từ trong bóng tối đột nhiên đi ra một nữ tử dáng người cao gầy, nửa bên mặt nàng ẩn ở trong bóng tối, mặc dù không thấy rõ mặt mũi của nàng, nhưng lại có thể cảm nhận được trên thân nữ tử này tỏa ra hận ý nồng nặc.

Mạc Tử Hồng vỗ đầu một cái, bưng tỉnh hiểu ra kêu lên: "Đúng vậy, nếu ta thả nàng, chẳng phải là chờ nàng đến báo thù!" Dứt lời, giương một tay lên, chỉ huy cả đám tiểu lâu la sau lưng lập tức chạy nhanh đuổi theo.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Mỹ Cảnh gấp đến độ kêu lên: "Tiểu thư, bọn họ lại đuổi theo tới, làm thế nào?"

Dung Noãn Tâm sớm đoán được những người này chắc chắn sẽ đuổi theo, chỗ này trước không có thôn xóm, sau không có khách điểm, nơi xa xa nhìn thấy có ánh lửa, cũng là cực xa, nàng nhẹ nhàng chuyển động ngân châm trong tay áo.

Trong tay áo bên trái giấu là có chứa cự độc, trong tay áo bên phải giấu là không độc.

Bước chân của Dung Noãn Tâm ngừng lại, nhưng trong lòng tại âm thầm suy tư, giết những người đó, có thể chọc phải phiền toái cho mình hay không?

Ở lúc nàng dừng bước lại, Mạc Tử Hồng cũng thờ hồn hèn đuổi tới: "Noãn Tâm biểu muội, ngươi thật đúng là rất giỏi hoạt, nếu ngày hôm nay ta thả ngươi, chẳng phải là thả hổ về núi sao, hắc hắc, nếu ngươi chịu đi theo ta, ta sẽ đề cho ngươi bớt ăn đau khô, như thế nào?"

Cả đám sau lưng hấn cũng cười to, mắt đảo quanh ở trên người Lương Thần Mỹ Cảnh, đáng vẻ càng thêm hạ lưu đến mức làm cho người ta muốn nôn mửa.

Lương Thần vừa tức vừa sợ, nhưng đi theo Dung Noãn Tâm lâu như vậy, nàng cũng học không ít thứ, lúc này họ càng hốt hoảng, thì càng dễ gặp chuyện không may, vì vậy nàng tức giận khí thế hào hùng chắn ở đằng trước Dung Noãn Tâm, lớn tiếng quát: "Lớn mật, Đức Vinh Huyện chủ há là những người các ngươi này có thể tùy ý nghị luận sao? Ngày khác nếu truyền tới trong tai bệ hạ, chính là coi rẻ hoàng ân, dĩ hạ phạm thượng! Đến lúc đó các ngươi cũng đừng quý xuống cầu Huyện chủ chúng ta mới phải!"

Khí thế của Lương Thần cũng dọa sợ mấy tiểu lâu la, nhưng Mạc Tử Hồng cũng là bị chọc trúng điểm mấu chốt, hấn nghe lời này, không chỉ có không lùi bước, ngược lại còn ngửa đầu cười phá lên: "Nha đầu bên người Noãn Tâm muội muội đều vô cùng thú vị, được, ngày hôm nay cũng lần lượt để gia nếm thử một lần. . . . ."

Dứt lời, Mạc Tử Hồng xoa xoa đôi bàn tay, không kịp chờ đợi nhào tới, một tay Dung Noãn Tâm đẩy Lương Thần ra, hai mắt nhú lại, ngân châm trong cửa tay áo lập tức nhanh chóng đánh ra ngoài, mắt thấy sắp đâm vào cổ họng của Mạc Tử Hồng, một kiếm quang chọt lóe qua, ngân châm của Dung Noãn Tâm chuyển phương hướng, lại bắn vào thân cây sau lưng.

Nàng không dám tin tưởng cặp mắt của mình, ánh sáng nhanh như thiểm điện, chính là trong một cái chớp mắt lại biến mất, giống như không tồn tại qua.

Mạc Tử Hồng rút lại thân thể, vuốt vuốt cặp mắt, lúc lần nữa mở mắt ra, chỉ nói là mình hoa mắt, lại tiến lên nhào tới.

Lần này, Dung Noãn Tâm muốn ra tay nữa thì đã muộn, nàng vội vàng tránh một cái, nhưng không nghĩ bị tảng đá dưới chân vấp một cái, cả người lập tức ngã xuống đất, chân trần truyền đến một hồi đau đớn tan lòng nát dạ, sợ là bị trật rồi.

Lương Thần Mỹ Cảnh đang chống cự với những tiểu lâu la kia, thấy Dung Noãn Tâm bị thua thiệt, hai người kêu lên một tiếng: "Tiểu thư" đang muốn chạy tới giúp đỡ, lại bị những tên lưu manh kia chiếm chút tiện nghi, áo cũng bị xé đi một khối lớn.

Nếu không có chỗ có thể trốn, như vậy, nàng sẽ không tránh nữa.

"Được, ta đồng ý với ngươi... ngươi để nha hoàn của ta đi trước!" Dung Noãn Tâm nhìn Mạc Tử Hồng, ở dưới ánh trăng, quanh thân nàng cũng tràn đầy một loại lạnh lùng làm cho người ta run sợ, rõ ràng nhỏ nhắn nhu nhược, rõ ràng tay trái gà không chặt, lại tàn mát ra một loại kiên quyết bức người.

Mạc Tử Hồng không lý do lui về sau một bước, người run một cái, trong lòng lại có chút sợ Dung Noãn Tâm rồi.

Hấn nửa tin nửa ngờ giờ giờ lên tay, ý bảo những người đó buông Lương Thần Mỹ Cảnh ra trước, mình thì cẩn thận đến gần Dung Noãn Tâm.

Dung Noãn Tâm đột nhiên bung miệng cười, hai mắt hơi thu lại, đáng vẻ muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, thật sự làm cho người ta nhìn mà hồn phách cũng bị câu đi, Mạc Tử Hồng chưa từng thấy qua Dung Noãn Tâm quyến rũ như vậy, nơi nào còn nhớ được phải cẩn thận, cả người đều ngây dại, khoe miệng chày ra chút nước bọt, trong lòng ngứa ngáy giống như là có mấy trăm con kiến đang bò.

Đang muốn nhào tới, Dung Noãn Tâm lại giương một tay lên, một cây ngân quang thoáng qua, tươi cười của Mạc Tử Hồng cứng ở trên mặt, dưới chân cũng lao đảo, đứng không vững nữa rồi.

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . . Hấn. . . . . Hấn. . . . ." Lương Thần Mỹ Cảnh thấy hai mắt Mạc Tử Hồng tròn tròn ngã xuống, đều bị sợ đến mức trợn mắt

hốc mồm, dù sao vẫn là tiểu nha đầu, giết người như này, cũng là gặp lần đầu.

Dung Noãn Tâm không chút nghỉ ngơi, chịu đựng đau đớn đứng dậy từ dưới đất, phát tay áo một cái, mấy ngân châm lập tức bay ra ngoài, mấy tiểu lâu la thấy Mạc Tử Hồng chết rồi, lập tức nhấc chân muốn chạy, thật ra thì ngân châm Dung Noãn Tâm giấu ở trong tay áo chỉ có ba cây.

Hai người chạy ở cuối cùng kia trúng châm ngã xuống.

Hai mắt nàng nhú lại, lạnh lùng nắm chặt quả đấm, nếu để cho hai người đằng trước kia chạy mất, như vậy. . . . . Nàng chắc chắn rất phiền toái, lúc này, chân của nàng bị trật rồi, muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Đang vô cùng sầu muộn, một kiếm quang bay ngang qua, nhanh như tia chớp, hai người nam tử đằng trước kia cũng hét lên rồi ngã ngục.

Dung Noãn Tâm nhìn kiếm quang kia hô: "Người phương nào giúp đỡ?" Đáp lại nàng chỉ có tiếng gió tiêu điều, Lương Thần Mỹ Cảnh vội vàng đỡ Dung Noãn Tâm lên.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa lái tới, người lái xe này là Tráng Tử.

"Tiểu thư, nhanh lên xe đi!" Mặt này Tráng Tử nhú một cái, thấy bốn phía đều là thi thể, trên mặt khê kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục trấn định.

Xe ngựa thật nhanh chạy ở trên đường nhỏ, chỉ còn lại thời gian nửa ly trà nhỏ, Dung phủ sẽ ở ngay trước mắt.

Dung Noãn Tâm vừa về tới viện, trước tiên để cho Lương Thần Mỹ Cảnh đổi đi xiêm áo tối nay, ném vào trong chậu than đốt thành tro bụi.

Mới vừa rồi, quần áo của các nàng đều bị xé thành vết rách lớn nhỏ.

Nếu tra ra, chắc chắn bị người ta tóm lấy nhục điểm.

Quả nhiên, chủ tớ ba người vừa bận việc xong, đang muốn nằm xuống, thì nghe được bên ngoài huyên náo lên, ngay sau đó, bên ngoài viện truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập.

"Noãn Tâm tiểu thư, lão gia mời ngài đi qua một chuyến!" Ma ma bên ngoài kéo cao giọng kêu lên.

Lương Thần trong phòng đáp một tiếng, Mỹ Cảnh đã bắt tay mặc quần áo cho Dung Noãn Tâm rồi, chỉ là vết thương chân này. . . . . Làm như thế nào che đây?

Chỉ là cũng may lúc này đã là trời đông giá rét, y phục mặc đều dày cộm nặng nề, bước đi công kênh chậm chạp, nhưng cũng có thể nói qua được.

Đi tới tiền sảnh, Dung Định Viễn và Đại phu nhân đã sớm chờ ở trong này, trừ đó ra, còn có một người, chính là Hắc đại nhân Lại bộ.

Dung Noãn Tâm chậm rãi đi vào, rất có vài phần dáng vẻ bị người đánh thức từ trong giấc mộng, nàng ngáp một cái, nghi hoặc vấn an Dung Định Viễn và Đại phu nhân, rồi sau đó lại gật đầu chào hỏi Hắc đại nhân.

Lúc này mới ngồi xuống.

"Dung tiểu thư, ngày hôm nay đường trên quan đạo bị người phong tỏa, xin hỏi người là đi đường nào trở về phủ?" Hắc đại nhân cũng không vòng vo, dù sao cũng là hơn nửa đêm, ai ngờ quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, hơn nữa, Hắc đại nhân cũng là có chuẩn bị mà đến, nếu không phải có chứng cứ, ông cũng không dám đường đột tới Định Bắc Hậu phủ hưng sư vấn tội.

"Ta chính là đi đường nhỏ, không biết Hắc đại nhân hỏi như thế là có ý gì?" Dung Noãn Tâm nhấp một ngụm trà nóng Lương Thần bưng lên, không hiểu nhìn Hắc đại nhân.

"Tối nay Dung tiểu thư có thể gặp qua thiếu gia Mạc gia Mạc Tử Hồng không?" Hắc đại nhân lại tiếp tục hỏi.

Dung Noãn Tâm lắc đầu một cái, nghi ngờ nói: "Ta từ trong cung trở lại, lập tức vội chạy về nhà, chưa từng thấy qua bất luận kẻ nào!"

"Thiếu gia Mạc gia đã bị chết ở trên đường nhỏ Dung tiểu thư về nhà, Dung tiểu thư thật không có nhìn thấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Chương 3.2

"Ồi!" Dung Noãn Tâm bị sợ đến bỏ ly trà xuống, sợ hãi núp ở trong ngực Lương Thần, giống như là vô cùng chấn động và sợ hãi: "Chuyện này. . . . . Chuyện này sao có thể? Làm sao Mạc biểu ca lại như vậy? Mẫu thân, người không cần quá đau lòng mới phải!" Mạc Tử Hồng là huyết mạch duy nhất của Mạc gia, cũng là chất tử Mạc thị thương yêu nhất, lúc này lại vô duyên vô cớ chết đi rồi.

Sao Mạc thị có thể dẫn nỗi con giận này, từ đáy lòng à cảm thấy chuyện này chính là Dung Noãn Tâm làm, nếu không, làm sao hắn sẽ đứng lúc như vậy, chết ở trên đường trở về Dung gia, mà tối nay, Dung gia chỉ có một người xuất phủ, đó chính là Dung Noãn Tâm.

Mặt của Đại phu nhân xanh trắng lẫn lộn, à oán hận nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, nhưng trước khi không lấy ra chứng cứ, à vạn vạn sẽ không dễ dàng ra tay.

Mấy lần trước, à nhưng là bị thua thiệt nhiều ở trên người của Dung Noãn Tâm, lần này, à quyết định nhịn đến cuối cùng.

"Đáng thương Hồng nhi, Mạc gia chỉ có một huyết mạch như vậy!" Đại phu nhân cầm lên chiếc khăn tay đeo ở hông, nhẹ nhàng gạt nước mắt.

Lời này của à rõ ràng chính là nhắc nhở Hác đại nhân, Mạc gia chỉ có một huyết mạch này, nếu ông không tra rõ chân tướng mọi chuyện, chỉ sợ Mạc gia tuyệt sẽ không bỏ qua.

Trước kia Mạc lão nhưng là Thái Phó, tiền đề đều phải kính ba phần, Mạc gia xảy ra chuyện, Hoàng thượng nhất định phải cho Mạc gia một cái công đạo.

Hác đại nhân sợ hãi nhủ lòng mảy, tự nhiên biết Đại phu nhân đây là đang nhắc nhở ông ta.

Cho nên, Hác đại nhân lại mở miệng hỏi: "Dung tiểu thư, thuộc hạ của ta ở trên thi thể của Mạc thiếu gia phát hiện cái này, xin hỏi, đây chính là đồ của Dung tiểu thư?"

Dứt lời, lập tức có một nam tử thị vệ hai tay dâng lên một chiếc khăn tay màu trắng, trên cái khăn tay kia là ba cây ngân châm nhỏ dài, chính là ba cây mà Dung Noãn Tâm bắn ra này.

Đuôi của ba cây ngân châm đều là màu đen, nghiễm nhiên là mang theo cự độc, mới đầu, một cây nòng bắn ra kia là không độc, vốn định cho Mạc Tử Hồng một cơ hội, nhưng không nghĩ tới, người nọ lại cứ khăng khăng một mực.

Dung Noãn Tâm ngạc nhiên nhìn những ngân châm kia, lắc đầu một cái: "Người đời đều biết Dung Noãn Tâm ta không khéo tay, Tú Hoa Châm (châm thêu hoa) này tự nhiên không phải là của ta!"

Quả thật, trên dưới trong Dung phủ người nào không biết, Dung Noãn Tâm nòng là đã nha đầu đến từ nông thôn, nhất định là không có học qua thêu thùa.

Hác đại nhân sớm đoán được nòng sẽ nói như vậy, cố chần chờ một chút, lúc này mới đưa mắt về phía Dung Định Viễn, ôm quyền khom người chào: "Hạ quan có một yêu cầu quá đáng!"

"Mời Hác đại nhân nói." Dung Định Viễn tự mình đỡ Hác đại nhân dậy, dù sao cũng là người Lại bộ, mặt mũi là nhất định phải cho.

"Hạ quan muốn lục soát viện của Dung tiểu thư, nếu vật này thật không phải của Dung tiểu thư, như vậy, trong viện của nòng nhất định sẽ không có loại châm này!"

Quả thật, loại Tú Hoa Châm này làm cực kỳ tinh tế, nhìn qua một thoáng, thì cho rằng là Tú Hoa Châm bình thường, nhưng chỉ cần tỉ mỉ nhìn kỹ, là có thể phát hiện, trên thân châm này không có lỗ nhỏ để xỏ chỉ.

Ông đã sớm định liệu canh giờ, xem chừng sau khi Dung Noãn Tâm trở về phủ nhất định không kịp tiêu hủy chứng cứ, lúc này mới dám mạo hiểm tới hỏi tội.

"Chuyện này. . . . ." Mi tâm của Dung Định Viễn khẽ nhíu, khuê phòng nữ tử chưa gả này, đừng nói là lục soát, ngay cả phụ thân thân sinh như hắn, cũng không được phép tiến vào, nếu ngày hôm nay thật để cho người lục soát khuê phòng của Dung Noãn Tâm một lần, như vậy. . . . . Ngày sau còn có công tử nhà nào dám đến cửa cầu hôn?

Này chẳng phải là trắng trợn hủy đi tương lai của Noãn Tâm sao? Hắn cũng không tính phá hủy nữ nhi này, mà thế lực tương lai của Dung gia còn phải dựa vào những nữ nhi này để duy trì.

Nhưng nếu mình không đồng ý cho Hác đại nhân lục soát viện, lại có vẻ mình đang bao che cho nữ nhi, chẳng phải là đối đầu với Mạc gia?

Một nữ nhi và tiền đồ của mình, hắn tự nhiên là lựa cái sau.

Đang lúc Dung Định Viễn do dự, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng báo kêu vội vàng: "Ngụy Quốc phu nhân đến, Mạc tiểu thư đến!"

Vừa dứt lời, lập tức thấy Ngụy Quốc phu nhân hấp tấp xông vào, long đầu trượng (gậy đầu rồng) trong tay gõ lên mặt đất kêu 'leng keng' vang dội.

Dung Định Viễn vội vàng đi ra ngoài đón, thận trọng nói: "Mẫu thân, vì sao ngài lại tới?"

Lão thái quân đã qua tuổi 60, nhưng phong thái vẫn như cũ, trên mặt uy phong nghiêm nghị, khí thế không chút nào giảm so với năm đó, có thể được hai đời Hoàng đế kính trọng. Mặc gia quả thật không đơn giản.

"Thế nào ta lại không thể? Hôm nay tôn tử của ta chết ở trên tay tặc nhân, chẳng lẽ ta không thể qua đời công đạo sao?" Lão thái quân từng chữ nguội lạnh, nhắm thẳng vào Dung Noãn Tâm, trong đôi con ngươi sáng loáng cao ngạo không ai bì nổi cất giấu tức giận.

Mặt mũi Dung Định Viễn ngẩn ra, khóe miệng co giật một chút, nhưng không biết phản bác như thế nào, hấn sợ hãi đứng ở một bên, sử dụng ánh mắt ý bảo Đại phu nhân tới đây trấn an lão thái quân.

"Mẫu thân, người đừng có tức, chuyện còn không có tra rõ, chính là tra rõ rồi mới hung hăng trị tặc nhân này cũng không muộn!" Đại phu nhân than thở khoắc ở cánh tay của Ngụy Quốc phu nhân.

Ả nói như vậy, cũng có vẻ ả thăm mình đại nghĩa rồi, đợi tra rõ rồi hung hăng trị, quả thật có tình có lý.

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt nhìn những người này, nhưng trong lòng thì thế nào cũng không đoán đúng, rốt cuộc là ai chỉ điểm Mạc Từ Hồng đi đối phó mình, kiểm soát căn ngân châm kia của nàng là từ đâu mà đến?

Nhất định có một người ở sau lưng nhìn chăm chú vào từng cử động của nàng.

Dung Noãn Tâm khẽ rung mình, vừa nghĩ tới từng cử động của mình, đều ở trong theo dõi của người khác, nàng lại cảm thấy cả người không được tự nhiên.

"Cầu xin Hậu gia đồng ý cho Hắc đại nhân lục soát viện của Dung Noãn Tâm, bởi vì, mới vừa rồi ở trên người gia đình trong phủ lại phát hiện cái này. . . ."

Mạc Tiêm Tiêm đột nhiên đứng dậy, sai người trình đồ mới vừa tìm được đến trước mặt của Hắc đại nhân.

Là hai khối vải trên xiêm áo, một khối là lụa đỏ viền vàng trên trang phục của Huyện chủ, một khối là màu xanh lá mà hạ nhân Dung phủ dùng.

Hai tấm vải này vừa trình lên, Dung Định Viễn đều ngẩn ra, hấn gần như giống như người Mạc gia khẳng định chuyện này có liên quan tới Dung Noãn Tâm.

Hôm nay cả Kinh Thành, ai chẳng biết chỉ có một Huyện chủ là Dung Noãn Tâm, như vậy. . . . . Người giết hại Mạc Từ Hồng tới nay thật sự là Dung Noãn Tâm sao?

Mạc Tiêm Tiêm nở nụ cười lạnh, tròn tròn mắt hạnh, nổi giận nói: "Dung Noãn Tâm, ngươi có lời gì có thể nói?"

Khó trách Ngụy Quốc phu nhân khẳng định hung thủ này giết người chính là Dung Noãn Tâm, thì ra là họ đã sớm tìm được chứng cứ, cũng khó trách Hắc đại nhân dám công khai tới Định Bắc Hậu phủ lục soát, thì ra là, tất cả đều là một trò đùa bắt ba ba trong rọ mà thôi.

Mất hạnh của Dung Noãn Tâm nguy hiểm híp lại, khóe miệng cũng là nâng lên một nụ cười lạnh lùng, nàng vén tóc rồi bời trước trán, nói: "Chỉ bằng hai khối vải không biết tìm đến từ nơi nào, đã nhất định tội của ta, các người không khỏi có suy nghĩ quá kỳ lạ đi? Hắc đại nhân, ta có thể làm một cái giả thiết hay không, giả thiết tặc nhân muốn giả họa cho ta, nên tìm khối vải có màu sắc tương tự, đặt ở trong tay người chết, dùng để che giấu tai mắt người, khả năng như vậy, có hay không?"

"Chuyện này. . . . ." Hắc đại nhân chần chờ một chút, vẫn là đành hoàng gật đầu một cái: "Thật có có thể."

"Dung Noãn Tâm, rốt cục phải người gây nên hay không, chỉ cần lục soát viện của người là có thể biết rõ, nếu xiêm áo của Huyện chủ người tốt như lúc ban đầu, trong phòng của người cũng không có những kim khâu kỳ quái này, như vậy, chuyện này sẽ không liên quan tới người!" Mạc Tiêm Tiêm cũng không nhượng bộ chút nào.

Ả tiến lên một bước, đứng đối mặt với Dung Noãn Tâm, bốn mắt giao nhau, trong mắt của hai người cũng cất giấu hận ý làm cho người nhìn mà sợ.

Loại hận ý này bắt đầu từ kiếp trước truyền đến kiếp này.

Bắt đầu từ sau khi Dung Noãn Tâm sống lại ở lần đầu tiên thấy Mạc Tiêm Tiêm, loại hận ý này đã giống như mầm mống nảy mầm, không chút kiêng kỵ mọc rễ nảy mầm, nhưng Mạc Tiêm Tiêm lại là thế nào?

"Được, các người cứ lục soát đi, nhưng mà. . . . . Nếu xiêm y của Huyện chủ hoàn hảo không tổn hao gì, những Tú Hoa Châm này cũng không tìm được, các người lại nên làm như thế nào?" Dung Noãn Tâm cười lạnh, trong ánh mắt không có một chút sợ hãi và chột dạ, nàng thản nhiên nhìn về mọi người, cao ngạo giống như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Sắc mặt của Ngụy Quốc phu nhân chợt thay đổi một chút, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mạc Tiêm Tiêm, cuối cùng vẫn là làm quyết định: "Nếu chúng ta oan uổng Huyện chủ, như vậy, lão thân sẽ tự mình quý xuống châm trà nhận sai với người, như vậy, người có thể tha thứ?"

Chuyện châm trà nhận sai cũng nghĩ đến, những người này nghĩ thật đúng là đủ đơn giản, Dung Noãn Tâm nàng chính là chủ tử dễ bắt nạt như vậy sao?

Đang lúc ấy thì, bên ngoài lại truyền tới một tiếng báo kêu: "Viêm Thân Vương đến!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Chương 3.3

Edit: kaylee

Trong mắt người Mạc gia cũng thoáng qua vẻ hả hê, Hoàng thượng đây là phái người tới giúp Mạc gia các nàng, mọi người vội vàng hành lễ.

Thiên Mộ Diêu phát tay, sắc mặt nặng nề: "Không cần đa lễ, phụ hoàng nghe nói chuyện này, trong lòng lo lắng, cả đêm phái Bôn vương tới đây hỗ trợ điều tra, chuyện có tiến triển?" Trong giọng nói của Thiên Mộ Diêu mang theo chút bi thương.

Ngụy Quốc phu nhân gạt nước mắt, nghẹn ngào nói: "Tạ Hoàng thượng long ân, Hoàng thượng nhớ thương, là phúc phận của Mạc gia ta, chỉ là đứa nhỏ Từ Hồng này cũng là người bạc mệnh, còn không có vì nước phân ưu, đã bị tặc nhân làm hại, lão thân....."

Ngụy Quốc phu nhân khóc không thành tiếng, Tam Hoàng tử nói lời chính nghĩa an ủi: "Ngụy Quốc phu nhân chớ vội, chuyện nhất định sẽ được điều tra rõ ràng!"

Dứt lời, hần lập tức nhìn Hắc đại nhân ý bảo tiếp tục tra án.

Khuôn mặt của Dung Noãn Tâm không có biểu cảm gì nhìn Tam Hoàng tử một cái, trước mắt, còn không phân rõ rốt cuộc hần là địch hay bạn, vì vậy, nàng không dám ký thác hy vọng cao ở trên người hần.

"Người tới, lục soát viện của Dung tiểu thư!" Hắc đại nhân được lệnh, lập tức sắp xếp người đi lục soát viện của Dung Noãn Tâm trước tiên.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, hơi thở lạnh lùng nghi ngờ quanh quẩn trên không gian trong phòng, giống như chỉ cần một tiếng vang lập tức có thể kéo vang đêm đầy máu này.

Mạc Tiêm Tiêm lạnh lùng nhìn Dung Noãn Tâm, chỉ cảm thấy trên người phong cách nàng càng làm cho người ta phát hận, lqđ nàng càng biểu hiện khí định thần nhàn (bình tĩnh), Mạc Tiêm Tiêm càng hận.

Cô bởi vì nàng mà bị ly gián với dương, Huệ Như cũng bởi vì nàng mà cảm đủ, hôm nay ca ca của mình cũng bởi vì nàng mà chết, lại không nói đến cùng có phải Dung Noãn Tâm giết chết hay không, chỉ bằng khối vải triều phục của Huyện chủ kia, thì đã không thoát được quan hệ với nàng.

Ước chừng thời gian một nén hương trôi qua.

Người được phái đi lục soát lần lượt trở lại.

"Như thế nào?" Ngụy Quốc phu nhân lập tức đứng lên, nghênh đón.

Trên mặt Hắc đại nhân lộ vẻ ngượng ngịu lắc đầu, ý bảo thuộc hạ giữ mở triều phục Huyện chủ tìm được ra để Ngụy Quốc phu nhân nhìn cẩn thận.

Trên y phục còn lưu lại mùi rượu nhàn nhạt, hiển nhiên là mới vừa thay ra còn chưa kịp giặt sạch, chính là bộ mà Dung Noãn Tâm mặc vào cung tối nay kia.

Nhưng cẩn thận kiểm tra, lại là không có một chỗ có dấu vết bị xé rách.

Sắc mặt của Ngụy Quốc phu nhân đại biến, Mạc Tiêm Tiêm không thể tin nhảy lên, thét to: "Chuyện này..... Cái này không thể nào, Kinh Thành chính là chỉ có một Huyện chủ mà thôi!"

Quả thật, cả Kinh Thành to lớn chỉ có một món đồ Huyện chủ dùng như vậy, như vậy, mảnh vải trên tay ca ca níu lại từ đâu mà đến đây?

Hắc đại nhân mặt mũi quỳ gối trước mặt Viêm Thân vương, áy náy nói: "Mới vừa rồi lời nói của Huyện chủ cũng không phải không có lý, nếu có người có ý gài tang vật giả họa, cũng không loại bỏ khả năng tạo ra chứng cứ giả!"

Tất cả Tú Hoa Châm mới vừa tìm ra ở trong viện của Dung Noãn Tâm được trình lên, nhưng đều là Tú Hoa Châm bình thường nữ tử thường dùng trong ngày thường, và lại đều là tìm được ở trong phòng của hạ nhân, điều này làm cho trên mặt Hắc đại nhân càng thêm không có ánh sáng.

Ông cũng là nghe lời gièm pha của người khác, sao đó bí quá hoá liều, hôm nay ông đã thua thiệt với cả hai bên, vừa đắc tội Định Bắc Hậu, vừa lại trở thành công cụ cho người khác lợi dụng.

Nghĩ đến đây Hác đại nhân vừa giận vừa hờn, không nhịn được than thở.

"Nếu chuyện đã biết rõ, Ngụy Quốc phu nhân nhưng là còn có nghi ngờ gì?" Hình như Viêm Thân vương đã sớm liệu đến kết quả, cũng không giật mình, sắc mặt hân hạnh nhìn về phía Ngụy Quốc phu nhân.

Giọng nói là ân cần lễ độ, nhưng người nào không biết mới vừa rồi Ngụy Quốc phu nhân đã đồng ý châm trà nhận sai với Dung Noãn Tâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng vừa lạnh lẽo vừa nặng nề.

Thật lâu, hình như ánh mắt Viêm Thân vương vẫn giống như vô ý quét về phía Ngụy Quốc phu nhân, mặc dù không có nói rõ, l.q.d nhưng mà người Mạc gia vẫn hiểu, Viêm Thân vương đây là đứng ở bên phía Dung gia.

Cuối cùng Ngụy Quốc phu nhân vẫn kéo mặt mũi xuống, tiến lên một bước, nhận lấy chén trà Lương Thần đã sớm pha tốt, một tay nắm chặt đầu rồng quý một gối xuống.....

"Mẫu thân....."

"Tổ mẫu....."

Đại phu nhân và Mạc Tiêm Tiêm đồng thời lên tiếng kinh hô, hai người một trái một phải đỡ lão thái quân. Đây chính là vạn vạn không được, lão thái quân tôn quý bức nào, cả đời này cũng chỉ quý qua người trong hoàng gia và bà mẫu (mẹ chồng), hôm nay lại quý gối trước mặt một Huyện chủ nhỏ nhỏ.

"Ngụy Quốc phu nhân làm cái gì vậy? Noãn Tâm chỉ là một vãn bối, bị oan uổng cũng là việc nên làm, nơi nào chịu nổi lễ lớn như vậy của ngài, ngài nhanh chóng đứng dậy đi, không cần coi lời nói lấy làm thật."

Dung Noãn Tâm làm bộ hốt hoảng đưa tay ra, nhưng lại cứng ngắc dừng ở giữa không trung, trên mặt vô cùng lo sợ lại hơi nghi ngờ áy náy mang theo một chút kinh ngạc.

Nàng nói như vậy, lại làm cho vẻ mặt của Ngụy Quốc phu nhân tái đi, lời này bề ngoài là lễ nhượng bà, kì thực là đang cười bà già mà không nên nét, lần áp vẫn bối.

Thiên Mộ Diêu không nhịn được quay mặt đi, trong lòng cười thầm, khá cho nha đầu suy nghĩ linh xảo (linh hoạt gian xảo), rõ ràng mình được tiện nghi, còn giả bộ giống như người bị hại, dưới gối Ngụy Quốc phu nhân này nhưng là đã thật sự quý xuống, nếu nàng thật không chịu nổi, sớm đã nói lời này ra ngoài, lại cứ muốn ở sau khi Ngụy Quốc phu nhân hành đại lễ mới nói.

Quả thật là người không chịu thua thiệt.

Hác đại nhân ù rũ cúi đầu bồi lễ với Viêm Thân vương và Dung Định Viễn, vừa muốn dẫn thuộc hạ rời đi, lqđ lại thấy Mạc Tiêm Tiêm đột nhiên vọt tới, đôi tay dùng sức đẩy ở trên bả vai của Dung Noãn Tâm.

Vừa đẩy một cái, Dung Noãn Tâm lập tức không kịp đề phòng lui về phía sau hai bước lớn, trọng tâm thân thể toàn bộ rơi vào trên chân phải có mắt cá chân bị thương.

Nàng đau đến mức hít vào một hơi, đỡ ghé làm bằng gỗ cây lê bên cạnh thờ hồng hộc.

"Viêm Thân vương, Hác đại nhân, trên người Dung Noãn Tâm có vết thương, có người nhìn thấy trong quá trình nàng và ca ca ta lôi kéo bị té ngã, xin Viêm Thân Vương sai người nghiệm thương (kiểm tra vết thương) cho nàng!" Mạc Tiêm Tiêm cười lạnh nhìn Dung Noãn Tâm, trong mắt là khát máu điên cuồng.

Ngay từ hôm Thất Xảo tiết đó, ả đã hận nàng thấu xương.

Mình rơi hồ, Thiên Mộ Ly không chỉ không để ý tới ả, ngược lại còn che chở cho Dung Noãn Tâm ở trong khoang thuyền, sau đó, ả còn bị mọi người chê cười, mất hết mặt mũi, nghĩ đến đây, mặt của Mạc Tiêm Tiêm lập tức vặn vẹo vì hận ý.

Mọi người khẽ giật mình, vội thu lại bước chân bước ra.

Hác đại nhân khổ sở không biết nên như thế nào cho phải, mới vừa rồi, ông đã sai lầm một lần rồi, nếu lần này, lại tiếp tục oan uổng người tốt, không tránh được Thái hậu cũng sẽ truy cứu tới, dù sao cũng là được mắt của Thái hậu.

Dù sao cũng không giống người khác.

Đúng lúc này, một người bỗng nhiên tiến vào từ ngoài cửa, cẩm bào trắng ngà bao quanh thân thể có vẻ yếu đuối của hắn, vừa vào cửa, đã mang đến một hồi tiếng ho khan kịch liệt.

"Tâm nhi, sao nàng lại không cẩn thận như vậy, không phải hoàng tổ mẫu phân phó nàng không cần chạy loạn sao? Thế nào lại không nghỉ ngơi cho tốt mà lại đi ra?" Thiên Mộ Ly vô cùng nóng nảy bảo vệ Dung Noãn Tâm, thấp người nửa ngồi xuống, lqđđd cẩn thận kiểm tra vị trí mắt cá chân cho nàng, xác nhận mới vừa rồi Mạc Tiêm Tiêm đẩy một cái cũng không có đủ thương đến gân cốt của nàng, lúc này mới khẽ yên tâm một chút.

"Thất diện hạ?" Chẳng ai nghĩ tới Thiên Mộ Ly sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Hơn nữa, hần còn hạ tấm thân tôn quý ngồi xổm người xuống ở trước mặt Dung Noãn Tâm, trong mắt mọi người đều mang theo nghi ngờ, chỉ có hận ý ở trong lòng Mạc Tiêm Tiêm càng thêm nồng đậm.

Môi dưới của nàng gần như bị cắn ra máu, trong lòng vừa ghen tỵ vừa hận.

"Ồi, là như vậy, ngày hôm nay hoàng tử mẫu đệ Tâm nhi đi theo ma ma trong cung học quy củ một lúc, nàng quen lười biếng, kết quả đi giày trong cung vào lại bị trật chân!" Hình như lúc này Thiên Mộ Ly mới chú ý tới mọi người ở đây.

Trong mắt của hần thoáng qua một chút kinh ngạc, rồi sau đó lập tức phong đạm vân khinh giải thích.

Giống như hần thân mật với Dung Noãn Tâm chính là đã trải qua trăm ngàn lần, thoải mái quan tâm.

"Huyện chủ, xin lỗi!" Hai tay Hác đại nhân ôm quyền, nặng nề cúi lạy một cái, lập tức dẫn thuộc hạ vội vã rời đi.

Người ta ngay cả Thái hậu cũng thừa nhận, chân của nàng là bị trật ở hoàng cung, nếu ông còn tiếp tục truy cứu, chính là khiêu khích Thái hậu, cái tội danh này Hác đại nhân đảm đương không nổi.

Con người của Viêm Thân vương lóe lóe, ánh mắt rơi vào trên tay Thiên Mộ Ly đỡ bả vai của Dung Noãn Tâm.

Mạc gia người biểu hiện áy náy với Dung Định Viễn xong cũng vội vã rời đi.

Đội mọi người đi hết, lúc này Dung Noãn Tâm mới hít một hơi thật sâu, trên mặt là một mối không nhìn được, nếu không phải nàng cho người chuẩn bị một bộ giống như đức triều phục của Huyện chủ, lo sợ rằng tối nay sẽ gặp họa.

Một đêm sóng gió này nhìn như đã kết thúc như vậy rồi, nhưng Dung Noãn Tâm lại biết, còn có một người, nàng đã bỏ sót, chính là người chỉ điểm Mạc Từ Hồng gây rối với mình.

Rốt cuộc là ai? Đại phu nhân? Quả quyết không thể nào, dù ả ác độc thế nào, cũng tất nhiên sẽ không lấy tánh mạng của chất tử của chính mình để đánh cược.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Mạc Tử Hồng Chết 4

Edit: kaylee

Nghĩ tới nghĩ lui, hần là không có một chút đầu mối.

"Tiểu thư, trà hôm đó, Tráng Tử làm cho người ta đi ra ngoài nghiệm qua rồi, quả thật có vấn đề!" Trở lại viện, đóng cửa và cửa sổ, lo lắng Lương Thần thổi tắt ngọn nến trong phòng, lúc này mới ghé vào tai của Dung Noãn Tâm nhỏ giọng nói.

Quả nhiên là có người âm thầm động tay động chân, hai mắt của Dung Noãn Tâm khẽ kịp lại.

"Phân phó, mấy ngày nay để người trong viện không nên tùy ý ra cửa, cũng không cần xung đột với người của viện khác, nương ta nơi đó, người phải người đáng tin cậy qua truyền một lời, không cần tự mình đi!"

Lương Thần không hiểu nhìn Dung Noãn Tâm, lại không biết vì sao nàng an bài như vậy, nhưng tỉ mỉ nghĩ, tâm tư của Dung Noãn Tâm, như thế nào những hạ nhân như bọn họ có thể thấu hiểu được.

"Tráng Tử, ra ngoài!" Lương Thần mới vừa lĩnh mệnh đi ra ngoài, Dung Noãn Tâm đã kêu một tiếng với chỗ tối.

Quả thật, có một bóng người đi ra từ chỗ tối, chính là Tráng Tử.

"Tiểu thư."

"Tra được như thế nào?" Dung Noãn Tâm nhú lông mày, vừa hỏi phủ, nàng đã âm thầm phân phó Tráng Tử tra xét chung quanh đây có người đáng nghi ra vào hay không, Mạc Từ Hồng chết đi, làm cho nàng nổi lên cảnh giác, mình hiện tại vẫn là quá yếu, lo lắng nếu người tới thật muốn lấy tính mạng của nàng, chỉ sợ là dễ như trở bàn tay.

Tráng Tử tiến lên trước một bước, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, chính ta ở nơi này trốn nửa ngày, phát hiện thật có người đáng nghi ra vào, sau này tiểu thư

vẫn là phải cẩn thận hơn!"

Nàng đoán quả nhiên không sai, Dung Noãn Tâm khép cặp mắt, nặng nề thở ra một hơi, trong đầu có một sợi dây cung đang căng thật chặt, nàng giờ giờ lên tay, ý bảo Tráng Tử lui xuống đi.

Liên tiếp mười ngày, thời tiết đều là vô cùng lạnh, mắt thấy trận tuyết rơi đầu tiên năm nay đã sắp tới, Dung phủ cũng là vắng lạnh đến mức khiến cho cuộc sống ngập tràn lo sợ, hạ nhân Di Tâm viện nghe theo phân phó của Dung Noãn Tâm, đều tận lực không ra khỏi cửa.

Dung Noãn Tâm trừ sáng chiều phụng dưỡng, cũng là cả ngày núp ở trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng luyện chữ một chút.

Tần thị bên kia cũng bình an vô sự, nha đầu Hương Xảo này cũng coi là chăm sóc Tần thị chu đáo, Dung Noãn Tâm đã âm thầm thương qua nàng nhiều lần rồi.

Ngày hôm đó, trời đông giá rét rơi trận tuyết đầu tiên, ánh mặt trời cuối cùng phủ xuống nhân gian.

Trong một đêm, đất trời giống như là khoác lên màu sắc tinh khiết, bụi bẩn, tội ác, xấu xí thế gian, đều giống như bị đặt ở phía dưới tuyết trắng lúc này đây.

"Tiểu thư, thiệp mời của Đức Hình Quận chúa!" Sáng sớm, Mỹ Cảnh đã vui rạo rức chạy vào.

Dung Noãn Tâm mở ra nhìn xem, Đức Hình Quận chúa mời nàng cùng nhau tới Vọng Nguyệt Lâu thưởng tuyết.

Ấn tượng của nàng đối với Đức Hình Quận chúa không tệ, nghĩ đến mấy lần trước, Đức Hình Quận chúa đã từng giúp nàng, lqddd Dung Noãn Tâm nhưng là cũng không tiện từ chối, chỉ đành phải đổi một bộ xiêm áo vừa dầy vừa nặng ở dưới ánh mắt mong chờ của Lương Thần Mỹ Cảnh, dâng lên túi nước ấm, đi ra cửa.

Tuyết rơi xuống, hình như cả đất trời đều sáng rỡ lên trong một đêm, ra khỏi phủ mới biết, thì ra là ở dân gian, trận tuyết rơi đầu tiên có ý nghĩa quan trọng, hai bên đường phố đều là hài đồng chơi đùa, trên mặt Dung Noãn Tâm cũng lộ ý cười nhẹ nhàng, thì ra là đứa bé sinh ở nhà dân chúng bình thường có thể cười đến xán lạn như thế!

Nàng đã không nhớ ra được đã bao lâu mình không có cười mở như vậy.

Trên hồ Lạc Dương đã kết thành băng thật dày, có người đánh đánh gõ gõ ở trên hồ băng, điêu khắc chế tạo hình dáng khác nhau, nhìn qua một thoáng, hẳn là cực kỳ náo nhiệt.

Xuống xe ngựa, Dung Noãn Tâm trực tiếp lên phòng chữ Thiên số một, Đức Hình Quận chúa sớm đã chờ ở bên trong, thấy Dung Noãn Tâm đi vào, nàng thân thiện đứng dậy: "Ngươi đã tới, ta còn lo lắng ngươi không đáp ứng lời hẹn của ta đây!"

Đức Hình bụng miệng cười, hai người giống như là tỷ muội quen biết đã nhiều năm, không hề có lễ nghi xã giao kia nữa.

"Làm sao lại như vậy? Quận chúa muốn hẹn, Noãn Tâm không dám không nghe theo nha!"

Dung Noãn Tâm ngồi xuống ở bên cạnh lò sưởi, Lương Thần cởi xuống áo choàng vừa dầy vừa nặng trên người thay nàng, lqđ Mỹ Cảnh đặt túi nước ấm vào trong tay nàng, trên người lập tức nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đức Hình có chút hưng phấn chỉ vào hồ băng náo nhiệt kia, nói: "Noãn Tâm, ngươi xem, nghe nói tới nay băng đẳng nơi này sẽ sáng lên, chúng ta cùng nhau đi ngắm đi!"

Dung Noãn Tâm gật đầu một cái, nhìn sang theo dấu tay của Đức Hình, trên mặt hồ mịt mờ, mặt nước vốn trong xanh đã ngưng kết thành một mảng trắng tinh khiết.

Từ xa nhìn lại, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, vô cùng tự tại.

"Nghe nói Viêm Thân vương và Thất điện hạ, tới nay cũng tới ngắm!"

"Vậy sao? Vậy chúng ta nhanh chóng chiếm một vị trí, đến lúc đó cũng tiện chào hỏi hai vị Điện hạ!"

"Ta xem ngươi là gấp đến độ muốn chết đi, chào hỏi là giả, muốn làm cho Điện hạ chú ý mới là thật?"

Ngoài cửa vang lên một tiếng cười duyên mềm mại của nữ tử, trái tim Dung Noãn Tâm run lên, thì ra là hán cũng tới.

"Noãn Tâm, ngươi làm sao vậy?" Đức Hình thấy nàng lâu không nói, lo lắng hỏi.

"Ta đột nhiên cảm thấy thân thể có chút không khỏe, sợ rằng buổi tối không thể bồi Quận chúa rồi!" Nàng miễn cưỡng nâng lên một nụ cười, trên mặt đã lộ ra chút trắng bệch rồi.

Hôm đó, nàng không biết vì sao hán muốn bảo vệ nàng, nhưng ở trong lòng của nàng, cho dù hán làm nhiều hơn nữa, lq.d cũng không thể làm mất đi hận ý đời trước của nàng.

"Vậy thì mau mau trở về phủ, người xem người, không thoải mái thì không tới, nhất định là rất khó chịu đi!" Đức Hình Quận chúa thấy sắc mặt của nàng đã trở nên trắng bệch, lập tức sai người lấy áo choàng túi nước ấm, chuẩn bị đưa nàng lên xe.

Nàng đi vô cùng vội vàng, cho tới ở khúc quanh và vào ngực một người.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Nàng vội vàng xin lỗi, cũng không ngần ngại, đã muốn tiếp tục đi về phía trước, cánh tay lại bị người nắm chặt kéo lại.

"Thế nào? Là nghe nói Bản Điện Hạ muốn tới, nên người muốn đi sao?"

Sau giữa trưa ánh mặt trời màu vàng khúc xạ trên nền trời trắng xóa làm trên mặt hân gần như trong suốt, lại thêm mấy phản ánh khí, hân cúi đầu nhìn nàng, con người sâu thăm thẳm, đen nhánh giống như bầu trời đêm.

Chẳng bao lâu sau, mình đã say ở trong đôi mắt như vậy, chẳng bao lâu sau, mình đã hận đôi mắt như vậy thấu xương.

Cười lạnh, nhếch môi, nàng đã sớm học xong tự bảo vệ mình: "Điện hạ nói quá lời, thân thể thần nữ khó chịu, không tiện ở lâu!"

"Vậy sao? Dung tiểu thư ngược lại rất quen thuộc qua cầu rút ván." Thiên Mộ Ly hí nhả con người, càng thêm tò mò đối với việc nàng cố ý xa cách.

Năm lần bảy lượt, nàng làm như không thấy hân.

Mình làm chuyện tốt, còn bị nàng khinh bỉ, Thiên Mộ Ly có chút tự giễu, bắt đầu từ khi nào, hân lại trở nên thích làm tiện mình như vậy?

"Thần nữ không hiểu Điện hạ đang nói cái gì." lqđ Nàng vẫn giả bộ ngu trước sau như một, cũng không muốn liếc hân nhiều hơn một cái nữa.

"Hôm nay Bản Điện Hạ vừa lúc mang theo thầy thuốc ở bên người, khám cho Dung tiểu thư một chút cũng không sao!" Khóe môi Thiên Mộ Ly chứa đựng ý cười, phong thanh vân đạm chỉ nhả gian ở một bên, ý bảo người phía sau lấy ra tờ hồng chuẩn bị chẩn bệnh. (L: mọi người xem phim cổ trang chắc đều thấy cảnh thái y dùng sợi dây đỏ để bắt mạch khám bệnh rồi đúng không ^^ ở đây cũng dùng cách đó nhé)

Người này Dung Noãn Tâm nhận được, chính là một trong tứ đại theo hầu (bốn tùy tùng) ở bên cạnh Thiên Mộ Ly, được xưng y thánh Đỗ Phi!

Đức Hình Quận chúa nhìn ra được có chút vấn đề, cố che môi nở nụ cười, phụ họa nói: "Cũng tốt, khó có khi Thất điện hạ có lòng như vậy, Noãn Tâm hãy để Đỗ thần y khám xem một chút đi! Hân lợi hại hơn những thái y hoàng cung kia nhiều!"

Ngay cả Đức Hình cũng nói như vậy, Dung Noãn Tâm có loại kích động nổi đóa.

Chỉ đành phải vào trong phòng, duỗi tay, buộc tờ hồng vào mặc cho Đỗ Phi chẩn bệnh.

Ước chừng thời gian nửa ly trà nhỏ đã qua, Đỗ Phi thu tờ hồng, trên mặt chứa đựng ý cười nói: "Thân thể Huyền chủ ngược lại không sao, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?" Đức Hình Quận chúa đã vượt lên trước một bước hỏi.

"Chỉ là đã kết oan duyên khó hiểu với Điện, thuộc hạ khai một phương thuốc, ít ngày nữa là sẽ khỏi hân!"

"Ha ha....." Nghe đến đó, Đức Hình đã không nhận được nở nụ cười, không ngờ bên cạnh Thất điện hạ luôn luôn trầm mặc ít nói cũng có người thú vị như vậy.

Gương mặt của Dung Noãn Tâm đã đen lại, cũng không kịp cáo biệt với Đức Hình, lập tức quăng tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Chương 4.1

Edit: kaylee

Gương mặt của Dung Noãn Tâm đã đen xuống, cũng không kịp cáo biệt với Đức Hình Quận chúa, lập tức quăng tay áo rời đi.

Thiên Mộ Ly bất đắc dĩ cười cười.

Dung Noãn Tâm mới ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu, đã chạm mặt một vị nữ tử ăn mặc diêm dúa lòe loẹt đi tới, mùa đông, lqđ người này lại có thể mặc một bộ lễ quần màu hồng, mặc dù khoác một cái áo choàng da chồn, lại vẫn có vẻ mỏng manh như cũ, đồng tâm hoa đầy đầu đặc biệt chói mắt.

Thoạt nhìn, quả thực là tục không chịu được.

"Ôi..... Đây không phải là tiểu thư của Dung gia sao?" Lúc này nữ tử cũng nhìn thấy Dung Noãn Tâm, giọng nói lạnh lạnh vang lên, đề cao giọng, mang theo nụ cười ý vị không rõ.

Chính là nhi nữ của Lưu Thượng Thư bị Dung Noãn Tâm hạ thấp ở trên cung yến lúc trước, Lưu Yên Nhiên.

"Lưu tiểu thư, xin nhường đường!" Dung Noãn Tâm cũng không đáp lại nàng, mà là lạnh lùng lướt nhẹ qua thân thể cản đường của nàng, sắc mặt không phải rất tốt.

Từ nhỏ Lưu Yên Nhiên đã được nuông chiều quen, thấy Dung Noãn Tâm không nể mặt nàng một chút nào, đốm lửa trong đầu kia lại bị đốt lên, lúc trước, Dung Noãn Tâm vẽ một bức khuynh thành, còn được bề hạ thân phong làm Huyện chủ tam phẩm.

Từ trong đáy lòng nàng cho rằng, nếu không có Dung Noãn Tâm chen vào, phong hàm kia vốn nên là của nàng.

Mặc dù nàng cũng được chút ban thưởng, lại xa xa không có tôn quý bằng danh hiệu của Dung Noãn Tâm.

Lưu Yên Nhiên bị Dung Noãn Tâm lướt qua, thân thể khẽ nghiêng sang bên cạnh, nàng chỉ cảm thấy lửa giận thiêu đốt trong lòng, Lqđ mặt thoa phấn khắp nơi nâng lên, vươn tay cản Dung Noãn Tâm lại nói: "Chỉ là một thứ nữ không lên được trên mặt bàn, người còn tưởng rằng mình thật là kim chi ngọc diệp sao? Nghe nói mẫu thân của người ngay cả danh phận cũng không có, không chừng là đã nữ nhân từ nơi nào tới....."

Lưu Yên Nhiên nói lời chanh chua, cộng thêm giọng nói của nàng vốn là lạnh lạnh, nghe vào trong lỗ tai người chỉ cảm thấy vô cùng chói tai.

‘Ba’ một tiếng, Dung Noãn Tâm giơ tay lên, không chút do dự lập tức đánh ở trên mặt của Lưu Yên Nhiên.

Lưu Yên Nhiên sững sốt trợn mắt nhìn thật lâu mới phản ứng được, nàng tức giận đến mức ngón tay phát run, chỉ vào Dung Noãn Tâm quát to lên: "Người dám đánh ta? Ngày hôm nay ta không dạy dỗ người một chút thì không thể!"

Sao Lưu Yên Nhiên có thể là đối thủ của Dung Noãn Tâm, dù sao cũng là người đã từng làm việc nặng, bất luận là độ linh xảo hay là lực độ đều là sâu hơn Lưu Yên Nhiên một bậc.

Tay của nàng ta còn chưa giơ qua đỉnh đầu, đã bị Dung Noãn Tâm dùng một tay giữ chặt, hung hăng vặn ngược lại sau lưng của nàng ta, đau đến mức Lưu Yên Nhiên ‘oa oa’ kêu lên.

"Đánh người thì thế nào? Bỏn Huyện chủ dạy dỗ một thiên kim của Thượng Thư, chẳng lẽ còn phải được người khác đồng ý hay sao?"

Cho dù Dung Noãn Tâm không có thực quyền, nhưng dù sao người ta cũng là Huyện chủ tam phẩm Hoàng thượng ban cho, lqđ đánh một tiểu thư không có phẩm cấp, thì cũng chẳng có gì không ổn, cho dù Lưu Yên Nhiên bẩm báo đến chỗ Hoàng thượng, cũng không có ai sẽ nói Dung Noãn Tâm sai lầm rồi.

Ý thức được mình không chiếm được chỗ tốt gì ở nơi này của Dung Noãn Tâm, Lưu Yên Nhiên vừa giận vừa tức, vừa ngẩng đầu lại thấy Thiên Mộ Điều xuống xe ngựa, đang đi tới phương hướng Vọng Nguyệt Lâu này.

Lòng của nàng ta nảy ra một kế, cố ý néo thân thể một cái, Dung Noãn Tâm vốn cũng không muốn tổn thương nàng ta, nên buông ra kiềm chế tay của nàng, nào biết Lưu Yên Nhiên lại cố ý té ngã trên đất, liên tiếp kêu đau.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thiên Mộ Điều vừa đi tới đây, đã nhìn thấy Lưu Yên Nhiên té xuống đất đáng vẻ khổ sở không chịu nổi, hấn ngược lại không có ấn tượng gì đối với nữ nhân này, chỉ nhớ mang máng là họ Lưu, nhưng ngày hôm nay người có thể đặt được chỗ ở Vọng Nguyệt Lâu này, không giàu cũng quý, nữ tử này nhất định không phải người nhà bình thường.

"Vương Gia, Vương Gia cứu ta, thần nữ cũng chỉ xúc phạm Đức Vinh Huyện chủ mấy câu, Đức Vinh Huyện chủ đã muốn xé nát miệng của thần nữ, Vương Gia cứu ta....."Lưu Yên Nhiên che miệng thấp giọng khóc, đáng vẻ thật đáng thương.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng lườm nàng một cái, không nhịn được nhắc nhở: "Lưu tiểu thư, lq.d người không cần chảy quá nhiều nước mắt, nếu phấn trên mặt bị trôi, lại thật sự trông giống tôm tép nhãi nhép rồi!"

Lúc này Lưu Yên Nhiên mới nhớ tới trên mặt mình bôi một lớp thật dày phấn, nàng vội vàng lau khô miễn cưỡng nặn ra vài giọt nước mắt, như cũ che khăn nhẹ nhàng nức nở.

Thiên Mộ Điều cười đến ghen, ho nhẹ hai tiếng, cô làm ra vẻ lạnh nhạt hỏi "Hả? Đức Vinh Huyện chủ có thể xé nát miệng của Lưu tiểu thư?"

"Chuyện này..... Thần nữ thật là sợ, cầu xin Vương Gia cứu thần nữ!" Hai mắt Lưu Yên Nhiên chột lóe, điềm đậm đáng yêu nhìn Thiên Mộ Điều, trong lòng buồn bực vì sao hấn còn không đưa tay kéo mình dậy.

Đúng lúc này, Thiên Mộ Điều lại trêu ghẹo nói: "Vậy thì xin Huyện chủ xé rách miệng của Lưu tiểu thư đi, Bỏn vương cũng tiện làm chủ cho Lưu tiểu thư!"

Phi.....

Dung Noãn Tâm không nhận được bật cười, gương mặt nhìn Thiên Mộ Điều một cái, phối hợp nói: "Vậy bản Huyện chủ không thể làm gì khác hơn là làm như vậy."

Dứt lời, nàng lập tức lệnh Lương Thần Mỹ Cảnh một trái một phải áp chế Lưu Yên Nhiên.

Mặc dù tỷ nữ của Lưu Yên đứng ở phía sau dậm chân gấp gáp, nhưng người ta một là Huyện chủ, một là Vương Gia, làm sao họ có lá gan tiến lên ngăn lại?

"Huyện chủ tha mạng, Huyện chủ tha mạng, thần nữ hiểu rõ sai rồi....." Lưu Yên Nhiên thấy Dung Noãn Tâm thật tới, đã sớm bị sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, kêu khóc tha mạng rồi.

Dù sao cũng chỉ dọa nàng một chút thôi, Dung Noãn Tâm và Thiên Mộ Điều nhìn nhau cười một tiếng, giờ giờ lên tay, ý bảo Lương Thần Mỹ Cảnh thả người ra.

Làm sao Lưu Yên Nhiên còn có ý định làm Thiên Mộ Điều vui vẻ, vừa đứng lên, lập tức giống như thò chui vào xe ngựa nhà mình, trở về phủ.

"Dung tiểu thư, nếu đã đi ra, làm sao lại vội vã trở về như thế, mắt thấy bóng đêm đã phủ xuống, qđ tượng đá trên Lạc Dương hồ này nhưng Kinh Thành nhất tuyệt (một trong những cảnh đẹp nhất), khó được trận tuyết rơi đầu tiên năm nay hạ được tốt như thế, lưu lại xem một chút không tệ nha!"

Thiên Mộ Điều cười làm một dấu tay mời, Dung Noãn Tâm nhưng là cũng không chối từ nữa.

Mới vừa rồi nàng vội vã rời đi, chính là bởi vì không muốn gặp lại Thiên Mộ Ly.

Mà Thiên Mộ Điều lại giống như là đoán được tâm tư của nàng, cố ý chọn nhả gian ở chỗ khuất nhất, cứ như vậy, cơ hội gặp mặt Thiên Mộ Ly, cũng nhỏ đi rất nhiều.

"Nghe nói Dung tiểu thư đặc biệt yêu thích Hồng Tảo cao (bánh táo đỏ) nơi này, Bồn vương cố ý làm cho người ta giữ lại một phần, Dung tiểu thư mau nếm thử đi!"

Tuy Thiên Mộ Điều nói vân đạm phong thanh, nhưng Dung Noãn Tâm vẫn là hơi có chút kinh ngạc, ngay cả sở thích của nàng hẳn cũng mò rất rõ ràng, rốt cuộc người này có ý đồ gì, đã trải qua hai đời, nàng mới sẽ không ngây thơ cho rằng, Thiên Mộ Điều coi trọng nàng.

"Đa tạ ý tốt của vương gia!" Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, sắc mặt như thường nói cảm ơn.

Đối với việc Thiên Mộ Điều cố ý lấy lòng, nàng cũng không có biểu hiện vô cùng mừng rỡ, qđ điều này cũng làm cho mặt mũi của Thiên Mộ Điều có chút không nín được, lại nói, đây là lần đầu tiên hắn đi hỏi thăm sở thích của một nữ tử.

Nào biết, đôi phương nhưng lại không có hợp tác.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16: Chương 4.2

Edit: kaylee

"Lần trước nghe Dung tiểu thư chỉ điểm, Bồn vương đã diệt trừ rất nhiều mật thám Thái tử đặt nằm vùng ở bên cạnh bản vương, như thế còn phải đa tạ Dung tiểu thư!"

Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, chính là chỉ Thiên Mộ Điều, hẳn biết rõ người trong miệng Dung Noãn Tâm không phải Thái tử, thế nhưng hắn lại càng muốn vận vẹo ý tứ của Dung Noãn Tâm, tiến tới thử dò xét sự trung thành của nàng đối với hắn.

"Viêm Thân vương nói quá lời, Noãn Tâm cũng chỉ là một nữ tử, nơi nào hiểu được chỉ điểm cái gì, huống chi lúc trước Noãn Tâm cũng không có nói cái gì, là Vương Gia đa tâm!"

Tốt cho Thiên Mộ Điều, lại muốn bắt nàng, không có cửa đâu!

Miệng hắn nói rất nhiều mật thám ‘Thái tử’ đặt nằm vùng ở bên cạnh hắn, nhưng Dung Noãn Tâm lại chưa từng nhắc tới Thái tử.

Từ trước tới nay, Thiên Mộ Điều và nàng cũng chỉ là vài lần duyên phận, chưa nói tới hiểu rõ nhau, nàng không có lý do gì giao tính mạng của chính mình đến trên tay của hắn.

Nghe lời nói của Dung Noãn Tâm, Thiên Mộ Điều đột nhiên ngửa đầu cười phá lên, đôi mắt phượng hẹp dài híp thành hai đường cong đẹp mắt, lại mang theo vài phần mỉa hoặc câu lòng người, dương cương và dịu dàng cùng tồn tại, sáng lãng và thâm trầm cùng tồn tại, mẫu thuẫn kết hợp, lại có lực hút chí mạng.

Tốt cho một nữ tử ý định thâm trầm, những lời nói cũng đối với hần phòng bị có thêm, lúc Thiên Mộ Điều thử dò xét nàng, đồng thời nàng cũng đang thử dò xét Thiên Mộ Điều.

Hần không khỏi cẩn thận quan sát nàng, nếu là nữ tử bình thường, hần cần gì phí nhiều miệng lưỡi như vậy, rất dễ dàng có thể dụ được đối phương ngoan ngoãn để cho hần sử dụng.

"Huyện chủ là không tin Bồn vương sao? Chúng ta theo như nhu cầu, ta giúp người lấy được thứ người muốn, người nói cho ta biết, điều người biết, như vậy không phải rất tốt sao?"

Vòng vo với người quá thông minh, chỉ sẽ càng dây dưa càng chặt, Thiên Mộ Điều hiểu đạo lý này rất sâu.

Đề nghị này nghe có vẻ không tệ, chỉ là, nếu nàng thật nói hết những gì mình biết với hần, như vậy, khó bảo toàn ngày sau lúc nàng không còn giá trị lợi dụng, hần sẽ nổi sát tâm.

Cần nhắc một chút, cũng là nàng bị thua thiệt rồi.

"Làm sao ta biết Vương Gia là thật lòng muốn cùng ngồi lên một cái thuyền với ta hay không, nếu ngày nào đó sóng cao rồi, lqđ thuyền này lật, chẳng phải tiểu nữ tử sẽ chết đuối trong sông sao?" Dung Noãn Tâm không nhanh không chậm cầm lên một khối Hồng Tảo cao đặt ở trong miệng từ từ thưởng thức, mùi vị quả thật không thể so với ban đầu rồi.

"Huyện chủ cần như thế nào mới có thể tin tưởng Bồn vương?" Thiên Mộ Điều nhíu lông mày, cuối cùng nói trúng tim đen.

"Nếu Viêm Thân vương đã khoái nhân khoái ngữ (thẳng thắn), như vậy Noãn Tâm sẽ nói thẳng, Noãn Tâm muốn nhờ Vương Gia tra Bình Tây Vương Thế tử một chút, càng chi tiết càng tốt!"

Nửa khối ngọc kia vẫn vang vọng ở trong đầu nàng, cùng với ánh mắt hóm hỉnh Thái hậu nhìn nàng, Dung Noãn Tâm vẫn là cảm thấy hình như ở bên trong sâu xa nam tử kia có quan hệ nào đó với mình.

Nhưng trước mắt mình năng lực có hạn, muốn dò xét chuyện của Bình Tây Vương, còn không có năng lực kia.

Thiên Mộ Điều không ngờ tới nàng có yêu cầu này, ngăn ra, mới tiếp lời nói: "Được."

"Ta tới tìm Huyện chủ tỷ tỷ, vì cái gì các người ngăn ta lại?"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng ồn ào, Dung Noãn Tâm đã nghe ra, chính là giọng nói của Dung Huệ Kiều, lqđ nàng nhất định là nhìn thấy theo hầu của Thiên Mộ Điều ở bên ngoài, mới có thể tìm tới chỗ này.

Nàng nhưng là nhớ, đời trước, hai tỷ muội này tranh đến chết đi sống lại vì người nam nhân này.

"Điện hạ, là xá muội!" Nàng nhíu lông mày, khẽ nhấp một ngụm trà.

Thiên Mộ Điều 'hả?' một tiếng, lập tức giọng tay ý bảo bên ngoài người để Dung Huệ Kiều đi vào. Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười, trong mắt hàm chứa một chút hài hước, ngẩng đầu nhìn Dung Huệ Kiều mặt mang thẹn thùng đi vào.

"Huệ Kiều thỉnh an Huyện chủ tỷ tỷ." Dung Huệ Kiều vừa đi vào lập tức phía quy củ chào Dung Noãn Tâm một cái, rồi sau đó giống như là kinh ngạc Thiên Mộ Điều cũng ở đây, lại vội vàng hạ thân, thẹn thùng e lệ nói: "Viêm Thân vương cũng ở đây? Thật là đúng dịp!"

Dung Noãn Tâm cười đến ghen, nước trà trong miệng nuốt nửa thì phun ra ngoài.

Không nói đến ngôn hành cử chỉ của Dung Huệ Kiều, chỉ nhìn một cách đơn thuần cách ăn mặc của nàng,..... Đây đầu trâm hoa, hai bên trái phải búi tóc đều cắm hai cây trâm vàng cực lớn, nhiều son dây phấn, toàn thân cũng lộ ra một khí tức quý phụ tọc không chịu được.

Rõ ràng là cô nương chưa có gả người, dáng dấp vốn cũng coi như là thanh tú động lòng người, lại trang điểm cho mình thành dáng vẻ nhà giàu mới nổi này, làm cho người ta nhìn thấy đều có cảm giác ăn phải ruồi bọ.

Hơn nữa, nàng rõ ràng là nhìn thấy thị vệ của Thiên Mộ Điều ở đây, mới có thể tìm tới đây, lại còn không biết xấu hổ dựa vào lý do Dung Noãn Tâm

"Vị này là?" Thiên Mộ Điều im lặng tròn hai mắt, người này ăn mặc cũng quá khoa trương rồi, ăn mặc quả thực là tọc không chịu được, trừ lộ ra việc nàng là một người có tiền, thì không có những ngụ ý khác nữa.

Về mặt của Dung Huệ Kiều có chút hoảng hốt, sắc mặt khẽ biến thành đỏ lên, từ lúc nàng bắt đầu vào cửa nhìn thấy Thiên Mộ Điều kia, trái tim của nàng đã bắt đầu 'bùm, bùm' nhảy không ngừng, giống như là nai con chạy loạn.

Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Mộ Điều, Dung Huệ Kiều đã ghi tạc khuôn mặt tươi cười khí tức dương cương mười phần kia ở trong lòng, lqđ

tư thế oai hùng trên lưng ngựa, bữa tiệc đón gió tẩy trần kia hẳn ôn hòa cười một tiếng, ấm áp giống như lò thạch cao, làm cho nàng âm thầm ghi tạc vào trong lòng.

Mỗi lần lúc đêm khuya vắng người, nàng lại tâm tâm niệm niệm dáng vẻ của Thiên Mộ Diêu, trong lòng cũng ảo tưởng có một ngày có thể rúc vào bên cạnh hắn.

"Vị này là đường muội của thần nữ, Dung Huệ Kiều!"

Nói như vậy, Dung Noãn Tâm cũng là gọi Dung Huệ Kiều một tiếng, nàng mới phản ứng được, vội vàng lại thẹn thùng vén áo thi lễ với Thiên Mộ Diêu, lúc này mới đứng lên.

"Vương Gia, Thái tử điện hạ đến!" Đúng lúc này thị vệ ngoài cửa vội vàng đi vào bẩm báo.

Thiên Mộ Diêu mới vừa đứng dậy, tiếng cười sang sảng của Thái tử đã truyền vào từ ngoài cửa: "Hoàng đệ, làm sao tới thưởng tuyết cũng không mời Bồn cung cùng tới?"

Thiên Mộ Thần vừa vào cửa, lại nhìn thấy trong gian phòng trang nhã này còn có hai nữ tử, thì hài hước nói: "Hoàng đệ thật là có nhã hứng, khó trách không mời Bồn cung!"

Lời này của hắn ý vị sâu xa, cặp mắt hí một cái, lưu luyến không dời ở trên mặt Dung Noãn Tâm, vô cùng can rở vô lễ.

"Thần nữ tham kiến Thái tử điện hạ!" Cho dù trong lòng vô cùng chán ghét, lqđ~ nhưng ở bên trên mặt Dung Noãn Tâm vẫn treo nụ cười nhẹ nhàng trong ngày thường này như cũ, làm cho người ta thật đoán không ra cảm thụ chân thực.

Thái tử cười ha hả, tiến lên một bước, cầm cổ tay của Dung Noãn Tâm, tự mình đỡ nàng lên.

Cặp mắt lại nhìn chòng chọc vào gương mặt nhu mì xinh đẹp của nàng, nụ cười càng thêm không chút kiêng kỵ.

Hai mắt Thiên Mộ Diêu khẽ hí một cái, tầm mắt dừng lại ở cổ tay Dung Noãn Tâm của Thái tử, chuyển động nhãn ngọc ở ngón giữa một cái: "Hoàng huynh, ngồi xuống uống một ngụm trà đi!"

Chẳng biết tại sao, trong tim của hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Hắn không thích có người đụng vào Dung Noãn Tâm, lúc trước ở Dung phủ, hắn đã phát giác sự khác thường của mình, nhìn thấy Thiên Mộ Ly quan che chở tâm Dung Noãn Tâm như thế, hắn lại cảm thấy trong lòng giống như bị người chặn tảng đá, thật muốn đi lên tách ra đôi tay đụng vào Dung Noãn Tâm kia.

Nhưng mà, nhưng nếu hắn vì điều này mà nổi lên xung đột với Thái tử ở đây, như vậy..... Chuyện Thiên Mộ Ly bị ám sát lúc trước, sẽ gặp bị người lần nữa nhắc đến.

Chuyện kia, gần như tất cả mọi người đều cho là Thái tử gây nên, Hoàng thượng cũng vì vậy mà lạnh nhạt với Thái tử hơn không ít, lqđ nếu để cho người biết chuyện kia là một tay hắn bày ra để giả họa cho Thái tử, như vậy..... Toàn bộ tiền đồ tương lai của hắn sẽ mất hết.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Liên Thủ 3

Nghĩ tới đây, Thiên Mộ Diêu cười cười, cũng không có lập tức che chở Dung Noãn Tâm, mà là cố ý chuyển tầm mắt, thân thiện mời người đến bên bàn ngồi xuống.

"Thái tử điện hạ thật là đúng dịp, ngày hôm nay cũng là đến thưởng tuyết sao?" Dung Noãn Tâm không để lại dấu vết lui về sau một bước, đứng thẳng người, quay người lại, ngồi ở bên cạnh Thiên Mộ Diêu.

Tuy nói đây không phải là ở hoàng cung, nhưng người ta là Thái tử, đặc tội không nổi.

Thiên Mộ Thần cười ha hả, cũng không ngại Dung Noãn Tâm cố ý né tránh và xa cách, ngược lại làm cho hứng thú đối với nàng trong lòng hắn càng thêm nồng đậm, lqđ quá khứ đều là nữ tử ôm ấp yêu thương đối với hắn, còn chưa từng thấy qua có nữ nhân tránh hắn như rắn rết, người Thái hậu xem trọng, quả thật là không giống bình thường.

"Đây cũng là duyên phận, Huyện chủ không cần xấu hổ, bởi Bồn cung uống một chén!" Thiên Mộ Thần làm mặt dày muốn tiến lên đi bắt tay của Dung Noãn Tâm.

Khuôn mặt Dung Noãn Tâm luôn luôn bình thản không gợn sóng, cuối cùng hơi nhúu lại, nàng không biến sắc ngồi ở tại chỗ, tự định giá Thiên Mộ Điều có thể chia tay giúp đỡ hay không.

Đối với nàng mà nói, một lời ngăn cản, là có thể thổ lộ tình cảm giao tình, nhưng rất dễ nhận thấy, giao tình của Thiên Mộ Điều và nàng còn chưa tới mức độ này.

Tay của Thái tử, mắt thấy sắp chạm được tay ngọc thon thon của Dung Noãn Tâm, Dung Noãn Tâm lại đột nhiên kiều mỵ cười một tiếng, cổ ý cảm lên ly trà trước bàn, cười nói: "Thịnh tình của Thái tử, Noãn Tâm không dám không nghe theo."

Dứt lời, dùng trà thay rượu, khẽ thương thức một ngụm.

Thái tử mừng rỡ, cho rằng Dung Noãn Tâm đây là ăn mềm, đang lấy lòng hắn.

"Thái tử điện hạ còn có ấn tượng đối với xá muội, xá muội luôn luôn ngưỡng mộ Thái tử điện hạ, mới vừa còn nói với ta, lqđ ngày hôm nay thế nào Thái tử điện hạ không có cùng Viêm Thân vương tới thưởng tuyết đấy..... Người xem, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến, chắc hẳn xá muội còn có thật nhiều lời muốn nói với Thái tử điện hạ..... Như vậy, Noãn Tâm không quấy rầy nữa, Đức Hình Quận chúa còn đang chờ ta!"

Dung Noãn Tâm nâng âm lượng lên, cổ ý thuận thế đẩy Dung Huệ Kiều đang xem kịch hay, về phía bên cạnh Thái tử.

Trai tài gái sắc, ông trời tác hợp.

Dung Noãn Tâm không nhịn được thờ dài nói, tâm thường xứng ác phụ, cũng coi là thể gian tuyệt phối rồi.

Sắc mặt của Thiên Mộ Thần thay đổi, trong cổ họng giống như ăn phải ruồi bọ, nuốt cũng không được, nhả ra cũng không xong, hắn nhìn Dung Huệ Kiều một, nữ nhân tục không chịu nổi như vậy, nơi nào xứng với thân phận cao quý của hắn.

Nhưng Dung Noãn Tâm người ta đều đã nói như vậy, Đức Hình Quận chúa đang chờ nàng, Đức Hình nhưng là hồng nhân (người thân cận, người được tin tưởng) trước mặt Thái hậu, nếu đắc tội nàng, thì giống như đắc tội Thái hậu, đến lúc đó không chừng mẫu thân lại khiển trách hắn một trận.

Vì sáng khoái nhất thời, trêu chọc ra tai họa lớn như vậy, Thái tử cũng là rõ ràng lợi hại trong đó.

Vì vậy, lúc Dung Noãn Tâm đứng dậy rời đi, hắn không có cổ ý ngăn cản nữa.

Dung Huệ Kiều thấy Dung Noãn Tâm đứng dậy lập tức rời đi, gương mặt đã sớm gấp thành màu gan heo, nhìn Thái tử trước mắt một chút, nơi nào bì kịp được một phần vạn của Thiên Mộ Điều.

"Huyện chủ tỷ tỷ, đợi....." Đợi ta, hai chữ phía sau nghẹn ở trong cổ họng còn không có nói ra, lqđ bên tai đã vang lên giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt của Thiên Mộ Điều: "Như vậy..... Đệ đệ cũng cáo từ, hoàng huynh thưởng thức cảnh đẹp đêm nay cho tốt!"

Dứt lời, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Dung Huệ Kiều mặt đỏ tới mang tai.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại Thiên Mộ Thần và Dung Huệ Kiều.

Cuối cùng Thái tử cũng giận Dung Noãn Tâm không nể tình, một tát đập xuống trên bàn, nắp ly trà nhảy một, phát ra một tiếng vang cực kỳ nặng nề: "Hừ, chỉ là một Huyện chủ nhỏ nhỏ mà thôi, cũng dám bày vẽ mặt ở trước mặt Bôn cung, thật sự là vô cùng buồn cười!"

Dung Huệ Kiều vừa nghe, Thái tử đây là đang tức giận Dung Noãn Tâm, suy nghĩ của nàng chuyển một, cơ hội của mình tới rồi, có lẽ có thể lợi dụng Thái tử diệt trừ Dung Noãn Tâm.

Nghĩ tới đây, Dung Huệ Kiều khẽ mỉm cười, tiến lên dịu dàng thuận khí thay Thái tử, mềm nhũn nói: "Thái tử điện hạ chớ nổi giận, dù sao Huyện chủ tỷ tỷ cũng là được mắt của Thái hậu, tính tình cao ngạo chút cũng là đương nhiên, chúng ta đây chính là thường bị nàng bắt nạt, nhưng thời gian lâu rồi, thì cũng quen, chỉ mong Thái tử điện hạ đừng báo việc này cho Hoàng hậu nương nương mới phải....."

Dứt lời, nàng mềm mại nhìn về phía Thái tử, trong mắt đều là vẻ sẵn sàng tan không được.

Lúc này Thái tử mới lạnh lùng quay đầu, nhìn nữ nhân tục không chịu được trước mắt này, khoe miệng nâng lên một nụ cười vì trả được thù, lqđ nếu là muội muội, như vậy, hẳn sẽ cho nàng một chút sắc mặt, để cho nàng biết mình mới là chủ nhân tương lai của Đại Tề, nàng theo cũng phải theo, không nghe lệnh cũng phải theo.

"Người thật ra là một người sẵn sàng." Ngón tay của Thiên Mộ Thần lưu luyến xẹt qua mặt của Dung Huệ Kiều, bên môi nâng lên một nụ cười tà.

Dung Huệ Kiều vốn cũng không phải muốn quyến rũ hắn, nhưng không nghĩ tới Thiên Mộ Thần lại không bằng cảm thú.

Nàng vừa cầu xin tha thứ, vừa lấy lòng cười: "Thái tử điện hạ, thần nữ nên trở về phủ, mẫu thân của thần nữ vẫn còn chờ ở trong phủ....."

"Gấp cái gì, lát nữa Bôn cung tự mình đưa người trở về phủ!" Dứt lời, Thiên Mộ Thần lập tức cứ thế cời xiêm y của mình, tìm lò lửa đặt Dung Huệ Kiều ở phía dưới.

Đêm..... Nồng nặc rồi lại đê mê.

Dung Noãn Tâm ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu, xa xa nhìn thấy băng đẳng nơi xa đã đốt sáng lên, rất nhiều dân chúng cách bờ xem xét, trường hợp nói là không ra nhiệt tình, hay ôn tình.

Nàng kéo vạt áo áo khoác ngoài khẽ rung mình một, Lương Thần lập tức tiến lên hỏi: "Tiểu thư cảm thấy lạnh rồi hả?"

Trời băng đất tuyết này, cho dù băng đẳng này đẹp thế nào, cũng không quan trọng bằng thân thể của mình.

Mỹ Cảnh đã lấy xuống áo choàng của mình, muốn khoác lên trên người của Dung Noãn Tâm.

"Không, ta chỉ là cảm thấy tâm lạnh....." Dung Noãn Tâm cười khổ một tiếng, đúng, là tâm lạnh, lqđ gia đình dân chúng bình thường có thể cách bờ xem đèn, nàng lại chỉ có thể xa xa cô đơn nhìn một.

Ngày hôm sau, thời tiết còn ác liệt hơn, tuyết liên tiếp rơi chùng mấy ngày, làm cho không khí cả phủ trở nên càng thêm nặng nề.

Đại phu nhân cũng miễn mọi người phụng dưỡng sáng chiều.

Dung Noãn Tâm khó có khi được ngủ lấy lại sức, chính là vui ở trên giường không muốn dậy.

"Tiểu thư, thời tiết năm nay thật là rất kỳ lạ!" Lương Thần vừa dọn xong đồ rửa mặt, vừa cảm râm.

"Hả? Kỳ lạ thế nào?" Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, vươn tay, mặc cho Mỹ Cảnh thay quần áo cho mình.

"Cũng rơi liên tiếp mấy ngày rồi, ra ra vào vào đều không tiện, chỉ là nô tỳ nghe nói hôm qua Nhị phu nhân ra khỏi phủ một chuyến!" Mỹ Cảnh mặc xong xiêm áo cho Dung Noãn Tâm thì dẫn nàng tới trước bàn trang điểm, cầm lên cây lược gỗ, bắt đầu sửa sang lại đầu tóc vừa mềm vừa mượt kia cho nàng trong lòng tràn đầy than thở.

"Xuất phủ?" Dung Noãn Tâm hơi kinh ngạc, chẳng lẽ là trong phủ lại đã xảy ra chuyện gì?

"Tất nhiên, hôm qua nhị tiểu thư còn khóc đến chết đi sống lại, không biết vì chuyện gì?" Lương Thần đáp lời, nói lại những gì nghe được từ trong miệng hạ nhân nói chuyện linh tinh, cho Dung Noãn Tâm nghe.

"Hả? Lại có chuyện này?" Hôm đó, nàng đứng là ném Dung Huệ Kiều cho Thái tử, nhưng ban ngày ban mặt, lqđ nếu Dung Huệ Kiều thật không thuận theo, Thái tử cũng không thể làm cái gì đối với nàng.

Chẳng lẽ, Dung Huệ Kiều thật bị Thái tử bắt nạt sao?

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng ma ma vội vàng báo kêu: "Noãn Tâm tiểu thư, Noãn Tâm tiểu thư, lão phu nhân mời ngài đi qua một chuyến!"

Dung Noãn Tâm khẽ lắc đầu, trong lòng nghĩ cái gì, cái đó lập tức tới.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Chương 4.4

Edit: kaylee

Đến Di Phúc viện, bọn người Dung Định Viễn, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam di nương ở đây, có một người giữa nhà quý, cũng không phải nhị tiểu thư Dung Huệ Kiều, hẳn là tam tiểu thư Dung Huệ Mẫn.

Dung Noãn Tâm vấn an lão phu nhân và Dung Định Viễn, rồi ngồi xuống.

"Huệ Mẫn, người nói thật một chút xảy ra chuyện gì?" Lão phu nhân có vẻ có chút khản trương, trong phủ này liên tiếp xảy ra chuyện, mỗi một lần trở về lại có người đến nơi bà tố cáo, lqđ mỗi lần trong lòng của bà đều co lại, lâu ngày rồi, ngược lại cảm giác mình còn tỉnh táo một chút.

Đôi mắt của Dung Huệ Mẫn đã khóc đến đỏ bừng, sợi tóc có chút xóc xếch, nghe lão phu nhân hỏi như vậy, nàng vội vã nói: "Lão phu nhân, lão phu nhân, đại tỷ tỷ cũng không có đánh ta, ngài không nên trách nàng....."

Dứt lời, lập tức uất ức 'oa oa' khóc.

Tuy nói mười tuổi, vẫn tính là đứa bé, nhưng Dung Noãn Tâm lại cảm thấy Dung Huệ Mẫn này nhất định không phải là một nhân vật đơn giản.

Trong miệng đại tỷ tỷ nàng chỉ chính là Dung Huệ Như.

Dung Noãn Tâm không nhìn được nhìn nàng lâu mấy lần, nàng là thật ngây thơ hay là giả ngu ngốc? Trong miệng kêu không trách Dung Huệ Như, nhưng ngôn ngữ đã chỉ đầu mâu về phía ả ta.

Dung Huệ Như nóng nảy, vội vàng đứng lên từ bên người Mạc thị: "Ta không có, ta căn bản chưa từng đánh nàng!"

Mới vừa rồi, Dung Huệ Như và Dung Huệ Mẫn xảy ra xung đột ở trong hoa viên nhỏ, có không ít người cũng nhìn thấy Dung Huệ Như ra tay đối với Dung Huệ Mẫn, có mấy nô tài gan lớn chút còn tuyên bố làm chứng vì Dung Huệ Mẫn.

Cứ như vậy, Dung Huệ Như chính là có miệng mà khó trả lời rồi.

"Nghịch nữ, Huệ Mẫn đắc tội người chỗ nào, vì sao người phải đánh nàng?" Dung Định Viễn giận đến mức trên trán nổi lên gân xanh, 'vụt' một tiếng đứng lên, chỉ vào Dung Huệ Như lập tức mắng to.

Kể từ sau khi Tam di nương trở về phủ, Dung Định Viễn càng thêm không muốn gặp nương con Đại phu nhân.

Từ lúc làm hấn mất mặt trên cung yến lần trước, hấn đã ghi hận Dung Huệ Như, thậm chí có suy nghĩ, tìm người thay thế vị trí của Dung Huệ Như, tương lai cũng tiện để cho hấn sử dụng.

"Ta..... Ta không có, ta thật sự không có!" Dung Huệ Như gấp đến độ nước mắt chảy ra, 'bùm' một tiếng quỳ xuống, bùm mặt, cũng không biết tranh biện như thế nào mới phải.

Sắc mặt của Đại phu nhân biến đổi, không ngờ Dung Định Viễn lại có thể nhục mạ Dung Huệ Như như vậy, một hơi nghẹn ở trong lòng, thật vất vả mới ép xuống, l'q"đ lúc này mới đứng dậy bảo vệ ở bên người Dung Huệ Như nói: "Lão gia, có thể hạ nhân nhìn lầm rồi, từ nhỏ Huệ Như chính là người tâm tính thiện lương, ngài là rõ ràng nhất mà!"

Nghe lời này, Dung Định Viễn lạnh lùng 'hừ' một tiếng, từ lần trước, ả hãm hại Tần thị kia, còn chưa qua, lúc này mới vừa được thả ra, lại bắt nạt đến trên đầu thứ muội.

Cái này làm Dung Định Viễn tin tưởng trong sạch của nàng như thế nào?

Nhìn lại một chút Huệ Mẫn người ta, cơ trí khéo léo, thấy thế nào, cũng làm người ta vui vẻ.

Trong mắt Tam di nương cũng chứa nước mắt nhàn nhạt, nàng gạt nước mắt, đáng thương kéo Huệ Mẫn vào trong ngực của mình: "Tam Tiểu Thư, nhất định là người nói sai lầm rồi cái gì chọc giận đại tiểu thư, phải hay không? Người nhanh chóng nhận sai với đại tiểu thư, sau này loại chuyện nhỏ này đừng quấy rầy lão phu nhân nữa."

Lời nói của Văn thị mặt ngoài là cầu tình thay đại tiểu thư, nhưng ý ngầm còn không phải là đang đánh vào mặt đại tiểu thư?

Đại phu nhân luôn miệng che chở nữ nhi của mình, mà Tam di nương lại vì gia đình an bình, tình nguyện để cho nữ nhi của mình chịu chút uất ức, cũng không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của lão phu nhân, chính là lòng dạ như vậy, lại khiến cho Dung Định Viễn cảm động tốt đỉnh.

Trong mắt Đại phu nhân gần như là tóe ra tia máu, ác cảm rặng trọn mắt nhìn Tam di nương một cái, hay cho hồ ly tinh này, so với mười năm trước, thủ đoạn này càng cao minh hơn.

Nhưng bất luận như thế nào, nàng cũng chỉ là di nương, không quyền không thế, lại sao có thể đấu với trưởng nữ Mạc gia như ả?

"Tam muội muội, mặt của người....." Dung Noãn Tâm cố ý kinh ngạc kêu lên, che miệng, trong mắt mang theo chút không thể tin.

Mới vừa rồi, đầu tóc của Dung Huệ Mẫn xốc xếch, che đi hơn phân nửa gương mặt, mặc dù nàng vô cùng muốn để cho người phát hiện, nhưng vẫn không có một người phát hiện dấu năm ngón tay trên mặt nàng.

Dung Định Viễn nhanh chóng tới trước vén lên tóc rồi cúi trước trán Dung Huệ Mẫn, chỉ thấy lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã sưng đỏ, dấu năm ngón tay rõ ràng in ở trên mặt kia, l'q.d hợp với đôi mắt đầy nước mắt của nàng ta, càng thêm có vẻ nàng bị uất ức rất lớn.

"Chuyện này....." Lão phu nhân không thể tin nhìn Dung Huệ Mẫn.

Mới vừa rồi, bà vẫn cho rằng cũng chỉ là đứa bé náo loạn mưu thuận, hoặc là lời kéo mấy cái, lại không nghĩ rằng Dung Huệ Như lại là người nhẫn tâm như vậy, lại có thể đánh Dung Huệ Mẫn bị thương thành như vậy.

Mắt thấy trên gương mặt đỏ trù những dấu ngón tay này, còn có hai vết máu mờ mờ thật dài do móng tay cào ra.

Nữ hài tử gia, nếu thật để lại sẹo, đây không phải là muốn hủy một đời người sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của lão phu nhân trở nên vô cùng khó coi, nặng nề gõ cây gậy trong tay xuống, phát ra một tiếng vang cực kỳ trầm nặng: "Dung Huệ Như, người thật nhẫn tâm!"

Trong mắt Tam di nương lóe lên vẻ đắc ý, thừa dịp đoàn người đưa mắt đến trên người Dung Huệ Như, nàng quay mặt qua, gật đầu cười một tiếng với Dung Noãn Tâm.

Lấy tình thế trước mắt đến xem, họ có cùng chung kẻ địch.

Có câu nói thật hay, kẻ địch của kẻ địch, chính là bằng hữu, Dung Noãn Tâm cũng đáp lại một nụ cười nhạt, đáy mắt lại là bình thản lạnh lùng.

"Người..... Người còn có gì để nói?" Dung Định Viễn giận đến mức bước nhanh đến phía trước, níu Dung Huệ Như lên muốn đánh xuống, lại bị Đại phu nhân cản được.

Lúc này Dung Định Viễn đang nổi nóng, vốn là bởi vì chuyện của Tam di nương đã có nhiều bất mãn đối với Đại phu nhân, lúc này, nhìn thấy ả vẫn che chở Dung Huệ Như như cũ, l.q.đ Dung Định Viễn nhưng là cũng nhẫn tâm dùng một tay đẩy ả ra, cái đẩy này, lực độ có hơi lớn, Đại phu nhân lão đảo một cái, ốt đụng phải góc trên cái bàn bên cạnh, trầy trụa một khối lớn, máu tươi chảy ra như rót nước.

"Mẫu thân..... Mẫu thân....."

Dung Huệ Như khóc nhào tới. Dung Định Viễn nhìn nương con khóc thành một đoàn này, trong mắt lại là lạnh đến lợi hại, đang muốn sai người đưa Mạc thị về viện, đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng báo kêu: "Lão gia, lão phu nhân, Mạc Thái Phó tới chơi!"

Mạc lão thái gia tới? Trong mắt Dung Định Viễn lóe lên vẻ kinh hoàng.

Nếu để cho Mạc lão thái gia nhìn thấy nữ nhi của ông bị chính mình đánh cho thành như vậy, ông định không sẽ bỏ qua, lấy sự tôn trọng của Hoàng thượng đối với Mạc gia, chỉ sợ thua thiệt vẫn như cũ là mình.

Nghĩ tới đây, trên mặt Dung Định Viễn mang theo vài phần chán chờ, con người dừng lại ở trên mặt Mạc thị một chút, đang tự định giá là giam Mạc thị lại, hay là.....

Đại phu nhân sớm đoán được Dung Định Viễn có điều cố kỵ đối với Mạc lão thái gia, ả trầm ngâm một chút, trong lòng lạnh đến lợi hại, lại là đỡ cái bàn đứng lên: "Lão gia, phụ thân tôi thăm ta một chút... ta đi một lát sẽ trở lại!"

"Đợi đã!" Dung Định Viễn cảnh giác nhìn ả chằm chằm, chỉ sợ ả nói hươu nói vượn ở trước mặt Mạc lão thái gia.

Đại phu nhân nhìn thấu tâm tư của hắn, cố ôn hòa giải thích: "Lão gia, mới vừa rồi tự thiếp không cẩn thận té ngã một cái, rách chút da, cầm máu, dùng tóc che một chút thì không nhìn ra rồi!"

Nghe đến đó, cuối cùng Dung Định Viễn cũng yên tâm, nhìn đáng đáp, Mạc thị còn không ngu đến mức phản bội hắn.

Dù sao cũng là người gả vào Dung gia, phu quân là trời, nhà nương cũng không thể giúp nàng một đời.

Dứt lời, Dung Định Viễn lập tức gọi người đi vào thu thập một phen cho Đại phu nhân, lại chỉnh sửa kiểu tóc một chút, lqđ lúc này hai người mới cùng nhau đi tiền thính nghênh đón Mạc lão thái gia.

Dung Huệ Như làm ngoại tôn nữ của Mạc gia, đương nhiên là cùng đi theo rồi.

Trong mắt Tam di nương lóe lên một chút oán hận, chỉ trách thân thế của mình không bằng người, Đại phu nhân chính là cạy vào thế lực của nhà nương mình, mới có thể làm mưa làm gió nhiều năm ở trong phủ này.

Dung Định Viễn biết tâm tư ả ác độc thì thế nào? Còn không phải là phải xem sắc mặt của Mạc gia, không dám làm gì Đại phu nhân?

Lão phu nhân thở dài một cái, sai người đưa chút dược liệu quý hiếm cho Tam di nương, nói là cho Dung Huệ Như bổ thân thể, còn có ai không hiểu, lão phu nhân đây là muốn dàn xếp ôn hòa, không muốn vì một Tam di nương nhỏ, đắc tội Mạc gia.

Dung Noãn Tâm đập tuyệt thật dày đi từ từ.

"Tiểu thư, trời lạnh như thế này, vẫn là nhanh chóng trở về viện đi!" Tuy nói lúc đi ra, đã mặc rất dày rồi, lqđ trong tay cũng cầm túi nước ấm, nhưng nàng vẫn không yên lòng như cũ, sợ Dung Noãn Tâm đông hư rồi.

"Không sao!" Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười.

Đang nói, sau lưng vang lên tiếng bước chân, có người kêu ở sau lưng: "Huyện chủ xin dừng bước!"

"Người phải tới cuối cùng cũng tới rồi!" Dung Noãn Tâm nói thật nhỏ một tiếng, quay đầu lại, trên mặt mang cười yếu ớt đúng mực: "Tam di nương, tìm ta có việc?"

Vân thị nhìn bốn phía một phen, rồi cho người bên cạnh chính mình cũng lui xuống, lại chuyển con người cực kỳ quyền rũ nhìn Lương Thần Mỹ Cảnh bên cạnh Dung Noãn Tâm.

"Các người cũng lui ra!" Dung Noãn Tâm gạt đầu một cái với Lương Thần Mỹ Cảnh, ý bảo họ không cần phải lo lắng.

Chờ cả đám hạ nhân đều đã lui xuống, lúc này Tam di nương mới nén lệ vén áo thi lễ với Dung Noãn Tâm, nói: "Cầu xin Huyện chủ làm chủ cho nương con chúng ta, đều nói đánh vào trên người con, thương ở tâm của nương, Huyện chủ cũng có mẫu thân, tự nhiên biết loại tư vị này, ngày hôm nay ta nhìn thấy Mẫn nhi chịu khổ, trong lòng ta đây giống như là bị dao găm cắt....."

"Tam di nương muốn như thế nào?" Dung Noãn Tâm ngốc ngốc môi, cũng không có bất kỳ bình luận nào đối với lời của nàng, dù sao khổ nhục kế này là chính nàng thiết kế, coi như vì phần độc ác này của nàng, Dung Noãn Tâm cũng kết luận, lòng của Tam di nương chênh lệch không khác với mình.

Không ngờ tới Dung Noãn Tâm biết trực tiếp hỏi như vậy, trên mặt Tam di nương ngẩn ra, rồi sau đó mới lên trước một bước, ghé vào bên tai Dung Noãn Tâm nhỏ giọng nói một phen.....

Quả nhiên là diệu kế..... Dung Noãn Tâm gạt đầu một cái, nụ cười trên mặt càng đậm.

"Ta biết rõ Huyện chủ cũng là muốn diệt trừ Đại phu nhân, chỉ cần chúng ta liên thủ, ta không tin Đại phu nhân không rơi đài....."

Cái đuôi hồ ly kia vừa lộ ra ngoài, dịu dàng sắc sảo, tha thứ rộng lượng trong ngày thường, đều giống như mây khói thoáng qua, lẹ làng nhìn lên Tam di nương trước mặt, chẳng biết tại sao, trong lòng Dung Noãn Tâm lại dâng lên một chút bi thương nhàn nhạt.

Một nữ nhân, bi ai lớn nhất chính là đắm chìm trong đấu tranh bao la, bát ngát.

Mà lúc này Tam di nương đã là như thế.

"Tiểu thư, lại tuyết rơi, túi nước ấm của ngài đã lạnh, vẫn là nhanh chóng trở về viện đi!" Lương Thần thấy hai người nói chuyện khá nhiều thời gian, cuối cùng không nhịn được tiến lên nhắc nhở.

Dung Noãn Tâm gạt một cái, nói với Tam di nương: "Xin lỗi không tiếp được", lập tức do Lương Thần Mỹ Cảnh che chở rồi đi.

Nàng..... Từ đầu tới cuối, lại không thấy đồng ý Tam di nương, cũng không có cự tuyệt Tam di nương.

Chuyện không có lợi, Dung Noãn Tâm nàng sẽ không làm, và lại xem một chút Tam di nương mang đến cho nàng chỗ tốt gì trước, để bày tỏ thành tâm?

Tuyết này là càng rơi càng lớn rồi, hồ Nguyệt Nha ở hậu viện Dung phủ đã kết thành băng, mắt thấy cuối năm sắp đến, cuối cùng trong phủ cũng thêm một chút không khí vui mừng, vì đuổi đi một năm xúi quẩy này, lão phu nhân cho người treo chút đèn lồng khá lớn trước các mái hiên, xa xa nhìn qua, đồ rực, thật là vui mừng.

Một ngày kia, lão phu nhân khó được vui mừng, gọi mọi người đến trong viện của bà dùng bữa, ngay cả Tần thị cực ít ra cửa cũng được mời đến.

Dung Noãn Tâm ngồi ở bên người Tần thị, lẹ làng trong lòng âm thầm thì, nhất định phải nhanh chóng thay mẫu thân lấy lại tất cả những thứ vốn thuộc về nàng.

Nghĩ như vậy, đầu kia lập tức truyền đến giọng nói của Trương mục: "Lão phu nhân, ngày hôm nay thân thể Đại phu nhân khó chịu, không thể tới!"

Lão phu nhân gạt đầu một cái, đối với Đại phu nhân đã là không phải vô cùng để ý.

"Mẫu thân, tin vui!" Nương con Dung Noãn Tâm đang nói chuyện với lão phu nhân, đúng lúc này, giọng nói của Dung Định Viễn xa xa truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19: Người Nào Đang Tính Toán Người Nào?

Edit: kaylee

"Mẫu thân, tin vui!" Nương con Dung Noãn Tâm đang nói chuyện với lão phu nhân, đúng lúc này, giọng nói vui mừng của Dung Định Viễn xa xa truyền vào.

"Có chuyện vui gì?" Lão phu nhân cũng hăng hái, cười khê hỏi.

Dung Định Viễn kéo Tam di nương đến trước mặt lão phu nhân, lẹ làng trên mặt là hưng phấn không che giấu được: "Mẫu thân, Tú Quyên có máu mủ của Dung gia chúng ta rồi!"

Đây đúng là việc vui lớn, nghĩ mà xem, tự tử (con nói dòng) của Dung Định Viễn thật là ít ỏi, chỉ có một trường tử, nữ nhi cũng mới có ba, đối với một

Hậu gia chức vị cao mà nói, đúng là ít chút.

Lão phu nhân nghe vậy, lập tức trên mặt cười nở hoa, Dung gia đã bao nhiêu năm không có chuyện vui, bà vội vã kéo Tam di nương ngồi xuống, khẩn trương nói: "Người cực khổ, về sau có chuyện gì thì sai hạ nhân đi làm, cần cái gì cứ việc nói, lão thái bà ta sẽ tận hết khả năng của ta thỏa mãn người!"

Tam di nương có vẻ có chút thẹn thùng, che môi cảm kích nắm tay của lão phu nhân, trong mắt còn ngậm nước mắt nhàn nhạt: "Lão phu nhân ưu ái, tiện thiếp tâm lĩnh, lqđ chỉ là sợ..... Người khác biết lại sinh ra hiểu lầm, cứ giống như bình thường như vậy là được rồi!"

"Như vậy sao được, nếu người nào còn dám làm khó người, ta nhất định không buông tha cho nàng!"

Con người của Dung Định Viễn căng thẳng, lập tức đoán được Tam di nương đang ngại cái gì, ở trong lòng của hắn, Tam di nương vẫn chiếm vị trí quan trọng, bất luận là mười năm trước, hay là mười năm sau như hôm nay.

Tam di nương sẵn sàng, khiến Dung Định Viễn càng thêm mê luyến nàng, chính là một vị khả nhân nhi (động lòng người) sẵn sàng hiểu lẽ như vậy mỗi ngày hầu ở bên cạnh mình, làm nam nhân, tâm hỷ vinh trong lòng của hắn được thỏa mãn thật to.

Nghe lời này của Dung Định Viễn, trong mắt Tam di nương lóe lên một chút tính toán, rồi lại lập tức biến mất, đăm đuối đưa tình nhìn Dung Định Viễn.

Tần thị đứng lên, khẽ vén áo thi lễ với Dung Định Viễn, trong mắt lại chứa chút cô đơn, sau khi hắn vào cửa, vẫn chưa từng nhìn qua Tần thị một cái, ở bên trong lòng của Tần thị vừa khổ sở vừa không biết làm thế nào.

Nàng hâm mộ tuổi thanh xuân của Tam di nương, hai mươi mấy tuổi, chính là hoa đang nở rộ rực rỡ thì không giống mình, đã là hoa tàn ít bướm (*), nơi nào còn có một chút lực hút?

(*) hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ đã có tuổi lqđ, không còn xinh đẹp, như viên ngọc không còn đáng giá

"Miễn lễ!" Dung Định Viễn vẫn cẩn thận che chở Tam di nương như cũ, hình như lúc này mới phát hiện nương con Tần thị cũng ở đây, chân mày khẽ nhíu lại, nhàn nhạt giờ giờ tay lên.

"Ta biết rõ hôm nay là ngày tốt, đến đây, đều ngồi xuống!" Trong lòng Lão phu nhân vui mừng, nên cũng không nữa nhớ thương chuyện Dung Huệ Như mấy ngày trước đây.

Cả đám đang muốn ngồi xuống, lúc này Nhị phu nhân mới dẫn Dung Huệ Kiều vội vàng vàng chạy tới.

"Thế nào lúc này mới đến?" Lão phu nhân ý bảo hạ nhân tăng thêm cho nương con Nhị phu nhân cái ghế, người một nhà lập tức hòa hòa thuận thuận ngồi xuống, từng món từng món ăn tinh xảo trình lên, bữa cơm này, lão phu nhân là tốn chút tâm tư, đều là món ăn cực tốt.

"Đến đây, tất cả mọi người động đũa đi." Trong lòng lão phu nhân vui mừng, chính là chủ động bụng chén lên, uống một ngụm rượu để trước.

Nhị phu nhân cũng phát hiện sắc mặt của mọi người không đúng, lập tức chau đầu lại, nở nụ cười hỏi: "Lão phu nhân, ngày hôm nay có chuyện vui gì?"

"Chính là Tam di nương muốn cho chúng ta thêm đệ đệ!" Dung Noãn Tâm nhíu mày, vui mừng nói.

Nghe hai chữ 'đệ đệ', Dung Huệ Kiều vẫn có vẻ tâm sự nặng nề lại mang theo mấy phần kinh hoàng nhìn sang, lqđ Dung Noãn Tâm làm bộ lơ đãng lại làm ả ngọt ngào, phát hiện sắc mặt của ả trắng bệch dọa người.

Nàng âm thầm tính toán ở trong lòng, chẳng lẽ mấy ngày trước đây Thái tử thật làm cái gì với Dung Huệ Kiều?

Và lại nhìn Dung Huệ Kiều, tuy nói tuổi còn quá nhỏ, cũng là đã sớm trở mã, tư thái còn thành thực hơn Dung Noãn Tâm một chút.

Mọi người đều cười.

Vốn là, nữ nhi gia chưa lập gia đình không được nghị luận những chuyện này, nhưng ngày hôm nay trong lòng của mọi người đều vui mừng, Dung Định Viễn cũng không có chỉ trích nàng nhiều hơn.

Sắc mặt của Tần thị đổi một cái, theo mọi người cùng nhau gắp ly rượu lên, trong lòng nào có không chua? Tay đặt trên bàn của Dung Noãn Tâm đã hạ xuống, nhẹ nhàng nhéo mu bàn tay của Tần thị, Tần thị quay đầu, lại thấy mắt hạnh xinh đẹp của nữ như đang lườm mình, hàm chứa nụ cười ảm áp nhìn nàng.

Sắc mặt nàng căng thẳng, vội vàng dẩu đi chưa xốt trong tim của mình, cùng mọi người cùng nhau uống vào một ly rượu.

"Ồi..... Đây chính là chuyện vui to lớn đó, chúc mừng Tam di nương." Nhị phu nhân kinh ngạc đứng lên, giữa vui vẻ cố ý khoa trương trên mặt mơ hồ ẩn giấu mấy phần ghen tỵ, nữ nhân nào không muốn mình có thể một lần được nhi tử? (L: sinh lần đầu được con trai luôn)

Nhưng cố tình bụng của Nhị phu nhân chính là không có tiền đồ, đi theo Dung Định Nam nhiều năm như vậy, cũng chỉ sinh được một nữ nhi.

Hôm nay, Tam di nương đại phòng mới vừa trở về phủ, đã có máu mủ của Dung gia, chỉ bằng vào một điểm này, lão phu nhân sẽ coi trọng đại phòng bên này hơn.

Trong lòng nàng giận gần chết, nhưng nhưng mà trên mặt lại vẫn treo nụ cười như cũ, cúi đầu hung hăng trợn mắt nhìn Dung Huệ Kiều một cái, lqđ sinh một nha đầu lại là một không có tiền đồ, hôm nay bị người bắt nạt, còn không thể tìm người đòi công đạo đi.

"Không xong, không xong, Đại phu nhân té bất tỉnh....."

Lúc tất cả mọi người đang ăn vui vẻ, nha đầu Hương Thiên bên cạnh Đại phu nhân đột nhiên vội vã xông vào viện của lão phu nhân.

Cũng không biết tại sao hạ nhân bên ngoài hoàn toàn không ngăn nàng lại, mà mặc cho nàng chạy vào, kêu khóc quỳ gối bên ngoài viện.

Trên mặt Dung Định Viễn có chút không vui, đôi đũa trong tay nặng nề ném ở trên bàn, phát ra một tiếng va chạm cực kỳ chói tai.

Nụ cười trên mặt lão phu nhân cũng thu lại, thở dài, trầm nghĩ, thật là ăn bữa cơm cũng không làm cho người ta tiết kiệm tâm: "Đi xem một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Cả đám người theo bà đứng dậy, chỉ thấy bên ngoài viện Hương Thiên khóc đến chết đi sống lại, thê thảm không thể tả.

Dung Noãn Tâm ngạc nhiên ngạc nhiên, chỉ nói, xem ra là Đại phu nhân thật bị bệnh.

"Hương Thiên, Đại phu nhân bị bệnh, người không đi mời Đại phu, ở chỗ này náo cái gì?" Dung Định Viễn không vui nhíu lông mày, nhìn về phía Hương Thiên nha đầu ác độc trách mắng.

Vốn là ăn bữa cơm ngon, nhưng không nghĩ tới, lại bị nha đầu này cắt đứt.

"Bẩm lão gia, đã mời Đại phu rồi, Đại phu lại nói bó tay hết cách, kính xin lão gia mau mau đi xem Đại phu nhân một chút đi!" Hương Thiên nặng nề dập đầu, lòng như lửa đốt nói.

"Vậy thì đi xem một chút." Trong lòng lão phu nhân co rút một cái, chỉ cảm thấy đầu lại mơ hồ bị đau, bà đỡ tay của Trương mụ, dẫn mọi người đi viện của Đại phu nhân.

Vừa vào viện, mọi người chỉ cảm thấy trái tim nặng nề nín chặt, thật giống như ở trong viện này có vật bản một số người không nhận ra đang giương nanh múa vuốt âm thầm thi triển yêu thuật.

Trước đó vài ngày Dung Huệ Kiều bị chút kinh sợ, ngày hôm nay cũng chưa từng mở miệng nói chuyện nhiều, lqđ nàng mới vừa vào viện, đã bị không khí quỷ dị này dọa sợ đến mức "A....." một tiếng kêu ra ngoài.

"Kính hô làm cái gì? Cũng không sợ hãi đến Đại phu nhân à?" Nhị phu nhân lập tức quay đầu nghiêm nghị trách cứ nàng.

Dù sao cũng là đứng trên đầu song ngọn gió, nếu không cẩn thận một cái, nói không chừng lại bị người khác bố trí một đường, hai nương con bọn họ vốn đã đủ xui xẻo, hôm nay vẫn là an phận tốt hơn.

"Mẫu thân, con thật sự là sợ....." Thân thể của Dung Huệ Kiều co rút, con người không ngừng nhìn loạn ở chung quanh.

Lúc mấy người vào phòng của Đại phu nhân, Đại phu nhân đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, khóe môi và cái trán đã hiện ra màu đen, nhìn đáng sợ là thật bệnh không nhẹ.

Dung Huệ Như ngồi ở bên giường gạt nước mắt, thấy cả đám tới, nàng vội vàng 'bùm' một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm chân của Dung Định Viễn đau khổ cầu khẩn nói: "Phụ thân, van cầu người cứu mẫu thân."

Lão phu nhân nhìn tình hình này, chỉ cảm thấy đầu đau lợi hại, dưới chân cũng đứng không vững.

"Mẫu thân, ngài như thế nào?" Dung Định Viễn vội vàng sai người đỡ lão phu nhân ngồi xuống, đang muốn sai Đại phu tới khám cho lão phu nhân một chút, lão phu nhân lại phát phát tay, lqđ một mồm nói: "Không có gì đáng ngại, ta đây là bị giận, trong phủ ngay cả một ngày cũng không được an bình, sớm muộn gì lão bà ta đây cũng đi, người chính là nói một chút Mặc thị ra sao rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 20: Chương 5.2

Lưu Đại phu cũng không dám lừa, cung kính tiến lên hành lễ, nói: "Lấy mạch tượng của Đại phu nhân đến xem, khi có khi không, lúc nhẹ lúc nặng, lão phu hành y nhiều năm, chưa từng thấy qua bệnh lạ này, trừ phi....."

"Trừ phi cái gì?" Dung Huệ Như vội vàng hỏi, mới vừa rồi Đại phu này vẫn không dám nói rõ tình huống với nàng, lúc này Dung Định Viễn tới, ông mới chịu nói ra.

Trên mặt Lư Đại phu lộ ra vẻ bị làm khó, thấy Dung Định Viễn gật đầu, ông mới tiếp tục nói: "Trừ phi bị người hạ Vu Cổ thuật!"

"Nói xằng nói bậy." Dung Định Viễn gần như là hừ lạnh, ai không biết đương kim Bệ hạ hận nhất chính là Vu Cổ thuật, phạm là con dân Đại Tề phạm luật đều nghiêm trị không tha.

Hắn không nhìn được nhìn Đại phu nhân hôn mê bất tỉnh, nhìn dáng vẻ của ả, lại thấy giống đến mấy phần.

Hơn nữa, Lư Đại phu đã là lão Đại phu trong phủ (tức là làm Đại phu trong phủ đã lâu), không phải thật có chuyện này, ông nhất định sẽ không nói ra miệng.

Đầu của lão phu nhân đã vô cùng đau đớn, Trương mục và mấy hạ nhân lập tức đỡ bà trở về viện nghỉ ngơi.

Đợi người đi, lúc này Dung Định Viễn mới khôi phục chút lý trí, tĩnh tâm lại, lại hỏi một lần: "Lời này của Lư Đại phu nắm chắc mấy phần?"

Sắc mặt Lư Đại phu nặng nề, suy nghĩ một chút, nói: "Năm phần (50%)."

Cho dù chỉ nắm chắc năm phần, đối với Lư Đại phu mà nói, cũng đã coi như là xác định, Dung Định Viễn kết bạn với ông nhiều năm, trong lòng rõ ràng.

Hắn hít một hơi thật sâu, nặng nề ngồi lên ghế làm bằng gỗ cây lê ở sau lưng, nhưng trong lòng đang cân nhắc, rốt cuộc có cần cứu Đại phu nhân hay không..... Suy nghĩ này vừa ra, Dung Định Viễn lập tức bị mình dọa sợ hết hồn, chưa qua bao lâu, mình vậy mà lại sẽ nổi sát tâm đối với Đại phu nhân?

Nhưng nghĩ lại, Đại phu nhân nhưng là thiên kim của Mạc lão thái gia, nếu thật có sơ xuất gì ở Dung phủ, đừng nói Mạc gia sẽ không bỏ qua cho mình, chỉ sợ ngay cả chỗ Hoàng thượng cũng khó mà giao phó.....

Nghĩ như vậy, cả người hắn rung mình một.

"Lư Đại phu, van cầu người cứu mẫu thân ta, chỉ cần cứu được mẫu thân ta, ta nhất định sẽ vô cùng cảm ơn người." Dung Huệ Như thấy Dung Định Viễn do dự, trong lòng nàng 'âm' một tiếng trầm xuống, lòng có chút chua xót.

Phong quang quá khứ, cũng là quá khứ rồi, hôm nay mạng của mẫu thân ngàn cân treo sợi tóc, hắn lại còn đang suy nghĩ.

"Hậu gia, Vu thuật này thật sự rất lợi hại, nếu như người tiếp tục kéo dài, Đại phu nhân chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" Lư Đại phu không nhìn được nhắc nhở.

Trong lòng mơ hồ có chút không vui, dù nói thế nào Đại phu nhân cũng là thê tử danh môn chính thú (cưới hồi hoàng) của hắn, giờ cái mạng kia đang nguy hiểm, hắn là người làm phu quân của người, lại còn nghĩ đến chuyện khác.

"Lư Đại phu nói rất đúng, người tới, phong tỏa cửa phủ, tối nay bất luận kẻ nào cũng không được xuất phủ, lục soát tỉ mỉ tất cả mỗi viện cho ta!"

Lúc này Dung Định Viễn mới hạ quyết tâm.

Đám người Nhị phu nhân bị choáng váng ở giữa sân, trên mặt mỗi người đều tràn đầy kinh hoàng, chỉ cảm thấy đêm nay lại là một đêm không ngủ.

Tam di nương được người cẩn thận đỡ ngồi ở một bên.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn Đại phu nhân hôn mê bất tỉnh, trong lòng đã có kết luận bước đầu, một chiêu này so với đập nôi chìm thuyền (*) của Tam di nương, cũng là càng thêm hung ác.

(*) đập nôi chìm thuyền: dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng

"Tìm được, tìm được!"

Ước chừng thời gian một nén hương trôi qua, âm thanh của gia đình vang lên ở bên ngoài, mọi người nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ thấy trong tay mấy tên gia đình đang cầm đào mộc nhân (gỗ người hình làm từ gỗ đào), đêm, có chừng bảy.

Những đào mộc nhân kia mơ hồ điêu khắc ra hình thái một người, mặc dù làm cực kỳ thô ráp, nhưng từ ăn mặc và búi tóc đến xem, cũng là theo dáng vẻ của Đại phu nhân mà khắc họa ra.

"Đây là từ nơi nào tới?" Ở trong lòng của Dung Định Viễn nặng nề lợi hại.

Mới vừa rồi, hắn còn chưa tin lời nói của Lư Đại phu, trong lòng vẫn mong mỏi là ông ta học nghệ không tinh, lúc này, những người này lại thực sự tìm được những vật bản ở chỗ này.

Dung Định Viễn giận quá, thuận tay cầm lên một đào mộc nhân nhìn kỹ, phía trên vậy mà lại khắc rõ ràng ngày sinh tháng đẻ của Đại phu nhân.

Xem ra, là thật có người hại Đại phu nhân ở sau lưng rồi.

Hắn hung hăng ném đào mộc nhân ở trên mặt đất, quả thật không thể tin được ánh mắt của mình: "Là ai bỏ các loại vật bẩn vào viện của Đại phu nhân?"

Không có người trả lời, nhưng trên mặt của mỗi người đều hiện đầy kinh hoàng, lúc này mỗi viện đều bị Dung Định Viễn phong tỏa, họ ai cũng không rõ có thể bảo đảm trong phòng của mình không có bị người thả chút đồ không sạch sẽ, nếu tra ra, tội mưu hại đương gia chủ mẫu, cũng đủ để lấy mạng người ta rồi.

Cả người Nhị phu nhân run rẩy lợi hại, ánh mắt nàng chuyển đến trên người của Tam di nương, lại thấy gương mặt của Tam di nương cũng trắng bệch, che miệng nôn khan. Dung Noãn Tâm nhìn Tần thị, ý bảo nàng không cần kinh hoàng.

Tần thị cũng không sợ, chỉ cần nàng đi ngay, ngồi đoan, người khác cũng không thể không duyên cớ đổ thừa đến trên đầu của nàng. (L: vẫn ngây thơ quá à ~)

"Không nói đúng không, được, tra cho ta!"

Dung Định Viễn hiển nhiên là bị chọc tức, sai người dẫn hạ nhân các viện đi lên.

Đúng lúc này, Hương Thiên vẫn phục vụ Đại phu nhân đột nhiên quỳ xuống, hàm chứa nước mắt cao giọng nói: "Cầu xin lão gia làm chủ cho Đại phu nhân, đêm hôm qua nô tỳ nhìn thấy tam tiểu thư lên lên lút lút vòng tới vòng lui ở trong viện của Đại phu nhân, nô tỳ phỏng đoán, chuyện này nhất định thoát không khỏi liên quan với tam tiểu thư!"

Đứt lời, nàng nặng nề dập đầu với Dung Định Viễn.

Bị Hương Thiên nói như thế, lúc này mọi người mới phát hiện ra, đêm hôm nay vậy mà lại không thấy Dung Huệ Mẫn có mặt.

Dung Định Viễn cũng chiếu cố cái thai trong bụng Tam di nương, mà quên đi Dung Huệ Mẫn.

Hắn nhìn bốn phía chung quanh, vẫn không thấy bóng dáng của Dung Huệ Mẫn, đang muốn phái người đi tìm Dung Huệ Mẫn tới, lại thấy một ma ma lão đảo nghiêng ngả chạy tới: "Lão gia, không xong, Tam tiểu thư nàng....."

"Tam tiểu thư thế nào?" Tam di nương khăn trương tiến lên một bước, trong lòng 'lộp bộp' trầm xuống.

Nàng cho rằng Huệ Mẫn bởi vì vết thương trên mặt chưa có tốt hết, mới có thể không muốn ra gặp người, nhưng không nghĩ tới, nha đầu này đã xảy ra chuyện.

"Tam tiểu thư không còn....." Ma ma dừng một chút, đột nhiên khóc rống lên.

Thân thể của Tam di nương lập tức mềm yếu không xương ngã xuống theo tiếng khóc của ma ma này, ánh mắt nàng trống rỗng, trong miệng không tiếng động lặp lại: "Không thể nào..... Không thể nào..... Không thể nào....."

Ở trong lòng của Dung Định Viễn cũng loạn tung tung phèo, một nữ nhi đang thật tốt làm sao sẽ đột nhiên không còn? Lòng hắn đau đớn bảo vệ Tam di nương ở trong ngực, lại quay đầu giận dữ mắng mỏ ma ma này nói: "Người nói lung tung cái gì? Làm sao tam tiểu thư sẽ không còn?"

Ma ma này bị sợ đến cả người cũng run rẩy, nghẹn ngào nói: "Có người nhìn thấy tam tiểu thư nhảy giếng tự vẫn rồi, gia đình đang vớt thi thể của Tam tiểu thư....."

"Mẫn nhi..... Mẫn nhi của ta..... Lão gia, Mẫn nhi không thể nào chết, Mẫn nhi cơ trí đáng yêu như vậy, làm sao nàng sẽ chết đây?" Tam di nương nghe lời ma ma nói cuối cùng cũng tỉnh táo một chút.

Nàng vừa khóc vừa cười, si si ngốc ngốc nhìn Dung Định Viễn, nước mắt trên mặt giống như chuỗi ngọc bị đứt, không ngừng rơi xuống, rơi làm ở trong lòng của Dung Định Viễn từng hồi nhéo đau.

"Không có chuyện gì, có thể là hạ nhân nhìn lầm rồi!" Dung Định Viễn lần nữa ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi, trong mắt cũng là vô cùng lo lắng.

"Đại lão gia, để cho ta đi nhìn một chút đi!" Cuối cùng Nhị phu nhân cũng mở miệng, trong phủ này loạn, nàng làm phu nhân chi thứ hai, cũng không thể ngồi yên không để ý đến.

Mặc dù trong lòng của nàng cũng là cực kỳ sợ.

"Nhị phu nhân, Noãn Tâm cùng đi với người, cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau!" Dung Noãn Tâm tiến lên một bước, sau khi cho Tần thị một ánh mắt yên tâm, lập tức theo Nhị phu nhân cùng nhau đi hậu viện.

Sắc trời đã nhá nhem phải giống như đồ mực, nha đầu đằng trước cầm đèn lồng run lẩy bẩy đi từ từ.

Hình như ở trong phủ này, khắp nơi đều bao quanh một luồng gió kỳ lạ rét lạnh căm căm, vừa thổi tới đây, trên thân người sẽ không giải thích được mà rùng mình.

Cả người Nhị phu nhân cũng run dữ dội hơn, đi tới núi giả, dưới chân bị thứ gì đó làm vấp một, cả người cũng bị dọa sợ đến mức thét lên.

"Nhị phu nhân, cũng chỉ là cục đá!" Dung Noãn Tâm vững vàng đỡ nàng, bình tĩnh an ủi.

Nàng cũng không tin cớ đời này có quỷ thần gì, dù sao cũng chỉ là xiếc hạ nhân tạo ra dọa người mà thôi.

"Noãn Tâm, ngươi không sợ sao? Trước đó vài ngày tam tiểu thư bị đại tiểu thư bắt nạt, ngươi nói chuyện tới nay có phải Tam tiểu thư làm, xong rồi lại sợ sự việc đã bại lộ bị người trục xuất khỏi phủ đi, nên nhảy giếng tự sát hay không?"

Nhị phu nhân thận trọng nói ra suy đoán của mình.

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, những lời phiến diện(theo một phía) đó, thì càng không thể nào.

Người bày ván này chính là biết tất cả mọi người sẽ suy đoán như vậy, mới có thể an bài như vậy, lại không nói tam tiểu thư là một người cơ trí, chỉ nói những đảo móc nhân kia, thì không thể nào là tam tiểu thư gây nên.

Thử hỏi, một tiểu thư trong khuê các như nàng thì thế nào biết được ngày sinh tháng đẻ của Đại phu nhân, trong phủ này chỉ sợ trừ Dung Định Viễn thì sẽ không có người thứ hai biết được? Nhưng hiển nhiên chuyện này cũng không phải do Dung Định Viễn gây nên, giết Đại phu nhân đối với hắn không hề có chỗ tốt, hơn nữa tùy thời đều có khả năng ép hắn lên đầu sóng ngọn gió (tình thế xấu).

"Noãn Tâm không biết, Noãn Tâm chỉ biết đạo lý ác nhân có ác báo!"

Giọng nói của Dung Noãn Tâm nhàn nhạt vang vọng ở bên tai Nhị phu nhân, Nhị phu nhân đột ngột quay đầu lại nhìn lên, lại nhìn thấy Dung Noãn Tâm trước mặt trầm tĩnh như nước, ở trong bóng đêm đen nhánh này có vẻ càng thêm làm cho người ta nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Chương 5.3

Đến hậu viện, đã có một số gia đình vây ở nơi đó.

Nhìn thấy Nhị phu nhân và Dung Noãn Tâm tới, tất cả mọi người đều tránh ra.

"Huyện chủ, Nhị phu nhân, thuộc hạ đã phái người xuống vớt rồi, rất nhanh sẽ có kết quả!" Thị vệ trưởng dẫn đầu nặng nề báo cáo với hai người.

Dung Noãn Tâm gật đầu một, đứng ở chỗ cách miệng giếng không xa lẳng lặng chờ đợi, lqđ khóe mắt lại nhìn thấy bên cạnh giếng treo một khối vải màu xám trắng, lập tức sai người lấy đến.

"Đây chính là vải trên xiêm áo của Tam tiểu thư?" Nàng nghi ngờ hỏi.

Tiểu nha đầu Minh Nguyệt vốn hầu hạ Tam tiểu thư lập tức nín lệ nói: "Hồi Huyện chủ, ngày hôm nay Tam tiểu thư mặc chính là một chiếc áo bông màu phấn hồng!"

Thật ra, Dung Huệ Mẫn thích màu hồng, như thế nào lại mặc loại màu sắc xám tro này.

Dung Noãn Tâm ra lệnh cho Lương Thần cất kỹ vải vóc, không chừng lát nữa còn có chút công dụng nào đó.

Ước chừng lại qua thời gian một nén hương, trong giếng đột nhiên truyền đến một hồi tiếng la khóc cực kỳ trống rỗng, lqđ như có như không, như khóc như cười..... Nhẹ nhàng mù mịt, đắm vào xương sống lưng người lạnh cả người.

Mấy người nhất gan đã sợ đến mức làm rơi đèn lồng trong tay, chui vào trong bụi cỏ ở một bên.

"Huyện chủ, Huyện chủ, tìm được....." Rốt cuộc phía dưới cũng truyền đến âm thanh hơi run rẩy của gia đình, xem ra cũng là bị dọa sợ không nhẹ.

Dây thừng bên cạnh giếng mở ra, một lúc sau, có một nam tử toàn thân ướt đẫm khiêng một thi thể cứng ngắc ra ngoài.

"Tam tiểu thư....." Nha đầu Minh Nguyệt kêu khóc nhào tới, đáng vẻ lại không có chút đau lòng.

Cũng đúng lúc này, Nhị phu nhân đột nhiên nhỏ giọng hỏi một câu: "Đây là Tam tiểu thư sao?"

Lúc này, bóng đêm đang đậm, nào có thể phân biệt rõ ràng quần áo trên người thi thể kia, sao tiểu nha đầu kia lại có thể khẳng định, người chết chính là Dung Huệ Mẫn như vậy?

Mi tâm của Dung Noãn Tâm khẽ nhú một, lúc này mới sai người lật thi thể lên.

Quả nhiên, đúng là Dung Huệ Mẫn không sai, một khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trắng bệch giống như giấy, lqđ trời lạnh như thể này, đông cứng trong nước giếng gần như đóng băng này, toàn thân cũng nổi lên những mảnh băng vụn.

Dung Noãn Tâm cũng là nhìn một lúc lâu, mới bằng lòng xác định là Dung Huệ Mẫn.

Nàng không biến sắc giờ giờ tay lên, ý bảo mọi người mang thi thể Dung Huệ Mẫn đến trong viện.

Nhị phu nhân đã đỡ thân cây nôn khan, mới vừa rồi trạng thái Dung Huệ Mẫn chết đi thật sự là rất đáng sợ, đôi mắt tròng lớn giống như chuông đồng, đầu lưỡi thè ra ngoài, tóc tai xốc xếch, cả người cứng ngắc.....

Nhị phu nhân nhưng là cũng chỉ nhìn thoáng qua, đã không nhìn được điên cuồng nôn mửa.

Dung Noãn Tâm lại tới lui quan sát ở trên người của Dung Huệ Mẫn một lúc lâu, mới để cho người khiêng đi, Nhị phu nhân cũng buồn bực, một nữ nhi gia như nàng, làm sao lại có gan to như vậy.

Lại liên tưởng tới đủ loại chuyện trước kia, trong nội tâm Nhị phu nhân lại cảm thấy Dung Noãn Tâm nhất định là người bình thường.

Trở lại trong viện nhỏ, Tam di nương tận mắt thấy thi thể của Dung Huệ Mẫn, lập tức khóc hôn mê bất tỉnh tại chỗ, sắc mặt của Dung Định Viễn cũng vô cùng khó coi.

Hắn vẫn cảm thấy thật xin lỗi Tam di nương, sau khi đón nàng trở lại trong phủ, cũng là yêu thương có hơn đối với Dung Huệ Mẫn.

Trong ngày thường Dung Huệ Mẫn cũng là làm người khác ưa thích, lão phu nhân cũng khen ngợi nàng mấy lần, l'qđ hôm nay một người đáng yêu trong ngày thường hoạt bát nhảy loạn như vậy, lại lạnh lẽo nằm ở trên đất, không nhúc nhích.....

Dung Định Viễn từ từ cúi người xuống, run rẩy vờn tay, nhẹ nhàng khép lại cặp mắt tròng tròn xoe của Dung Huệ Mẫn, cuối cùng khóe mắt cũng chảy nước mắt.....

Rốt cuộc là máu mủ ruột thịt của mình, máu mủ tình thâm

Nếu như nói, bệnh của Đại phu nhân làm cho trong lòng hắn nổi giận, như vậy, Dung Huệ Mẫn chết đi, lại làm cho hắn hoàn toàn giận điên lên.....

"Dẫn người hầu hạ Tam tiểu thư tới!"

Vừa nói xong, nha đầu Minh Nguyệt đã tự động quỳ ra ngoài.

"Lão gia..... Tiểu thư bị chết oan, xin lão gia báo thù cho tiểu thư!" Minh Nguyệt vừa mở miệng đã khóc không ra tiếng, giống như thật sự là chủ tớ tình thâm với Dung Huệ Mẫn.

"Mẫn nhi là bị người phương nào hại chết?" Quả đấm của Dung Định Viễn nắm chặt 'khanh khách' vang dội, cặp mắt nhuộm tia máu nhìn chăm chăm, tiến lên một bước, hung hăng tóm thân thể của Minh Nguyệt lên từ trên mặt đất, khiến chân của nàng cách khỏi mặt đất.

Minh Nguyệt bị sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, nói lắp bắp: "Nhất định là đại tiểu thư, đại tiểu thư ghen tỵ đại lão gia thương tiểu thư không thương nàng, mấy ngày trước còn nghĩ cách đánh cho mặt của tiểu thư sưng lên, nhất định là đại tiểu thư!"

Một câu nói xằng nói bậy của tiểu nha đầu, lại khiến Dung Định Viễn động lòng.

Hắn buông nha đầu kia ra, bước nhanh chạy vào nhà, hung hăng kéo Dung Huệ Như từ trước giường của Đại phu nhân ra.

"Nghịch nữ, ngươi nhưng là giết muội muội của ngươi?"

Dung Huệ Như bị Dung Định Viễn ném vào trước thi thể của Dung Huệ Mẫn, nàng vừa cúi đầu, vừa đứng chống lại cặp mắt lại đột ngột mở ra của Dung Huệ Mẫn, giống như đã cho rằng người trước mắt chính là sát thủ giết nàng, cặp mắt vốn đã khép lại của Dung Huệ Mẫn lại đột nhiên mở ra, thật sự là rất quỷ dị.....

"A..... Ta không có, không phải ta giết, không phải ta giết....."

Dung Huệ Như bị sợ đến mức liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn người trước mắt, lqđ không dám tin tưởng, người mấy ngày trước đây còn tranh phong với mình, vậy mà lại cứ thế mà chết đi.....

Trạng thái chết lại quá đáng sợ!

Dung Huệ Như không nhận được nằm trên mặt đất nôn khan.

Đúng lúc này, Luru Đại phu đi ra, thận trọng nói: "Lão gia, Đại phu nhân tỉnh!"

Tỉnh thật đúng lúc, hắn cũng muốn hỏi một chút, rốt cuộc ả nuôi được một nữ nhi tốt như thế nào, lòng dạ rắn rết như thế, hại di nương, giết thứ muội, rốt cuộc muốn quây trong phủ này đến long trời lở đất mới vui về sao?

Lúc này Dung Định Viễn vừa tức vừa đau lòng, một tay túm Dung Huệ Như vẫn còn ở nôn khan lên lập tức ném ở trước giường của Đại phu nhân: "Nữ nhi tốt người nuôi được....."

Hắn lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, trong mắt vậy mà lại tràn ngập sát khí, giống như gặp được kẻ địch ở trên chiến trường.

Đại phu nhân mới vừa thức tỉnh, sắc mặt vẫn vô cùng không tốt, nhìn thấy tình hình lúc này, ả sùng sốt một chút, không hiểu hỏi: "Vì sao lão gia phát tính khí lớn như vậy? Huệ Như lại có chỗ nào đắc tội lão gia?"

Lời này của ả mang theo vài phần vị chua, chính là cho rằng Dung Huệ Như lại xảy ra chuyện đầu khẩu gì đó với nương con Tam di nương mới có thể chọc cho Dung Định Viễn không vui, lqđ trong lòng có chút không thoải mái đối với sự thiên vị của Dung Định Viễn.

Giọng của Đại phu nhân khiến Dung Định Viễn cho rằng ả đang dung túng nữ nhi đối nghịch với mình, trong lòng lập tức càng thêm tức giận đối với hai người này.

"Mạc thị, thi thể của Huệ Mẫn vẫn còn ở bên ngoài viện đấy, người lại nói xem, nương con các người giết chết Mẫn nhi như thế nào?" Dung Định Viễn cũng không quản Đại phu nhân là mới vừa mới tỉnh lại, một tay vỗ cái bàn trước giường nát bấy.

Đại phu nhân sùng sốt thật lâu, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại lời nói 'giết chết Mẫn nhi như thế nào' của Dung Định Viễn?

Dung Huệ Mẫn chết? Dung Huệ Mẫn lại có thể chết?

Ả tròn mắt há hốc miệng ngay tại chỗ, sắc mặt bởi vì khiếp sợ lại càng thêm trắng bệch hơn vừa rồi.

"Mạc thị, người đừng ở chỗ này giả bộ làm người tốt, Mẫn nhi chính là nương con các người hại chết!"

Dung Định Viễn càng nghĩ càng khẳng định Dung Huệ Mẫn chết chính là do nương con Đại phu nhân gây nên.

Mạc thị đã khôi phục tỉnh táo, ngẫm nghĩ tới lui mọi chuyện lại một lần, lqđ trong mắt của ả từ nghi ngờ trở nên lạnh lùng khác thường, có lẽ là đau lòng đối với Dung Định Viễn.

Ả vẫn còn ở trên giường bệnh, Dung Định Viễn lại hỏi cũng không hỏi, đã một mực chắc chắn người là do nương con các nàng giết.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Chương 5.4

"Phụ thân, chúng ta thật không có giết Huệ Mẫn, thật không có, ngài không cần oan uổng mẫu thân, từ tối qua mẫu thân đã bắt đầu bị bệnh nằm ở trên giường, Hương Thiên và Lâm mục cũng có thể làm chứng!"

Dung Huệ Như khóc ôm lấy bắp chân của Dung Định Viễn, thế nào phụ thân của nàng trở nên lạnh lùng vô tình như vậy, ban đêm hôm qua mẫu thân đã bệnh không dậy nổi, lqđ nàng phái người đi báo mấy lần, đều bị người trong viện Tam di nương ngăn cản, ngày hôm nay nếu không phải Hương Thiên liều chết chạy đến viện của lão phu nhân, chỉ sợ Dung Định Viễn vẫn sẽ không tới đây như cũ.

Lâm mục lập tức quỳ xuống, nén lệ nói: "Lão gia, ban đêm hôm qua, nô tỳ đi viện của Tam di nương thông truyền mấy lần, tuy nhiên đều bị người của Tam di nương ngăn cản, Đại phu nhân suýt nữa thì....."

Nói xong lời cuối cùng, Lâm mục cũng là khóc không ra tiếng.

Dung Định Viễn hơi lộ vẻ xúc động, lập tức sai người mời người bên cạnh Tam di nương tới hỏi, vừa hỏi ra, quả thật chứng minh người của Đại phu nhân tới xin Dung Định Viễn đi qua mấy lần.

Cứ như vậy, Đại phu nhân lại có vẻ hiềm nghi nhỏ hơn một chút, thử hỏi, một người ngàn cân treo sợi tóc thì như thế nào đi giết người?

"Lão gia, lão gia....." Bên ngoài lại có người phát hiện cái gì đó, lớn tiếng hô lên.

Dung Định Viễn đi ra ngoài sân nhỏ nhìn, chỉ thấy trên tay một gia đình cầm một đào mộc nhân còn chưa làm xong, lqđ không khác với bảy cái mới vừa đào lên ở trong viện của Đại phu nhân, chỉ là ngày sinh tháng đẻ còn chưa kịp khắc lên.

"Đây lại là từ đâu tới?" Dung Định Viễn lạnh lùng hỏi.

"Bẩm lão gia, là..... Là từ trong phòng của Tam di nương tìm ra đây!" Người nọ mới vừa nói xong, đã bị ánh mắt thị huyết của Dung Định Viễn dọa cho sợ không nhẹ.

Hắn sợ run thật lâu nói không ra lời.

"Phụ thân, có thể để cho nữ nhi nhìn vật này một chút hay không?" Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, mang trên mặt vẻ lạnh nhạt ngăn cách với đời.

Được Dung Định Viễn đồng ý, Dung Noãn Tâm lập tức cầm lên đào mộc nhân còn chưa làm thành từ trong tay gia đình kia, sau khi cẩn thận nhìn một lần, cuối cùng nhẹ nhàng cười.

"Phụ thân, vật này chỉ là một con rối gỗ, cũng không phải giống đào mộc nhân trong viện của Đại phu nhân!" Giọng nói của nàng cũng không phải lớn, lại làm cho Dung Định Viễn thở ra một hơi.

Nhưng nếu, chuyện thật diễn biến thành trò khôi hài Tam di nương hại Đại phu nhân, đại tiểu thư giết tam tiểu thư, như vậy, Dung Định Viễn hẳn nên xử trí không khi ngột ngạt cả phủ như thế nào đây, đưa toàn bộ các nàng cho quan phủ điều tra, hẳn không làm được.

"Thật?" Hắn mong đợi nhìn Dung Noãn Tâm, khát vọng nàng có thể cho hắn một giải thích hài lòng.

"Vâng." Dung Noãn Tâm gạt đầu một, không để lại dấu vết dùng ngón tay thon dài nặng nề quẹt một ố trên búi tóc của đào mộc nhân kia.

"Phụ thân mời xem, những đào mộc nhân kia khắc chính là búi tóc đuôi ngựa, mà cái rối gỗ này khắc lại là búi tóc hai bên, phụ thân cũng biết búi tóc đuôi ngựa là phụ nhân đã gả mới có thể búi, lqđ mà búi tóc hai bên cũng là nữ nhi gia chưa gả mới búi, hai loại này không giống nhau, như thế, có lẽ tượng gỗ này là tam tiểu thư ham chơi nên tự mình điêu khắc cũng không nhất định!"

Dứt lời, Dung Noãn Tâm lại giao tượng gỗ đến trên tay Dung Định Viễn.

Dung Định Viễn nhìn chăm chú, thật giống như Dung Noãn Tâm nói.

Trong lòng hắn vốn là thiên vị Tam di nương, vì vậy, cũng không hỏi thêm, lập tức khẳng định Tam di nương bị người oan uổng.

Nếu Đại phu nhân bị bệnh liệt giường, như vậy, Dung Huệ Kiều là ai giết hại đây?

Dung Định Viễn cũng biết Dung Noãn Tâm là một người có trí khôn, nên lên tiếng hỏi ra: "Tâm nhi có thể có biện pháp tra ra hung thủ phía sau màn này?"

Dung Noãn Tâm nâng môi lên: "Cũng không phải khó khăn!"

Dứt lời, nàng để cho người ta trình khối vải mới vừa tìm được ở bên cạnh giếng kia lên, nói: "Đây là vải vóc mới vừa rồi ta tìm được ở bên cạnh giếng, ta đã kiểm tra thi thể của Huệ Mẫn, l'q'd trên cổ của nàng có vết dây rõ ràng, trước khi chết nhất định là trải qua giây gựa chống cự người nào đó."

Dứt lời, nàng cầm một nhánh trúc lên, nhẹ nhàng vén cổ áo của Dung Huệ Như lên một chút, Dung Định Viễn lập tức nhìn thấy một mảnh tím bầm trên cổ của nàng.

"Nhìn lại nơi này." Dứt lời, Dung Noãn Tâm lại nâng một tay của Dung Huệ Như lên, chỉ thấy trong móng tay ở đầu ngón tay đã bị nước đá ngâm trắng bệch, vậy mà lại ẩn giấu một chút mảnh vụn của vải vóc.

Lưu Đại phu cẩn thận lấy ra ngoài, đặt ở bên cạnh so với khối vải tìm được bên cạnh giếng, màu sắc và tính chất đều là vô cùng tương xứng.

Dung Định Viễn bình tĩnh hiểu ra, gương mặt càng thêm lạnh xuống.

"Phụ thân chỉ cần so màu sắc của khối bố này, với xiêm áo của người trong phủ, lqđ xiêm áo của người nào có tổn hại, xiêm áo của người nào có chùng loại màu sắc này, thì sẽ biết rõ....."

Nói tới chỗ này, Lâm mục đã 'bùm' một tiếng quỹ xuống, sắc mặt bà ta trắng bệch, gương mặt già nua bởi vì kinh sợ mà không ngừng run rẩy.

"Lão gia, nô tỳ oan uổng..... Bắt đầu từ hôm qua nô tỳ vẫn không hề rời đi viện, kính xin lão gia tra cho rõ....."

Lời nói của Lâm mục vẫn chưa nói hết, Dung Noãn Tâm đã nở nụ cười lạnh: "Hôm qua người đi chỗ Tam di nương cầu xin lão gia không phải Lâm mục sao?"

Trong viện Tam di nương đều nhìn thấy, chẳng lẽ họ thấy quỷ hay sao?

Lâm mục mặt xám như tro tàn, biết mình đã là không thể cứu vãn, chỉ là thấp giọng kêu oan uổng.

"Người tới, kéo ác phụ này xuống, ban cho cái chết!" Dung Định Viễn giận đến mức gân xanh trên trán nhảy lên, vung tay áo, quả đấm phát ra một tiếng 'khanh khách' cực kỳ nặng nề.

Đúng lúc này, Đại phu nhân được người đỡ đi ra: "Đội dã!"

Dung Định Viễn đột ngột quay đầu lại, trong mắt đã sớm không mang theo một chút tình cảm, có chỉ là vô biên vô hạn hận ý và chán ghét.

"Cầu xin lão gia tra cho rõ, Lâm mụ nhất định sẽ không làm ra chuyện như vậy!"

Ả chậm rãi quỳ xuống, nén lệ, thỉnh cầu Dung Định Viễn nể tình cảm tình ngày xưa bỏ qua cho Lâm mụ một lần.

"Không phải bà ta làm, chẳng lẽ là người làm hay sao?"

Dung Định Viễn cười lạnh, tiến lên một bước, một cước hung hăng đá vào trên ngực của Đại phu nhân.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy ngực khó chịu, một ngụm máu tươi lập tức phun ra ngoài từ trong miệng, lqđ Lâm mụ hô lớn: "Đại phu nhân, người này sao lại khổ như thế chứ?"

"Tốt, tốt, tốt! Dung Định Viễn, người lại ra tay với ta vì một di nương thứ nữ, Mạc Lan Cẩn ta thật là mất bị mù..... Thật sự không ngờ tôi sẽ có một ngày như thế!"

Đại phu nhân ngửa mặt lên trời kêu gào, máu tanh trong miệng từ từ nhỏ xuống ở trên váy của ả, có vẻ bị thương cô đơn khác thường.

Dung Huệ Như sợ hãi ôm lấy Đại phu nhân, hô lên: "Mẫu thân, người làm sao vậy? Mẫu thân, ngài đừng dọa con....."

Đại phu nhân vẫn không nhìn được cười như cũ, tiếng cười kia xuyên qua bầu trời Dung phủ, vô cùng đau thương.

"Người tới, kéo bà điên này xuống, trông cho kỹ, không cho bước ra cái cửa này nửa bước, kéo Lâm mụ xuống, ban cho cái chết....."

Giọng nói lạnh lùng của Dung Định Viễn truyền đến, trò khôi hài này không biết là người nào chủ đạo, cuối cùng cũng tìm ra dấu chấm.

"Tiểu thư, tam tiểu thư thật sự bị Đại phu nhân giết sao?" Trên đường trở về, cuối cùng Lương Thần cũng không nhìn được hỏi ra ngoài.

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng, chậm rãi nói: "Sự thành tâm của Tam di nương, ngược lại là thiên địa chứng giám!"

Tuyết lại bay lên, mắt thấy mấy ngày nữa chính là cuối năm rồi.

Trở lại tiểu viện, Mỹ Cảnh lập tức đốt lò lửa lên, Lương Thần cởi xuống áo choàng thay nạng, đang chuẩn bị đi ngủ, cửa sổ lại bị thứ gì đó gõ một chút, phát ra một tiếng vang cực kỳ trầm nặng, lqđ ngay sau đó, một mũi tên ngắn lập tức bay vào từ giấy dán cửa sổ kia, cắm vào trên mép giường gỗ lê điêu khắc, phía trên còn mang theo một tờ giấy.

"Ngày mai tụ họp một chút ở Vọng Nguyệt Lâu, Tam!"

Dung Noãn Tâm khẽ đọc ra tiếng.

Lương Thần Mỹ Cảnh giật nảy mình, vốn tưởng là tặc nhân, lại thấy Dung Noãn Tâm vui mừng nở nụ cười, lập tức reu ghẹo nói: "Là Tam Hoàng tử mời tiểu thư sao? Tam Hoàng tử ngược lại là một người thật tốt....."

"Người đã cảm thấy Tam Hoàng tử không tệ, như vậy..... Lần tới ta sẽ đưa người cho Tam Hoàng tử được không?" Dung Noãn Tâm liếc mắt nhìn Lương Thần Mỹ Cảnh, trong miệng là một phần cũng không chịu tha cho người.

"Không không không..... Nô tỳ không dám....." Dù sao Lương Thần Mỹ Cảnh cũng là mặt mũi mỏng, bị Dung Noãn Tâm nói như thế, trên mặt đã đỏ hết.

Ngày hôm sau, thời tiết lại có thể thật tốt lên, Dung phủ cũng là hoàn toàn tĩnh mịch.

Tin tức Dung Huệ Mẫn chết đi bị Dung Định Viễn đề xuống, vốn là một thứ nữ không có thể lực nhà nương, lqđ muốn che giấu cũng là có thể che giấu được.

Loại gièm pha này, truyền đi chỉ sẽ làm tổn hại thanh danh của hấn, tự nhiên có thể áp thì áp.

Sau khi Dung Noãn Tâm mặc chỉnh tề thì mang theo Lương Thần Mỹ Cảnh đi Vọng Nguyệt Lâu.

"Huyện chủ, Bôn vương nhưng là chờ người đã lâu!" Thiên Mộ Điều cười đứng dậy chào đón.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Có Tính Toán Gì? 1

"Huyện chủ, Bôn vương nhưng là chờ người đã lâu!" Thiên Mộ Điều cười đứng dậy chào đón.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, thấy lễ, lập tức ngồi xuống đối diện Thiên Mộ Điều.

"Thời tiết, thật đúng là rất lạnh." Khi nói chuyện, lqđ Thiên Mộ Điều nâng nâng tay, lập tức có người dâng lên lò lửa Ngân Mộc đang cháy hừng hực.

Hắn là một người tập võ, nơi nào sẽ sợ lạnh, chỉ là sợ Dung Noãn Tâm lạnh thôi.

"Vương Gia tìm ta có chuyện gì sao?" Dung Noãn Tâm nhấp một ngụm nước trà trên bàn trà, ngược mắt nhìn Thiên Mộ Điều, trong lòng đã đoán được mục đích ngày hôm nay hắn mời mình tới.

Ánh mắt của Thiên Mộ Điều rơi vào trên người của Lương Thần Mỹ Cảnh, nhàn nhạt đảo qua.

"Tất cả các người đi xuống đi."

Hai người đều vâng theo lui xuống, đóng cửa lại, lúc này Thiên Mộ Điều mới nói ra tin tức mình dò thăm được: "Bình Tây Vương Thế tử, tên là Thiên Dận Huyền, năm nay 26 tuổi, chưa lấy vợ, mấy năm nay nghe nói du học khắp nơi, mấy ngày trước đó tới Kinh Thành, l'q"đ nương hắn đã qua đời, coi như là nhi tử độc nhất của Bình Tây Vương, nhưng ta nghe nói lúc Bình Tây Vương rời kinh, là có một tử một nữ, nhưng người của ta lại tra không ra tin tức nữ nhi của Bình Tây Vương, không biết là chết sớm, hay là đã lập gia đình, theo lý thuyết đường đường Quận chúa, cho dù đã gả cho người, cũng là phong phong quang quang, bên trong này có lẽ là có ẩn tình gì đó!"

Thiên Mộ Điều một năm một mười nói tin tức mình dò thăm được cho Dung Noãn Tâm.

Trừ chuyện về nữ nhi của Bình Tây Vương, những thứ khác đều là tin tức bình thường, vừa hỏi là biết.

"Há? Bình Tây Vương lại còn có một nữ nhi?" Dung Noãn Tâm nhúu mày, mang theo một chút hứng thú hỏi.

"Thật là, nghe nói là lớn hơn Thiên Dận Huyền năm tuổi, năm nay hắn là 31 tuổi rồi, lúc trước khi rời kinh, lqđ là rất được Thái hậu yêu thích đấy! Lại không biết vì sao, sau này lại không duyên cớ mà biến mất rồi, người trong cung đều không chịu nhắc lại, ta có thể dò xét cũng chỉ có những thứ này!"

Thiên Mộ Điều nhún vai một, nhưng trong lòng thì không hiểu sao Dung Noãn Tâm lại có hứng thú đối với Bình Tây Vương Thế tử như vậy, chẳng lẽ nha đầu này coi trọng Thiên Dận Huyền rồi.

Theo bản năng hắn so sánh mình và Thiên Dận Huyền.

Bản về tướng mạo, hai người không phân cao thấp, luận tài tình, có lẽ Thiên Dận Huyền thắng hắn một bậc; nhưng mà, nếu luận chiến tích, sao Thiên Dận Huyền có thể so với hắn?

Nghĩ tới đây, Thiên Mộ Điều hiểu rõ kẻ giương khoe miệng, hắn không tin mình sẽ bại bởi Thế tử cả ngày ngu si đàn độn kia.

Cặp mắt của Dung Noãn Tâm hơi híp lại, nàng nhớ tới nửa khối ngọc Thiên Dận Huyền luôn coi như bảo bối giắt ở bên hông kia ngón tay, mảnh mảnh nhẹ nhàng gõ ở cái bàn, lqđ như cô ý, lại như vô ý: "Vương Gia có biết chuyện xưa về nửa khối ngọc trên người Thế tử kia không?"

"Nửa khối ngọc?" Thiên Mộ Điều có chút mờ mịt, cúi đầu đau khổ suy nghĩ, nhưng lại thế nào cũng nhớ không nổi nửa khối ngọc nào.

Dung Noãn Tâm lắc đầu một: "Ta thuận miệng nói vậy, Vương Gia đừng trách mót."

Nàng vốn tưởng rằng Thiên Dận Huyền thấy ai cũng cầm nửa khối ngọc này hỏi một câu, lúc này thấy vẻ mặt của Thiên Mộ Điều, sợ là không biết, vì vậy có thể thấy được, hắn giấu nửa khối ngọc vô cùng kỹ.

Nếu Thiên Mộ Điều làm một chuyện cho nàng, như vậy, giao dịch ngang hàng, nàng cũng tiết lộ một chút bí mật kiếp trước cho Thiên Mộ Điều biết là được.

Những việc này, vào lúc này đều là bí mật động trời, cho dù nói ra, cũng sẽ làm cho người ta khó có thể tin.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng dính chút nước trà, ở trước bàn màu trầm viết một chữ 'Hữu'.

Thiên Mộ Điều ghé đầu nhìn, lập tức hiểu được, hắn là chỉ Hữu Tướng 'Triệu Quyền'.

"Hắn là người của Thái tử?" Thiên Mộ Điều thấp giọng hỏi.

Chuyện này, hấn vẫn có chút phát hiện, cũng từng âm thầm điều tra qua Triệu Quyền, cũng không có phát hiện hấn có lui tới gì với Thái tử.

Dung Noãn Tâm lắc đầu một, lại viết một chữ ‘Thất’ ở trên bàn.

Thiên Mộ Diêu tròn tròn hai mắt, nhìn đi nhìn lại cái chữ kia, hình như thế nào cũng không dám tin tưởng, Hữu Tướng đương triều là người của Thiên Mộ Ly?

Điều này sao có thể? Thiên Mộ Ly luôn luôn không hỏi chuyện trong triều, mấy năm này mới đi theo mình đi ra ngoài kiến thức một, hai, lqđ sớm mấy năm càng là bởi vì thân thể yếu đuối mà quanh năm triển miên giường bệnh, chưa từng ra khỏi cung.

Hấn không thể tin ngẩng đầu lên, trong mắt hoài nghi nhiều hơn tin tưởng. Dung Noãn Tâm sớm đoán được hấn sẽ không tin tưởng, vì vậy, lại ở trên bàn viết xuống một chữ: "Thử".

‘Thử.....’? Lần này Thiên Mộ Diêu cũng là suy tư thật lâu, mới lĩnh ngộ ý tứ trong đó, Dung Noãn Tâm là chỉ, nơi này là chỗ của Thất Hoàng tử Thiên Mộ Ly.....

Trong đầu của hấn giống như là bị người thả quả bom, sau khi vang lên, cũng là vô tận khói vòng quanh.

Nếu những chuyện Dung Noãn Tâm nói là thật? Như vậy, Thiên Mộ Ly đi theo bên cạnh hấn rốt cuộc có dụng ý gì? Chuyện bị ám sát trên hồ Lạc Dương lúc trước, hấn đã từng âm thầm điều tra một thời gian, tuy nhiên cũng chưa từng tra ra là người phương nào gây nên.

Sau lại nhận được mật hàm của Hình bộ, có người tố cáo Thái tử kết bè kết cánh, Hoàng thượng lập tức ở trong lòng suy đoán là Thái tử nóng lòng trừ đi nhi tử mến yêu của mình..... Vì chuyện này, Hoàng thượng giận dữ, thất vọng chí cực đối với Thái tử.

Đến nay còn bảo tạm lưu lại đầu của hấn, chỉ là để ổn định triều cương mà thôi.

Hấn không biết một tiểu thư trong khuê các như Dung Noãn Tâm như thế nào biết những chuyện này? Lqđ Nhưng Thiên Mộ Diêu cũng không nhận được muốn tin tưởng nàng, trực giác làm cho hấn sinh ra cảm giác tín nhiệm đối với nàng, chỉ cảm thấy Dung Noãn Tâm tuyệt sẽ không đơn giản như mặt ngoài.

Chữ ‘Thử’ trên bàn, từ từ biến thành vệt nước mờ mờ không thấy rõ, cả người Thiên Mộ Diêu run lên, hấn vẫn cho rằng chỗ này là của phú thương đệ nhất thiên hạ Thường gia, nơi nào từng liên tưởng đến Thiên Mộ Ly.

Nếu những chuyện Dung Noãn Tâm nói đều là thật, như vậy, từng cử động ở nơi này của hấn, chẳng phải là bị Thiên Mộ Ly nắm rõ trong lòng bàn tay à, nghĩ tới đây, Thiên Mộ Diêu rung mình một, sắc mặt khẽ phát xanh, nửa cảnh giác, nửa nghi ngờ nhìn bốn phía một phen.

"Đêm đã khuya, ngày hôm nay đa tạ thịnh tình của Viêm Thân vương, ngày khác có rảnh rồi lại tụ họp!" Dung Noãn Tâm cũng không lo lắng, cô nam quả nữ, dù sao cũng chỉ bị người nói xấu một chút mà thôi, danh tiếng đối với nàng mà nói, chính là thứ không quan trọng nhất.

Từ Vọng Nguyệt Lâu ra ngoài, trời đã có chút tối, Dung Noãn Tâm nhìn ven hồ Lạc Dương kia, tượng đá trên mặt hồ đã chế thành rồi, hình dáng khác nhau, từng chiếc từng chiếc đèn lồng đủ loại màu sắc giắt bốn phía tượng đá kia, nổi bật lên những tượng bằng trong suốt giống như cũng có màu sắc.

Thủ pháp quả thật là vô cùng kỳ lạ.

"Tiểu thư, bên kia thật đẹp!" Lương Thần không nhận được thờ dài nói.

Nhưng đều là nữ tử, mọi người đều có lòng thích cái đẹp, Mỹ Cảnh cũng là nghiêng mặt nhìn qua, cần môi dưới không ngừng nhìn về mặt của Dung Noãn Tâm, mong đợi nàng có thể đi tới nhìn một chút.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, hứng thú của mình cũng không lớn, nhưng không muốn làm mất hăng hái của hai nha đầu, lqđ trở lại trong phủ nhưng cũng là ngồi chơi, còn không bằng ở chỗ này phí một ít thời gian.

"Tôi xem chút đi!" Rốt cuộc Dung Noãn Tâm cũng lên tiếng, hai nha đầu hưng phấn hươ tay múa chân, vội đỡ lấy Dung Noãn Tâm cùng đi về phía ven hồ chật ních đám người kia.

"Tránh ra..... Tất cả đều tránh ra cho ta!"

Đột nhiên, một giọng nam cực kỳ phách lối vang dội quát to lên, ngay sau đó lập tức có một chiếc xe ngựa vô cùng đắt tiền lái tới.

Bờ hồ này vốn bu đầy người, sao có thể lái xe ngựa qua được, thế nhưng người điều khiển xe ngựa cũng không có kỵ chút nào, tay giơ lên roi ngựa lập tức vung lê đánh xuống.

Con ngựa bị roi khiển trách, tự nhiên nâng vó trước lên xông về phía trước, lqđ không ít người xem đèn phía trước bị xe ngựa này đụng ngã trái ngã phải, thế nhưng người kia lại hoàn toàn không có ý tứ dừng lại.

"Đứa bé của ta, đứa bé của ta....." Một phụ nhân đột nhiên hét lên, phát hiện đứa bé vẫn đi theo bên cạnh mình không thấy bóng dáng, nàng vừa quay đầu lại, lại thấy đứa bé kia tò mò xe ngựa đắt tiền như vậy, ngại thơ chạy đến đằng trước con ngựa kia.....

Phụ nhân gấp đến độ hô to lên, mắt thấy xe ngựa kia sắp nghiêng qua thân thể mềm mại của đứa bé.

"A....." Không ít người chung quanh cũng bị sợ đến mức sợ hãi kêu lên.

Lương Thần Mỹ Cảnh bưng kín cặp mắt, lòng của Dung Noãn Tâm cũng nhéo lên, vội bước đi, muốn nhào qua ôm lấy đứa bé.....

"Tiểu thư....." Lương Thần Mỹ Cảnh bị sợ đến trái tim gần như nhảy ra ngoài.

Họ vẫn biết Dung Noãn Tâm là một người thanh thanh lãnh lãnh, nếu không phải là chuyện mình thật lòng để ý, nàng sẽ không có một chút mềm lòng, nhưng lúc này, Dung Noãn Tâm lại muốn xả thân cứu giúp vì một đứa bé vốn không quen biết.

Trong mắt Lương Thần hiện nước mắt nhàn nhạt, trong lòng vô cùng khổ sở, giờ khắc này, lạ nếu không phải mình bị sợ đến không thể nhúc nhích, nàng chỉ mong có thể đi thay tiểu thư.

"Không sao!"

Bên tai vang lên giọng trầm thấp của một nam tử, Dung Noãn Tâm chậm rãi mở hai mắt ra, lần nữa hít thở.

Là hần! Lại là hần!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Chương 6.2

Một khi trong mắt thanh tình trở lại, lòng này của nàng nhúu một, cũng là hung hăng đẩy nam tử cứu giúp ra, mặt không vẻ gì giao đứa bé mình cứu ở dưới đến trên tay phụ nhân kia, xoay người lập tức rời đi.

"Dung Noãn Tâm....." Thiên Mộ Ly thấp giọng hô, hần vẫn luôn không hiểu, vì sao cõi đời này lại có người chẳng phân rõ phải trái như thế, hần không có lỗi gì với nàng, nhưng mỗi lần nàng lại tránh hần như tránh rắn độc.

Thật giống như, dính lên một chút quan hệ với hần, sẽ gặp xui xẻo cả đời.

"Ai cản đường thiếu gia nhà ta, không muốn sống nữa có phải hay không?" Gã sai vật đánh xe gior roi quát to lên, dọa cả đám dân chúng ngấm cảnh chung quanh bị sợ đến mức chạy trốn khắp nơi.

"Cản cái gì chứ? Không phải Bốn vương đã giao hẹn phải khiêm tốn sao?" Mảnh xe ngựa bị một bàn tay to vén lên, một công tử diện mạo anh tuấn vừa nói vừa vươn đầu ra, lập tức có người quỳ gối trước xe, nam tử chính là mặt không đổi sắc đạp lưng của người kia để xuống xe.

"Vương Gia, tiểu nhân đã rất khiêm tốn, chỉ là hai vị điều dân này cố ý làm khó dễ mà thôi." Nam tử lái xe lập tức lộ ra vẻ mặt chân chó tiến lên đón, khom lưng âm dương quái khí tỏ cáo với nam tử.

"Hà?" Nam tử nhúu mày, ánh mắt lại không ngừng quan sát ở trên người của Dung Noãn Tâm, lạ ánh mắt kia giống như muốn lột sạch y phục trên người nàng xuống, muốn bao nhiêu đáng ghét thì có bấy nhiêu đáng ghét.

Dung Noãn Tâm không biến sắc lui về sau một bước, mượn tư thái cao gầy của Thiên Mộ Ly giấu một nửa thân thể của mình, cũng không phải xấu hổ, mà là cảm thấy chán ghét.

Thiên Mộ Ly cũng phát hiện ánh mắt của người này rất là phách lối, cũng không biết là cố ý hay là vô ý, cố ý tiến lên một bước, hoàn toàn che khuất thân thể của Dung Noãn Tâm.

Tầm mắt của nam tử kia rơi vào khoảng không, trong lòng càng thêm khó chịu, đang muốn tiến lên dạy dỗ Thiên Mộ Ly một trận, khoe mặt liếc một, trong lúc vô tình nhìn thấy khối ngọc bội có hoa văn vô cùng phức tạp hần đeo ở hông.

Phía trên có khắc quốc họ "Thiên".

Nam tử hơi ngần ra, cũng là hiểu được, người trước mắt nhất định là người trong hoàng thất, hần cũng không cần, lập tức đổi khuôn mặt tươi cười: "Là thuộc hạ của Bốn vương lỗi mẫn, trở về Bốn vương chắc chắn dạy dỗ hần thật tốt."

Dung Noãn Tâm không nhịn được hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ, nên dạy dỗ là người mới đúng.

"Lần tới cẩn thận chút." Thiên Mộ Ly cũng không truy cứu, từ tự xưng 'Bốn vương' của hần, lạ mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng cũng biết nhất định

là người trong hoàng gia.

Nếu như không có đoán sai, người này chính là Trấn Nam Vương Thiên Dận Thường mới vừa thừa kế vương vị.

Thiên Dận Thường híp híp mắt, bên môi nâng lên một nụ cười tà mị, nghiêng đầu nhìn Dung Noãn Tâm một, lập tức lên xe ngựa rồi đi.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Lương Thần đột nhiên vội vàng kêu lên.

Mỹ Cảnh bị sợ đến mức cũng khóc lên, mới vừa rồi, bốn phía hỗn loạn, hai người hoàn toàn không có phát hiện tay của Dung Noãn Tâm vẫn luôn rỉ máu.

"Thế nào bị thương?" Mi tâm của Thiên Mộ Ly nhú lại, mặt tái nhợt ở nơi đèn lồng ngũ thái (năm màu) này có vẻ càng thêm trắng bạch.

Thấy từng giọt máu đỏ tươi kia rơi vào trên mặt tuyết, hấn vội vàng cầm tay nâng lên, tỉ mỉ tra xét vết thương.

Trong đầu của Dung Noãn Tâm cứng đờ, lạnh lùng muốn rút tay về, lại bị Thiên Mộ Ly cầm càng thêm chặt hơn.

"Không nên cử động." Hấn nghiêm nghị phân phó nói, tiện tay xé một tấm vải trên áo khoác thận trọng băng bó cho Dung Noãn Tâm, l^q"đ cũng không biết hấn luyện thành thủ pháp ở đâu, băng bó vừa nhanh vừa thành thạo, tuyệt không sợ làm người bị đau.

"Tốt rồi." Đợi vết thương băng bó kỹ, Thiên Mộ Ly đột nhiên cúi đầu, đặt tay của Dung Noãn Tâm ở bên môi nhẹ nhàng thổi thổi.

Giống như là đang dỗ đứa bé.

Trí nhớ của kiếp trước bị hành động bất ngờ này của hấn câu toàn bộ ra ngoài, nàng nhớ mỗi lần hấn khăn trương, thì thích nhú mày.

Hấn nói cho nàng biết, khi hấn còn bé, lúc mẫu thân vẫn còn sống, mỗi lần hấn bị đánh ngã đều sẽ không có tiền đồ mà khóc rống, mẫu thân sẽ thổi một hơi ở trên vết thương của hấn, nghe nói như vậy, đau đớn có thể chuyển dời đến trên thân người thổi hơi kia.

Không biết khi nào thì trong con người của Dung Noãn Tâm lại dâng lên sương mù nhàn nhạt, nhưng mà trong nội tâm lại là vô cùng rét lạnh, hấn đã lừa mình một đời rồi, đời này, hấn còn muốn lừa gạt mình sao?

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên vùng tay lên, hung hăng quăng về phía mặt tái nhợt của Thiên Mộ Ly: "Hạ lưu!"

‘Ba.....’ một tiếng thanh thúy vang lên.

Thiên Mộ Ly choáng váng ở giữa sân, hấn thật không hiểu rốt cuộc trong lòng của nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì, lqđ rõ ràng là nàng có cảm giác, nếu không, trong mắt cũng sẽ không hàm chứa nước mắt, nhưng lại giương một tay lên, rồi lại nhắm mắt cho mình một tát.....

"Tiểu thư....."Lương Thần Mỹ Cảnh đã sợ đến ngây người như phỗng, họ không hiểu tại sao Dung Noãn Tâm lại động tay, nhưng các nàng cũng hiểu rất rõ ràng, người trước mắt là Hoàng tử, đường đường Thất Hoàng tử của Đại Tề Quốc.

Một tát này đánh xuống, chính là đánh nhi tử của Hoàng thượng.....

Nếu Thất Hoàng tử muốn truy cứu, chính là cả phủ đều không đủ để chôn theo.

"Vị công tử này tùy ý cợt nhả dân nữ, đúng là đáng ghét, lần này bản tiểu thư bỏ qua cho ngươi, nếu còn có lần sau, đừng trách ta không khách khí!"

Dung Noãn Tâm cắn môi dưới, trong mắt lạnh giống như tượng đá không có nhiệt độ trên mặt hồ.

Nàng từng chữ hung dữ, từng câu không nể mặt, hình như chưa bao giờ quen biết Thiên Mộ Ly.

Tình cảm kiếp trước, đến đây chấm dứt; oán hận kiếp trước, nàng sẽ đòi hấn từng món một.

Thiên Mộ Ly lắc đầu một, nhìn bóng lưng bức tức rồi đi của Dung Noãn Tâm, ngón tay nhẹ nhàng che má trái bị đánh đau.

"Chủ tử, mới vừa rồi Dung tiểu thư gặp qua Viêm Thân vương....."

Nam tử trung niên cả người mặc trang phục đen đột nhiên đi ra từ góc tối, đi tới chỗ cách Thiên Mộ Ly một bước ngắn thì dừng bước chân lại, hấn đang muốn nói tiếp, lại thấy Thiên Mộ Ly giờ tay lên.

Sắc mặt nam tử lập tức cứng đờ, lời đến khóe miệng rồi lại cứng rắn nuốt xuống.

Trở lại Dung phủ, sắc trời đã tối đen, Dung Noãn Tâm vừa xuống xe ngựa, đã thấy ma ma và hạ nhân trong viện mình đều quỳ gối ở ngoài cửa lớn lqđ, nàng ngăn người, trong lòng thầm nghĩ, lại đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ như vậy, đầu kia có người hô to lên: "Huyện chủ trở về phủ, Huyện chủ trở về phủ!"

"Tiểu thư, xin đi theo nô tỳ." Nha đầu Lục Kiều chậm rãi đi ra, khề thi lễ, lập tức làm ra tư thế xin mời.

Dung Noãn Tâm theo nàng một đường đi tới tiền sảnh.

Vừa vào cửa, đã thấy trong phòng ngồi đầy người, trừ từ trên xuống dưới Dung gia, thậm chí mẫu thân của Mạc thị Ngụy Quốc phu nhân cũng ở đây, đây là muốn hưng sư vấn tội sao?

Nàng giờ giờ môi lên, nhất nhất hành lễ với người phẩm cấp cao hơn mình, trên mặt không có một chút kinh hoàng.

"Dung Noãn Tâm, quỳ xuống!"

Dung Định Viễn thấy nàng đi vào, gương mặt đã đen thấy đáy rồi, vỗ bàn một, nổi giận nói.

Trên mặt Mạc thị và Ngụy Quốc phu nhân cũng mờ hồ thoáng qua vẻ đắc ý, vẻ mặt Tam di nương có chút cô đơn ngồi ở chỗ đó, hôm qua mới mất ái nữ, sắc mặt có vẻ vô cùng trắng bệch.

"Hả? Nữ nhi phạm vào lỗi gì?" Nàng không hiểu nhìn về Dung Định Viễn, hơi kinh ngạc.

"Chính người xem một chút, đây là vật gì....."

Dung Định Viễn giờ khỏi vải màu hồng vốn đặt ở trên bàn lên ném ở trên mặt đất, Dung Noãn Tâm tiến lên trước nhìn, l.q.đ hần là một yếm màu hồng thêu hoa văn uyên ương nghịch nước.

Dưới hoa văn kia rõ ràng thêu một chữ 'Tâm'.

"Dung Noãn Tâm, người không biết xấu hổ này, mặt mũi của cha đều bị người làm mất hết!" Dung Huệ Như tiến lên một bước, ác độc chỉ trích Dung Noãn Tâm, trong mắt lại bị khoái cảm trả thù lấp đầy.

Thù hận giữa Dung Noãn Tâm và ả, đã sớm mọc rễ, nảy mầm ở bên trong lòng Dung Huệ Như, trong ngày thường chuyện ả nghĩ nhiều nhất, chính là phải như thế nào sửa trị Dung Noãn Tâm sống không bằng chết.

Hôm nay, có người tới trong phủ đưa loại vật này, được cơ hội như vậy, Dung Huệ Như lập tức sai người viết một lá thư, mời Ngụy Quốc phu nhân cùng tới chứng kiến Dung Noãn Tâm bắt trình.

"Chuyện này..... Vật này từ đâu mà đến?" Dung Noãn Tâm nhặt lên cái yếm từ trên mặt đất, tỉ mỉ kiểm tra một lần, nghi ngờ trong mắt càng thêm nồng đậm.

"Nghịch nữ, người còn không biết xấu hổ mà hỏi, còn không mau mau khai ra l.q.đ, tên kia là người phương nào?"

Dung Định Viễn thấy nàng chẳng những không hề có lòng hối cải, mà còn mặt không đổi sắc nhặt lên vật bản nhìn trái nhìn phải, thật sự là làm cho người ta nổi đóa.

Mấy nha đầu không lấy chồng cũng mắc cỡ đỏ bừng mặt, âm thầm cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 6.3

Ngụy Quốc phu nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Đây cũng là nữ nhi tốt của Hậu gia sao? Thật sự là đứa không biết xấu hổ!"

Cho dù lúc trước bà bị thua thiệt nhiều ở nơi này của Dung Noãn Tâm, trong lòng cũng có điều kiêng kỵ, nhưng một lần này, bằng chứng như núi, dù Dung Noãn Tâm là đứa nói khéo như rót mật, cũng không thể xóa đi chữ 'Tâm' rõ ràng trên cái yếm này.

"Phụ thân, lại không nói vật này từ đâu tới, ngài có nhìn kỹ vật này hay không? Hoa văn thêu uyên ương nghịch nước phía trên, nữ nhi là một cô nương chưa gả, như thế nào lại thêu loại vật này mặc trên người?"

Dường như Dung Noãn Tâm vội vàng giải thích nói, càng thêm làm cho người ta cảm thấy nàng đang giấu giếm cái gì đó.

"Hừ, ai biết là kẻ không biết xấu hổ nào đưa cho người, đừng vòng vo nữa, Noãn Tâm tỷ tỷ vẫn là nhanh chóng khai ra đi?"

Dung Huệ Như hừ một tiếng, càng thêm thiếu kiên nhẫn, thật muốn nhanh chóng đánh ngã Dung Noãn Tâm, khiến cho phụ thân lần nữa coi trọng ả hơn.

"Huệ Kiều muội muội, ngươi cũng cảm thấy vật này là người khác đưa cho ta sao?" Hai mắt Dung Noãn Tâm tròn tròn, có vẻ uất ức nhìn về phía Dung Huệ Kiều đang cúi đầu, không dám nói lời nào.

Mấy ngày nay, hình như Dung Huệ Kiều càng thêm trầm mặc, gần đây trong phủ xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên không có ai chú ý tới sự biến hóa của Dung Huệ Kiều.

Nghe được Dung Noãn Tâm đột nhiên điểm tên của mình, cả người Dung Huệ Kiều run lên, sững sờ một hồi lâu, cho đến khi Nhị phu nhân đẩy bả vai của nàng, nàng mới hốt hoảng nói: "Ta..... Ta không biết, ta không biết....."

"Há? Huệ Kiều muội muội không nhìn kỹ vật này một chút sao?" Dung Noãn Tâm cười đến càng thêm rực rỡ, hình như còn mang theo vài phần giễu cợt.

Quơ quơ cái yếm nàng đang cầm trong tay trước mắt Dung Huệ Kiều: "Muội muội không cảm thấy vật này nhìn quen mắt rất sao?"

Sắc mặt của Dung Huệ Kiều đột nhiên đại biến, cả người run rẩy không còn hình dáng, đột nhiên 'bùm' một tiếng quỳ xuống quát to lên: "Nurong, cứu ta..... Cứu ta..... Ta cũng không muốn, ta là bị Thái tử..... Bị Thái tử....."

Nàng càng nói thì lời nói càng không mạch lạc.

Nhưng chỉ cần xâu chuỗi lời nói của Dung Huệ Kiều và nét mặt này của nàng lại, mọi người lập tức có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Chỉ là..... Vì sao vật này lại là của Dung Huệ Kiều? Phía trên rõ ràng thêu chính là một chữ 'Tâm'.

"Ngươi đừng vội vu oan cho Nhị muội muội, trên đây rõ ràng thêu tên của ngươi!"

Dung Huệ Như không cam lòng tròn tròn cặp mắt, cắn môi dưới, hận không thể ăn tươi nuốt sống Dung Noãn Tâm.

"Ha ha..... Thật là buồn cười, Huệ Như muội muội không thấy nhìn thấy đằng trước chữ 'Tâm' này, còn có một chữ 'Khuyh' à, khuyh tâm, khuyh tâm, chính là ý tứ vừa gặp đã thương đó?"

Dung Huệ Như đột lấy cái yếm nhìn lại, quả nhiên, phía trên này còn có một chữ nhỏ, mới vừa rồi, à chỉ vừa nhìn thấy chữ 'Tâm' kia, đã cảm thấy trái tim cuộn cuộn, chỉ cảm thấy cơ hội chen ép Dung Noãn Tâm tới, nhưng không biết chỉ là mừng hụt.

Đợi sau khi thấy rõ chữ trên đó, mặt hoa như ngọc của Dung Huệ Như lập tức sụp xuống, trong miệng lẩm bẩm thì thầm: "Lại có thể không phải, lại có thể không phải....."

Qua trò khôi hài vừa rồi, một chút bao dung cuối cùng trong lòng Dung Định Viễn đối với Dung Huệ Như hoàn toàn đánh nát, l'q"đ hấn hàm chứa sát khí thật sâu, nhìn chằm chằm à thật chặt, nếu không phải Ngụy lão phu nhân ở chỗ này, hấn nhất định quăng một tát tới.

"Mới vừa rồi Huệ Kiều muội muội nhưng là muốn nói, vật này là Thái tử điện hạ tặng cho ngươi?" Dung Noãn Tâm cũng không để ý tới vẻ mặt mắt hờn kia của Dung Huệ Như, quay đầu lại, lập tức cười 'hì hì' nhìn về mặt kinh hoàng của Dung Huệ Kiều.

"Lão thân cáo từ, Lan Cần phải nhờ Dung Hậu gia chăm sóc nhiều hơn rồi!" Làm sao trong lòng Ngụy Quốc phu nhân có thể không thất vọng, nhưng nếu chuyện này không có nửa xu quan hệ với Dung Noãn Tâm, bà ta cũng không cần tiếp tục xem đùa giỡn.

Mới vừa rồi, Ngụy Quốc phu nhân đi nhìn Đại phu nhân, chỉ thấy mặt mũi à si ngốc, vẻ mặt ngốc trẻ, sợ rằng bị kích thích cực lớn.

Mặc dù trong lòng bà tức, lại biết nữ nhi đã gả thì thành người nhà khác, xé rách khối mặt này, bị tội vẫn như cũ là nữ nhi của mình, nghĩ tới đây, bà càng thêm vội vàng muốn trở về phủ, tính toán trở về thương lượng chuyện này với Mạc Thái Phó.

"Ngoại tổ mẫu....." Dung Huệ Như vừa nghe Ngụy Quốc phu nhân phải đi, à gấp đến độ nước mắt cũng rơi xuống, nhào tới ôm chặt lấy cánh tay của Ngụy Quốc phu nhân, trên mặt lại càng thêm đậm đáng yêu giống như Tiểu Bạch Thỏ bị kinh sợ.

Ngụy Quốc phu nhân thở dài một, dù sao cũng không phải là đời sau của Mạc gia, Dung Định Viễn muốn đối với nàng như thế nào, Mạc gia có ý muốn nhúng tay, chỉ sẽ làm quan hệ của hai nhà huyên náo bề tắc hơn.

"Đi đi, phụ thân con là người nhân từ, nhất định sẽ không trách tội con nhất thời hồ đồ!" Ngụy Quốc phu nhân là một người vô cùng thông minh, trước khi bà ta đi vẫn không quên gõ chuông báo động cho Dung Định Viễn.

Sắc mặt của Dung Định Viễn khê đôi, sai người đưa Ngụy Quốc phu nhân đi ra ngoài, cũng là không nén được tức giận nữa.

Mới vừa rồi, hấn không có nói rõ chuyện của Dung Huệ Kiều, chính là bởi vì người của Mạc gia ở đây, mà lúc này, Ngụy Quốc phu nhân đã đi, sắc mặt của Dung Định Viễn lập tức âm trầm xuống, trong con tức giận hấn đập một cước vào trên ngực nha đầu vừa đứng lúc đang trà lên.

Nha đầu kia không hiểu sao bị một cước, lập tức quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

"Nói, rốt cuộc ngươi đã làm chuyện táng tận lương tâm gì?" Dung Định Nam không có ở trong phủ, Dung Định Viễn chính là trưởng bối của nàng ta. "Ta..... Ta không có, ta không có, đều là Dung Noãn Tâm làm hại, đều do nàng, nếu không phải nàng ném ta cho Thái tử, ta cũng không....." Nghĩ đến tình hình hôm đó, Dung Huệ Kiều chỉ cảm thấy toàn thân đều giống như bị người trộm nhìn, xấu hổ đến mức muốn tìm một động chui vào.

Nàng lại càng hận, hận hôm đó Dung Noãn Tâm rời đi một mình, cũng là tự động bỏ quên, người chân chính để nàng lại cho Thái tử nhưng thật ra là Thiên Mộ Diêu, nam nhân nàng nằm mộng cũng muốn đến gần đó.

"Muội muội nói gì vậy? Hôm đó, rõ ràng là tự ngươi tìm tới, còn cố ý muốn nâng cốc nói cười với Thái tử, không tin, phụ thân có thể tìm Viêm Thân Vương hỏi rõ ràng, hôm đó Viêm Thân Vương cũng ở đó!"

Dung Noãn Tâm vung tay áo, vô cùng tức giận cất giọng nói.

Nàng vừa nói ra lời này, Dung Định Viễn thật sự giật mình, nếu Viêm Thân vương cũng ở đó, như vậy, Dung Huệ Kiều thật sự là tự gây nghiệt rồi.

Nghĩ như vậy, ánh mắt mọi người nhìn Dung Huệ Kiều đã mang theo vài phần khinh miệt, đều cho rằng nàng nhất định là muốn leo Long phụ Phụng (*), tự mình dấn lên, tiếc rằng người ta chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, vui đùa với nàng một chút mà thôi.

(*) leo Long phụ Phụng: bám vào vẩy rồng, núp vào cánh phụng để bay lên cao; thấy người sang bắt quàng làm họ; dựa dẫm vào người có quyền thế

Nhị phu nhân chắc hẳn đã sớm biết chuyện này, lúc này cũng theo nữ nhi 'bùm' một tiếng quỳ xuống, nước mắt không ngừng cầu đạo: "Đại lão gia, van cầu ngài làm chủ thay Huệ Kiều, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này nàng còn muốn làm người như thế nào?"

Thái tử là một kẻ không có thành tựu, trong lòng của Nhị phu nhân tự nhiên là biết, l.q.đ cho nên lúc trước nàng mới đề chuyện này xuống, chỉ sợ là có tính toán khác.....

"Chuyện tôi nay này, ai cũng không được rò rỉ ra ngoài, nếu không....." Dứt lời, hẳn làm một động tác cắt cổ.

Người trong phòng đều là người của Dung gia, trừ mấy tâm phúc thiếp thân ra, cũng không có người ngoài nào, tin tức này muốn bảo vệ cũng là có thể giữ được.

Chỉ là, Dung Định Viễn liếc mắt nhìn cái yếm bị người vớt trên đất kia, Thái tử bên kia có tính toán thế nào đây?

Dù sao gió ban đêm vẫn là hơi lớn, ra khỏi tiền thính, Noãn Tâm không nhịn được kéo cao cổ áo.

"Tiểu thư, vật kia thật sự là Thái tử đưa tới sao? Sao Thái tử lộ liễu như vậy, bắt nạt người còn muốn làm người khó chịu." Mỹ Cảnh là một người khoái nhân khoái ngữ (ý chỉ người hoạt ngôn nhanh nhẹn), nhìn dáng vẻ thâm hiểm của Dung Huệ Kiều, trong lòng của nàng cũng không dễ chịu.

Đều là nữ nhân, biết sau khi bị loại tội này, tương lai sau này chính là đã bị hủy.

"Tự nhiên không phải....." Trong đầu nàng mơ hồ hiện lên dáng vẻ của Thiên Mộ Diêu, nếu không có đoán sai, vật này là Thiên Mộ Diêu đưa tới, chính là vì dả kích Thái tử.

Chuyện trở nên càng thêm thú vị, kịch hay chỉ sợ vẫn còn ở phía sau.....

Nhị Di Nương sẽ cứ như vậy ả nả áp chuyện này xuống, hay là đang có những tính toán khác!

"Vây..... Nhưng là đại tiểu thư làm?" Lương Thần suy nghĩ một chút, thật thấp giọng hỏi.

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, những nha đầu này, ngược lại càng hiểu được dụng tâm đi xem chuyện, nhưng chuyện này cũng không phải do Dung Huệ Như gây nên.

Nàng lắc đầu một, cũng không đáp lại.

"Bên lão phu nhân như thế nào?" Mới vừa trở lại phòng, Dung Noãn Tâm lại nhớ tới ngày hôm nay hình như lão phu nhân chưa hề đi ra, nhất định là thân thể khó chịu, nên nặng nề hỏi.

Lương Thần thờ dãi một, nhỏ giọng nói: "Nghe nói không được, mấy ngày nay ngủ rất nhiều, mỗi lần ngủ, đều muốn ngủ mấy canh giờ, người gọi đều không tỉnh!"

"Hả? Còn có chuyện này?" Dung Noãn Tâm nhíu lông mày, đợi Mỹ Cảnh cúi xuống áo choàng thay mình, nàng lập tức ngồi ở bên giường lật ra sách thuốc.

Đêm 30, bên lão phu nhân truyền đến tin tức, nói là thân thể không thoải mái, miễn đi bữa cơm đoàn viên năm nay.

Đại phu nhân lại bị cấm đủ, đến nay vẫn còn si si ngốc ngốc, trong phủ lập tức không có người quản sự, có vẻ đặc biệt tán loạn.

Liên tiếp mấy ngày Dung Định Viễn đều vui ở trong phòng của Tam di nương, chỉ ngóng trông bụng của nàng có thể tranh đua chút, thay mình sinh hạ nhi tử.

Dung Noãn Tâm đưa tiền bạc thưởng cho hạ nhân cho Lương Thần, phân phó nàng phát xuống dưới, rồi sai người đi mời Tần thị tới đây cùng dùng cơm.

Không có thể gia vọng tộc trời buộc, hai nương con ngược lại hàn huyền chút lời nói thân thiết.

"Thiếu gia trở về phủ" Di Tâm viện chính là một mảnh tiếng nói tiếng cười bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng la cực kỳ chói tai.

Dung Cảnh Hồng đã mấy ngày chưa từng trở về đột nhiên trở về phủ.

Nhưng cũng đúng, giao thừa, hẳn trở lại chào hỏi phụ thân, cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Đương Gia Chủ Mẫu

Mới vừa đi đến viện của Đại phu nhân, Dung Noãn Tâm đã nghe thấy âm thanh quăng chén ném bình bên trong, cùng với tiếng mắng chửi cao cao thấp thấp của Dung Cảnh Hồng.

"Người nào hại mẫu thân thành như vậy, ta nhất định muốn nâng đèn mạng!" Thiếu niên choai choai cũng đã là quan uy mười phần, không kém sự chán hách (chấn động hiển hách) của Dung Định Viên một chút nào.

Dung Huệ Như đang nằm ở trên bàn thấp giọng nức nở, bả vai khễ lên khễ xuống, giống như bị bao nhiêu uất ức.

"Hồng nhi, người nào chọc giận con không vui?"

Lão phu nhân có chút lấy lòng che chở ở bên cạnh hắn, chỉ sợ tiểu tử tông này không để ý làm mình bị thương.

Dung gia chỉ có một huyết mạch như vậy, lão phu nhân đương nhiên là coi hắn như bảo vật, chỉ sợ có chút sơ xuất.

"Hừ, tùy hắn đi, chính là ác phụ như vậy mới có thể nuôi ra nghịch tử (đứa con ngỗ nghịch, bất hiếu) giống như này!" Trong giọng nói vang dội của Dung Định Viên rõ ràng mang theo mấy phần ân hận.

Đối với trưởng tử này, hắn vẫn luôn là vô cùng xem trọng, hao tổn tâm cơ muốn cho y thành người.

Nhưng Dung Cảnh Hồng lại là kẻ khuỷu tay quai ra ngoài, trong ngày thường không có việc gì luôn vui ở Mạc phủ, cũng không thường trở lại.

"Bịch" một tiếng, mảnh vụn chén nhỏ sứ thanh hoa rơi vào dưới chân của Dung Noãn Tâm, vỡ tan thành, nước trà bên trong khế tung tóe ướt một chút giày thêu Dung Noãn Tâm mới đổi.

Trời đang rất lạnh, nước trà này thấm vào chân, nhưng cũng là lạnh băng băng.

"Tiểu thư, giày của ngài ướt, nô tỳ đi lấy một đôi cho ngài!" Sắc mặt của Lương Thần biến đổi, lập tức đuổi chân tạm thời đá mảnh vụn trước mặt Dung Noãn Tâm sang một bên, đang muốn xoay người trở về trong viện lấy đôi giày mới, bên chân rồi lại là 'bịch.....' một tiếng nổ vang.

Lần này, tách nước trà trực tiếp ném đến trên chân của Dung Noãn Tâm.

"Đại thiếu gia, ngài..... Thật quá mức!" Mỹ Cảnh tức giận tiến lên một bước, ngồi xổm xuống, cẩn thận rút ra đầu lá trà rơi vào trên giày của Dung Noãn Tâm.

"Hừ..... Chỉ là một nha đầu nhỏ nhỏ, lại có thể dạy dỗ đến trên đầu chủ tử, thật sự là rất ghê tởm!" Cặp mắt của Dung Cảnh Hồng tràn đầy hận ý, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm, hình như hận không thể nuốt huyết nhục (máu thịt) của nàng vào trong bụng.

Chuyện của Đại phu nhân và Dung Huệ Như, chắc hẳn Dung Huệ Như cũng đã thêm dầu thêm mỡ truyền đạt một lần với hắn.

Dung Cảnh Hồng đương nhiên là giận đến không nhịn được.

Trong ngày thường mặc dù hắn không thường ở nhà, nhưng đối với Mạc thị cũng là vô cùng hiếu thuận.

"Người tới, và miệng cho ta!" Dung Cảnh Hồng quát một tiếng, thấy người chung quanh đều không có nghe lời của hắn, trong lòng lại càng thêm khăng định những lời Dung Huệ Như nói với hắn đó, đều là thật.

Xem ra, Dung Noãn Tâm này ở trong phủ thật đã đến trình độ muốn làm gì thì làm.

Dung Cảnh Hồng thấy không có người nghe theo sự phân phó của hắn, hắn càng thêm giận đến trên trán nổi lên gân xanh, đẩy lão phu nhân đang khuyên hắn ở trước mặt ra, tiến lên lập tức nắm lấy tay áo trước của Mỹ Cảnh, bàn tay lập tức gờ lên.

Dù sao cũng là tập võ tử nhỏ, hơi sức đâu phải một nữ nhân có thể so sánh được.

"Dừng tay!"

Dung Noãn Tâm vẫn chưa từng mở miệng, cuối cùng lạnh lùng hét kêu hấn ngừng lại.

Trong mắt nàng chột lóe ánh sáng lạnh, vừa nghiêng đầu, dây đầu tóc đen theo gió đêm nhẹ nhàng bay lên, đôi con ngươi đen càng thêm lạnh giống như bầu trời đêm mùa đông này, không có một chút ánh sáng.

Dung Cảnh Hồng hơi ngẩn ra, lúc trước hấn nhìn thấy Dung Noãn Tâm thì nàng vẫn là một dã nha đầu mới từ nông thôn trở về phủ l.q.đ, không có nói nhiều, luôn là yên lặng, mặc dù cũng sẽ đùa nghịch một ít thông minh, nhưng so với khí thế trên người lúc này, cũng là kém một mảng lớn.

Hấn đột nhiên nhớ tới, nàng đã được Hoàng thượng phong làm Đức Vinh Huyện chủ, còn nghe, Cửu điện hạ còn bá sự học nghệ với nàng, Thái hậu đã từng nhiều lần gọi nàng vào cung làm bạn.

Rất dễ nhận thấy, Dung Noãn Tâm hôm nay đã không còn là một nha đầu hương dã.

Ở dưới bóng đêm khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng có vẻ càng thêm trong trẻo lạnh lùng, đôi mắt hạnh đen như mực nguy hiểm hít lại một lửa, cánh môi nhỏ đỏ thắm khẽ mím lại, một bộ áo váy màu tím nhạt bao bọc lấy dáng người thon gầy của nàng cực kỳ chặt chẽ, cũng là cao hơn lúc mới gặp gỡ lúc không ít.

Đã có vẻ quyền rũ của thiếu nữ.

Trước kia, Dung Cảnh Hồng cảm thấy người đẹp nhất cõi đời này chính là Dung Huệ Như và Mạc Tiêm Tiêm, nhưng lúc này, hấn lại có thể cảm thấy chấn động với nữ tử trước mắt này.

Nhìn thấy nàng, sẽ làm cho người ta quên mất xinh đẹp, quên mất phong cách, nàng chính là đặc biệt như vậy, không liên quan tới bất kỳ nhân tố bên ngoài nào.

"Cảnh Hồng, chính là nàng làm hại ta bêu xấu ở trước mặt Hoàng thượng, làm hại mẫu thân thần chí không rõ, ngươi phải báo thù thay mẫu thân....."

Thấy hấn do dự, rốt cuộc Dung Huệ Như cũng ngẩng đầu lên, ghen ngào hô.

Lão phu nhân ở một bên lo lắng xuống, mặc dù tay của Dung Định Viễn nắm lại, nhưng vẫn luôn không nỡ đánh Dung Cảnh Hồng, dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của hấn.

"Ba....." Âm thanh vang dội vang vọng ở cả tiền thính, âm thanh đột ngột mà lại thanh thúy này, ở trong bầu trời đêm nơi này có vẻ càng thêm rõ ràng.

Mỹ Cảnh cắn chặt răng không rên một tiếng, trong mắt cũng là vô cùng cố chấp.

Mắng hấn một câu, đôi mày một bạt tai, đối với Mỹ Cảnh mà nói, nàng cảm thấy đáng giá, có thể xả ra một hơi vì tiểu thư, cũng là tốt.

"Ngươi chính là coi nhẹ Đức Vinh Huyện chủ bệ hạ ban cho như thế sao?"

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn Dung Cảnh Hồng, chiều cao bằng nhau, làm cho tầm mắt của hai người song song chạm nhau trên không trung, đều là lạnh lùng và hận ý làm người run sợ.

"Nô tài phạm sai lầm, tự nhiên có chủ tử dạy dỗ, người đây là muốn thị uy với bản Huyện chủ hay sao? Hay là muốn thị uy với Hoàng thượng?"

Con ngươi của Dung Noãn Tâm hít lại thành một đường, nàng từ từ nâng chân lên, bước một bước tới gần Dung Cảnh Hồng, từng từ từng chữ phun ra cánh môi hình cung đẹp đẽ của nàng, mang theo ý lạnh và uy hiếp không thể nói ra, giống như lời của nàng chính là thánh ngôn, chính là chân lý.....

Dung Cảnh Hồng chỉ cảm thấy đằng trước có một áp lực vô hình đang đè ép xuống người mình, hấn theo bản năng từng bước từng bước lui về phía sau theo bước chân của Dung Noãn Tâm.

Một bước, hai bước, ba bước..... 'Bịch.....' một tiếng, cho đến lúc eo đụng phải cái bàn sau lưng, đổ trên bàn bởi vì xung lượng mà rơi vãi đầy đất.

Lúc này hấn mới giật mình, trán của mình lại thấm nổi lên một tầng mồ hôi hột.

Dung Huệ Như giận đến răng đều cắn chặt lại, vốn cho rằng Dung Cảnh Hồng có thể xả con giận này vì ả, nhưng không nghĩ tới, Dung Cảnh Hồng cũng là không có tiền đồ.

"Cảnh Hồng, ngươi ngu sao? Ngươi sợ nàng làm cái gì? Dù sao nàng cũng chỉ là đứa bé của một dã nữ nhân không danh không phận ngươi đường đường chính là trưởng tử của Định Bắc Huyện....."

Dung Huệ Như xông tới, lôi kéo tay áo của Dung Cảnh Hồng lập tức dùng sức lắc lư.

Theo ý ả, Dung Cảnh Hồng chính là bảo bối của Dung gia, truyền nhân duy nhất của Dung Định Viễn, vì vậy, cho dù hấn làm cái gì, Dung Định Viễn cũng không nổi phật hấn.

"Huệ Như..... Người đây là nói lời nói gì?" Lão phu nhân giận đến nặng nề hít một hơi, thân thể khẽ ngã về phía sau, Trương mục lập tức đỡ bà, liều mạng thuận khí.

"Mẫu thân....." Dung Định Viễn lập tức buông tay Tam di nương ra, xông lên lo lắng đỡ lão phu nhân.

Trong lòng cũng không thoải mái, rốt cuộc vẫn không nổi mắng Dung Cảnh Hồng, chỉ đành phải ném trách cứ ánh mắt về phía Dung Noãn Tâm, ý bảo nàng bớt tranh cãi một tí, mặc cho Dung Cảnh Hồng xả tức giận trong lòng ra ngoài.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nhìn Dung Định Viễn, nhếch miệng lên thành một đường cong nhàn nhạt.

Thì ra là, trong tay Đại phu nhân lại vẫn nắm một lá bài chủ chốt, rốt cuộc ả vẫn gắt gao bắt được điểm yếu của Dung Định Viễn, biết hấn cực kỳ coi trọng huyết mạch duy nhất này của Dung gia.

Nhưng..... Nếu Tam di nương có thể một lần được nhi tử, như vậy, địa vị của Dung Cảnh Hồng ở Dung gia, cũng sẽ bị dao động nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, nàng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tam di nương một, lại thấy nàng chính là bởi vì Dung Định Viễn che chở Dung Cảnh Hồng, mà có vẻ có chút ghen tỵ, cho dù nàng ngày trang được rất tốt, nhưng tâm tư của nữ nhân cũng là không sai được.

"Dung Cảnh Hồng, ngươi làm lão phu nhân tức thành cái dáng vẻ này, còn không nhanh chóng nói xin lỗi với lão phu nhân, chỉ cần ngươi biết sai lầm rồi, phụ thân tất nhiên sẽ không phạt ngươi"

Dung Noãn Tâm nghiêng đầu, híp nửa cặp mắt nhìn Dung Cảnh Hồng.

Mới vừa rồi, hiển nhiên là Dung Định Viễn đang trách cứ nàng, nhưng nàng lại chỉ đầu mâu về phía Dung Cảnh Hồng, nhắc nhở mọi người, người làm lão phu nhân tức thành bệnh là hấn.

"Ta không có sai, người sai là ngươi, ngươi và nương ngươi đều là tiện nhân, tai tinh, vừa về phủ đã làm lão phu nhân tức bệnh rồi, Tam muội muội cũng chết, đây tất cả đều là nương con các ngươi khác ra!"

Dung Cảnh Hồng đột nhiên cất giọng kêu to lên, chuyện trong phủ, Dung Định Viễn cũng áp chế xuống rồi, chỉ sợ vừa rồi Dung Huệ Như nói cho hấn biết.

Người nào không biết Dung Huệ Mẫn chết đi là có liên quan với Dung Huệ Như, lúc này, ả lại mượn miệng của Dung Cảnh Hồng, đẩy lỗi tới trên người Dung Noãn Tâm.

"Tam muội muội là Lâm mục bên cạnh Đại phu nhân hại chết, đệ đệ còn không biết sao?" Dung Noãn Tâm có vẻ có chút mất mát, dư quang khoe mắt mang theo vài phần đồng tình nhìn Tam di nương một.

Quả nhiên, nghe được có người nói đến Dung Huệ Mẫn, thân thể của nàng không khỏi run một, sau đó trong mắt lập tức ngấm nước mắt nhàn nhạt.

Trên mặt của Dung Định Viễn cũng có chút bi thống, dù sao cũng là đứa bé nữ nhân hấn yêu nhất sinh ra, so với Dung Huệ Như có địa vị cao quý, Dung Huệ Mẫn lại làm cho hấn cảm thấy thân thiết.

Hấn quay đầu nhìn Dung Huệ Như, trong mắt lóe lên một chút sát khí mà chính hấn cũng chưa từng phát giác.

Dáng vẻ cực kỳ bi thương hôm đó của Tam di nương làm cho hấn thật vô cùng đau lòng.

"Đồ khốn kiếp, ngươi còn không nhanh chóng nói xin lỗi với tổ mẫu ngươi!" Quay đầu lại, trong mắt Dung Định Viễn đã xuất hiện tia máu đỏ, hấn lớn tiếng rống với Dung Cảnh Hồng.

Dáng vẻ kia quả thực dọa người, ngay cả lão phu nhân cũng bị hấn dọa sợ hết hồn.

Dung Cảnh Hồng thấy Dung Định Viễn không giúp hấn, trong lòng càng tin lời nói của Dung Huệ Như, mẫu thân chính là không có bất kỳ địa vị gì ở trong phủ này, ngay cả một di nương cũng không bằng, mới có thể bị những người này cứng rắn ép điên rồi.

"Phụ thân, ta không có sai, nếu ngày hôm nay người không đuổi đứa con hoang này ra ngoài, ta sẽ không bao giờ trở về phủ nữa!" Hấn vô cùng tức giận chỉ vào Dung Noãn Tâm, dù sao cũng là không quá quen thuộc, lời nói ra lạnh lẽo cứng rắn lại trực tiếp.

Hấn cho rằng, hấn là trưởng tử của Dung phủ, chỉ cần hấn cảm những thứ này uy hiếp Dung Định Viễn, chắc chắn Dung Định Viễn vẫn như trước kia, tất cả đều theo hấn.

Nhưng, lần này, hình như hấn nghĩ sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Chương 7.2

Ánh mắt của Tam di nương chột lóe, cẩn thận che chở bụng của mình, chỉ sợ hấn tổn thương con của mình, Dung Định Viễn cũng nghĩ tới, lúc này trong bụng Tam di nương có cốt nhục của hấn, hấn mời người tính qua, là một bé trai, chỉ cần đứa bé ra đời, Dung Cảnh Hồng cũng không còn là huyết mạch duy nhất của Dung gia nữa rồi.

Nghĩ tới đây, trong mắt Dung Định Viễn dấy lên vẻ mong đợi, hấn dịu dàng nhìn Tam di nương một, quay đầu lại là một tát hung hăng vung ở trên mặt Dung Cảnh Hồng.

"Bốp....." Một tiếng!

Đại thiếu gia Dung gia được người nâng ở lòng bàn tay này, Đại thiếu gia vẫn luôn được Dung Định Viễn coi là kiều ngạo của Dung gia này, vậy mà lại bị Dung Định Viễn đánh một tát.

"Cảnh Hồng....." Dung Huệ Như không ngờ Dung Định Viễn lại có thể động tay đánh Dung Cảnh Hồng, lqđ trong khoảng thời gian ngắn, ả chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thất vọng, xem ra, lợi thế duy nhất trên tay các nàng cũng không dùng được.

Chuyện Tam di nương có thai, ả cũng nghe bọn hạ nhân nói qua.

Hôm nay, Tam di nương còn chưa sinh hạ nam hài, Dung Định Viễn đã coi nàng là trần bảo, nếu ngày khác, nàng một lần được nhi tử, chẳng phải sẽ thay thế được vị trí của Dung Cảnh Hồng?

Nghĩ tới đây, trong mắt Dung Huệ Như lóe lên vẻ ác độc, ả lạnh lùng trừng mắt liếc bụng của Tam di nương, thật chặt kéo lại tay đặt ở bên hông đang muốn rút kiếm của Dung Cảnh Hồng.

Nhưng, cũng đã chậm, động tác này cũng không có tránh được mắt của Dung Định Viễn.

Hấn giống như bị người dội cho một chậu nước lạnh vào đầu, lạnh từ đầu tới chân, đây cũng là nhi tử tốt Đại phu nhân dạy dỗ ra sao?

"Ai ôi..... Đầu ta thật đau, Định Viễn, đỡ ta trở về!"

Lão phu nhân nhìn hai phụ tử này giống như kẻ thù, sắp vung đao kiếm, trong lòng bà vô cùng chua xót, ôm tay, lấy có thân thể mình không khỏe, cứng rắn kéo Dung Định Viễn đưa bà trở về.

Dung Noãn Tâm quay đầu lại nhìn Dung Huệ Như một, mang theo xem thường nồng đậm, lấy đệ đệ của mình tới đánh cuộc, ả thật đúng là một tỷ tỷ tốt!

Từ mồng một tới mồng ba tháng giêng là ngày nghỉ ngơi của Đại Tề.

Dân chúng hưởng vui thú cả nhà đoàn tụ, ba ngày này, phàm là cửa hàng làm buôn bán nghiêm chỉnh, bình thường đều sẽ không khai trương, cũng coi là cho mọi người lao động khổ cực một ngày nghỉ ngơi.

Trong kinh đô tiếng pháo liên tiếp, gia đình giàu có đều đốt pháo vang lên ngất trời, ngụ ý trong một năm mới, có thể giống như pháo trúc này, một bước bay lên trời.

Dung phủ cũng là cô đơn không nói ra được, mừng một năm trước, Đại phu nhân sẽ dẫn mọi người lạy tổ tông, mừng hai chính là ngày đến Tĩnh An tự cầu phúc, đến mừng ba, mừng bốn, l'q"đ các nô tài có thể thay phiên có một ngày nghỉ, về nhà thăm phụ mẫu người thân đã lâu không gặp.

Nhưng một năm này, bởi vì Đại phu nhân bị cảm tức, trong phủ ít đi đương gia chủ mẫu, nên không có ai nhắc lại chuyện này.

"Người tới, com này là ai chuẩn bị, vì sao không có Hoa Nở Phú Quý kia!"

Dung Định Viễn nhìn thức ăn đầy bàn, đột nhiên nhú lông mày thật chặt, không vui nặng nề để đứa xuống.

Hoa Nở Phú Quý là món ăn sở trường của Lâm mục bên cạnh Đại phu nhân, hôm nay Lâm mục không có ở đây, món ăn này đương nhiên là không có ai làm.

Dung Định Viễn mới vừa nói xong lời này, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét.

Lần nữa nâng đĩa, mọi người đã là tìm gan run sợ, chỉ sợ mình lại nói sai cái gì, chộc Dung Định Viễn không vui.

Trong mắt Tam di nương lóe lên một chút phức tạp, nàng theo bản năng nghĩ đến, có phải Dung Định Viễn lại nhớ chỗ tốt của Đại phu nhân, vì vậy mới có thể nhắc tới món ăn kia hay không.

"Đại lão gia, đệ tức (em dâu) có một đề nghị, không biết có nên nói hay không!"

Nhị phu nhân đột nhiên khẽ mỉm cười, mặt mang theo vẻ ngượng ngịu nhìn mọi người.

"Nói." Dung Định Viễn tức giận ném chiếc đũa, thuận miệng nói.

"Đại phu nhân cũng bị bệnh một thời gian, trong phủ này không có người chưởng quản, rất nhiều chuyện cũng không biết nên đi hỏi ai, ta xem, có phải chọn một người tạm thời làm chủ hay không?"

Nhị phu nhân chăm chú nhìn chằm chằm sắc mặt của mọi người, giọng nói lúc nhẹ lúc nặng.

Rất dễ nhận thấy, nàng đây là đang ám dụ mình có thể làm chủ cái gia đình này.

Hôm nay, nữ nhân trong nhà này, địa vị của nàng cao nhất, dù Tam di nương được sủng ái thế nào, nhưng cũng chỉ là một người thiếp, hơn nữa, nữ nhi của nàng vừa rời đi, lqđ trong bụng lại có một, ở dưới điều kiện thân thể như vậy, cũng không cho phép nàng vất vả.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Nhị phu nhân lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ.

"Viên thị nói nhưng cũng đúng, Định Viễn, con xem một chút xem người nào có bản lĩnh này, thì giao cái nhà này cho nàng xử lý đi, mấy ngày nay, hạ nhân trong phủ cũng rối loạn, không chọn một người cai quản, chỉ sợ lâu ngày, quy củ đều mất đi!"

Lão phu nhân thở dài một, cũng là vô cùng đồng ý với lời nói của Nhị phu nhân.

Dung Định Viễn cũng khẽ gật đầu, việc trong phủ rất nhiều, quá khứ tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều do Đại phu nhân xử lý, hôm nay, Đại phu nhân bị cảm xúc, những sổ sách, thu chi, thưởng phạt, cùng với tặng lễ thu tô mỗi tháng, cũng không tìm được người.

Suy nghĩ một chút, cũng nên tìm người thay thế Đại phu nhân rồi.

Đầu tiên hẳn chuyển ánh mắt đến trên người của Tam di nương, nhưng Nhị phu nhân lại lập tức cười khanh khách nói: "Vốn là, Tam di nương ngược lại là một người lưu loát, chỉ tiếc, hôm nay thân thể Tam di nương nặng, loại việc nặng quản gia này, chỉ sợ sẽ mệt nhọc đứa nhỏ trong bụng!"

Tam di nương cắn môi dưới, ngực tức giận tới mức phập phồng, đây chính là thời cơ tốt ngàn năm khó gặp, nếu thực quyền rơi vào trong tay của mình, không chừng ngày nào đó có thể leo lên vị trí đương gia chủ mẫu.

Nhị phu nhân này, rõ ràng chính là chèn ép nàng.

"Nhị phu nhân nói cũng không đúng rồi, thể cốt tiện thiếp nhưng là rất tốt, làm chút chuyện sổ sách thật cũng không cản trở, chỉ sợ có vài người đồ mắt, không muốn!"

Tam di nương há lại thả bỏ qua cho nàng, mặc dù trong lòng tức, nhưng mà trên mặt lại là cười khanh khách.

Từng chữ trong lời nói, lại nắn Nhị phu nhân một lần.

Lão phu nhân nghe họ chỉ trích lẫn nhau, trong lòng vốn đã không vui, lúc này càng thêm tức giận đến xanh mặt ‘cạnh’ một tiếng, lập tức buông đũa xuống, nâng lên cao giọng nói: "Bộ xương già ta đây còn chưa có đi, trong phủ này không phải còn có một chính thất sao? Nhà này do Tần thị tạm thời quản, Tần thị là phu nhân của Định Viễn, quản cái gia đình này là danh chính ngôn thuận."

Tần thị có vẻ có chút kinh ngạc, nàng vịn vịn không ngờ lão phu nhân lại có thể giao nhà này cho nàng xử lý.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng giống như bị thứ gì đó nhẹ nhàng chạm đến, trong mắt cũng ngấm nước mắt nhàn nhạt, thì ra là lão phu nhân vẫn nhớ nàng, nhớ nàng là phu nhân nguyên phối (vợ chính thức) của Dung Định Viễn.

Nhị phu nhân không cam lòng trợn mắt nhìn Tam di nương một, nàng không làm được đương gia chủ mẫu, cũng không thể tiện nghi Tam di nương.

Huống chi, Tần thị là một người đến từ nông thôn, nhà này, nàng nào có bản lĩnh xử lý.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt Nhị phu nhân lập tức lộ ra mấy phần khinh miệt, lqđ đến lúc Tần thị nhường lại vị trí đương gia chủ mẫu này cho mình, đến lúc đó lão phu nhân cũng không thể nói cái gì nữa rồi.

"Vậy thì do Tần thị quản cái gia đình này!" Dung Định Viễn thuận miệng đồng ý.

Theo ý hần, hôm nay ai quản cái nhà này cũng không có quan hệ, chỉ cần Tam di nương một lần được nhì từ, hẳn sẽ mượn cơ hội này nâng nàng làm Quý Thiếp, sau đó mới tìm lý do nâng làm bình thê, cũng là ngày sắp tới.

"Đợi đã, nương, cái nhà này người không thể Q-U-Ả-N!"

Đúng lúc tất cả mọi người không còn dị nghị gì, chuẩn bị cầm đũa lên ăn xong bữa cơm này, Dung Noãn Tâm đột nhiên nổi giận đứng lên.

Trong mắt của nàng hàm chứa cố chấp và kiên định.

"Đây là vì sao?" Lão phu nhân không hiểu nhìn nàng, nhìn ra được, Tần thị cũng vô cùng muốn phân ưu vì Dung gia.

"Lão phu nhân." Dung Noãn Tâm nói xong, nước mắt lập tức 'tí tách' rơi xuống, nàng 'bùm' một tiếng quỳ xuống, làm cho trong lòng của mọi người hốt hoảng một trận.

"Tại sao mẫu thân phải quản cái nhà này, nàng là người nào của phụ thân? Di nương? Hay là thông phòng? Hay là đã nữ nhân bên ngoài?"

Nàng uất ức nhìn lão phu nhân, đào lên lời nói mấy ngày trước đây của Dung Cảnh Hồng.

Lão phu nhân lập tức tỉnh ngộ lại, những lời này, bà cũng nghe một chút, hạ nhân trong phủ cũng bàn tán.

Ngày hôm nay, bà cũng là vầng đầu rồi, mới không có suy nghĩ đến tầng kia.

Còn tốt là Dung Noãn Tâm nói ra, nếu không, ngày khác người khác hỏi, chẳng phải là náo loạn chuyện cười lớn à.

"Vậy thì nâng làm Quý Thiếp đi!" Trái tim của Tam di nương căng thẳng, lập tức vội vàng đề nghị, nếu Tần thị được nâng làm phu nhân, lấy tâm cơ của Dung Noãn Tâm, khó bảo toàn ngày sau nàng sẽ không dùng thủ đoạn giúp Tần thị, đến lúc đó có danh hiệu đương gia chủ mẫu ở đây, nàng lại muốn đối phó họ chính là khó càng thêm khó rồi.

"Xin phụ thân nói rõ!" Dung Noãn Tâm cũng không đáp lại lời nói của Tam di nương, mà là nặng nề đập đầu, nước mắt càng thêm 'tí tách' rơi xuống.

Lão phu nhân vội vàng kéo nàng lên: "Bé ngoan, tổ mẫu biết con hiếu thuận, được, để cho Trương mục đi chọn ngày tốt, làm lễ tiết này thỏa đáng!"

Dung Noãn Tâm cảm kích nhìn lão phu nhân, vẫn như cũ không chịu đứng dậy, lời này, nàng muốn Dung Định Viễn tự mình nói cho Tần thị nghe.

Tần thị ở góa nửa đời vì hắn, đây là Dung Định Viễn thiếu nàng, đời này tất phải trả.

Lão phu nhân thấy nàng không chịu đứng lên, chính là đẩy Dung Định Viễn một, người làm cha như hắn lại, thế nào cũng không đau lòng nữ nhi của mình, một đứa bé hiếu thuận như vậy, làm sao hắn lại thờ ơ như thế đây.

"Noãn Tâm, làm sao ngươi lại không hiểu chuyện như vậy, trong lòng phụ thân ngươi tự có chừng mực!" Nhị phu nhân cũng không vui rồi.

Tần thị nhưng là phu nhân nguyên phối của Dung Định Viễn, nếu để cho nàng nhận cái vị trí đương gia chủ mẫu này, mình cũng đừng nghĩ cầm quyền ở Dung gia nữa.

Mặt Dung Định Viễn không về gì nhìn Dung Noãn Tâm, nàng cố ý quỳ ở nơi đó, chính là uy hiếp hắn cho Tần thị một câu trả lời thỏa đáng, cuộc đời này hắn thống hận nhất chính là bị người uy hiếp.

"Phụ thân, nếu ngày khác Thái hậu hỏi, thân nương (mẹ ruột) của Noãn Tâm là người phương nào? Ta nên đáp như thế nào?"

Dung Noãn Tâm cố chấp nhìn Dung Định Viễn, trong mắt hai cha con cũng lóe ra kiên định tương tự nhau, nàng không tiếc mạng Thái hậu ra.

Lần nữa nhắc nhở Dung Định Viễn, lúc này thân phận của nàng không còn là nha đầu hương đã lúc trước, mà là Đức Vinh Huyện chủ Hoàng thượng ngự tử, vì vậy, mẫu thân của nàng cũng dính đến hoàng gia, nếu ngày khác Thái hậu hỏi, cũng có thể giao phó tốt.

Cuối cùng, con người của Dung Định Viễn tới xuống, danh lợi còn ở đó, hắn không thể không nghe lệnh.

"Cứ theo mẫu thân nói đi!" Nặng nề bỏ lại những lời này, Dung Định Viễn không bao giờ nguyện đối mặt với nữ nhân một bàn này nữa, vung tay áo, nhanh chóng đi khỏi viện.

Tần thị đứng ở nơi đó, vừa vui mừng vừa mất mát.

Vui mừng, vì rốt cuộc Dung Định Viễn cũng cho nàng địa vị nên có, mất mát cũng vì phần ân tình Dung Định Viễn đối với nàng này, đã không còn sót lại chút gì rồi.....

Mùng sáu tháng giêng, là một ngày tốt.

Một ngày kia, là ngày Viêm Thân vương dọn vào ở Viêm Thân Vương phủ.

Vị trí của trạch viện này là ở trên đường Chu Tước phía tây Đại Tề, phạm là người ở chỗ này đều là đứng đầu bách quan, hoàng thân quốc thích, cả con đường đều được hoạch định cực kỳ lịch sự tào nhã, đứng ở trên thành cung, là được thấy từng tòa trạch viện tọa lạc ở trong khung cảnh đẹp của kinh đô.

Dung Định Viễn dẫn hai nữ nhi, cùng với Dung Huệ Kiều cùng nhau đi Viêm Thân Vương phủ.

Dung Huệ Kiều có vẻ hưng phấn khác thường, nhưng lại cố hết sức áp chế, Dung Noãn Tâm ngồi chung một chiếc xe ngựa với nàng, lqđ cũng có thể cảm nhận được năng khác với thường ngày.

Mấy ngày này, Dung Huệ Kiều quả thật đã thay đổi rất nhiều.

"Đức Vinh Huyện chủ, đã có mấy ngày không thấy." Mới vừa xuống xe ngựa, đã chạm mặt nam tử mặc cẩm y ngọc phục đi tới, âm thanh có chút lơ đãng trực tiếp điếm phong hào của Dung Noãn Tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Độc Cũng Có Thể Giải Như Vậy 1

Edit: kaylee

"Đức Vinh Huyện chủ, đã có ngày không thấy." Mới vừa xuống xe ngựa, chạm mặt đã một nam tử mặc cẩm y ngọc phục đi tới, âm thanh có chút lơ đãng trực tiếp điếm phong hào của Dung Noãn Tâm.

Dung Định Viễn lập tức mang theo nam nữ sau lưng nghênh đón: "Sao Thái tử điện hạ tới sớm như vậy?"

Thiên Mộ Thần mang theo nụ cười có chút khiêu khích, khoe môi khẽ nâng lên, cũng không có nhìn Dung Định Viễn, đôi mắt dò thăm tới lui ở trên người của Dung Noãn Tâm.

Mấy ngày không gặp, nàng ngược lại càng thêm lãnh diễm động lòng người, ở trong trời đông giá rét này, càng có vẻ nàng đặc biệt cao quý, lại còn rất khác với các thiên kim thế gia.

Nam nhân đều có một loại tâm lý chinh phục, càng chẳng thêm ngó tới hấn, hấn càng muốn có được.

Không liên quan tới tình yêu, chỉ có một tâm hư vinh muốn thỏa mãn mình mà thôi, huống chi Thái tử là rồng trong loài người, tâm tính càng thêm tài trí hơn người.

Lúc trước Dung Noãn Tâm không nể mặt cự tuyệt hấn ngay trước mặt Thiên Mộ Diêu, này đối với Thái tử mà nói, là một loại sỉ nhục.

Hấn cần đòi lại ở trên người nàng.

"Bồn cung tới sớm một chút là muốn sớm nhìn thấy Đức Vinh Huyện chủ mà thôi!"

Thái tử không chút tí hiềm tiến lên một bước, cũng không có đáp lễ Dung Định Viễn, đôi mắt nhìn thẳng vào Dung Noãn Tâm, hấn không thể nhìn thấu nàng.

Âm thanh này truyền ở trong tai Dung Huệ Kiều, nhưng lại giống như sét đánh ngang tai, nàng vội cúi đầu, núp khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở phía sau Dung Noãn Tâm, vọng tưởng trốn tránh sỉ nhục.

Dung Huệ Như không biến sắc cợt xát bả vai của Dung Huệ Kiều, dư quang khoe mắt đảo qua ở trên mặt của nàng.

Dung Huệ Kiều lập tức ưỡn thẳng sống lưng, cố đè xuống kinh hoàng trong lòng.

Mặc dù hai người phối hợp những động tác nhỏ này cực tốt, nhưng không có tránh được cặp mắt của Dung Noãn Tâm, tối nay, nhất định hai người này lại muốn đùa bỡn âm mưu quỷ kế gì đó.

Con người của nàng khẽ co rút lại, trái tim dâng lên một dự cảm xấu, trên mặt lại cười đến càng thêm rực rỡ: "Thái tử điện hạ cất nhắc, chỉ là may mắn mà thôi!"

Nàng lập tức ngăn cản lời nói của Thái tử, người hiểu rõ vừa nghe được, lập tức có thể nghe ra Dung Noãn Tâm đây là đang cự tuyệt.

Ngược lại, nàng vừa cười yêu kiều vừa kéo cánh tay của Dung Định Viễn, nói: "Phụ thân, ngài còn không mau mau mời Thái tử điện hạ cùng đi vào, nơi này gió lớn, nếu đông hù Thái tử điện hạ, thì không tốt đâu!"

Thái tử cũng không phải là người ngu, biết mình lại bị Dung Noãn Tâm cự tuyệt một lần nữa, trong lòng quả thực không cam lòng, nhưng Dung Noãn Tâm càng đã tính khó thuần như vậy, dục vọng chinh phục trong lòng hấn, càng thêm mãnh liệt hơn.

Dứt lời, Dung Định Viễn cười 'ha ha' làm một thế tay 'xin mời', theo lời nói của Dung Noãn Tâm, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra vây quanh Thái tử cùng đi vào Viêm Thân Vương phủ.

Dung Định Viễn cũng đã nhìn ra, Thiên Mộ Thần này vì Dung Noãn Tâm mà đến.

Hắn âm thầm ngắm nghía một phen, trước đó vài ngày, Thất điện hạ bị đâm, mặc dù mặt ngoài Hoàng thượng không có chỉ ra là ai làm, nhưng trong lòng vẫn vô bá quan đều rất rõ ràng, mấy ngày này Thái tử nhưng là bị Hoàng thượng lạnh nhạt.

Nhìn lại Viêm Thân vương người ta một chút, chính là danh tiếng đang lên rùng rục, xu thế ngất trời.

Đoàn người vừa mới vào Viêm Thân Vương phủ, Thiên Mộ Điều lập tức ra đón.

"Tam đệ, ngày hôm nay ngươi là chính chủ, như thế nào tự mình ra ngoài nghênh đón?" Thiên Mộ Thần khẽ mỉm cười, trên mặt đã không thấy một chút lỗ mãng, mà là lộ ra vẻ mặt làm cho người ta đoán không ra ý vị.

Dung Noãn Tâm có chút giật mình, kiếp trước Thái tử vẫn luôn là một con cò trên tay Hoàng thượng, chuyện đứng đắn là một việc không có làm thành, ngược lại ở trong chuyện gió trăng để lại danh tiếng không nhỏ.

Mình cũng từng chẳng thèm ngó tới hắn, cảm thấy Thái tử nhất định là người ngu ngốc không có nhân phẩm không có tướng mạo.

Nhưng hôm nay thấy vẻ mặt hắn biến thành hóa nhanh như vậy, chắc hẳn ngày thường làm ác, cũng là đang che giấu bộ mặt thật của mình?

Lời của hắn có vẻ khách khí, cũng đang nhắc nhở mọi người, lòng muông dạ thú vọng tưởng làm 'chính chủ' của Thiên Mộ Điều.

Thiên Mộ Điều cũng không để ý đâm chọc trong lời nói của hắn, mà là cười nhạt, nhiệt tình mời Thiên Mộ Thần vào trong phủ.

"Thái tử nghiêm trọng, trong thiên hạ này, cho dù thân đệ chậm trễ người nào, cũng không dám chậm trễ hoàng huynh nha....." Dứt lời, Thiên Mộ Điều thoải mái nở nụ cười.

Đoàn người vừa nói vừa cười đi vào trong.

Bọn thị nữ mặc y phục thống nhất, cầm trong tay đèn hoa sen nối đuôi mà vào, khắp nơi đều treo đầy rèm và đèn lồng thể hiện ý tứ như ý cát tường, thật sự làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Cảm ơn Hoàng thượng sủng ái có thêm đối với Viêm Thân vương, ngay cả phủ đệ cũng xây dựng tráng lệ như thế.

So với Đông cung của Thái tử là không kém chút nào.

Sắc mặt của Thiên Mộ Thần hơi đổi, trong lòng rất là ghen tỵ Hoàng thượng đối tốt với Thiên Mộ Điều hơn mình.

Trong khoảng thời gian này trong triều là gió nổi mây phun, đã có mấy vị đại thần từng theo theo hắn, đảo hướng về phía bên Thiên Mộ Điều, hơn bởi vì chuyện lúc trước Thất điện hạ bị ám sát, hắn bị mọi người hoài nghi, trong khoảng thời gian ngắn, trong triều nói bóng nói gió cũng là chưa từng gián đoạn.

Hắn đường đường là Thái tử một nước, đi ám sát một Hoàng tử bị bệnh không quyền không thế làm cái gì? Thái tử cũng không nghĩ ra vì sao người khác có thể oan uổng hắn như vậy.

"Phủ Vương Gia, thật là có một phong cách riêng, làm cho người ta mở rộng tầm mắt!" Đi tới trước Bích Thủy Hồ ở hậu viện, cuối cùng Dung Định Viễn cũng không nhịn được thở dài nói.

Chỗ này, phóng tầm mắt nhìn ra, giống như đứng vào trời.

Nước hồ xanh thăm thẳm yên lặng không gợn sóng, đứng ở bên hồ, làm cho người ta có loại cảm giác nhìn không thấy bờ, kì thực hồ này cũng không tính là rất lớn, chỉ là màu sắc của mặt hồ này gần giống trời nên sinh ra ảo giác vậy thôi.

Đi lên trước nửa một chút, lập tức nhìn thấy một rừng mai lớn tràn ra, hoa đang nở rộ, ngay cả trong không khí đều giống như đang phiêu đẳng hương hoa mai nhàn nhạt.

Dạ yến chính là đặt tại bên trên một khối đất trống trong rừng mai này.

Lúc này, đã có quan viên cao giọng xướng lên: "Thái tử điện hạ giá lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 29: Chương 8.2

Quan viên đến sớm lập tức đứng dậy chào đón, cùng hô: "Thái tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Miễn lễ đi!" Thiên Mộ Thần khẽ mỉm cười, tay giương lên, ánh mắt lại là nhìn bốn phía một phen, vừa nhìn, nghi kỵ trong lòng hẳn lại càng thêm nặng.

Cũng chỉ là dọn vào phủ đệ, trong triều vậy mà lại có tới hơn nửa quan viên đến, lúc này còn chưa tới canh giờ, nói không chừng, thêm một lát nữa, vẫn vô bá quan trong triều đều tới đông đủ.

Danh dự của Thiên Mộ Diêu ở Đại Tề, quả thật đã không phải chuyện đùa.

Cái nhìn của hắn, thật ra cũng đã khiến ở trong lòng của bách quan nổi lên tiếng trống, đều nói lòng vua khó dò, bề ngoài Thái tử vẫn là Thiên Mộ Thần, nhưng sau lưng, Hoàng thượng lại sủng ái có thêm Tam Hoàng tử.

Tương lai rốt cuộc ai chết vào tay ai, còn không phải là dựa vào một câu nói của Hoàng thượng à!

"Đều ngồi xuống đi, Bồn cung cũng là đến uống rượu mừng, mọi người không cần gò bó, tùy ý là được!" Thiên Mộ Thần cười khan hai tiếng, nhưng trong lòng thì có chút không cam lòng.

Đúng lúc ấy thì, không biết là dưới chân Lưu Yên làm sao lại bị vấp một, hay là suy nghĩ muốn tới hành lễ với Thiên Mộ Thần, đột nhiên 'A.....' một tiếng, ngã vào trong ngực Thiên Mộ Thần.

Chúng quan viên một mảnh xôn xao, mặt của Lưu Thượng Thư đã đen thành Bao công.

"Thái tử điện hạ, thần nữ thất lễ." Lưu Yên Nhiên giãy giụa thoát ra từ trong ngực Thiên Mộ Thần, lập tức thẹn thùng quỳ trên mặt đất, âm thanh ngọt ngào như có như không phun ra từ trong cái miệng nhỏ kia, nhưng cũng mang theo vài phần mỉa mai.

Nhưng mà rất dễ nhận thấy, trong ngày thường có rất nhiều nữ tử ôm ấp yêu thương đối với Thiên Mộ Thần, hắn đã sớm sinh ra chán ghét đối với loại người này, vì vậy, Thiên Mộ Thần phát tay áo một, 'q'đ lạnh lùng nhủ lòng mảy: "Không sao", rồi trực tiếp tự ngồi xuống, cũng không đi kéo Lưu Yên Nhiên vẫn như cũ quỳ trên mặt đất dậy.

Ngược lại Dung Huệ Như ở phía sau, tốt bụng nâng nàng dậy.

Tính tình của Thái tử, chính là như vậy, hi vọng vô thường (buồn vui thất thường), yêu thích đặc biệt, thứ không vào được mắt hắn, hắn chính là không cho chút tình cảm và thể diện nào.

Mặt của Lưu Yên Nhiên xanh xanh tím tím lúc thì đỏ lúc thì trắng, vừa giận vừa xấu hổ, mới vừa rồi mình làm chuyện to gan như vậy, Thái tử lại có thể thờ ơ, đôi mắt lại chỉ nhìn chằm chằm Dung Noãn Tâm.

Nghĩ như vậy, Lưu Yên Nhiên càng hận thấu Dung Noãn Tâm.

Đang lúc ấy thì, Dung Huệ Như tiến tới bên tai của nàng nhỏ giọng nói một câu: "Muốn báo thù sao?"

Lưu Yên Nhiên đương nhiên là muốn, lại không biết vì sao Dung Huệ Như lại hỏi nàng như vậy, trong lòng cũng không có quyết định chắc chắn, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy trong mắt Dung Huệ Như cũng giống như nàng, lóe ra cừu hận chói lọi, cũng là trong nháy mắt, lại cúi thấp thu liễm đi.

Thì ra là, họ đều muốn Dung Noãn Tâm rơi đài, hình như Lưu Yên Nhiên có chút hiểu rõ rồi, hít một hơi, gạt đầu một.

Lúc tất cả mọi người ngồi xuống, Thiên Mộ Ly mới tới.

"Thất lễ, làm sao lúc này người mới đến, ta đều chờ người đã lâu!" Thiên Mộ Diêu lập tức mừng rỡ đi lên nghênh đón, trên mặt cũng không có một chút không vui.

Hai mắt của Dung Noãn Tâm không nhịn được nhắm thật chặt.

Tam điện hạ ngược lại cũng là một người có thể thành chuyện lớn, biết chuyện quan trọng như vậy, hắn lại còn có thể bảo trì bình thần, xưng huynh gọi đệ với Thiên Mộ Ly, một mảnh hòa khí.

Nhưng nghĩ lại, sinh ở Hoàng thất, lại có mấy người là không có tâm tư đây?

Ngày hôm nay Thiên Mộ Ly cũng dẫn theo một người hầu nhỏ, người phía sau lách đầu một, tìm kiếm một lượt ở trong đám người, lập tức vui mừng chạy tới chỗ Dung Noãn Tâm.

"Sư phụ, ta biết ngay người sẽ đến, mấy ngày nay phụ hoàng đều không cho ta xuất cung, ta nhưng là nhớ người muốn chết!" Khuôn mặt bé nhỏ có chút ngây thơ của Thiên Mộ Hàn đỏ bừng, đôi mắt đen như trân châu càng thêm rực rỡ chói mắt ở trong bóng đêm này, có thể so với sao trời.

Đã mấy ngày không gặp, đứa nhỏ này ngược lại cao lên không ít, Dung Noãn Tâm đứng lên so, lại cao bằng mình rồi.

"Lúc này Cửu điện hạ là len lén ra ngoài?" Nàng không nhận được đưa tay捏 khuôn mặt nhỏ bé thủy thủy nộn nộn của Thiên Mộ Hàn, như trước kia xoa đầu tóc của hấn rối loạn.

Chuyện này nếu là người khác làm, chỉ sợ Thiên Mộ Hàn đã sớm đánh cho đối phương không tìm được răng, nhưng mà Dung Noãn Tâm làm như vậy, hấn chỉ có cười gượng.

"Sư phụ, ta đã không phải đứa bé rồi, ngươi xem, ta đã cao bằng ngươi rồi!" Nói xong, Thiên Mộ Hàn làm một động tác so chiều cao, hai người nhìn nhau cười một tiếng, vô cùng ẩn ý.

Đội bách quan kiến lễ, Thiên Mộ Ly ngồi xuống, yến tiệc đêm nay chính thức bắt đầu.

Mọi người nâng chén ăn mừng một lần, rồi có Vũ Cơ tiến lên hiến vũ.

Thiên Mộ Thần cũng là có vẻ không hứng thú lắm, từ đầu tới đuôi không có giương mắt xem qua những Vũ Cơ có dáng người xinh đẹp kia một, mà là tâm sự nặng nề nhẹ nhàng gõ bàn.

Ngày đông gió lạnh, qua mỗi một canh giờ lại có hạ nhân thay mới lò lửa một lần ở mỗi bàn.

Đội người đổi đến lần thứ ba, cuối cùng Thiên Mộ Thần cũng ngồi không yên, hấn giương tay áo lên, tiếng nhạc lập tức ngừng lại, bách quan đều kinh hãi run sợ nhìn hấn, e sợ hấn lại làm ra việc thiêu thân gì đó.

"Nghe nói chúng thiên kim đều là tài nghệ siêu quần, sao không đến tỷ thí, người chiến thắng, Bồn cung có trọng thưởng, nếu thua, cũng không cần chịu phạt, chính là uống ly rượu là được rồi, đề nghị này như thế nào?"

Dứt lời, hấn dõi mắt nhìn, cũng là không có ai lên tiếng.

Vừa rồi là Thái tử đề nghị, mọi người nào dám nói không.

Hai mắt Thiên Mộ Thần nhú lại, cũng lười trung cầu ý kiến mọi người, ngón tay tùy ý một chút: "Vậy do Lư tiểu thư bắt đầu đi!"

Vừa đứng điểm ở trên người Lư Yên Nhiên mới vừa ôm ấp yêu thương, trên mặt Lư Yên Nhiên vui mừng, cho rằng Thái tử đây là ghi nhớ nàng, lập tức vô cùng lo sợ đứng dậy.

"Vậy thân nữ sẽ hiến một bài múa vậy." Dứt lời, vung tay áo lập tức múa, nhạc khúc pháp phồng, dáng người của nàng ta cũng là chột nhu (mềm mại) chột mị (mị hoặc), kỹ thuật nhảy mê người, so với lần hiến vũ ở hoàng cung lần trước kia, lần này ngược lại vô cùng to gan.

Mấy vị quan viên cũng quay mặt đi, không dám nhìn nữa.

Thiên Mộ Thần khẽ mỉm cười, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lư Yên Nhiên mới vừa xuống đài, Thiên Mộ Thần đã vội vã điểm tên của Dung Noãn Tâm, hấn tràn ngập mong đợi nhìn nàng, trong mắt kia lóe ra tình ý nồng đậm không che giấu chút nào.

"Thái tử điện hạ, ngày hôm nay thân thể của thân nữ có chút khó chịu, chỉ sợ không thể trình diễn tài nghệ rồi!" Dung Noãn Tâm nhíu lông mày, cũng không biết trong hồ lô của Thiên Mộ Thần bán thuốc gì, l.q.đ hơn nữa, ngày hôm nay nàng cũng nể mặt mũi của Thiên Mộ Diêu mới tới, nếu không phải đang hợp tác với Thiên Mộ Diêu, nàng cũng không có ý định tiếp cận náo nhiệt này.

"Như vậy à....." Thái tử có vẻ có chút thất vọng, một ngón tay lại gõ bàn, suy tư một phen, cũng không làm khó: "Nếu Huyện chủ không thể hiến nghệ, như vậy, uống rượu là được, Bồn cung coi như ngươi thắng!"

Trên mặt chúng quan viên không nhận được thất vọng.

Người nào không biết một lúc trước Dung Noãn Tâm ở hoàng cung vẽ được một bức muôn hoa đua thắm khoe hồng, chính là xảo diệu tuyệt luân, có thể so với bút tiên, ngày hôm nay vốn tưởng rằng ánh sáng của Thái tử có thể thấy được.

Lại không biết, Thái tử lại bỏ qua cho nàng như vậy.

Tỳ nữ sau lưng lập tức rót tràn đầy một ly rượu hoa quế cho Dung Noãn Tâm, tay phải của Dung Noãn Tâm nắm cái ly, nhẹ nhàng chuyển động một, mi tâm cũng nhíu lại.

Hôm nay, trên trăm đôi mắt đều rơi vào trên người của nàng, rượu này nghĩ không thể không uống.

Rượu này không có thể đồ, cũng tuyệt đối không thể uống..... Thái tử không phải loại người dễ dàng bỏ qua cho nàng, tuyệt đối đang tính toán cái gì đó, chỉ sợ..... Trong rượu này.....

Nghĩ tới đây, ngón tay mảnh khảnh của Dung Noãn Tâm đã chậm rãi nâng ly rượu lên, trên mặt Thái tử lập tức lộ ra mấy phần tham lam.

Mắt thấy Dung Noãn Tâm đặt cái ly ở bên môi, cặp mắt của Thái tử hơi híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 30: Độc Cũng Có Thể Giải Như Vậy 3

Edit: kaylee

Đột nhiên, một bàn tay to không có dấu hiệu nào đuổi tới, ly rượu không còn: "Ha ha..... Nếu Dung tiểu thư nói là thân thể khó chịu, làm sao hoàng huynh lại có thể để cho nàng hoá vô đơn chí (*) đây? Rượu hoa quý này cất ngược lại cực kì thuần mỹ, lqđ Tam ca, sau yến hội có thể thưởng cho đệ đệ một chút mang về từ từ phẩm hay không?"

(*) hoá vô đơn chí = đã rét vì tuyết lại giá vì sương: ví với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề

Giọng nói của Thiên Mộ Ly mang theo vài phần hài hước truyền tới trong tai của mọi người.

Dung Noãn Tâm nghiêng đầu nhìn hần, mi tâm đã nhíu thành hình chữ Xuyên (川), hần là thật không hiểu, hay là giả bộ không hiểu, rượu này rõ ràng có vấn đề, vì sao hần phải uống thay nàng.

Nếu đây là ly rượu độc, vậy không phải hần sẽ vì vậy mà bỏ mạng sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, trái tim của Dung Noãn Tâm là bách chuyển thiên hồi (xoay chuyển trăm lần), nàng theo bản năng quy tất cả mỗi tiếng nói cử động của hần thành có ý đồ, hần nhất định là đang che giấu cái gì đó, hoặc là đang bày bố cái gì đó.....

"Ngươi....." Thái tử tức giận vỗ bàn một cái, nhìn ly rượu rồng tuếch kia, trong mắt đã sắp tóe ra lửa.

Hành động lần này của hần, khiến Dung Noãn Tâm càng thêm khẳng định rượu này có vấn đề.

"Hoàng huynh, Thất đệ cũng là nhất thời mê rượu, ngươi cần gì phải coi là thật đây? Chớ tổn thương hòa khí giữa huynh đệ chúng ta mới phải, phụ hoàng luôn muốn chúng ta đoàn kết, lqđ chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?" Thiên Mộ Thần cười 'ha ha', vẫn đậm phong khinh tiến lên hoà giải, lại là mang lời nói của Hoàng thượng ra, chặn lại miệng của Thái tử.

Thiên Mộ Diêu ngược lại nhìn kịch hay miễn phí, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, tối thiểu, hần có được trợ giúp của những người khác.

Sắc mặt của Thái tử ngược lại xoay chuyển vô cùng nhanh, thời gian một cái nháy mắt, lại sáng lạng cười phá lên, tiếp tục điểm vị thiên kim kế tiếp, nhưng trong mắt hần đương nhiên đã không có một chút hăng hái.

Rượu qua ba tuần, cũng có không ít thiên kim bị phạt rượu, trên mặt kiều tiểu hồng hồng, nhìn rất là vui mắt.

Đêm..... Đã sâu, Thiên Mộ Diêu làm cho người ta dâng một vò rượu ngon cuối cùng lên, phân phó rót cho mỗi người một ly, tính là rượu tan cuộc cuối cùng.

"Ồi..... Rượu này thật là thơm." Tay ngọc của Dung Huệ Như nâng lên ly rượu, đưa lên mũi ngửi một cái, ở trên mặt yêu kiều tràn đầy vui vẻ, mới vừa rồi à cũng uống một chút rượu, trong mắt cũng có mấy phần men say.

Dung Huệ Kiều cũng khẽ mỉm cười, cố ý làm nũng nói: "Tỷ tỷ, nói với ta một chút xem là rượu này thơm, hay là người thơm?"

Dứt lời, nàng lập tức đánh tới, muốn ngửi mùi hương trên người của Dung Huệ Như, Dung Huệ Như cười liềm mặt né tránh, náo loạn như vậy, rượu lập tức đổ lên trên người của Dung Noãn Tâm đang ngồi ở trước mặt các nàng.

Dung Huệ Như lập tức kêu lên sợ hãi: "Tỷ tỷ, thật là xin lỗi, ta lau cho ngươi."

Dung Noãn Tâm vừa quay đầu lại, vốn muốn nói không cần, tay của Dung Huệ Như đã đuổi tới, lúc bọn họ nói chuyện, lqđ Lưu Yên Nhiên đột nhiên dúi tay xuống, giấu vào trong ống tay áo, không có ai thấy rõ nàng ta làm cái gì.....

Đúng lúc ấy thì, Thiên Mộ Diêu nâng chén, mọi người cùng kêu lên chúc mừng, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều nhìn nhau cười một tiếng, ngồi ở vị trí của các nàng, vừa đúng có thể nhìn thấy trong chén của Dung Noãn Tâm rồng tuếch, rượu kia đã xuống bụng.

Ăn uống no đủ, có một số quan viên còn không nguyện rời đi lập tức kết bạn đi thăm thú ở trong Viêm Thân Vương phủ.

"Thái tử diện hạ, nên trở về phủ." Tùy tùng nhìn Thái tử loạn chuyển không có mục đích ở Viêm Thân Vương phủ này, cho rằng hắn quên canh giờ, nên thận trọng nhắc nhở.

Thái tử nhếch môi cười, trong mắt lạnh đến lợi hại: "Thuốc nên phát tác, đi tìm nữ nhân làm giải dược cho Thái đệ!"

Tùy tùng sau lưng kia tự nhiên biết hắn đang chỉ cái gì, mới vừa rồi Thái tử lợi dụng Càn Khôn Hồ (*) cho Dung Noãn Tâm uống mị dược, vốn là muốn mượn bảo địa ở Viêm Thân Vương phủ chiếm dụng Dung Noãn Tâm, lại không biết, cố tình bị Thiên Mộ Ly phá hư chuyện tốt.

(*) Càn Khôn Hồ: chiếc bình có 2 ngăn lqd, có thể chứa 2 thứ khác nhau, xoay chuyển nắp để chỉnh rót ra từ ngăn nào, cái này bạn nào hay xem phim cổ trang chắc cũng biết

Trong lòng Thái tử đương nhiên là tức giận Thiên Mộ Ly.

Tùy tùng kia che miệng cười lớn lên, nói: "Vâng" đang muốn lĩnh mệnh tránh ra, lại nghe thấy một hồi tiếng vang xột xột xoạt xoạt ở phía trước, mơ hồ có tiếng thờ dốc kiều mỹ của nữ tử truyền đến.

Tùy tùng kia thân là nam tử, tự nhiên quá là rõ ràng, đó là âm thanh gì.

Thái tử nháy mắt với hắn, hai người lập tức rón rén đi tới, vén bụi cỏ thật cao này nhìn lại, hẳn là một nữ tử quần áo xốc xếch, đang khó nhịn vuốt ve thân thể của mình, trong miệng không nhịn được phát ra một chút âm thanh mê người.

Nữ tử này Thiên Mộ Thần nhận được, chính là Lưu Yên Nhiên mới vừa rồi ôm ấp yêu thương mình. Trong mắt tùy tùng lóe lên vẻ tham lam, báu vật cao quý như vậy, hẳn còn chưa bao giờ hưởng qua, l'q"đ lúc này ở dưới ánh trăng nhân nhật này, da thịt của nữ tử trắng nõn như ngọc, đường cong như ẩn như hiện, trần trọc, cái khoảng không gian bụi cỏ này cũng bị đề gầy.....

Trong mắt Thái tử lóe lên một chút dục vọng, ngay sau đó lại bị hắn ép xuống, khàn giọng phân phó nói: "Chính là nàng!"

Tùy tùng kia lập tức tiến lên, bế Lưu Yên Nhiên lên từ trong bụi cỏ, bàn tay vẫn không quên lưu luyến một phen ở trên người của nàng, báu vật thượng đẳng như vậy, lại muốn đưa cho người khác hưởng dụng, thật sự là đáng tiếc.

Ánh mắt của tùy tùng một mực quan sát qua lại ở trên người của Lưu Yên Nhiên, thân thể cũng đã sớm có phản ứng, nhưng Thái tử phân phó lại không thể không nghe theo.

Hắn mạnh mẽ dùng nội lực đè xuống dục vọng của thân thể, dưới chân điểm một cái, lập tức xuyên qua trong rừng.....

"Người đi nơi nào? Chẳng lẽ trở về phủ rồi?" Dung Huệ Như cực kỳ tức giận đi qua đi lại ở bên hồ.

Dung Huệ Kiều không cam lòng cắn răng: "Không thể nào, vật kia uống vào, nàng còn có thể đi ra cái cửa phủ này?" Thuốc ả hạ, không có hơn nửa ngày là giải không được.

Xem ra, Dung Noãn Tâm nhất định là phát tác dược tính, mà trốn đi.

Đúng vào lúc này, thị nữ đang bận dọn dẹp tàn cuộc đột nhiên kêu to lên một tiếng: "Nơi..... Nơi đó là thứ gì....."

Theo phương hướng ngón tay thị nữ kia, tỷ muội Dung Huệ Như cũng nhìn sang, hai mắt của nàng lập tức tròn thật lớn, lqđ cũng khó trách thị nữ kia sẽ giống như gặp quỷ.

Thì ra là, Dung Noãn Tâm không phải trộm trở về phủ, mà là đang nơi đó.....

"Có ai không..... Có ai không....." Ánh mắt của Dung Huệ Kiều chợt lóe, khoe miệng gọi lên một nụ cười gần như tàn khốc, ngay sau đó lập tức cao giọng hô lên.

Bữa tiệc mới vừa kết thúc, phần lớn quan viên đều ở lại trong phủ, vì vậy, nàng ta vừa kêu lên, lập tức đưa tới một số người chú ý, bên hồ lập tức bị vây quanh.

"Kia..... Kia là ai?" Dung Huệ Như che mặt, hình như không đành lòng nhìn nữa.

Mọi người theo phương hướng tay nàng ta chỉ, chỉ thấy ở bên trong Mẫu Đan đình trong hồ kia, có hai bóng dáng đang lửa nóng quấn lấy, in ở trên màn trúc, thật sự là vô cùng chọc người tức giận.....

"Kia là ai, chuyện này....." Các quan viên cũng nghị luận âm ỉ, suy đoán rốt cuộc người trong hồ kia là thiên kim nhà nào.

Đúng lúc ấy thì, Dung Huệ Như lại đột nhiên kêu lên: "Đây không phải là áo choàng của Đức Vinh Huyện chủ sao?"

Quả nhiên, ở bên ngoài Mẫu Đan đình kia vút lộn xộn vài món xiêm áo, trong đó có một cái, hẳn là áo choàng da chồn trên người Dung Noãn Tâm.

"Người tới, bắt người tâng tặn lương tâm kia tới cho ta!" Dung Định Viễn cũng đứng ở trong những người này, hắn nghe nói đến tên nữ nhi của mình, đầu óc nóng lên, lập tức chen qua đám người đi ra.

Mấy ma ma ở dưới sự sai bảo của Thiên Mộ Diêu đi tới, đầu tiên là hỏi thăm mấy câu ở ngoài đình, thấy người bên trong không phản ứng chút nào, chỉ đành phải vén rèm mạnh mẽ đi vào.

Trên mặt Dung Huệ Như lộ ra nụ cười hưng phấn, nàng ta gần như là vội vã muốn xông lên phía trước, l.q.đ hưng hăng nhéo Dung Noãn Tâm ở trước mặt mọi người, làm cho nàng không còn mặt mũi nào tiếp tục làm người.

Dung Huệ Kiều kéo tay áo của nàng ta: "Làm như vậy, Viêm Thân vương thật sẽ thích ta sao?"

"Yên tâm đi, chỉ cần Dung Noãn Tâm không có ở đây, lấy vẻ thù mị của ngươi, chẳng lẽ còn không vào được mắt của Viêm Thân vương sao?" Dung Huệ Như cười lạnh, vẫn ung dung chờ ở nơi đó.

"Tránh ra, ai dám phá hủy hăng hái của Bồn vương, giết không tha....." Một âm thanh cường thế truyền ra từ trong đình kia.

Hắn tự xưng Bồn vương, nhưng Viêm Thân vương và Thái tử điện hạ đều ở đây, chẳng lẽ người bên trong là Thất điện hạ?

Hứng thú của mọi người càng thêm nồng đậm, đường đường Đức Vinh Huyện chủ, lại cũng có lúc trộm người, thật sự là chuyện lạ nha.

Thiên Mộ Diêu cũng là khẽ nâng môi lên, những người này ở trong phủ của hắn chơi nhiều xiếc như vậy, cũng nên bị hắn đùa bỡn một lần.

Mọi người đang nghị luận âm ỉ, nữ tử bên trong đó giống như đã tỉnh táo lại, lqđ đột nhiên thét lên đầy nam tử ghé vào trên người nàng ra, tay chân luống cuống bắt đầu tìm xiêm áo che kín thân thể.....

"Khốn kiếp....."

Nhìn từ cái bóng trên màn trúc, tay của nữ tử giật lên, đang muốn thương cho nam tử một bạt tai, lại bị nam tử nặng nề nắm được cổ tay, tiến tới dùng sức nhéo một cái, thân thể của nữ tử lập tức giống như vải rách bay ra ngoài đình.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 31: Độc Cũng Có Thể Giải Như Vậy 4

Edit: kaylee

"Tỷ tỷ, người làm sao?" Dung Huệ Như lập tức làm bộ đau lòng nhào tới, ôm lấy thân thể trần truồng của nữ nhân kia lập tức kêu gào lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ, rồi rút dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Dung Định Viễn, chỉ trích hắn nuôi một nữ nhi táng tận lương tâm như vậy như thế nào.

Thì ngược lại Dung Huệ Như, tâm địa thiện lương, một lòng bảo vệ tỷ tỷ, thật làm cho người ta cảm động.

"Muội muội, ngươi tìm ta sao?"

Đang lúc Dung Huệ Như khóc đến chết đi sống lại, một giọng nói thanh đạm nhẹ nhàng vang lên từ sau lưng của ả, lqđ Dung Huệ Như chợt quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng Dung Noãn Tâm mặt mang tươi cười yếu ớt nhìn ả, trong con ngươi đen như mực chứa đựng một chút hải hươc không nói được, không nói rõ.....

"A..... Làm sao ngươi ở chỗ này?" ả không nhận được hết rầm lên.

Lúc này mới nhìn người nhận nhầm trên mặt đất một chút, là Lưu Yên Nhiên đã hôn mê.....

Chuyện này..... Làm sao sẽ biến thành như vậy? Trong khoảng thời gian ngắn Dung Huệ Như không tiếp thụ nổi chuyện biến chuyển, ả mờ mịt nhìn người dưới đất, trong miệng nhẹ nhàng ní non.

"Thế nào? Ta không ở nơi này, phải ở đâu đây?" Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, tầm mắt quét một lần ở trên mặt mọi người.

Mới vừa rồi, nàng nhớ phu nhân của Lưu Thượng Thư mắng nàng là mắng hung nhất, còn có nữ nhân Mạc gia, cũng là không ngừng nhục nhã.

"Ta....." Dung Huệ Như há miệng, muốn nói gì đó, lại phát hiện mình đã không nói ra lời, cổ họng khô ngứa lợi hại, nếu không phải Dung Huệ Kiều ở một bên đỡ ả, chỉ sợ lúc này ả đã ngã ngổ trên mặt đất.

"Lưu phu nhân, mới vừa rồi ngươi nói loại người như thế nên chìm lòng heo, thật sao?" Giọng nói nhẹ nhàng đến gần Lưu phu nhân, ánh trắng in ở trên mặt

trắng bệch của nàng ta, chỉ thấy Lư phu nhân đã là giận đến tê liệt ngã xuống.

Một nữ nhi gia tốt đẹp, thành như vậy thì sau này phải làm người như thế nào?

Nếu nữ nhân bên trong kia là Lư Yên Nhiên, như vậy, người nam nhân kia là ai? Mọi người đang tò mò, nam tử kia đã sửa sang lại quần áo, bình tĩnh đi ra từ bên trong.

Thân thể hần cao gầy, khí chất cao quý, trên trán mơ hồ có chút lệ khí, cười lên vô cùng tà khí.

Dung Noãn Tâm ngược lại lấy làm kinh hãi, nàng vốn tưởng rằng người trong đình này nhất định là Thiên Mộ Ly, l'q"đ lại không nghĩ rằng, chính là công tử tà tử mấy ngày trước gặp ở ven hồ Lạc Dương kia.

"Dận Huyền huynh? Sao huynh lại ở chỗ này?" Khóe miệng Thiên Mộ Diêu khẽ nhếch lên, quay đầu, cũng là đổi thành vẻ mặt kinh ngạc.

"Sao nữ tử kinh đô này lại nhiệt tình như vậy, ta cũng chỉ muốn cho Viêm Thân vương một cái kinh hi, nhưng không ngờ, vừa vào phủ đã bị nữ nhân này dây dưa, từ trước đến giờ Bồn vương là một người thích làm việc thiện, nếu người ta muốn cầu cạnh ta... ta lập tức giúp đỡ, giải quyết một cái nhu cầu thay nàng..... Mượn chỗ của Viêm Thân vương, thật là ngượng ngùng!"

Thiên Dận Huyền không thể không biết xấu hổ, ngược lại tự nhiên thanh thần chào hỏi Thiên Mộ Diêu.

Thái tử giận đến phát tay áo rồi đi, vừa ra cửa phủ, đã chỉ vào tùy tùng kia mắng: "Không phải bảo người đưa Lư Yên Nhiên đến chỗ Thiên Mộ Ly kia sao? Vì sao nàng sẽ ở một chỗ cùng Trần Nam Vương?"

Tùy tùng kia cũng rất oan uổng, vội quỳ sấp xuống, nói liên tục: "Thuộc hạ quả thật đưa Lư tiểu thư đến trong phòng nghỉ ngơi của Thất điện hạ, cũng không biết sao lại sẽ xuất hiện ở trong đình giữa hồ..... Nhất định là có người tác quái từ bên trong!"

Thái tử giận đến mức một cước đạp tới, giận dữ quát trời quát đất: "Nhất định là đồ háo sắc người, chính mình chiếm tiện nghi của người ta đi, nhìn ta trở về sửa trị người thật tốt hay không....."

Nam tử kia cực kì oan uổng, rồi lại không thể nào giải thích, chỉ đành phải sững sờ đi theo sau lưng Thiên Mộ Thần, hấp ta hấp tấp trở về phủ Thái tử.

Nửa canh giờ trước:

Trong rừng mai, Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng nhặt lên một nhánh hoa mai nở rộ, nhẹ nhàng vuốt ve, cũng là có vẻ tâm sự nặng nề, Lqđ thật lâu, cuối cùng nàng cũng mở miệng: "Đi nhìn một chút Thất điện hạ đã đi chưa?"

Lương Thần đáp một tiếng, nhưng trong lòng lăm bằm, ngày hôm nay tiểu thư đây là thế nào?

Nhưng thấy biểu tình của Dung Noãn Tâm nặng nề, nàng cũng mơ hồ đoán được, tối nay sẽ có chuyện!

Ước chừng thời gian nửa ly trà nhỏ đã qua, Lương Thần vội vàng báo lại: "Tiểu thư, tiểu thư, không xong, mới vừa rồi nô tỳ nhìn thấy có một nữ tử phục sức (quần áo trang sức) giống tiểu thư mặc vào một gian sương phòng trong hậu viện....." Quả nhiên, những người này là nửa khắc đồng hồ cũng không bớt lo.

"Tiểu thư, làm thế nào? Nhìn dáng dấp các nàng là muốn hủy trong sạch của tiểu thư....." Mỹ Cảnh cũng gấp đảo quanh tại chỗ, không biết như thế nào cho phải.

"Lương Thần, lập tức đi thông báo với Thiên Mộ Diêu." Dung Noãn Tâm suy tư một hồi, ngừng đầu lên lập tức làm quyết định, nàng phải tin tưởng Thiên Mộ Diêu một lần: "Mỹ Cảnh, đưa quần áo ta mặc trên người này cho nàng kia đi!"

Mỹ Cảnh đáp một tiếng, hai người chia nhau làm việc.

Trong rừng mai có vẻ trầm tĩnh khác thường, Dung Noãn Tâm vừa định rời đi, cánh tay lại bị người nắm chặt kéo lại.

"Dung Noãn Tâm..... Ta, trúng độc!"

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt Thiên Mộ Ly đỏ bừng tía ở một góc trong rừng mai, rốt cuộc hần nằm ở đây bao lâu rồi? Mới vừa rồi lời họ nói, hần đều nghe được hay sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Dung Noãn Tâm trầm xuống, lạnh lùng nhìn nam nhân nhếch nhác dưới đất.

Hần trúng độc, thì có quan hệ gì với nàng đâu, ly rượu kia cũng không phải là nàng bảo hần uống, là chính bản thân hần muốn đoạt đi.

Nhưng nếu hần không uống thay nàng... như vậy, người trúng độc lúc này chính là Dung Huệ Như rồi, lqđ hần phá hư việc của nàng, còn dám tranh công ở trước mặt nàng, thật là không biết sống chết.

"Đáng đời!" Dung Noãn Tâm cúi thấp thân thể, trong miệng lại vô cùng lạnh cứng (lạnh lùng + cứng rắn), nhưng trong mắt lại có chút không đành lòng.

Sống hai đời, nàng còn chưa từng thấy qua Thiên Mộ Ly nhếch nhác như thế, hần lúc này, quần áo rộng mớ, cần chặt hàm răng, môi dưới nhưng là bị hần cắn rách da, máu đỏ tươi theo cánh môi đỏ tươi của hần nhỏ giọt xuống đất, tạo thành một đóa Bi Ngạn Hoa điểm lệ.

Cặp mắt mê ly mang theo lửa nóng tình dục, hần nhìn nàng, cũng là hàm chứa một chút cung chiều không nói ra được.

Thế gian này lại sẽ có nam tử mâu thuẫn như thế, ở trong mắt người ngoài, hần yếu đuối vô dụng, không đáng giá nhắc tới. Ở trước mặt nàng, thế nhưng hần lại như yêu nghiệt, lại vô cùng sẵn sàng.....

Rốt cuộc là thật hay giả?

Dung Noãn Tâm có một chút mê hoặc trong nháy mắt.

Lời của nàng vẫn lạnh lùng cứng rắn như cũ, Thiên Mộ Ly lại lần nữa bật cười, trên thân thể chịu đau tan lòng nát dạ đón như hàng vạn con kiến gặm cắn, có một loại khó chịu giống như bị lửa đốt.

Mới vừa rồi, hần định trở về phòng dùng nội lực này áp chế cỗ tà lực này xuống, lqđ lại đột nhiên có một nữ tử quần áo không đủ che thân xông vào, nàng kia vừa thấy Thiên Mộ Ly lập tức nhào tới.

Thiên Mộ Ly cũng là dùng hết tất cả nội lực mới miễn cưỡng áp chế được tính này, xem ra, ngày hôm nay Thái tử là hạ ngoan thủ, đợi chạy ra khỏi nơi đó, Truy Phong vốn muốn dẫn hần xuất phủ tìm nữ nhân, lại bị Thiên Mộ Ly cự tuyệt.

Chẳng biết tại sao, trong đầu của hần chỉ là luôn hiện lên một gương mặt.....

Nữ nhân kia băng lãnh như sương, cao quý như mai, rồi lại ngông nghênh giống như sen!

"Muốn giải sao?"

Dung Noãn Tâm đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng nhếch lên, mặt mày cong cong thành một đường cong đẹp mắt.

Nội tâm của Thiên Mộ Ly bị cứ như vậy buông xuống, ngu si gập đầu một cái.

Nàng dịu dàng vươn tay, kéo hần lên từ trên mặt đất, từ từ đi về phía trước, từ từ đi về phía trước.....

Hai mắt Thiên Mộ Ly mê ly nhìn nàng, bởi vì khuôn mặt tươi cười mị hoặc lòng người của nàng mọc rễ nảy mầm ở trong lòng của hần, lần đầu tiên trong đời, hần coi trọng một nữ tử như vậy.

Hần đột nhiên cầm tay của nàng, được tính lần nữa xâm lấn nội tâm của hần, thân thể giống như không nghe sai khiến, lqđ hần nhìn nàng hơi thẹn thùng giương môi cười một tiếng, mặt mày cũng giống như mang theo mấy phần tình, đang muốn cúi thân mình xuống hôn nàng.....

Đột nhiên ‘bùm’ một tiếng, mặt hồ văng lên một vòng lại một vòng bọt nước kịch liệt, vật nặng rơi xuống, giọng nói lạnh lùng của Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng vang lên ở trên mặt hồ: "Độc cũng có thể giải như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Hần Từng Chịu Một Dao Vì Nàng 1

Edit: kaylee

"Vốn là huynh đệ trong nhà, mượn cái địa phương thì có khó khăn gì?" Thiên Mộ Diêu cười đưa tay khoác lên trên bả vai của Thiên Dận Thường.

Thiên Dận Thường nắm tay thành quả đầm đập một quyền ở trên ngực Thiên Mộ Diêu, cười lên ha ha: "Nói thật hay, ngày hôm nay Bôn vương nhất định phải không say không nghỉ với Viêm Thân vương....."

Dứt lời, hần lập tức tự nhiên xuyên qua đám người xem náo nhiệt, ý bảo thị nữ dâng rượu lên.

Thiên Mộ Diêu cũng không khuyên hần, từ nhỏ tính tình của Thiên Dận Thường đã quái đản, cậy vào mình là huyết mạch duy nhất của lão Vương gia, làm mưa làm gió ở Nam Cương, không người nào có thể quản thúc được hần.

Trước đó vài ngày hần đột nhiên tới kinh thành, nhưng cũng không có lập tức vào cung chào hỏi Hoàng thượng và Thái hậu, lqđ quý dôn mà du khắp nơi ở đang kinh đô, hoa phố (phố toàn thanh lâu ý), nhạc phường từ gian, đều đi một lần.

Lưu phu nhân mới vừa rồi còn mắt lạnh nhìn náo nhiệt, lúc này đã khóc đến thở không ra hơi, sai người cầm xiêm áo đắp lên người của Lưu Yên Nhiên,

thăm dò hơi thở của nàng, vẫn là tức giận, Đại phu cũng chán bệnh qua, chỉ là lúc bị đụng tạm hôn mê đi.

Lưu Thượng Thư giận đến sầm mặt lại rồi.

Cũng không kịp quần áo, phụng là thân phận gì, đã bắt đầu trách móc: "Ngày hôm nay bất luận như thế nào, người cũng phải cho nữ nhi của ta một cái công đạo....."

Mặc kệ Thiên Dận Thường là Trần Nam Vương hay là Trần Bắc vương, lúc này, nữ nhi của lão bị ô nhục to lớn, lại còn mất hết mặt mũi ở trước mặt mọi người, nếu Thiên Dận Thường không cho Lưu Yên Nhiên một cái công đạo.

Như vậy, mặt mũi của Lưu Thượng Thư đương nhiên cũng không qua được rồi, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong lúc trà dư tửu hậu của người khác.

Điều này làm cho lão như thế nào có mặt mũi gặp người?

Nếu Thiên Dận Thường chịu thu Lưu Yên Nhiên, như vậy, lão còn có thể nói là hai phu thê giận đối, lấp liếm cho qua.

Khỏe môi Dung Noãn Tâm khẽ nhếch lên, hại người cuối cùng hại mình, ở trong bữa tiệc Lưu Yên Nhiên cho nàng xuống Mị Xuân Tán, mặc dù vật kia vô sắc vô vị, l'q"đ~ nhưng ngân châm của nàng cũng không phải châm bình thường, dùng hơn nửa năm, cuối cùng làm cho nàng nghiên cứu ra loại châm này, Mông Hãn được (thuốc gây mê) bình thường cũng có thể phân biệt ra.

Vì vậy, lúc nàng không biến sắc lấy ra châm, cũng đã bắn một chút bột đèn trong ly rượu của Lưu Yên Nhiên.

Lưu Yên Nhiên hồn nhiên không biết, còn rất vui vẻ uống rượu, đáng về kia thật sự là làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

"Giao phó? Giao phó gì?"

Thiên Dận Thường cười lạnh nhìn Lưu Thượng Thư, căn bản không có tính toán phụ trách một chút nào.

Vốn chính là một nữ nhân tự động đưa tới cửa, nhưng hắn còn giúp nàng một đại ân, còn chưa muốn nàng giao phó, thật sự là buồn cười chí cực.

"Là nàng tự mình quần lên Bồn vương, Bồn vương vốn tưởng rằng là kỹ nữ nơi nào tới, nhưng không nghĩ tới lại là nữ nhi của các hạ, là Bồn vương sơ sót!"

Lời nói của Thiên Dận Thường nhẹ nhàng nhàn nhạt, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta cảm thấy nghiêng lợ.

Ở giữa chữ lời nói, cũng là đánh giá Lưu Yên Nhiên không đáng một văn, hắn so sánh nàng ta với kỹ nữ, đây cũng là ô nhục lớn nhất đối với nữ tử.

Cho dù trong lòng Lưu Thượng Thư có cố kỵ thân phận của hắn, cũng không thể nhịn được nữa, quả đấm gắt gao nắm lại ở trong tay áo, trên trán nổi lên gân xanh, ngày hôm nay nếu Trần Nam Vương không cho Lưu gia một cái công đạo, như vậy..... Sau này người Lưu gia lại có mặt mũi nào đi ra gặp người.

"Nếu Trần Nam Vương không chịu phụ trách với tiểu nữ, như vậy hạ quan không thể làm gì khác hơn là xin Hoàng thượng định đoạt!"

Lão vung tay áo, sai người mang Lưu Yên Nhiên trở về.

Chúng quan viên cũng cười đến ghen, nữ quyến càng thêm châu đầu ghé tai, người người đều suy đoán nhất định là Lưu Yên Nhiên muốn leo lên cành cây cao Trần Nam Vương, mới có thể chủ động ôm ấp yêu thương.

Trong lòng đối với Lưu Thượng Thư tự nhiên cũng chê bai vài phần.

Dung Huệ Như trở mắt nhìn Lưu Yên Nhiên rơi vào kết quả như vậy, gương mặt đã sợ đến trắng bệch, ả âm thầm may mắn, kẻ hạ độc cho Dung Noãn Tâm kia không phải là mình, Lqđ nếu Lưu Yên Nhiên không có tham dự vào, như vậy, giờ phút này người thân bại danh liệt xem chừng chính là ả."Này..... Xấu xí, thế nào sắc mặt của người trắng như vậy, bị dọa sợ?"

Lúc Lưu Thượng Thư mới vừa rời đi, bên người Dung Huệ Như lập tức vang lên một giọng nói có chút non nớt.

Ả kinh hoảng quay đầu nhìn lại, chính là Cửu điện hạ vẫn luôn nhìn nàng không vừa mắt.

"Quả thật bị dọa sợ, không ngờ Lưu tiểu thư lại là loại người như thế....." Dung Huệ Như cười khan hai tiếng, đang muốn lấp liếm cho qua, sớm một chút theo phụ thân trở về phủ.

Lại bị Cửu điện hạ ngăn lại.

"Xấu xí, người đoán mới vừa rồi ta nhìn thấy cái gì?" Thiên Mộ Hàn cố làm ra vẻ thần bí tiến tới bên tai của nàng.

Trong đầu của Dung Huệ Như nổ vang một tiếng, cho rằng hắn lại muốn giờ trò gì đó làm cho mình bêu xấu, vội vã lắc lắc đầu, đôi mắt lại nhìn về phía Dung Định Viễn, cầu hắn giúp đỡ.

Dung Định Viễn cũng biết Thiên Mộ Hàn là một người thích gây chuyện, tự nhiên không nguyện ý nữ nhi của mình bêu xấu ở bên ngoài, hấn tự định giá, vẫn là đi tới.

Đang muốn hoà giải thay Dung Huệ Như, lại nghe Thiên Mộ Hàn cười nói: "Xấu xí, mới vừa rồi ta nhìn thấy người hạ độc ở trong ly rượu của Lưu tiểu thư....."

Khi nói chuyện, Dung Định Viễn cũng đã đi qua, vừa đứng nghe được lời nói của Thiên Mộ Hàn.

Cũng không biết tiểu tử tông này là cô ý hay là vô ý, hình như hấn không có nhìn thấy Dung Định Viễn, l.q.đ tiếp tục tự nhiên nói: "Bột thuốc kia vẫn còn ở trên người người, nếu hiện tại ta sai người phong tỏa cả phủ đệ tới tra, người đoán sẽ như thế nào?"

Dung Huệ Như mặt của 'xoẹt' một tiếng trắng bệch, ả bị sợ đến mức đầu ngón tay phát run, nếu Thiên Mộ Hàn thật làm như vậy, như vậy, Lưu gia nhất định sẽ không bỏ qua, đến lúc đó bầm báo tới chỗ Hoàng thượng, cho dù ả không chết, cũng sẽ bị lột một tầng da.

Bước chân của Dung Định Viễn cũng đột nhiên dừng lại, hấn khiếp sợ tròn tròn cặp mắt, nhìn đáng vẻ kia của Dung Huệ Như, đã biết lời nói của Thiên Mộ Hàn có chín thành (90%) là thật.

Rất nhanh, hấn đã ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, với tính tình của Thiên Mộ Hàn, nói không chừng thật sẽ khai ra Dung Huệ Như, đến lúc đó, chẳng phải Lưu gia sẽ coi mình là kẻ thù sao?

Hoàng thượng lại nghĩ thế nào? Bách quan trong triều lại đối đãi với mình như thế nào?

Nghĩ tới đây, cả người Dung Định Viễn rùng mình một cái, hấn vội vàng tiến lên, khuôn mặt tươi cười một tay kéo Thiên Mộ Hàn: "Cửu điện hạ, tiểu nữ không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào đắc tội Điện hạ, hạ quan thay nàng xin lỗi Điện hạ....."

Hai mắt của Thiên Mộ Hàn khẽ híp lại, bên môi lại nâng lên một nụ cười lạnh sâu không lường được: "Hậu gia, hăm hại đích nữ của quan viên Nhất phẩm, đây chính là trọng tội, há có thể xin lỗi là xong?"

Hấn chính là có ý báo chuyện này cho Dung Định Viễn, thật ra thì Dung Huệ Như thật liều chết phủ nhận, lqđ hấn cũng không có chứng cứ xác thật, nhưng người làm tặc luôn có một loại cảm giác chột dạ trong lòng.

Sợ mình bị phát hiện.

Giống như Dung Huệ Như bây giờ, ngay cả một lời biện giải cũng nói không ra, chắc là mới vừa rồi bị cảnh tượng thê thảm của Lưu Yên Nhiên dọa sợ.

"Ý của điện hạ là....." Dung Định Viễn bồi cười, nghiêm túc tiến lên lãnh giáo.

Ánh mắt lại là nhìn bốn phía một phen, phát hiện chung quanh cũng không có người đi tới, lúc này hấn mới khẽ yên tâm một chút.

Thiên Mộ Hàn cười: "Để nói, chỉ cần Hậu gia đồng ý cho sự phụ tá danh phận xứng đáng, cho nàng vị trí đích nữ Hậu phủ, như vậy, Bản Điện Hạ sẽ không nói ra chuyện này, Hậu gia nhưng biết Thái hậu tin không nghi ngờ đối với lời nói của bản điện....."

Hấn cố ý mang Thái hậu ra.

Ở Đại Tề, chuyện Cửu điện hạ là cục cưng bảo bối của Thái hậu, trên căn bản là mọi người đều biết.

Sắc mặt của Dung Định Viễn biến đổi, cũng là lập tức đồng ý: "Cái đó..... Mẫu thân của Noãn Tâm đã là bình thê rồi, nàng tự nhiên là trưởng nữ Dung phủ ta!"

Thiên Mộ Hàn khẽ gật đầu một cái, quay người lại cũng là lộ ra một nụ cười giảo hoạt, hấn chỉ là thuận miệng nói một chút, lqđ không ngờ phụ nữ (cha và con gái) Dung Định Viễn vậy mà lại dễ lừa thế này, thật là đàn chết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Hấn Từng Chịu Một Dao Vì Nàng 2

"Phụ thân....." Dung Huệ Như khiếp sợ nhìn Dung Định Viễn, hấn đây là nâng bình thê, chính là muốn cho Tần thị chính vị, đến lúc đó mẫu thân của mình ngược lại rơi xuống danh phận bình thê, như vậy, chẳng phải ả thành thứ nữ trong phủ?

"Im miệng!" Dung Định Viễn tự nhiên biết suy nghĩ trong lòng ả, cho nên trừng mắt, lạnh lùng khiển trách.

Đã gây ra đại họa lớn như vậy, Dung Huệ Như không chỉ không biết thẹn mà sửa đổi, lqđ vẫn còn nghĩ giữ được địa vị của mình, đối với chuyện này Dung Định Viễn cũng không phải là không biết, chỉ là, nếu à làm thần không biết quý không hay, hần cũng kệ à.

Hôm nay, lại là năm lần bảy lượt bị người bắt được nhục nhã.

Nhìn khí thế này của Thiên Mộ Hàn, chỉ sợ Dung Noãn Tâm đã sớm biết tất cả tối nay, mi tâm của Dung Định Viễn nhú thật chặt, hần nhắc ống tay áo, lập tức làm cho người ta đi kêu Dung Noãn Tâm, chuẩn bị sớm một chút trở về phủ, để tránh sinh thêm sự cố.

Một nơi khác, Thiên Mộ Diêu và Thiên Dận Thưởng đang nâng chén nói cười.

Những người còn lại cũng đều rời rít cáo từ, bởi vì chuyện của Lưu Yên Nhiên, cũng không có người có ý tứ ở lại nữa, Dung Noãn Tâm đang muốn rời đi, lại thấy Thiên Mộ Hàn chu cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng bất mãn chạy tới.

Nàng buồn cười vươn tay,捏o khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn vẫn mềm mềm nhiều thịt như cũ của hần: "Cửu điện hạ của ta, người nào to gan như vậy dám chọc giận ngài hả?"

Thiên Mộ Hàn cũng là thờ phỉ phò dùng một tay phát mở tay của nàng, đôi con ngươi đen như trân châu hình như muốn trừng đến trên mặt của nàng.

A..... Tiểu tử tông là thật tức giận nha.

Dung Noãn Tâm cũng không trêu chọc hần, vô cùng hứng thú đứng tại chỗ, nghiêng đầu nhìn đáng vẻ vô cùng có tính giải trí kia, cũng không nói chuyện.

Thiên Mộ Hàn thấy nàng cũng không hỏi mình tức cái gì, trong lòng càng thêm bất mãn, lại nhìn xuống được, công lực của hần kém xa Dung Noãn Tâm tí tắp, không tới thời gian nửa ly trà nhỏ, đã không nhìn được há miệng: "Sự phụ thật là lòng dạ độc ác!"

"Hả? Ngươi thật ra nói một chút, ta độc ác như thế nào hả?" Nàng nhếch môi cười, nhắc chân đi tới bên hồ.

Không biết người kia có được cứu lên không, kiếp trước, bên cạnh hần nhưng có một ám vệ tên là Truy Phong, võ công của người kia xuất thần nhập hóa, nhất định sẽ không để cho hần xảy ra chuyện.

"Sự phụ, Thát ca không để cho ta nói, nhưng ta càng muốn nói, vì sao ngươi phải đẩy hần xuống nước, ngươi có biết hôm nay là ngày hàn tạt trong cơ thể hần tái phát? Trời lạnh như thế này, lếqquýddôn hần lại ở trên giường ngủ ngơ hơn mấy tháng rồi, cho dù ngươi không thích hần, cũng không nên hại hần như thế nha....."

Thiên Mộ Hàn thờ phỉ phò xoa xoa cái eo, đi lên trước chặn lại bước chân của Dung Noãn Tâm, có khuynh hướng muốn biểu đạt bất bình thay Thiên Mộ Ly.

Hần vậy mà lại biết Thiên Mộ Ly bị nàng đẩy xuống nước, như vậy, người nợ hần là còn sống.

Trong đầu của Dung Noãn Tâm khẽ thở ra một hơi, trái tim dâng lên một chút phức tạp, thù hận và xúc động đồng thời dâng lên ở trong lòng, quấy nhiễu làm tâm thần của nàng có chút không tập trung.

Nhắm mắt lại, thật sâu thở ra một hơi, thở thật dài lần nữa, hình như trái tim bình phục một chút.

"Có một số việc, ngươi không hiểu!" Mất lạnh xuống, nàng đã không có kiên nhẫn nghe Thiên Mộ Hàn nói chút chuyện không quan trọng này, nàng..... Không muốn nghe.

"Ta không hiểu? Ngươi cho rằng ta thật không hiểu sao? Lúc trước ở trên hồ Lạc Dương, Thát ca chỉ vì bảo vệ ngươi, mà bị những người áo đen kia đâm một kiếm, đến nay vết sẹo kia còn ở trên ngực của hần, nưg y nói, nếu kiếm kia sâu thêm một chút xíu nữa, cái mạng này của Thát ca cũng sẽ không còn..... Chuyện này Thát ca không để cho ta nói, nhưng bây giờ ta nhìn không nổi nữa, sự phụ, vì sao ngươi ghét Thát ca như vậy?"

Dung Noãn Tâm đột nhiên quay đầu lại, nàng tròn tròn hai mắt, khiếp sợ nhìn Thiên Mộ Hàn, điều này sao có thể?

Lúc trước, hần rõ ràng là vì cứu Mạc Tiêm Tiêm mới bị thương, vì sao Thiên Mộ Hàn nói như vậy?

Nàng há miệng, đang muốn nói gì đó, lại nghe Thiên Mộ Hàn tiếp tục nói: "Ta trời sinh chính là có nhãn lực tốt, l'q"đ trong đêm đó, ngươi nhìn không rõ ràng lắm, ta chính là thấy rất rõ ràng, Thát ca rõ ràng chính là vì bảo vệ ngươi, mới bị một kiếm kia....."

Dung Noãn Tâm khiếp sợ nói không ra lời, nàng nhìn chăm chăm Thiên Mộ Hàn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị tức đến đỏ bừng của hần, chẳng lẽ..... Lần trước, trên đường trở về phủ, cũng là hần đang âm thầm bảo vệ nàng sao?

Điều này sao có thể? Người hần yêu rõ ràng là Mạc Tiêm Tiêm.....

Không..... Nàng không tin.

Dung Noãn Tâm liều mạng lắc đầu, cố gắng muốn quên những lời Thiên Mộ Hàn mới vừa nói đó.

"Tiểu thư, lão gia kêu ngài trở về phủ!" Gia đình trong phủ vội vã chạy tới, thấy Thiên Mộ Hàn cũng ở đây, cũng không dám tiến lên, chỉ đành phải xa xa

hành lễ.

Nàng vội vàng xoay người, theo gia đình kia nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại một bóng lưng vội vã.

Bên kia, Thiên Mộ Điều đang hâm nóng rượu, trò chuyện gì đó với Thiên Dận Thường, Thiên Dận Thường lại là không chút phản ứng, giống như đang suy tư điều gì.

Thiên Mộ Điều nhìn sang theo ánh mắt của hắn, lại thấy Dung Noãn Tâm vội vã đi tới cửa phủ.

Chẳng biết tại sao, trái tim của Thiên Mộ Điều có chút không vui, cũng là nâng chén lên cắt đứt suy tư của Thiên Dận Thường: "Dận Thường huynh, uống một chén, ấm áp thân thể!"

Rượu đã nấu xong, bốc lên hơi nóng.

Thiên Dận Thường rót rượu vào chén nhỏ khoe miệng nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lại là không có một chút hăng hái.

Hắn nhìn bóng dáng mềm mại càng chạy càng xa kia, cho đến lúc biến mất không thấy gì nữa, mới lưu luyến thu hồi tầm mắt lại: "Đức Vinh Huyện chủ Bệ hạ thân phong, ngược lại thật thú vị!"

Lời này cũng không biết là nói cho mình nghe, hay là nói cho Thiên Mộ Điều nghe.

Không nghĩ tới Thiên Dận Thường cũng có hứng thú đối với Dung Noãn Tâm, Thiên Mộ Điều cố ý che giấu lo lắng trong mắt mình, cố sáng lảng cười một tiếng, không sao cả nói: "Cũng chỉ là nữ nhân mà thôi, nữ nhân trong kinh thành này rất nhiều, nếu Dận Thường huynh thích thì để cho Thái hậu làm chủ chọn một người cho huynh là được!"

Để cho Thái hậu chọn nữ nhân cho Thiên Dận Thường, tự nhiên muốn chọn tốt nhất.

Hôm nay mặc dù Dung Noãn Tâm được phong danh hiệu Huyện chủ, lại là không có thực quyền, hơn nữa thân phận hiện tại của nàng thấp kém, Thái hậu tự nhiên sẽ không liệt nàng vào trong phạm vi cân nhắc.

Thiên Mộ Điều chính là đánh cái chủ ý này.

Thiên Dận Thường gật đầu một cái, tính toán có muốn xin Hoàng thượng ban thưởng một người nào đó hay không.

Hắn đường đường là Trần Nam Vương, hợp với thiên kim Dung gia, đã là dư dả rồi, nhưng hắn vẫn là đơn thuần cho rằng mình muốn là có thể lấy được, lại không có suy tính đến quan hệ sâu hơn.

Ban đêm mùa đông, lạnh khác thường, Dung Noãn Tâm ngồi ở trong xe ngựa, l.q.đ trong tay đang cầm túi nước ấm Lương Thần đã sớm chuẩn bị tốt, dưới chân đặt đệm nước nóng nóng hổi, trên người lại vẫn cảm thấy chưa đủ như cũ.

Mới vừa rời ở Viêm Thân Vương phủ, ngược lại không có cảm thấy có loại lạnh này, hiện tại lên xe ngựa, lại là càng thêm lạnh.

Nàng không khỏi rung mình một cái, có chút mệt mỏi dựa vào giường êm.

Lương Thần vội vàng đắp cái thảm dày lên trên thân nàng, nhìn sắc mặt tiểu thư không phải rất tốt, tám phần là mới vừa rời bị gió thổi, nhiễm phong hàn rồi.

"Tiểu thư, đến!" Xe ngựa ngừng lại, nhưng Dung Noãn Tâm vẫn mệt mỏi tựa vào trên giường êm như cũ, hình như không có ý tứ tỉnh lại.

Mỹ Cảnh không nhịn được tiến lên gọi.

Lúc này Dung Noãn Tâm mới chậm rãi mở hai mắt ra, nện bước nhỏ cất lực xuống xe ngựa, lời nói của Thiên Mộ Điều như một mực xoay chuyển trong đầu nàng, nàng..... Có chút mê mang, mình không nên tiếp tục hận hắn, tiếp tục liên thủ với Thiên Mộ Điều chèn ép hắn nữa?

"Ngươi tới đây cho ta!" Dung Noãn Tâm mới vừa xuống xe, đã nghe được giọng nói tràn đầy tức giận của Dung Định Viễn vọng ở bên tai.

Vừa ngẩng đầu, mắt thấy đôi con ngươi ác độc của Dung Huệ Như đang lờm lờm mình, đáng vẻ hận không thể chặt mình làm trăm mảnh.

"Tỷ tỷ, không có người có thể một đời đều có vận tốt như vậy đâu!" Đột nhiên, Dung Huệ Như cười duyên một tiếng, đi tới, ghé vào bên tai của nàng nhả khí như lan nói.

"Muội muội nói đúng lắm, giống như muội muội, qua cuộc sống vài chục năm áo cơm không lo, cũng coi như chấm dứt!"

Dung Noãn Tâm che môi, bả vai khẽ lên xuống, cũng là cười đến run rẩy hết cả người, vô cùng vui vẻ.

Dung Huệ Như giận đến trừng lớn hai mắt: "Ngươi.....".

Gia đình trong phủ đã lại thúc giục, Dung Định Viễn đang chờ nàng ở tiền đình.

"Tiểu thư, không xong, không xong, lão gia thỉnh gia pháp rồi....." Nha đầu Hồng Miên của Dung Huệ Như vội vã chạy tới, 'bùm' một tiếng lập tức quỳ gối ở trước mặt của Dung Huệ Như.

Gia pháp trong phủ này, đã mấy chục năm không có thỉnh qua.

Hôm nay, Dung Định Viễn là thật muốn buông tha nữ nhi nàng đây sao? Nghĩ tới đây, trên mặt Dung Huệ Như khẽ thoáng qua vẻ kinh hoàng.

Xiết chặt tay, nhìn thấy xa xa có một phụ nhân ra đón, mặc dù bước chân có chút hư phù, lại là vô cùng lo lắng, hẳn là Đại phu nhân đã bị cảm tức vài ngày.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 34: Chương 10

"Mẫu thân. . . . ." Dung Huệ Như có vẻ có chút kinh ngạc, ngăn người một chút rồi thật nhanh chạy tới bên người Đại phu nhân.

Thân thể Đại phu nhân lung lay một, hình như bước chân dưới chân cũng không phải rất ổn, nhưng rất nhanh, ả đã kéo tay Dung Huệ Như lại, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Huệ Như, con đi nơi nào, mẫu thân tìm con tìm thật gấp!"

Dung Huệ Như sững sờ nhìn Đại phu nhân, cảm giác sức lực của ả có chỗ nào đó không đúng.

Ngày hôm nay Dung Định Viễn dẫn theo nữ quyến trong phủ đi Viêm Thân Vương phủ chúc mừng, chuyện này người trong phủ đều biết, vì sao mẫu thân còn hỏi như vậy.

Hương Thiên sau lưng Đại phu nhân lau nước mắt một, nghẹn ngào nói: "Lão gia mới vừa thả Đại phu nhân ra, Đại phu nhân lập tức la hét muốn tới tìm đại tiểu thư, nô tỳ còn tưởng rằng bệnh của Đại phu nhân đã tốt hơn, lại không biết. . . . ."

"Huệ Như, mau mau tới đây cùng mẫu thân, ngày mai cha con sẽ trở về phủ, chắc chắn Hoàng thượng sẽ tuyển con vào cung, lqđ mẫu thân phải chuẩn bị quần áo đẹp cho con. . . . ."

Đại phu nhân cười ha ha, trong mắt nhìn Dung Huệ Như tất cả đều là từ ái nồng đậm, nơi nào còn có một chút lãng lợ (cao ngạo + sắc bén) và cao quý trong ngày thường.

Dung Noãn Tâm ý vị không rõ ngoắc ngoắc môi.

Đại phu nhân là thật ngu hay là giả ngu, rất nhanh là có thể biết.

Vào tiền thính, Dung Định Viễn đã sớm chuẩn bị xong chương thước (roi tằm muối) chờ ở nơi đó.

Dung Huệ Như vội vàng quỳ xuống: "Phụ thân, nữ nhi oan uổng, nữ nhi cái gì cũng không biết, Cửu điện hạ nhất định là nghe Dung Noãn Tâm xúi giục mới có ý hãm hại nữ nhi. . . . ."

Ả ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu, trên mặt treo nước mắt uất ức, thật sự là khả nhân nhĩ (người đáng yêu) vừa thấy đã thương.

Con người lãng lợ của Dung Định Viễn đảo qua, lại quét về phía Dung Noãn Tâm.

Cửu điện hạ quả thật đi lại rất gần với Dung Noãn Tâm, chuyện hôm nay, trong lòng hẳn rõ ràng, cũng không phải Dung Noãn Tâm giờ trò quỷ, sợ chỉ sợ Dung Huệ Như này là muốn hại Dung Noãn Tâm, kết quả hại Lưu Yên Nhiên.

Chuyện này, Lưu gia nhất định sẽ điều tra kỹ.

Hai nữ nhi cần bảo vệ một người, trong lòng hẳn lựa chọn, là muốn bảo vệ Dung Huệ Như hay là Dung Noãn Tâm?

Nếu bảo vệ Dung Huệ Như, như vậy, quan hệ của Dung gia và Mạc gia sẽ thay đổi; tuy nói Dung Noãn Tâm hợp mắt Thái hậu, nhưng dù sao cũng là người không có danh tiếng, không có thực lực, làm sao có thể so với thế lực của Mạc gia?

Nghĩ tới đây, hai mắt của Dung Định Viễn khẽ híp một, mắt lộ ra một chút hung quang: "Noãn Tâm, chuyện này nhưng là ngươi khiến cho Cửu điện hạ có ý hãm hại Huệ Như sao?"

Dung Noãn Tâm sớm đã đoán được Dung Định Viễn sẽ lật ngược lại, nhưng cũng không buồn, ngược lại 'khanh khách' nở nụ cười.

"Lời này của phụ thân ngược lại nói cực kỳ buồn cười, Cửu điện hạ quý là long tử, nữ nhi nơi nào có bản lĩnh sai khiến hần làm cái gì? Coi như hần muốn nói gì với Thái hậu, như thế nào ta có thể quản được đây!"

Nàng, một Huyện chủ nhỏ ngay cả cửa cung cũng vào không được, lại có cái bản lĩnh gì, bày ra cái gì với Thiên Mộ Hàn.

Dung Định Viễn ngược lại cất nhắc nàng.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gia đình báo kêu: "Không xong, lão phu nhân té xỉu. . . ." Dung Định Viễn chợt nhảy lên từ trên ghế, như gió chạy ra ngoài, vừa lên đường, vừa lớn tiếng phân phó nói: "Đi mời đại phu!"

Vào phòng của lão phu nhân, chỉ thấy sắc mặt lão phu nhân xanh trắng như thân lúa khô nằm ở trên giường, khóe miệng khẽ mở ra, hơi thở vô cùng suy yếu, hình như có vào không ra.

Trong lòng Dung Định Viễn quỳnh lên, vội vàng đẩy Trương mụ ra, quỳ gối trước giường, nghẹn ngào kêu lên:

"Mẫu thân!"

Cả đời Tiết thị gặp ghềnh, nhận hết khổ sở, từ nhỏ từ Thu Hương Thê Gia, gả vào Dung gia, tương phu chết sớm, một tay nuôi lớn ba hài tử, đến già, mới có thể hưởng chút phúc, nhưng không ngờ trong phút lại là chuyện ác mộng liên tiếp, lão phu nhân không có một ngày an ổn.

Trong lòng Dung Định Viễn vô cùng áy náy, hần nghĩ tới cả đời này, có hai nữ nhân thật xin lỗi, một là lão phu nhân, một chính là Tần thị.

Đúng vào lúc này, Tần thị cũng chạy tới.

"Lão phu nhân thế nào?" Nàng vội vã chen đến bên người Dung Định Viễn, nhẹ giọng mà hỏi.

Dung Định Viễn quay đầu nhìn nàng, hình như nàng lại tiêu tụy một chút, tóc mai trắng càng nhiều hơn, l[^]g[^]đ giữa mặt mày cũng không có một chút ánh sáng, chắc hẳn sau khi trở về phủ, nàng trôi qua cũng không tốt.

"Thái Vân, nàng cực khổ!" Đột nhiên, hần khó khăn nặn ra mấy chữ này ở cổ họng, giống như là hạ quyết tâm lớn lao, trong con người lóe ra vẻ cảm động.

Tần thị quay đầu lại, vừa đúng lúc bốn mắt chạm nhau với Dung Định Viễn, cả người nàng run lên, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Dung Định Viễn lại sẽ nói lời này với nàng, há miệng, muốn đáp lại cái gì đó, khóe mắt cũng đã rơi xuống nước mắt.

Ước chừng 14 năm, mỗi một ngày nàng đều chờ đợi hân nhớ lại nàng. Hôm nay, rốt cuộc Dung Định Viễn cũng thấy được sự tồn tại của nàng, trong lòng Tần thị đã không có giọt mình tình ngộ như trong tưởng tượng của mình.

Chỉ là khóe mắt lại chảy ra vài giọt nước mắt, nàng lau nước mắt chảy xuống, nhớ tới lão phu nhân còn bệnh ở trên giường, vội vàng đứng lên, hết thảy Trương mục ăn uống thường ngày của lão phu nhân.

Mấy ngày chôn cất gia này, Tần thị là thực sự học được không ít thứ.

Trước kia nàng chỉ hiểu được như thế nào làm y phục, như thế nào làm việc nặng, nhưng mấy ngày nay Dung Noãn Tâm lại âm thầm dạy nàng quản lý nhà, Tần thị cũng không dần, cuối cùng lên tay chút.

"Hồi Tần phu nhân, buổi sáng hôm nay lão phu nhân đã nói khẩu vị không tốt, nô tỳ đã phó phó phòng bếp đã làm chút thức ăn thanh đạm, lão phu nhân cũng chỉ là động mấy lần chiếc đũa, chưa ăn được mấy ngụm, đến buổi tối, bà càng thêm ăn không vô, nói thẳng đầu đau lợi hại, cả người không còn chút sức lực nào, ngay cả cơm cũng không có ăn!"

Trương mục đã cơ trí sửa lại, xưng Tần thị là Tần phu nhân.

Tần thị gạt đầu một cái, cũng là vẫy tay sai nha đầu bên cạnh đi tra đồ lão phu nhân ăn buổi trưa một chút.

Một bên, Lưu Đại phu đã vội vã chạy tới.

"Lưu Đại phu, mau nhìn một chút cho mẫu thân ta xem rốt cuộc là như thế nào. . . . ." Dung Định Viễn nhanh chóng tránh ra, nhường vị trí cho Lưu Đại phu chẩn đoán bệnh, l.q.đ trong ngày thường chẩn đoán bệnh là phải se tờ hồng để rèm, nhưng tình huống ngày hôm nay của lão phu nhân thật không tốt lắm, Dung Định Viễn đã giảm bớt đi những thú nghi thức xã giao này.

Nói cho cùng, vẫn là mệnh của lão phu nhân quan trọng hơn.

Lưu Đại phu nhìn sắc mặt của lão phu nhân, trong lòng thầm kêu không ổn, tay cũng là đặt lên cổ tay của lão phu nhân, tỉ mỉ chẩn bệnh, cũng không dám mơ hồ chút nào.

Qua thời gian nửa ly trà nhỏ, Lưu Đại phu mới dời tay đi, trên mặt có vẻ vô cùng ngưng trọng.

"Lưu Đại phu, thân thể của lão phu nhân thế nào rồi?"

Tần thị lo lắng hỏi, lão phu nhân vẫn luôn đối nàng như thân nữ nhi, lqđ khắp nơi bảo vệ, trong lòng nàng là vô cùng cảm kích lão phu nhân.

"Chuyện này. . . ." Lưu Đại phu khổ sở nhìn Tần thị

một cái, muốn nói vài lời.

Dung Định Viễn cũng gấp, không để ý lễ tiết gì, một tay kéo Lưu Đại phu, hung ác trách mắng: "Người nói thật, mẫu thân bà là thế nào?"

Cũng không phải là Lưu Đại phu không chịu nói, trong lòng ông cũng là vô cùng khiếp sợ, sau đó 'lùm' một tiếng, quỳ xuống, nói: "Hậu gia, lão phu học nghệ không tinh, chỉ sợ nói ra không người tin tưởng!"

Dung Định Viễn vừa nghe ông nói như vậy, liếc lão phu nhân nhất định là bị bệnh lạ gì đó, trong lòng 'lộp bộp' một tiếng trầm xuống.

"Cứ nói đừng ngại." Dung Định Viễn nặng nề hít một hơi, mi tâm nhíu lại thật chặt.

Lúc này Lưu Đại phu mới từ từ nói: "Lão phu nhân cũng không phải là bị bệnh, cũng không phải là trúng độc, mà là đã ăn một thứ gì đó gọi là Anh Túc cao (ma túy đó :3), dần dà, sẽ làm cho người ta thần trí mơ hồ, tinh thần hoảng hốt, cả ngày thích ngủ. . ."

Lời của ông còn chưa nói hết, đã ngừng lại, không dám nói tiếp nữa rồi.

Nếu Lưu Đại phu không dám nói tiếp, như vậy, thì để nàng nói đi.

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, bước ra một bước nhỏ, tiếp lời Lưu Đại phu tiếp tục nói: "Ấn loại vật này, nhẹ thì làm cho người ta triền miên giường bệnh, nặng thì khó
nữ được cái mạng nhỏ này. "

giữ được cái mạng nhỏ này. . . . .

Lời của nàng vừa dứt, Dung Định Viễn lập tức nặng nề hít một hơi, sau đó giận dữ: "Cái này không thể nào. . . . . Mẫu thân cả ngày ở trong phủ, rất ít giao tiếp với người ngoài, tự nhiên không đắc tội ai!"

Hắn cũng không dám tin tưởng, trong phủ của mình, lại có thể có người sẽ vươn tay đến trên người mẫu thân.

Thay vì như vậy, Dung Định Viễn càng muốn tin tưởng là Lưu Đại phu chẩn đoán sai bệnh, lạ nếu như Lưu Đại phu đoán, Dung Định Viễn cũng không tin tưởng ông, mà là lập tức sai người đi mời Đại phu có danh tiếng trong kinh thành vào phủ.

Tất cả mọi người ngừng thở đứng lẳng lẳng ở một bên, chuyện này không tầm thường, nếu mình nói sai cái gì, nói không chừng cơn tức giận của Dung Định Viễn sẽ vấy đến trên người của mình.

Không bao lâu, Tam di nương cũng tới.

Trương mục giống như là nhớ ra cái gì đó, nhìn chăm chăm Tam di nương, mắt chợt lóe, rồi sau đó lập tức nặng nề quỳ xuống: "Lão gia, có chuyện nô tỳ không biết có nên nói hay không!"

Lúc này, còn có cái gì nên nói hay không, có thể bắt được lần người hạ độc này, cũng có thể chữa trị bệnh của lão phu nhân mới là quan trọng nhất.

Dung Định Viễn lạnh lùng nói: "Nói."

"Buổi chiều ngày hôm nay, Tam di nương tới ngồi một lúc, lúc ấy nô tỳ đang thu dọn nhà, cũng không biết Tam di nương nói những gì với lão phu nhân, lão phu nhân giận quá, rồi sau đó lập tức ngã bệnh!"

Trương mục cắn răng, hình như là hạ quyết tâm mới nói ra lời này.

Dung Định Viễn hít vào một hơi, hần nghiêng đầu nhìn Tam di nương, nhưng trong lòng thì không muốn tin tưởng, nữ nhân hần coi là trân bảo sẽ hại nương của hần.

Huống chi, Đại phu đã nói qua, Anh Túc cao này nhưng là phải ăn nita năm mới có tác dụng, này làm sao có thể là Tam di nương làm?

Nita năm trước, Tam di nương còn chưa trở lại trong phủ.

"Trương mục, người đừng vội nói bậy, buổi chiều thiếp cũng chỉ là nhớ tới chuyện của nha đầu Huệ Mẫn kia, ở nơi này của lão phu nhân run run mấy câu, chộc cho lão phu nhân không vui, lạt thế nào đến trong miệng của người, lại thành thiếp là hung thủ hại lão phu nhân?"

Đôi mắt đẹp của Tam di nương khẽ híp một cái, nhưng mà trên mặt lại là vô cùng uất ức, mắt thấy giọt lệ kia sắp rớt xuống.

Dung Định Viễn với vàng bào vệ nàng, ôn hòa an ủi:

"Ta quyết sẽ không tin tưởng là người làm!"

Trương mục nhưng cũng không nói gì, theo phân phó của

Dung Định Viễn lập tức đi sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Chương 10.2

Cũng không lâu lắm, danh y trong kinh thành cũng bị mời tới đây, từng người từng người chẩn bệnh, có mấy người cũng khẳng định là triệu chứng ăn Anh Túc cao, lqđ những người còn lại có lẽ là không dám nói, nên tự xưng là mình học nghệ không tinh.

Tiến đi những người đó, cuối cùng Dung Định Viễn nặng nề ngồi xuống ghế.

Từ trước đến giờ y thuật của Lưu Đại phu luôn tinh xảo, hần vốn không nên hoài nghi, lại không nghĩ rằng, trong phủ này vậy mà lại thật sự có người muốn hại mẫu thân của hần.

Điều này làm cho như thế nào Dung Định Viễn có thể tiếp nhận.

Hôm nay, Đại phu nhân đã si si ngốc ngốc rồi, Tam cô nương cũng đã bị mất mạng rồi, chẳng lẽ, trong phủ này thật sự có ác quỷ đang tác quái sao?

Nghĩ tới đây, đột nhiên, bên ngoài thổi lên một cơn gió lạnh, đèn trong nhà ‘phụt’ một tiếng toàn bộ đều tắt, cửa sổ không biết bị thứ gì, vỗ vào kêu ‘thùng thùng’ vang dội.

Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều đều thét lên, Tam cô nương cũng run rẩy cả người.

"Ta. . . . . Bị chết thật thê thảm. . . . . Bị chết thật thê thảm. . . . ." Cửa sổ bị vỗ vào, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng khóc như có như không.

Mặt của mọi người sắc đều trắng bệch.

"Là Huệ Mẫn muội muội sao?" Dung Noãn Tâm cũng không tin quý thần, nàng ngoác ngoác môi, lqđ trong lòng suy đoán rốt cuộc là ai đang chơi thủ đoạn, lập tức lớn tiếng hỏi lên.

Âm thanh kia cũng không đáp nàng, chỉ là dùng sức lực gõ cửa sổ, hình như gió bên ngoài càng thêm lớn, hình như tiếng ca hát âm trầm kia vang vọng ở bên tai mỗi người, làm cho người ta tê dại da đầu.

Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều đã sợ đến mức ôm thành một đoàn, run lấy lấy.

Dung Định Viễn nhưng cũng là người không tin quý thần, hần vỗ bàn một, cả giận nói: "Người tới, đi xem một chút cho ta, là ai ở bên ngoài giả thần giả quỷ, bị ta bắt được, nhất định không tha cho hần. . . . ."

Đúng lúc này, bên ngoài cửa, đột nhiên bị thứ gì đó vỗ một, chột mở ra, một cơn gió mang theo lá rụng ‘vù vù’ thổi vào, làm không khí cả phòng âm trầm xuống.

Hình như ngọn

gió kia đánh ở lên gò má của mỗi người, ngay cả Dung Noãn Tâm, cũng cảm thấy toàn thân run một cái, trong nháy mắt trong đầu cũng bị dọa.

"Bẩm lão gia, bên ngoài không có người. . . . ." Gia đình vội vàng hấp tấp báo lại, càng thêm xác nhận câu hỏi vừa rồi của Dung Noãn Tâm.

Nhi phu nhân gạt nước mắt, nhỏ giọng nói một câu:

"Nhất định là nha đầu chết Huệ Mẫn không nhắm mắt, tôi đòi mạng đấy!"

"Bịch. . . . ." Một tiếng, âm thanh ly trà rơi xuống đất, lúc hạ nhân đốt đèn sáng lên lại lần nữa, Dung Noãn Tâm nhìn sang, lẳngquýđôn chỉ thấy cả người Tam di nương run dử dỗi hơn, âm thanh kia chính là nàng không cẩn thận làm ly trà trên bàn bên cạnh rơi xuống đất, phát ra tiếng vang.

Nàng hơi sững sờ, lúc này mới nhớ tới, hình như vừa rồi lúc nàng hỏi 'có phải Huệ Mẫn muối muối hay không', Tam di nương cũng không nói lời nào, không biết nàng là quá mức đau lòng, hay là bị dọa sợ.

"Tam di nương, Huệ Mẫn muối muối tới, người cũng không nhớ nhưng nàng sao?" Dung Noãn Tâm mang theo tò mò nghiên cứu nhìn nàng, khắc sâu khuôn mặt trắng bệch của nàng vào cặp mắt của mình.

Trong con người của nàng ta tràn đầy kinh hoàng, nơi đó nào có một chút nhút nhát đối với nữ nhi.

Nếu đổi lại là mẫu thân bình thường, đã sớm khóc đuổi theo, kêu muốn báo thù thay nữ nhi, nhưng mà, Tam di nương lại không như vậy.

"Lão gia. . . . . Lão gia, bụng của ta có chút không thoải mái!"

Đèn sáng lên, âm thanh kia càng lúc càng xa rồi, từ từ, tất cả đều khôi phục lại bình thường, Tam di nương lại đỡ cái bàn, vẻ mặt khổ sở.

Hình như là bởi vì bụng không thoải mái, mới có thể ra một thân mồ hôi lạnh.

Hôm nay, nàng nhưng là người được nuông chiều, không thể có một chút sơ xuất, quả nhiên, Dung Định Viễn rất nhanh đã quên hết lời nói của Dung Noãn Tâm, vội vàng đỡ Tam di nương, gọi Lưu Đại phu tới bắt mạch cho nàng.

Ngược lại cũng không phải vấn đề lớn lao gì, chỉ là bị chút kinh sợ mà thôi, Lưu Đại phu cũng không dám kê đơn thuốc, chỉ là để cho nàng nghỉ ngơi thật nhiều.

Đợi an trí tốt Tam di nương, hai mắt Dung Định Viễn cũng là lạnh đến lợi hại.

Hắn quét mắt nhìn những người đang ở trong phòng này một lần, dùng loại ánh mắt nhìn quỷ thần nhìn chăm chăm trên mặt của mọi người một lần, rồi sau đó tức giận nói:

"Ngày hôm nay, l[^]qđ ta lập tức làm cho người ta đi lục soát viện, nếu để cho ta phát hiện ở trong sân của người nào ẩn giấu loại đồ hại người này, ta sẽ trục xuất nàng khỏi phủ!"

Mới vừa náo loạn như vậy, trong lòng của mọi người cũng không biết là tư vị gì, Dung Định Viễn lại lập tức hạ lệnh đi lục soát viện, mọi người chỉ cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi.

Ra lệnh một tiếng, gia đình sau lưng Dung Định Viễn lập tức chia nhau đi lục soát trong sân các chui tít.

Những người còn lại đều là tim gan run sợ, sợ mình lại bị người hãm hại đi, lần này Dung Định Viễn nhưng phát ra lời nói ác độc, chuyện lớn hãm hại lão phu nhân bậc này, hẳn nhất định sẽ không nương tay.

Đang lúc mọi người chờ, ánh mắt Dung Noãn Tâm đột nhiên lạnh xuống, lạnh lùng nói: "Đại phu nhân đâu? Có phải nên mời nàng tiến đến hay không?"

Đúng, tất cả mọi người đều ở chỗ này, lại chỉ thiếu Đại phu nhân, chẳng phải là không công bằng.

Vừa nghe Dung Noãn Tâm nhắc tới Đại phu nhân, Dung Huệ Như lập tức nhảy ra ngoài, tức giận nhìn nàng chăm chăm nói: "Dung Noãn Tâm, người có ý gì, mẫu thân đã bệnh thành như vậy, người còn muốn hãm hại nàng hay sao?"

"A. . . . . Huệ Như muội muội nói gì vậy? Mẫu thân như thế nào? Ta cũng chỉ là ngăn chặn tâm mẫu thân bị ác quỷ này đã thương, ban đầu, Huệ Mẫn muội muội chết đi, thật là nhiều người đều cảm thấy có liên quan tới Đại phu nhân, ta nói mời Đại phu nhân tới đây, chỉ là muốn bảo vệ nàng mà thôi, muội muội làm nữ nhi ruột thịt của Đại phu nhân, chẳng lẽ cũng không lo lắng cho an nguy của mẫu thân mình hay sao?"

Dung Noãn Tâm cười đến quỷ dị khác thường.

Lời này đến trong miệng của nàng, lại kéo Đại phu nhân và cái chết của Dung Huệ Mẫn lại với nhau, khiến cho Dung Huệ Như có miệng khó cãi.

À gặp do cặp mắt, chỉ ta liêu mạng nơi: "Người nói lão. . . . . Người nói lão. . . . . Mẫu thân không có, không có!"

Nhưng rất dễ nhận thấy, lời của ả không có bất kỳ sức lực nào, cũng không có một người tới bắt linh thay nàng, lạ ngay cả ánh mắt Dung Định Viễn nhìn về phía nàng cũng mang theo mấy phần chán ghét.

Chẳng bao lâu, Dung Định Viễn lại có thể ghét mình như thế? Ở trước khi Dung Noãn Tâm trở về phủ, Dung Định Viễn luôn luôn xem nàng như kiêu ngạo của Dung gia, gánh trách nhiệm nặng nề, lại không biết, làm sao sẽ rơi vào kết quả như thế.

Nghĩ tới đây, Dung Huệ Như lại đau lòng khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 36: Chương 10.3

"Được rồi, khóc lóc rồi rít còn ra thể thống gì, người tới, đi mời Đại phu nhân đến đây, miễn cho bị ác quỷ đả thương!" Dung Định Viễn như cũ che chở Tam di nương, lạ giọng nói lại là lạnh xuống, theo lời nói của Dung Noãn Tâm làm cho người ta mời Đại phu nhân tới đây.

Mặc dù hẳn không có bày tỏ có tin Dung Noãn Tâm hay không, nhưng hành động của hắn đã chứng minh lập trường của hắn.

Đại phu nhân điên rồi, đây là chuyện không có căn cứ, cho dù Đại phu cũng nói qua, cấu tạo của não người vô cùng phức tạp, nói không chừng vào lúc này điên rồi, sau một khắc lại tỉnh táo, Đại phu nhân là thật điên khùng hay là giả điên khùng, thì chỉ có chính ả biết.

Cũng không lâu lắm, Đại phu nhân đã bị người mời tới đây.

Dung Noãn Tâm cười khanh khách đi lên trước, thân mật khoác ở trên cánh tay của ả nói: "Mẫu thân, mới vừa rồi Mẫu muội muội tới tìm báo thù đấy, không biết có thương tổn được người hay không?"

Đại phu nhân như không nghe thấy, vẫn như cũ không ngừng lặp lại cùng một câu nói: "Huệ Như à, phụ thân con sắp trở về phủ, mẫu thân trang điểm cho con, lát nữa sẽ tiễn cung. . . . ."

Dung Huệ Như thấy Dung Noãn Tâm còn không chịu bỏ qua cho Đại phu nhân, giận dữ đi lên trước phát mở tay của nàng.

Nàng cũng không buồn, vẫn ung dung ngồi xuống, chờ đợi kết quả lục soát của những gia đình kia.

Phân lượng Anh Túc cao ở trên người lão phu nhân cũng không nhiều, nếu nàng không có đoán sai, lạ nhất định là có người cho lão phu nhân ăn thứ gì đó thúc giục phát độc, mới có thể khiến cho lão phu nhân lập tức hôn mê.

Mà người có thể dễ cho lão phu nhân ăn đồ, nhất định là người bên cạnh lão phu nhân.

Người này sẽ là ai chứ? Dung Noãn Tâm đưa mắt như có như không liếc về phía Trương mục.

Trương mục cũng phát hiện Dung Noãn Tâm đang nhìn mình, toàn thân cứng đờ, rồi sau đó cúi đầu xuống thật thấp.

"Lão gia, lão gia. . . . . Ở trong viện của Đại phu nhân tìm được cái này. . . . ." Bên ngoài có người kêu lên, Dung Định Viễn vội vàng đi ra ngoài.

Chỉ thấy gia đình kia hoảng sợ quỳ trên mặt đất, nâng một cái hộp nhỏ tinh xảo lên trên đỉnh đầu.

Dung Định Viễn mở cái hộp kia ra, một mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, bên trong có một khối cao gì đó trong suốt, Lưu Đại phu tiến lên trước nhìn, lập tức nói: "Thứ này chính là Anh Túc cao!"

Dung Định Viễn giận đến mức nặng nề ném cái hộp ở bên chân của Đại phu nhân, giơ tay lên lập tức hung hăng cho Đại phu nhân một cái tát: "Tiện phụ, người còn có gì để nói?"

Trên mặt Đại phu nhân vẫn như cũ là vẻ mặt ngu si đần độn, không có bất kỳ không ổn nào, lee~lqđ trong miệng điên điên khùng khùng thì thầm: "Huệ Như, phụ thân con sắp trở về phủ, mẫu thân trang điểm cho con, lát nữa sẽ tiến cung. . . . ."

Thấy dáng vẻ này của ả, Dung Định Viễn càng thêm giận, trong lòng khẳng định ả nhất định là giả bộ như vậy, cũng không nể tình nữa, một cước đá vào ngực của ả, trong miệng Đại phu nhân lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Mẫu thân. . . . . Phụ thân, van cầu người không cần đánh mẫu thân, nàng nhất định là bị người oan uổng!"

Dung Huệ Như đánh tới, quỳ gối ở bên chân của Dung Định Viễn, thê thảm ôm lấy chân của hắn, đập một cước nữa, mệnh của Mạc thị chỉ sợ sẽ không còn.

Trong ngày thường mặc

dù Nhị phu nhân vô cùng không thích Đại phu nhân, nhưng lúc này thấy ả có kết quả như vậy, trong lòng cũng mơ hồ có chút không đành lòng.

Dung Định Viễn mới vừa nói qua, nếu tìm ra hung thủ chân chính hại lão phu nhân, sẽ trục xuất khỏi phủ, nhưng rất dễ nhận thấy, hắn không thể nào ngưng (hưu, bỏ) Mạc thị.

Mạc thị là thiên kim của Mạc lão thái gia, ngưng Mạc thị, tương đương với đối đầu với tiên đế.

Dung Định Viễn vô cùng rõ ràng đạo lý này, trong lòng càng hận Đại phu nhân, cúi đầu thấy Dung Huệ Như quỳ ở nơi đó cầu xin tha thứ, lqđ hắn lập tức lửa giận công tâm, cũng ác độc đập một cước về phía ngực của ả.

Một nữ tử nhu nhu nhược nhược như vậy, bị hắn đập một cước này, lập tức nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi.

"Người tôi, dùng xích sắt khóa Đại phu nhân, trông chừng cho kỹ, không cho ả tiếp xúc với bất luận kẻ nào; đưa đại tiểu thư đến Từ Đường tự kiểm điểm cho tốt, đợi đến lúc nàng biết sai mới có thể thả ra. . . . ."

Lời nói lạnh lùng của Dung Định Viễn vang vọng ở trong không khí rét nơi này lạnh.

Cả người Dung Huệ Như run rẩy, ả không nên bị giam lại, nếu bị nhốt vào cái loại địa phương đó, không chừng lúc đi ra sẽ điên mất.

"Không, phật thân, chuyện không liên quan đến ta, đây tất cả đều là mẫu thân làm, chẳng quan có hệ gì tới ta, ta cũng là người bị hại!" Dung Huệ Như đột nhiên lớn tiếng gào thét lên, kéo dài một hơi cuối cùng, ôm thật chặt ở bắp đùi của Dung Định Viễn.

Đang lúc tất cả mọi người chuyển lực chú ý đến trên người của Dung Huệ Như. Dung Noãn Tâm lại nhìn thấy hai mắt của Đại phu nhân khẽ lóe lên một cái.

Ai mà ngờ tới nữ nhi ả coi như bảo bối, sẽ vì lợi ích của bản thân mà bán thân nương (mẹ ruột) là ả chứ?

Dung Định Viễn không có chút hành động, giờ giờ tay lên, lập tức có người kéo hai nương con này xuống.

Lần nữa vào nhà, lão phu nhân đã tỉnh lại, Lưu Đại phu khai một phương thuốc, tạm thời để lão phu nhân dùng, Anh Túc cao này cũng không phải là độc dược bình thường, l[^]g[^]đ là một loại độc ản làm người ăn không biết, sau đó chữa cũng không khỏi. Đại Tề coi

loại vật này là vật bản, người bình thường ngay cả chạm vào cũng không được.

Tiền Lưu Đạt phu đi, nương con Nhị phu nhân cũng mượn cơ không khỏe, vội vàng cáo từ.

Tần thị kiên trì lưu lại chăm sóc lão phu nhân, mặc dù trong lòng Dung Noãn Tâm không muốn, cũng không tiện gạt bỏ một mảnh hiếu tâm của nàng, chỉ đành phải phân phó Hương Xảo trông chừng mấy người hầu hạ cận thân bên cạnh lão phu nhân.

Hương Xảo cũng là cơ trí, lập tức hiểu ý tứ của Dung Noãn Tâm, gạt dầy một cái.

Dung Định Viễn cũng lưu lại.

Tam di nương thì cùng Dung Noãn Tâm lui ra ngoài.

Hai người sóng vai đi, vừa đi vừa nói.

"Huỵện chứ không hở là người được Thái hậu nhìn trúng, nói tới nói lui chính là không giống những dân chúng bình dân chúng ta đây!" Tam di nương che miệng, cười khanh khách lên.

Dung Noãn Tâm nghiêng đầu nhìn nàng, trên mặt vẫn có chút trắng bạch như cũ, mới vừa rồi sợ là bị dọa sợ không nhẹ đi: "Tam di nương cũng tuyệt không phải là người bình thường, Uêquýđôn Mẫn muội muội mới đi mấy ngày, Tam di nương đã quên không còn chút nào. . . ."

Quả nhiên, mắt của Tam di nương càng thêm sáng lấp

Qua nưien, mặt của Tam ai nưong càng thêm trắng vech,
nàng khẽ nhếch môi, trên mặt thoáng qua một chút hận ý,
sau đó, lạnh lùng quay đầu, nhìn Dung Noãn Tâm nói:
"Huyện chủ, đừng quên ước định giữa chúng ta!"

Dung Noãn Tâm chỉ cười không nói, chạm mặt một cơn
gió lạnh thổi qua, nàng không tự chịu được rứt thân thể một
cái, mới vừa rồi rất gấp gáp, cũng là không có cảm thấy có
gì không ổn.

Hiện tại ra khỏi viện, thì càng cảm thấy lạnh hơn, như có
mảnh băng vụn rơi vào trong thân thể.

"Tiểu thư, có muốn mời Lưu Đại phu tới đây nhìn một
chút hay không?" Lương Thần phát hiện mặt nàng trắng
lợi hại, lo lắng tiến lên hỏi.

Dung Noãn Tâm lắc đầu một cái, nhanh chóng đi tới
viện của mình.

Mới vừa vào đi, Mỹ Cảnh lập tức sẵn sóc tăng thêm một
chậu than ở trong phòng, nhưng Dung Noãn Tâm lại
như cũ lạnh đến lợi hại, lợ đấp chần bông thật dày, trong
ngực ôm túi nước ấm, nhưng cả người lại vẫn run như cũ.

Suy nghĩ một chút, có thể là thời tiết quá lạnh rồi, lập tức
làm cho người ta tắt đèn, nhắm nghiền hai mắt.

Mơ mơ màng màng cũng không biết ngủ bao lâu, trong
bóng tối, một đôi bàn tay cũng là không để lại dấu vết phù
lên cái trán của nàng. ....

----- lời ngoài mặt -----

Các tình yêu, hôm nay Thái Hậu thật đau lòng, mất đi rất nhiều độc giả, đây không phải là kết quả Thái Hậu mong muốn.

Thái Hậu chỉ muốn nói, tất cả đều sẽ từ từ công bố, Tiểu Ly Ly không phải người xấu, trong khúc dạo đầu Chương 1 nhắc tới trục xuất khỏi cung, phía sau cũng sẽ giải thích chân tướng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.